

Giới thiệu Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi

Edit: OpLaChan

Thương Lung Tinh nguyên là kim bài đặc công thế kỷ 21, trên đường trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ, bị đồng bạn tín nhiệm nhất sát hại, rơi vào biển lớn, không nghĩ tới tình lại trở thành con gái của Thương gia trùng tên trùng họ, lại chính là Tiêu Dao vương phi!

Đông Phương Dịch Hãn ngoài mặt vốn lạnh nhạt danh lợi, không để ý triều chính, cuộc sống tự do, lại là một vị Vương gia rất được sủng ái, được phong làm "Tiêu Dao vương" thực tế lại là kẻ tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình, có khiết phích (bệnh thích sạch sẽ quá mức), không gần nữ sắc, kinh thế ki tài Vương gia!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên không

"Ngươi là ai? Mau buông ta xuống!" Thương Lung Tinh mở mắt ra, liền cảm thấy không thích hợp, cảm giác thân mình không những mau nứt ra, còn bị người khác ôm! Vì thế, liền lạnh lùng mở miệng yêu cầu!

"Câm miệng! Còn nói nữa ta liền đem ngươi bỏ lại." chỉ thấy một người mang theo mặt nạ màu bạc, ngoại bào màu tím, ánh mắt lãnh khốc, thị sát, còn có một tia hèn mọn, uẩn giận gầm nhẹ!

"Ách, ngươi. . ." Thương Lung Tinh nhất thời bị ánh mắt lãnh khốc, thị giết kia kinh sợ, chợt hoàn hồn lại đang muốn phản bác, một trận choáng váng đánh úp lại, hôn mê bất tỉnh! Đầu óc chợt lóe lên: Bản thân mình thực yếu, về sau nhất định phải tôi luyện thêm!

Sau khi Thương Lung Tinh tỉnh lại, phát hiện bản thân nằm ở trên chiếc giường lớn cổ kính, khắc hình hoa tuyết đẹp, chế tác hoàn mỹ quý giá từng đoạn, mặt trên là hoa văn tinh xảo, bốn phía bày ra trang sức quý báu. Đang muốn đứng dậy, lại phát hiện toàn thân đau đớn như kim đâm, lại giống như bị vật nặng nghiền qua, đau đến nỗi trái tim cơ hồ đình chỉ đập!

"Tiểu thư, người đã tỉnh nha, có đau hay không?" tỷ nữ Mộng Vũ sốt ruột chạy vào, đôi mắt sưng đỏ rõ ràng là đã khóc, ánh mắt quan tâm kia không giả! Làm Thương Lung Tinh trong lòng nóng lên, xem ra còn là có người quan tâm bản thân!

"Không có việc gì, nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt lên." Thương Lung Tinh thấy Mộng Vũ vẻ mặt sốt ruột còn có mắt sưng đỏ, không đành lòng làm cho nàng lo lắng, an ủi nói!

"Nghe nga, vậy là tốt rồi, tiểu thư, người làm em sợ muốn chết, còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người nữa." Mộng Vũ lại bắt đầu có chút nỉ non khịt khịt mũi! Nghẹn ngào nói.

"Tốt lắm, không được khóc, tiểu thư ta, không dễ dàng chết như vậy." Thương Lung Tinh nhíu mày, bắt đầu dĩ nhiên. Lập tức lại nghĩ đến cái gì, liền vỗ vỗ cái trán nói với Mộng Vũ: "Ngươi tên là gì, nơi này nơi nào? Ta giống như mất trí nhớ!"

"A, tiểu thư, người không nhớ rõ ư?" Mộng Vũ có chút kinh ngạc nói "Em gọi Mộng Vũ, là nô tì bên cạnh người, còn có, người hiện tại đang ở Tiêu Dao vương phủ, là Tiêu Dao vương phi a! Cũng là Vương gia cứu người trở về..." Mộng Vũ cũng không nghĩ nhiều, liền đem mọi chuyện đều nhất nhất nói cho Thương Lung Tinh nghe!

"Đợi chút, ngươi nói người cứu ta trở về là Vương gia?" Thương Lung Tinh có chút nghi hoặc hỏi: "Có phải hay không là người mang mặt nạ?"

"A, chắc không phải đâu? Tiêu Dao vương rất tuấn mỹ, như thế mang mặt nạ làm gì nha?" Mộng Vũ một bộ dáng si mê, ngờ ngác nói.

"Không có sao? Quên đi, nói sau vậy." Thương Lung Tinh tuy có nghi hoặc, nhưng cũng biết đây không phải là thời điểm có thể nói rõ sự tình!

"Tốt lắm, ngươi trước đi xuống đi, ta lại nghỉ ngơi một chút." Thương Lung Tinh phát phát tay, nhắm mắt suy nghĩ sửa sang lại tì vết biết được từ Mộng Vũ.

Nguyên lai thời đại này là tam quốc thế chân vạc, phân biệt là Thiên Long quốc, Long quốc, còn có Thủy Long quốc, mà hiện tại vị trí quốc gia này là quốc gia cường thịnh nhất trong tam quốc: Thiên Long quốc! Cũng là quốc gia không tồn tại trong lịch sử, trách không được trong đầu nàng không thu được bất kỳ tin tức gì!

Quốc vương Thiên Long quốc nguyên bản con nổi dòng không nhiều lắm, chỉ có hai vị hoàng tử! Đương nhiệm quốc vương là Đông Phương Ngạo, mà Đông Phương Dịch Hân là ca ca duy nhất của hắn! Hai người từ nhỏ cảm tình rất tốt, tính cách Đông Phương Dịch Hân luôn đằm đằm, không màng chính sự, thích đi tham quan nhiều nước, bắt đầu đi hoàng đế phải phong hắn làm "Tiêu Dao vương" cũng cho đặc quyền, làm cho hắn vô cùng tự do, coi như đây là đối với hắn thể hiện sủng ái đi?

Mà nguyên bản thân phận của Thương Lung Tinh là nữ nhi của thương gia đứng đầu trong Thiên Long quốc – Thương Lung Tinh! Duyên cơ xảo hợp thế nào lại bị vị quốc vương đời trước hạ chỉ, tử hôn cho Tiêu Dao vương làm vương phi, từ xưa chuyện quan trường, tử hôn cho thương gia, không thể nghĩ ngờ là một loại vinh quang, mặc dù chính xác là là vị Vương gia không màng thế sự, nhưng chung quy là người hoàng thất, cũng là người bình thường không thể chọc vào! Thương Lung Tinh nghĩ vậy, ánh mắt quét qua một tia khinh thường, thật khéo, cư nhiên cùng tên cùng họ! Quên đi, quan việc hắn làm gì, đem bản thân đường thật khô rồi nói! Xem ra, chỗ tốt của thân phận này có thể giúp nàng sinh hoạt được dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trả lại khi dễ

Trong nháy mắt, một tháng trời qua, vết thương Thương Lung Tinh cũng cơ bản là tốt lên. Nguyên bản nàng chính là kim bài đặc công thế kỷ 21, các phương diện huấn luyện đều là năng lực toàn diện, tự nhiên y thuật cũng không cần nói. Bản thân điều trị chữa thương, vốn dĩ thân thể gầy nhỏ cũng trở nên có chút thịt. Nhưng vẫn là không điều trị tốt hoàn toàn, đặc biệt tay không chịu được lực mạnh, Thương Lung Tinh cảm thấy có loại cảm giác vô lực.

Nhưng không có biện pháp, vì sinh tồn, nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp, rèn luyện thật tốt thân thể này, để tránh lại giống lần trước bị thương. Tuy rằng ở mặt ngoài là vô tình ngã xuống vách núi, nhưng nàng tin tưởng, sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy. Mà hiện nay vừa đến nơi này, việc này chỉ có thể trước tiên để đó, về sau tra rõ ràng sẽ thay chủ nhân thật của thân thể này báo thù! Mọi thứ trước kia dám xúc phạm tới nàng, nàng đều nhất định đòi lại. Cái này coi như thù lao chiếm hữu thân xác của thân thể này đi?

Chuyện Thương Lung Tinh không nghĩ tới là, nàng mặc dù không được vương gia nhìn đến, cũng không được hắn sủng ái, nhưng cũng chưa bao giờ nhận qua hà khắc gì. Hưởng dụng đãi ngộ Chính phi nên có đều có. Từ ăn mặc đến đồ dùng, mọi thứ đều là tinh phẩm. Có lẽ là vì nàng là nữ nhi thương gia đi? Có cũng chính là sủng phi được lòng vương gia đến nỗi nhiệt, châm chọc khiêu khích mà thôi.

"A, vương phi, vết thương đã dưỡng tốt rồi sao?" Thương Lung Tinh vừa đi ra cửa phòng, đang muốn đi hậu viện hoa viên một chút, liền nghe được cách đó không xa truyền đến một tiếng vang chói tai! Quay đầu nhìn về phía Mộng Vũ, ý bảo nàng là ai? Mộng Vũ coi như là người cơ trí, chỉ một ánh mắt của nàng, là biết có ý tứ gì. Vì thế, liền đi gần đến bên tai nàng nói thầm.

Nguyên lai là sủng phi Tiêu Dao vương thích nhất - Lí Mị Nhi, nàng mặc bộ váy màu vàng xung quanh viền là sắc trắng, quyến rũ động lòng người, đáng người thương, trên mặt lại mang theo kiêu ngạo ngạo mạn, ánh mắt hèn mọn cùng trào phúng khiêu khích nhìn Thương Lung Tinh, ai mà chẳng biết, nàng là hữu danh vô thực, trên danh nghĩa là bao cô vương phi, căn bản vương gia không muốn nhìn thấy, không muốn sủng hạnh.

"Tỳ nữ lớn mật, nhìn thấy vương phi cư nhiên không quỳ." Lí Mị Nhi vừa đến gần, tỳ nữ Tiểu Lệ bên người nàng liền lớn tiếng khiển trách Mộng Vũ. Một chút cũng không đem chính phi là Thương Lung Tinh để vào mắt, trong mắt còn không hề nhìn nàng một cái!

"Gặp qua Lí trắc phi!" Mộng Vũ bị nàng quát, sợ tới mức nhanh chóng hành lễ. Còn chưa có đứng lên, liền "Bốp" một tiếng, bị Tiểu Lệ cho một cái tát. Ngực khí kiêu ngạo mang theo vui sướng khi người gặp họa: "Ai bảo ngươi kêu trắc phi, phải gọi vương phi! "

Chính là nàng còn chưa có đắc ý xong, chỉ nghe tiếng "Bốp bốp" vang lên, Thương Lung Tinh đưa tay trở về, ánh mắt sắc bén đảo qua, làm Tiểu Lệ sợ tới mức mồ hôi sau lưng chảy ròng, đột nhiên hoảng hốt. Trong lòng run run, vương... vương phi thế nào lại có khí thế như vậy? Cảm giác không giống vương phi lúc trước tính tình nhu nhược, mặc người khi dễ. Đang suy nghĩ liền nghe được thanh âm lạnh lẽo vang lên: "Bản phi còn chưa có chết, không tới phiên ngươi tới giáo huấn tỳ nữ bản phi kêu nàng kia là vương phi, dám đi hạ phạm thượng, ngươi có mấy cái mạng để giữ hả?"

"Dạ, dạ... nô tì đã biết, vương phi tha mạng!" Tiểu Lệ đột nhiên bị khí thế Thương Lung Tinh dọa đến, quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ. Nhất thời đã quên chủ tử thân phận của nàng còn đứng ở phía sau.

Lí Mị Nhi nhìn thấy thế, lên phía trước một cước đá đi, mắng một tiếng "Tì nữ vô dụng!"

Sau đó lại làm bộ làm tịch, cười tủm tỉm nói với Thương Lung Tinh "A, tỷ tỷ, đừng nóng giận nha! Nô tỳ đáng chết này nói lung tung, ngài nhưng đừng tưởng thật nha. "

Trong lòng thì nghĩ thầm, Thương Lung Tinh này khi nào thì trở nên thông minh như vậy, lại hiểu được lấy quyền bức người, khí thế kia thoát nhìn cũng không yếu đuối! Đến cùng là sai chỗ nào? Chẳng lẽ rơi xuống vách núi lần đó, đã thay đổi lại tính cách?

"Phải không? Phải biết cái dạng gì chủ nhân, sẽ dưỡng ra cái dạng cầu đó, ngươi xác định ngươi không có cái tâm tư kia? Còn có bản phi cũng không có muội muội gì, Lí trắc phi thế nên đừng nhận sai người!" Thương Lung Tinh lạnh lùng nhìn Lí Mị Nhi, trong mắt phong ba biến hóa kỳ lạ, hơi thở lãnh liệt nói.

"Người . . Ta . . ." Lí Mị Nhi cũng bị khí thế của Thương Lung Tinh uy hiếp, cư nhiên dám chỉ vào nàng, nói năng trở nên lộn xộn.

"Không có việc gì thì nhanh rút cho ta, nghĩ muốn lập uy với ta, người còn chưa đủ tư cách, lại nói thế nào bản phi cũng là chính phi được sắc phong, người còn không bằng tốn nhiều chút tâm tư đi lấy lòng Vương gia, nói không chừng. . ." Thương Lung Tinh ánh mắt trào phúng nhìn khuôn mặt trắng bệch bị dọa của Lí Mị Nhi, khinh thường lại có ý nhắc nhở. Nói xong, không thèm để ý bọn họ, liền đi thẳng qua!

Đợi đến lúc nàng đi xa, Lí Mị Nhi mới hoàn hồn, đối với khí thế của Thương Lung Tinh có chút không thể tin, không nghĩ tới mới một tháng không gặp, nàng lại trở nên sắc bén lạnh lùng như thế! Giống như thay đổi con người, rõ ràng vẫn là diện mạo cùng dáng người kia. Tuy rằng trên người có chút thịt, nhưng chút thay đổi đó cũng không quan trọng lắm a, như thế nào liền. . . Phải biết rằng, trước kia nàng căn bản không có khí thế kia! Chắc chắn xảy ra vấn đề ở lần đó, xem ra phải cho người tra rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!

"Tiểu, tiểu thư, chúng ta như vậy, Lí trắc phi kia có phải hay không về sau trả thù nhà?" Mộng Vũ có chút nhát gan run sợ nhìn Thương Lung Tinh nói, giọng điệu có chút lo lắng, nhưng cũng có chút cao hứng! Dù sao lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư phát uy, không bị khi dễ, lại còn giúp nàng lấy lại công đạo, chớ Tiểu Lệ đó hai cái tát.

"Mộng Vũ, về sau bọn họ khi dễ người thế nào, liền như thế hoàn trả, bên người của ta không cần thiết có kẻ yếu, nếu về sau lại làm cho người ta khi dễ, không dám hoàn đáp trả, người có thể tự động rời đi, không cần theo bên cạnh ta." Thương Lung Tinh đứng tại chỗ, xoay người lạnh lùng nhìn Mộng Vũ nói.

"A, tiểu thư, không cần đuổi ta đi, ta về sau sẽ nhớ kỹ lời nói tiểu thư, trở nên dũng cảm, bảo hộ cho tiểu thư." Mộng Vũ nghe được Thương Lung Tinh nói như thế, sợ tới mức quỳ trên mặt đất, có chút nỉ non cam đoan.

"Đứng lên, không nên hơi một tý là quỳ, nhớ kỹ trở lên mạnh mẽ là tốt rồi." Thương Lung Tinh nói, trợn trắng mắt một chút, bảo hộ, nàng cần người khác bảo hộ sao? Nàng đương nhiên biết tiểu nha đầu kia đôi bàn thân rất tốt, lời nói vừa rồi cũng chỉ là dọa dọa nàng. Nhưng cũng không thể nói là không phải sự thật! Muốn đi theo bên người nàng phải có năng lực tự bảo vệ bản thân, còn phải có năng lực ứng biến tốt. Cần mạnh thì phải mạnh mẽ, không thể mặc người khi dễ!

"Dạ, tiểu thư, em về sau sẽ hảo hảo nỗ lực, trở nên mạnh mẽ." Mộng Vũ đứng lên, nhìn bóng lưng Thương Lung Tinh, kiên định!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nam tử mang mặt nạ xuất hiện

Cách đó không xa là một nam tử mặc bộ tử y trên ngọn cây lớn ở hồ sen, vẻ mặt tuấn mỹ cùng khoe môi hơi hơi gợi chút độ cong, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), ánh mắt đẹp tràn đầy hưng trí, mурi phần hứng thú xem qua tất cả mọi việc. Không nghĩ tới lần này trở về là quyết định đúng, tiểu vương phi của hần nhưng lại thú vị như vậy, có cá tính, mạnh mẽ như vậy!

Không sai, đây chân chính là Tiêu Dao vương, Đông Phương Dịch Hãn! Bình thường đều là người thể thân của hần, giả dạng bộ dáng thành hần đi lại trong phủ. Mà chính hần lại chưa bao giờ ở đây, đều là đến vô tung đi vô ảnh, chỉ có tình huống đặc biệt, hần mới tự mình xử lý. Mà chuyện này trừ phi là người cực kì quen thuộc với hần, bằng không tuyệt đối không ai có thể nhận ra hần. Đương nhiên rất nhiều việc đều là hần gợi ý cho kẻ thể thân kia để có hiệu quả, căn bản hần không liên quan đến chuyện đó. Ví dụ như sủng phi, đều làm cho mọi người được biết.

Lần này sở dĩ trở về, cũng có một nửa là vì Thương Lung Tinh! Nhận được tin tức nàng mất tích, liền trên đường trở về gấp, dù sao nàng cũng là nữ nhi thủ phủ thương gia, tuy rằng hai người không có cảm tình gì ràng buộc, nhưng đã thành vương phi của hần là sự thật, nếu mất tích không minh bạch, sẽ khiến cho một ít phiền toái không cần thiết. Nhưng không nghĩ tới một tháng sau, vết thương của nàng tốt lên, tính cách cũng trở nên bất đồng so với lúc trước. Xem ra phải đi xem nàng một chút a!

Dưới trời sao, gió lạnh thổi qua, yên tĩnh tịch mịch. Đêm, tối đen như mực, trên bầu trời đang lặng im lại thoáng qua một đạo tàn ảnh, không để lại vết tích. Bỗng nhiên, trong trời đêm một đạo bóng đen đập gió mà bay, y bào nhẹ nhàng, giống như trích tiên.

"Ai? Đi ra!" Thương Lung Tinh nằm ở trên ghế trường kỉ*, đột ngột nhanh chóng nhảy lên, vung tay di động, một ám khí hướng bóng đen đánh tới.

Ánh nền mờ lung bao phủ trên người nàng, tựa hồ bịt kín một tầng hào quang nhàn nhạt, thoát nhìn mê ly mà thanh lãnh, cao quý mà đậm bạc.

"Người cứ như vậy báo đáp ân nhân cứu mạng?" Chỉ thấy nam tử mặc bộ tử y mang theo mặt nạ màu bạc đứng ở trước mặt Thương Lung Tinh, trong tay cầm lấy ám khí nàng phóng ra, lạnh lùng mở miệng nói. Toàn thân tản mát ra sự nguy hiểm, tuy rằng ám khí phóng đến không cảm giác sử dụng nội lực, nhưng lại nhanh, ngoan (ngoan độc), chuẩn! Nếu như không cẩn thận, cũng sẽ bị thương.

"Ta không nhớ rõ người là ân nhân cứu mạng cái gì. Đưa ta trở lại, không phải Tiêu Dao vương sao? Người tính cái gì?" Thương Lung Tinh hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt trả lời. Nàng tuy rằng nhớ được trước khi ngất xỉu, ôm nàng là người trước mắt này, nhưng trở lại Vương phủ, Mộng Vũ lại nói là thấy Tiêu Dao vương ôm nàng trở về. Rốt cuộc trong đó có phải hay không phát sinh chuyện gì, hay là nói hai người kia liên quan gì đến nhau? Nghĩ thế, liền mang theo ánh mắt thăm dò nhìn về phía hần.

"Chắc chắn, không thể tưởng được vương phi là người dễ quên như thế. Chẳng lẽ cần tại hạ nhắc nhở sao." Dịch Thủy Hàn khó được có hứng thú trêu đùa. Chính hắn cũng không biết vì sao, nhìn ánh mắt lạnh lùng, bộ dáng lạnh nhạt của Thương Lung Tinh vậy mà có cảm giác muốn tiếp cận nàng, hiểu biết được cảm xúc của nàng.

"Báo đáp ân tình, ta tất nhiên là biết! Bất quá, ngươi xác định ngươi là sao?" Thương Lung Tinh lạnh lùng mở miệng, ánh mắt mang theo một luồng bất tuân cùng khinh miệt, nàng mặc dù không có cái gọi là nội lực ở thời đại này, nhưng bằng vào nàng là kim bài đặc công thế kỷ 21, tự bảo vệ mình cùng bản lĩnh tập kích người khác vẫn phải có. Người bình thường không thể gây thương tổn đến nàng. Tuy rằng nam tử này phát ra khí tức rất nguy hiểm, thậm chí mạnh hơn nàng rất nhiều, nhưng không có nghĩa là nàng sợ hắn.

"A, phải không? Vậy thử xem" Dịch Thủy Hàn thân mình chợt lóe, tốc độ nhanh kinh người, bỗng chốc ôm eo nhỏ Thương Lung Tinh, nhẹ nhàng nâng người trong lòng lên, làm cho thân hình của nàng hướng về phía hắn. Không đợi cho nàng phản ứng, đôi môi lạnh lẽo nhanh chóng phủ lên đôi môi mềm mại kia của nàng. Thương Lung Tinh ngậy ngấn cả người chốc lát, nàng không nghĩ tới cái gọi là thử xem của hắn, cư nhiên là như thế này? Chờ hoàn hồn, nàng vội vàng công kích lại hắn, hắn bỗng chốc buông ra nàng, vọt đến một bên. Tay miết lấy môi, giống như hiểu ra gì đó, môi mím khinh câu, cả người tan mát ra sự lười nhác nhưng mang theo bộ dáng vô cùng mỉa mai.

"Nhớ kỹ, ta gọi là Dịch Thủy Hàn, sau này ta sẽ lại đến." Nói xong liền phi thân rời đi.

"Đáng chết, cư nhiên bị mê hoặc." Thương Lung Tinh nhìn đến bộ dáng mê hoặc của hắn, ngửi trên người còn vương lại mùi hoa lan hương nhàn nhạt, cư nhiên thất thần. Nháy mắt hoàn hồn, hắn đã phi thân đi xa. Chỉ có thể hung hăng rửa thầm một tiếng. Một mặt lạnh lẽo, người này lại dễ dàng cướp đi nụ hôn đầu tiên của nàng, đùa giỡn nàng. Lần sau làm cho nàng gặp hắn, nhất định phải cho hắn giáo huấn thật tốt. Cho hắn biết, hoa hồng tại sao lại có gai!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ra phố mua đồ

Sáng sớm ngày thứ hai, sắc trời mông lung, cây cối hoa cỏ trong hậu viện mặt trên đều phủ một tầng sương mỏng. Bóng dáng một người bên trong xuyên qua. Người này đúng là Thương Lung Tinh, nàng đang luyện tập chút buổi sáng, chỉ thấy lát sau vươn vai, xoay xoay hông, cứ chạy một lát rồi dừng, rồi không biết tại sao lại buồn chán. Đến khi sắc trời dần dần sáng, nàng mới quay lại phòng rửa mặt chải đầu.

"Mộng Vũ, ngươi nghĩ biện pháp đi tìm mấy bộ nam trang cho ta, đợi lát nữa ta muốn đi ra ngoài." Thương Lung Tinh vừa rửa mặt chải đầu vừa nói với Mộng Vũ. Nàng phải đi ra ngoài mua chút dược liệu, chế tác một ít dược để phòng thân, còn phải làm một thanh chủy thủ phòng thân. Vừa đến nơi này, không có cái gọi là võ công nội lực, chỉ có thể dựa vào võ thuật tích lũy kinh nghiệm của mình ở kiếp trước để bảo hộ tốt bản thân.

Trên đường cái, nhuyển bảo bạch y hoa lệ tung bay, tóc được buộc lên, một người tay cầm chiết phiến* (quạt xếp) mạ vàng, khuôn mặt mỉm cười, nam tử tao nhã từng bước đi đều nhẹ nhàng khoan thai. Phía sau còn đi theo một người như một tiểu thư đồng, sắc mặt khảm trương, giống như sợ mình làm sai cái gì. (trong convert là: "chỉ sợ đánh mất đường như")

Trên đường là các quán với đủ màu sắc hình dạng, người đi trên đường đông đúc, trong đám người có kẻ đang thét lớn, có kẻ lại cười ha hả, có thanh âm tiêu hài tử, có tiếng nói chuyện, não nhiệt không thôi.

"Nơi này của ngươi có thể tạo ra chủy thủ* không?" Thương Lung Tinh đi vào một gian hàng binh khí, lạnh lùng thanh âm hỏi.

"Đương nhiên là có, công tử muốn tạo thành hình dạng gì?" Chương quỳ nhìn thấy vị công tử này khí chất phi phàm, nghĩ rằng nhất định là nhân vật thân phận không đơn giản, khuôn mặt liền tươi cười chào đón, hòa khí hỏi.

"Uh, chính là dùng để phòng thân. Linh hoạt, sắc bén là được, không cần thiết nhìn phải thật đẹp." Thương Lung Tinh nghĩ nghĩ trả lời. Không biết người chế tạo thời đại này hiểu được mấy phần, chỉ có thể nói đại khái. Hi vọng sẽ không làm nàng thất vọng.

"Nga, ra là như vậy. Công tử, nơi này hiện đang có, ngươi xem thanh chủy thủ này thế nào?" Nói xong, chương quỳ liền vào phòng trong lấy ra một thanh chủy thủ, tuy rằng nhìn không đẹp, nhưng cũng không quá khó xem, chính là khá hơn hình dáng đơn giản thường dùng, tựa hồ trưng bày đã lâu, không có người đến mua. Nhưng thoạt nhìn lại rất sắc bén. Thương Lung Tinh tiếp nhận chủy thủ, vung vài cái, cảm thấy rất kinh ngạc, xem ra đao này thật sắc bén! Nàng không cần thiết dùng đao phải đẹp mắt lại sử dụng không tốt, mà cái chuôi này cho nàng cảm giác rất tốt, liền quyết định muốn nó.

"Bao nhiêu tiền? Ta muốn." Thương Lung Tinh lớn tiếng nói.

"Ách, như vậy mười hai lượng đi?" Chương quỳ có chút không thể tin đang nhìn Thương Lung Tinh, hắn vốn trong lòng chỉ là tưởng lấy thanh đao kia ra để xem, cũng không có nghĩ sẽ bị vị công tử này nhìn trúng. Cái chuôi này thật sự quá đơn giản, cũng làm ra lâu rồi. Thông thường tới nơi này mua binh khí phi phàm đều cần linh hoạt, sắc bén, đẹp mắt, hơn nữa giá trị phải liên thành. Nữ tử cũng có đến mua để phòng thân, nhưng đều nhìn thanh đao này là không muốn mua. Mà vị công tử này thoạt nhìn khí độ phi phàm, thế nào lại sử dụng cái chuôi này?

"Uh, Mộng Vũ, cấp ngân lượng (trả tiền), chúng ta đi." Thương Lung Tinh vẫy tay nhường Mộng Vũ đi lại trả tiền, rồi đi ra ngoài.

"Chường quây, giúp ta dựa theo hình vẽ trên trang giấy này lấy được thảo toàn bộ một chút." Chủ tử Thương Lung Tinh dừng lại đi tới một gian hiệu thuốc khá lớn, liền đi vào mua được liệu.

"Nhiều như vậy nha, công tử xác định cần hết sao?" Chường quây tiếp nhận xấp giấy trong tay, nhìn chỉ chút những tên được thảo được ký hiệu ở trong đó, mặc dù không phải là trân quý gì, nhưng lại có rất nhiều loại. Đành phải xác nhận lại một chút

"Uh, xác định, người theo đó mà lấy đi. Nhanh chút!" Thương Lung Tinh khẳng định gật gật đầu, biểu cảm lạnh lùng đậm mạc, toát ra loại khí thế làm cho người khác phải nghe theo.

"Nga, nga, tốt, người chờ chút." Chường quây đáp lại rồi chạy nhanh, đi bốc thuốc. Một lát sau, liền dẫn theo một túi được thảo to đi ra, cung kính trình lên.

"Mộng Vũ, trả tiền, đi." Thương Lung Tinh xem được thảo được đóng gói tốt, trực tiếp phân phó trả tiền, liền đi ra ngoài.

"Tiểu... Công tử, chúng ta còn cần đi đâu nữa?" Mộng Vũ kếm chút kêu thành "Tiểu thư", nhanh chóng sửa lại lời nói, đi theo sau Thương Lung Tinh, khăn trương hỏi.

"Không cần, trở về thôi, sắc trời cũng không sớm." Thương Lung Tinh vẫy vẫy tay, cũng không quay đầu lại hướng Tiểu Dao vương phủ đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lại một lần thất thủ

Trở lại Vương phủ, đi đến hậu viên, mặt trời buổi chiều đã ngả về tây, ánh sáng còn lại nhàn nhạt cuối chân trời, đem trước mắt hết thảy nhuộm thành màu sắc bầu trời, cam, đỏ, vàng, ba màu sắc đan vào nhau, phảng phất như phủ lên khắp nơi một tầng xiêm y xinh đẹp. Bốn phía hoa cỏ cũng theo gió lay động, giống như ở khẽ gật đầu chào hỏi.

Thương Lung Tinh đi vào giữa hoa viên, vẻ mặt tràn ngập mệt mỏi, chậm rãi vươn hai tay, nhắm mắt hít sâu. Chậm rãi hưởng thụ gió nhẹ khẽ vuốt qua, ngửi mùi hoa nhàn nhạt, trên mặt dần xuất hiện nụ cười thỏa mãn. Khoe mỗi giờ lên một chút độ cong nhọn nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tinh xảo giống như muôn hoa đua nở, làm say mê lòng người.

"Ai? Đi ra." Thương Lung Tinh đột nhiên cảm thấy một cổ hơi thở lạ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía cách đó không xa, lớn tiếng chất vấn.

"Người vừa rồi rất đẹp, nhưng mà, như bây giờ, lại..." Chỉ thấy nam tử mặc tử bào, mang một nửa mặt nạ màu bạc cách đó không xa phi thân tiến đến. Mặt ngoài thì trầm tức, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, nàng không có nội lực, cư nhiên biết hẩn ở gần đây?

"Hừ, lại là người, xem ra Tiểu Dao vương phủ này phòng vệ thật sự quá kém, cho người đi lại tự nhiên như thế!" Thương Lung Tinh nghĩ đến đêm qua bị hẩn hôn mê, vừa rồi còn nói nàng, nhất thời vẻ mặt tức giận, hận không thể băm hẩn thành thịt vụn. Nàng cũng không phát hiện được bản thân mình bình thường sẽ không dễ dàng tức giận, nhưng mỗi lần gặp hẩn là nàng lại bị chọc giận!

"A, trên đời này chỉ có ta nghĩ là muốn là có thể đến được, không có nơi nào mà ta lại đi không được!" Dịch Thủy Hãn hơi thở lạnh lùng bá đạo, cuồng vọng nghiêm nghị, có chứa nhẹ nhàng ý cười, ánh mắt thâm thúy nhìn Thương Lung Tinh ngạo nghễ nói.

"Phải không? Người không khỏi cũng quá tự tin đi?" Thương Lung Tinh thần sắc lạnh lùng như băng, cảm khẽ nâng, phượng mâu liễm diễm, thần thái con người màu đen như ngọc lóe động, thân mình cũng nhanh chóng di chuyển, vận dụng bộ pháp quý dị, nháy mắt chui thủ đã đặt trên động mạch cổ của hẩn.

"A, nương tử, người đây chính là muốn mưu sát chồng sao?" Dịch Thủy Hãn không chút để ý tình cảnh hiện tại, chậm rì rì nói. Càng khiến người ta không nghĩ tới là, hẩn lại nói lời trêu chọc với Thương Lung Tinh.

Mà cách đó không xa tả hữu hộ pháp nhìn thấy tình cảnh này, nghe đến mấy lời kia, quả thực hóa đá, chủ tử bọn hẩn khi nào thì bình dị gần gũi, nói lời tình ý như vậy? Không phải là thích sạch sẽ, không gần nữ sắc hay sao? Trong lòng càng nghi hoặc. Bọn họ còn nhớ rõ trước kia có một công chúa hào sắc muốn dụ dỗ hẩn, mới tới gần, đã bị hẩn vô tình hất ra, nếu không phải do thân phận người kia đặc thù, khẳng định là bị hẩn một chưởng giết chết. Mà hiện tại, lại thế nào đối với vị Vương phi trên danh nghĩa này bất đồng?

"Câm miệng! Ai là nương tử người, lại còn khuôn mặt hi ha tươi cười kia, còn nói vậy, ta lấy mạng của người!" Chủ thủ trong tay Thương lung Linh dùng thêm sức đè ép xống. Lạnh lùng mở miệng vô tình. Trong lòng lại vô cùng buồn bực, cư nhiên lại bị yêu nghiệt nam nhân này trêu đùa, nhưng mà trong lòng vì sao lại không có lấy một chút sát ý. Chẳng lẽ đến nơi này, nàng trở thành 'người nhân từ'? (Hoho...chị chỉ đối vs anh thế thôi a~)

"Người làm thực sao? Vì phu nhưng sẽ là rất thương tâm." Dịch Thủy Hãn có chút đáng thương hề hề ai oán nói, đột nhiên thân mình vừa chuyển, đầu

vừa động, thừa dịp Thương Lung Tinh thất thần sững sốt, sau đó đem nàng ôm vào trong lòng, ôm sát eo nhỏ của nàng, chúi thủ cũng vì thế mà rơi trên mặt đất.

"Người... " Thương Lung Tinh phản ứng lại, đã đã quá muộn. Trong lòng ảo não, cư nhiên lại bị hấn làm mê hoặc, phải biết rằng, ở thời điểm nguy hiểm, cho dù là không chú ý một chút thôi, cũng dễ dàng mất mạng. Mà nếu như vừa rồi là địch nhân, thì nàng hiện tại chẳng phải là... "

"A, ta chỉ biết nương tử khẳng định luyện tiếu ta bị thương." Dịch Thủy Hàn ôm Thương Lung Tinh, còn không quên tiếp tục đùa giỡn. Cười tà mị, hơi thở ấm nóng toàn bộ phun ở bên tai nàng, còn có ẩn ẩn mùi hương thâm nhập vào chóp mũi, nói không hết tình huống ái muội hiện giờ.

"Cút... " Thương Lung Tinh không nghĩ tới bản thân cư nhiên chạt vật như vậy, nhiều lần ra tay đều thua hấn. Cúi đầu nhìn xuống bên hông nàng, tư thế hai người ám muội, muốn tránh thoát, nhưng bị hấn giam cầm, không thể động đậy, trong lòng càng thêm cuồng, chỉ có thể gằm nhẹ. Nhưng là hấn vẫn không buông tha cho nàng rời đi.

"A, cút lên phía trước, cấp cho ta chút ngon ngọt đi?" Dịch Thủy Hàn thừa dịp nàng ở trước đang tức giận, ở trên môi của nàng nhẹ nhàng hôn xuống sau đó liền cấp tốc chạy đến cách đó không xa. Toàn thân biểu lộ khí thế tôn quý ngạo nghễ.

Thương Lung Tinh vừa được tự do, không chút suy nghĩ, cúi xuống đất nhặt đá làm vũ khí, sắc bén bắn ra ngoài, lại chỉ nghe thấy kia thanh âm ai oán của Dịch Thủy Hàn truyền đến: "Nương tử, thực nhân tâm, rất tổn thương tim vì phụ a." Đột nhiên giống như ý thức được cái gì, nhanh chóng chuyển thành thanh âm băng lãnh, đối với không trung đơn giản nói một tiếng: "Đi." liền phóng đi, không thấy bóng người.

"Đáng chết." Thương Lung Tinh nhìn hấn đột nhiên biến mất không thấy, nghĩ đến bản thân mình chưa bao giờ cảm thấy vô lực như thế, lại nhỏ tiếng rủa thầm. Trong lòng càng thêm kiên định: Nàng phải trở lên cường đại, cường đại đến nỗi người khác không thể uy hiếp đến nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mua quán rượu

Chớp mắt một cái, ba ngày trôi qua, từ sau lần nháo động ở viện hoa viên, Dịch Thủy Hàn rút cuộc cũng không còn xuất hiện. Mà Thương Lung Tinh càng không để ý, sau khi nàng trở lại trong phòng, bắt tay vào chế tạo chút được cần dùng đến. Trải qua vài ngày chiến đấu hăng hái, nàng rốt cục hoàn thành xong đồng phục, đi ra khỏi phòng.

"Mộng Vũ, chúng ta ra ngoài đi dạo chút." Thương Lung Tinh ra khỏi phòng, nhìn thời tiết sáng sủa, cảm thấy trời này ra ngoài đi dạo tương đối tốt. Thuận tiện nhìn xem có cái gì có thể kinh doanh không, dù sao nếu như muốn rời khỏi nơi này, nhất định mình phải có đủ điều kiện để sinh tồn. Mà không phải là giống như hiện tại bây giờ, tuy rằng áo cơm không lo, nhưng lại thủy chung bị người khác quản chế.

"Người có biết, nơi này có cửa hàng nào bán ra hoặc chuyển nhượng lại không?" Thương Lung Tinh trên đường cái, đột nhiên quay đầu hỏi Mộng Vũ. Trên đoạn đường đi này, tuy rằng rất nhộn nhịp, nhưng vẫn cảm giác dường như thiếu cái gì đó. Cảm giác này thế nhưng lại làm cho nàng có loại ý niệm muốn mở tửu lâu. Ở kiếp trước nàng tuy là đặc công, nhưng ở vô cùng có tiền, rất thích đến những nơi có đồ ăn ngon. Nếu có thể ở chỗ này mở một gian tửu lâu mà nói, tin tưởng đồ ăn thức uống bán ra là tuyệt đối không thành vấn đề, lại có thể thừa dịp thu thập tin tức mọi nơi ở đây. Đương nhiên tửu lâu này không cùng tửu lâu cô đại giống nhau, đơn thuần đến để ăn uống nghỉ ngơi. Mà nàng muốn nghỉ ngơi ăn uống và giải trí cùng nhau tiến hành, như vậy mới có thể hiện được giá trị tốt của nó.

"Ách, tiểu thư, nghe nói phía trước có một gian buôn bán rất kém, lão bản nơi đó tính muốn bán đi, nếu không chúng ta mau chóng đến xem?" Mộng Vũ đem hiểu biết tình huống xung quanh đều nhất nhất nói cho Thương Lung Tinh, hỏi xem ý kiến của nàng.

"Tốt, vậy chúng ta đi qua xem thế nào đi?" Thương Lung Tinh sau khi nghe được, gật gật đầu đáp lại.

"Khách quan, mời vào trong, các vị muốn ăn món gì?" Hai người chủ tớ Thương Lung Tinh mới vừa đi đến trước cửa tửu lâu kia, liền nghe tiếng tiểu nhị ở một bên nhiệt tình mời.

"Ồ đây có món ăn gì ngon, đều đưa ra một ít đi."

"Vâng ạ, khách quan xin chờ."

Thương Lung Tinh nhìn về bốn phía, nhà này phục vụ vẫn còn rất tốt. Chính là không biết vì sao việc buôn bán trở nên thế kém như thế, nhìn xung quanh bày nhiều bàn ghế nhưng lại không có khách vào, cảm thấy có chút đáng tiếc...

"Chường quầy các người có ở đây không? Ta có việc muốn bàn bạc cùng hấn." Sau khi hai người Thương Lung Tinh ăn no, mới mở miệng hỏi tiểu nhị trong quán. Vừa rồi ăn qua đồ ăn này, cảm thấy đều là những món bình thường, không có gì đặc biệt, tuy rằng hương vị không phải rất tệ, nhưng việc buôn bán vẫn là rất dễ dàng bị quán khác cướp đi. Mà quán này có điểm lệch chút khỏi hướng trung tâm, trách không được lượng khách đến ít như vậy!

"Có, công tử, mời vào gian trong, ta đi kêu chường quầy xuống." Tiểu nhị trong quán cũng là một người cơ trí, vừa nghe đến Thương Lung Tinh nói như

vậy, liền đại khái sáng tỏ ý tứ.

"Tại hạ họ Lư, xin hỏi công tử họ gì" sau đó không lâu, liền thấy một vị không sai biệt lắm khoảng bốn mươi tuổi nam tử đã đi tới! Lễ phép mười phần thanh âm vang dội chào hỏi

"Tại hạ họ Thương, không biết Lư chương quỹ có phải hay không muốn chuyển nhượng lại quán ăn này? Tại hạ muốn mua nó." Thương Lung Tinh trực tiếp nói rõ ý đồ đến, cười khẽ mở miệng.

"Thương công tử, người cũng thấy đấy, từ lâu này buôn bán vô cùng không tốt, người sẽ không sợ. . ." Lư chương quỹ có chút lo lắng nói.

"Chuyện này người không cần thiết lo lắng, người chỉ cần nói cho ta biết là người nguyện ý chuyển nhượng lại từ lâu cho ta không là được rồi. Còn có, người có muốn hay không vẫn tiếp tục ở chỗ này kinh doanh?" Thương Lung Tinh không thèm quan tâm nói. Nàng có rất nhiều thủ đoạn để hấp dẫn người, không cần thiết phải lo lắng không có người lưu lại.

"Đương nhiên nguyện ý, ý tứ của Thương công tử là ta còn có thể ở trong này?" Lư chương quỹ kích động nói. Hiển nhiên không nghĩ tới chuyện sẽ là như vậy. Nơi này không buôn bán được đã một khoảng thời gian, chính là không cam lòng rời đi chỗ này. Cho nên ngay cả vốn ban đầu đều đặn cũng không thu được, hiện thời như vậy, cũng không có biện pháp nào. Mà hiện tại nghe công tử này nói thế, có thể không kích động được sao?

"Uh, chỉ cần người quyết định ở trong quán kinh doanh, tiền lương người vẫn nhận được như thường mặc kệ làm ăn thế nào, còn có thể cho người một chút lợi nhuận, thế nào?" Thương Lung Tinh trầm tư một lát, liền mở miệng nói với Lư chương quỹ. Nàng mới đến, có vài thứ còn không quen thuộc lắm, nếu có người quen tay giúp quản lý, cũng là chuyện tốt!

"Ồ, đương nhiên ở, có Thương công tử thu lư, thật sự tại hạ vô cùng cảm kích!" Lư chương quỹ cảm động nói. Sau đó bộ dáng muốn nói lại thôi, sắc mặt khó xử nhìn một chút đám tiểu nhị trong quán.

Thương Lung Tinh tự nhiên sẽ không bỏ qua sắc mặt của hắn, liền sáng khoái nói: "Lư chương quỹ có lời nói thẳng, có phải không còn có chuyện gì khó xử?"

"Này, này, không biết Thương công tử có hay không cũng lưu lại bọn họ?" Lư chương quỹ có chút ngưng ngưng mở miệng. Hắn biết lưu lại hắn, vị công tử này đã rất nhân từ rồi, mà lại lưu thêm mấy người họ, giống như có chút ép buộc làm khó người ta.

"Chuyện là thế? A, kia đương nhiên có thể! Ta xem tiểu tử kia cũng rất cơ trí." Thương Lung Tinh chỉ vào tiểu nhị vừa rồi nói.

"Thật vậy không? Kia thật tốt quá, hắn gọi Tiểu Long, ở trong này cũng một thời gian, rất được người khác thích." Lư chương quỹ cao hứng nói, cũng vẫy vẫy tay, muốn Tiểu Long đi đến.

"Tiểu Long, mau, nhanh lại vấn an Thương công tử, về sau Thương công tử là lão bản nơi này." Lư chương quỹ có chút kích động vỗ vỗ lưng Tiểu Long, cao hứng nói.

"Thương công tử hảo, đa tạ công tử thu lư." Tiểu Long khách khí khom người hành lễ.

"Tốt lắm, các người cũng đừng khách khí làm gì, các người có thể lưu lại, nhưng mà có một chút ta nên nói thẳng: Các người ở trong này làm việc, nhất định phải trung thành với ta, không thể làm ra cái gì gây bất lợi cho ta hoặc phản bội lại ta, bằng không đừng trách ta trở mặt, ra tay vô tình. Đương nhiên, nếu các người tận tâm làm việc, ta cũng sẽ không bạc đãi mấy người các người, đã hiểu rõ chưa?" Thương Lung Tinh sắc mặt lạnh nhạt, thanh lãnh nói. Vừa rồi còn lộ vẻ mặt tươi cười, bây giờ là thái độ vô cùng nghiêm túc. Khiến Lư chương quỹ cùng Tiểu Long không khỏi có cảm giác nghiêm cần cùng kính trọng.

"Thương công tử yên tâm, chúng ta tuyệt đối một lòng trung thành." Lư chương quỹ cùng Tiểu Long trầm miệng một lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cười nói ồn ào

"Tốt lắm, Mộng Vũ, đưa cho Lư chương quỹ năm ngàn lượng, sau phát cho mỗi người bọn họ mười hai lượng, làm tiền tiêu vặt hàng tháng." Thương Lung Tinh xoay người nói với Mộng Vũ, nhìn mấy người khác ngoài Lư chương quỹ nói.

"Lư chương quỹ, tiền này đủ để người chuyển nhượng lại quán chứ?" Thương Lung Tinh hỏi Lư chương quỹ, dù sao vừa đến nơi này, không biết được năm ngàn lượng này đến cùng có đủ dùng không, chỉ đại khái đưa ra một con số.

"Đủ, đủ, thậm chí còn thừa." Lư chương quỹ cũng là người thành thật, sắc mặt cảm kích nói với Thương Lung Tinh. Từ lâu này sắp phải nhanh chóng đóng cửa, làm gì còn giá trị nhiều tiền như vậy? Nhìn Thương Lung Tinh một lần đưa nhiều tiền như vậy, Lư chương quỹ quả thực không thể tin.

"Vây là tốt rồi, về sau nơi này cũng là nơi người kinh doanh, mà Tiểu Long ở lại bên cạnh làm trợ thủ của người, có tin tức gì, cứ nói hẳn thông báo đến ta một tiếng, mỗi tháng tiền lương của người là tám mươi hai lượng, hẳn sáu mươi hai lượng, như thế đã mình bạch* chưa? Còn dị nghị chuyện gì, các người cũng có thể nêu ý kiến?" Thương Lung Tinh giao phó, nói.

*Mình bạch: Sáng tỏ, rõ ràng

"Vâng, mình bạch ! Chúng ta đều không có ý kiến gì." Lưu chương quỹ vẫy vẫy tay, nói vội vàng. Điều kiện tốt như vậy, bọn họ nào có dám dị nghị gì?

"Uh, Quán này ngừng kinh doanh nửa tháng đi, sửa sang mới sau đó hằng mở cửa , cụ thể nên làm thế nào, tiếp sau đó ta sẽ đến nói cho các người." Thương Lung Tinh sắc mặt một mội nói. Tay vuốt vuốt cái trán, cảm thấy thân thể này thật sự quá yếu, mới ra ngoài nói chuyện không bao lâu, liền chịu không nổi, quả nhiên là thân thể của thiên kim tiểu thư, thực làm cho nàng không còn gì để nói.

"Mộng Vũ, chúng ta đi về trước." Thương Lung Tinh đứng lên, kêu một tiếng Mộng Vũ, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

"Gia, người nói là thật sự? Người muốn ở nơi này ngốc một đoạn thời gian?" Trong sương phòng tửu lâu bên kia, Tiểu Úc hưng phấn mà nói. Thật tốt quá, hẳn rất cực được giải thoát. Cho tới nay, hẳn đều cái chỗ này làm thế thân cho gia, mỗi ngày còn phải ứng phó đám nữ nhân hậu viện trang điểm xinh đẹp kia, thật là khổ không thôi.

"Uh, ta ở lại đây một thời gian." Đông Phương Dịch Hàn sắc mặt đậm nhạt, híp mắt nói. Sau đó lại nói một câu làm Tiểu Úc buồn bực đến cực điểm "Bốn vương chính là trở về gặp vương phi của bốn vương mà thôi, những chuyện khác, người cứ theo lẽ thường làm."

Lời này vừa nói ra, hai người ngồi một bên ăn ý mòi phần nhìn nhau liếc mắt một cái: Xem ra, gia, thật sự đối với vương phi có hứng thú? Ngẫm lại cũng đúng, gia nhưng là chưa bao giờ cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân, đều coi các nàng như cặn bã, bây giờ lại trên dưới hai lần "Phi lễ" với vương phi, đây không phải là đùa giỡn đi? Nhưng mà, xem bộ dáng vương phi buru hân, cũng hợp làm nữ chủ nhân của bọn hắn, nhưng mà không biết chiếm thượng phong sẽ là gia hay là nàng? Xem ra sau này phải cẩn thận một chút, không đắc tội vương phi.

"A, cái gì? Ý tứ gia là ta còn phải ứng phó với cái đám nữ nhân kia? Bọn họ, bọn họ chẳng phải là phi tử của ngài sao? " Tiểu Úc tức giận bắt bình hồ.

"Là phi tử trên danh nghĩa, cho tới bây giờ bốn vương vẫn không chạm qua các nàng, nếu thích, người có thể từ từ hưởng thụ, muốn xử lý như thế nào liền xử lý như thế đó." Đông Phương Dịch Hàn một bộ dạng không liên quan đến mình, thật sự làm Tiểu Úc phát điên, còn từ từ hưởng thụ, hẳn nào có cái mệnh tốt này a? Hẳn đây là trêu chọc ai, cư nhiên còn muốn mình làm chuyện xấu.

"Phốc" Hai người bên cạnh Đông Phương Dịch Hàn nhìn không được bật cười, không làm tức chết người không được, trêu tức nói "Tiểu Úc, đây chính là chuyện tốt nha! Nói không chừng ngày nào đó kiếm được ý trung nhân của người a?"

"Đi đi đi, các người đừng thêm phiền , nếu thích, các người tự mình làm." Tiểu Úc tức giận nhìn hai người nói.

"A, đừng nha, chúng ta cũng không có mệnh này, người vẫn là hảo hảo hoàn thành nhiệm vụ gia giao cho đi." nói xong, hai người liền cười ha ha đứng lên. Lúc trước bọn họ có tất cả 6 người, chơi trò chơi, người thua phải nhận nhiệm vụ. Hôn nữa, nếu bọn hắn có thua, thì cũng không có khả năng tiếp nhận. Bởi vì thân hình mấy người không giống gia, chỉ có Tiểu Úc có bộ dáng là tương đối nhất, cho nên nhiệm vụ 'vinh quang' này, đương nhiên mọi người đều nhường cho Tiểu Úc!

Đông Phương Dịch Hàn híp mắt nghỉ ngơi, không để ý tới mấy người bọn họ. Hắn mặc dù lạnh lùng xa cách, nhưng đối thủ hạ của mình lại rất khoan dung, mấy người bọn họ đi theo hắn luôn luôn thấp tử nhất sinh, giống như huynh đệ, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của hắn hoặc làm hỏng việc, hắn cũng không để ý nhiều việc mấy người bọn họ cười nói ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ái phi, muốn mưu sát chồng sao?

Thương Lung Tinh tựa vào trong dục dũng* (bồn tắm đó ^^), nhắm mắt dưỡng thần, trong dục dũng cánh hoa màu đỏ trong nước chuyển động, tỏa hương hoa nhàn nhạt, nước ấm cũng tản ra sương mù, làm cho cả người nàng phảng phất rơi vào không gian mê huyền, như ảo như thực, như huyền như mộng. Nguyên bản không khí bên trong đang yên tĩnh, đột nhiên trở nên quỷ dị khó lường, Thương Lung Tinh dựa vào giác quan mãnh cảm định hướng, nhặt lên một cánh hoa trên mặt nước, sắc bén phóng ra ngoài.

"Bốn vương thế nào không biết vương phi của bốn vương lại hung mãnh như vậy, hay nàng muốn mưu sát chồng, tái giá với người khác, hử?" Đông Phương Dịch Hàn thần sắc đậm nhạt như băng, hơi thờ lảnh lẽo nói. Trong lòng lại vô cùng khiếp sợ: Vừa rồi tốc độ của nàng nhanh kinh người, chỉ là một cánh hoa, lại gây ra lực sát thương lớn như vậy, vương phi này của hắn, rốt cuộc có bao nhiêu bí mật mà mình chưa biết?

"Hử, đối với kẻ rình trộm, ta không cần thiết nương tay." Thương Lung Tinh hừ lạnh nói, thừa dịp hắn không chú ý đến, nhanh chóng phủ lên người một kiện xiêm y mỏng manh.

"Rình trộm? Bỏn vương sao phải rình trộm người? Người thế nhưng là vương phi danh chính ngôn thuận của bỏn vương đấy!" Đông Phương Dịch Hàn giống như chơi xấu, nhàn nhạt nói. Ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Thương Lung Tinh ngạo nghễ đứng ở kia, mới ra khỏi nước nên sợi tóc còn ướt sũng, đen nhánh còn dính nước, khi ánh trăng chiếu rọi xuống, lóe lên ánh sáng trong suốt, theo sườn mặt chậm rãi chảy xuống; cặp đùi thon dài được bộ xiêm y màu trắng thô sơ bao lấy như ẩn như hiện, mỹ hoặc trí mạng.

"Cho dù là vương phi của người thì sao, cũng chỉ là trên danh nghĩa thôi, chưa được ta đồng ý, liền một mình tiến vào nơi này của ta, không tính là rình trộm sao?" Thần sắc Thương Lung Tinh tràn ngập khinh thường cùng ngạo nghễ, cái loại tự tin cùng cuồng vọng này, từ trong mà phát ra, ảnh hưởng đến toàn bộ xung quanh.

"A, danh nghĩa thì thế nào, người như thường vẫn là vương phi của bỏn vương, hay là ái phi là đang tự mình tìm khó chịu cho bản thân?" Đông Phương Dịch Hàn đột nhiên chột lóe thân, đi tới Thương Lung Tinh bên người, tay duỗi ra, liền đem Thương Lung Tinh ôm vào lòng, khước môi nhất câu, mở miệng trêu tức.

"Người." Thương Lung Tinh nhìn khuôn mặt yêu nghiệt tà mỹ tuấn mỹ của Đông Phương Dịch Hàn, người từ trên người hắn tỏa ra mùi hoa lan hương quen thuộc, có chút mê hoặc, thẳng thắn này hơi thờ tai sao cùng kẻ mang mặt nạ bạc kia giống nhau như vậy? Nhất thời trở nên ngây người, nói không ra lời.

Đông Phương Dịch Hàn mặc dù không biết nàng suy nghĩ gì, nhưng nhìn vẻ mặt đỏ của nàng có thể thấy được, nàng đang nhớ tới kẻ khác, trong lòng không biết tại sao lại cảm thấy vô cùng không thoải mái, không thoải mái chút nào, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nữ nhân đáng chết này dám ở trong lòng hắn nhớ đến người khác! Không chút nghĩ ngợi, liền cúi đầu xuống hôn nàng. Giống như đang trừng phạt, hung hăng cắn lấy môi của nàng.

Thương Lung Tinh cảm nhận được miệng có máu chảy vào, đột nhiên bừng tỉnh, mới biết được bản thân cư nhiên thất thân, môi bị Đông Phương Dịch Hàn cắn nát. Nhất thời phượng mâu híp lại, cả người phát ra hàn khí lạnh như băng, không biết trong tay lúc nào xuất hiện ra chủy thủ, giữa không trung tung ra một đường, không chút nghĩ ngợi hướng đến trên người hắn mà chém.

Đông Phương Dịch Hàn hiển nhiên không nghĩ tới nàng lại phản ứng lớn như thế, thân mình đột nhiên chuyển động, tránh thoát chủy thủ của nàng, thuận tay bắt lấy tay đang cầm chủy thủ của nàng, hơi dùng một chút lực, liền làm chủy thủ trên tay Thương Lung Tinh rơi trên mặt đất. "Vào" Điểm trúng huyết đạo của nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

"Người... Ti bi vô sỉ." Thương Lung Tinh tức giận nói. Trong lòng buồn bực đến cực điểm, thời đại đáng chết này, động một chút là khinh công, điểm huyết, hại nàng cứ như vậy thúc thủ vô sách*, cảm giác bị uy hiếp loại này thực không dễ chịu. Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ làm cho hắn trả giá đại giới.

*Thúc thủ vô sách: Bỏ tay, không có cách nào giải quyết.

"Chắc chắn, ái phi, người cũng thật ngoan (ngoan độc), bỏn vương chẳng qua là hôn người một chút, mà lại muốn mạng của ta sao?" Đông Phương Dịch Hàn sắc mặt lạnh nhạt, nói ra lời trêu tức. Nghĩ rằng, nữ nhân này ra tay cũng thật ác, nếu như không phải là mình phản ứng nhanh, nói không chừng nàng thực sự làm cho hắn bị thương. Hơn nữa vì sao chiêu thức của nàng dùng độc đao như thế, rốt cục là của môn phái nào ?

"Hừ, người giống như là chó đang cắn vậy, cũng nói là hôn sao?" Thương Lung Tinh không chút khách khí phản bác. Ánh mắt sắc bén giống như đao, hung hăng hướng về Đông Phương Dịch Hàn.

"Nga? Ý của người là, nếu bỏn vương ôn nhu một chút, người liền đồng ý? Như vậy lấy thân báo đáp thì thế nào, bỏn vương cam đoan sủng ái người cả đời. " Đông Phương Dịch Hàn khó có lúc xuất hiện được sắc mặt nghiêm cẩn, hứa hẹn. Lời nói vừa xong, bản thân cũng ngây ngẩn cả người, hắn lại nói ra những lời này?

"Thúi lắm, kẻ ngu mới tin lời nói của tên ngựa đực người!" Thương Lung Tinh khinh thường mắng thô tục, cảm giận nói "Nhanh giải huyết ta."

"Ái phi, người cũng thật thô lỗ." Đông Phương Dịch Hàn đầu đầy hắc tuyến, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tuy rằng ngay cả hắn cũng không biết vì sao nói ra lời hứa hẹn này, nhưng tốt xấu gì cũng là nghiêm túc, không nghĩ tới nữ nhân này cư nhiên không cảm kích, còn mắng thô tục? Chuyện này nếu để cho mấy tên thủ hạ của hắn biết bản thân bị cự tuyệt, không cười chết mới lạ. "Ngựa đực" là cái gì, hắn tuy rằng không hiểu, nhưng là đại khái hắn biết không phải là lời hay gì!

"Ta thế nào, người quản cái rắm! Giải huyết cho ta!" Thương Lung Tinh vừa nói ra, bản thân cũng có chút ảo não ! Không nghĩ tới bản thân cư nhiên dễ dàng như vậy bị nam nhân yêu nghiệt này chọc giận, kiếp trước nàng sẽ không bao giờ như vậy, nàng luôn luôn giữ được bình tĩnh trong bất kì hoàn cảnh nào. Không nghĩ tới bây giờ lại mất khống chế như vậy, những lời bất nhã như vậy cũng nói ra. Nghĩ lại, trong lòng càng buồn bực đến cực điểm. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Có thể viết cho ta một bức hưu thư

"Đương nhiên chuyện này bỏn vương phải quản, người chính là vương phi của bỏn vương đấy. " Đông Phương Dịch Hàn mang theo giọng điệu lười nhác trả lời.

"Hừ, ngươi có thể viết cho ta một bức hưu thư!" Thương Lung Tinh phản lại, hừ lạnh xem thường, khinh bỉ nhìn nam nhân trước mặt.

"Hưu thư? Ngươi mơ tưởng! Chẳng lẽ ngươi cho rằng cầm hưu thư là được cùng nam nhân khác song túc song phi*?" Đông Phương Dịch Hàn hí mắt, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm, hắn nhớ rằng, vừa rồi nàng ở trong lòng hắn mà lại đang suy nghĩ đến kẻ khác. Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân nàng muốn hưu thư?

*Song túc song phi: Chỉ cặp yêu đương thắm thiết không phân ly

Hiển nhiên, Đông Phương Dịch Hàn suy nghĩ quá nhiều, Thương Lung Tinh cũng không có cái ý tưởng này, nàng chẳng qua đơn thuần muốn mình có được cuộc sống tự do. Nhưng mà, hắn đã hiểu lầm, như vậy chuyện này cũng liền đâm lao phải theo lao thôi! Vì thế, nàng chậm rãi mở miệng: "Ngươi trong phủ nhiều cơ thiệp như vậy, thêm một người không xem nhiều quá, thiếu một người cũng chẳng ít đi. Vương gia cần gì phải khó xử ta?"

"Hừ, như thế cô tình không thiếu ngươi được, ngươi đòi này mơ tưởng thoát khỏi bốn vương." Đông Phương Dịch Hàn nghe Thương Lung Tinh vừa nói xong, vậy mà vô cùng khó chịu, trong lòng thật sự rất bất mãn. Lúc này hắn có chút vô lại, càng khiến người ta không tưởng tượng được. Hắn đường đường là Vương gia, cư nhiên vì nữ nhân này, nói ra những lời đó.

"Ngươi, ngươi nhiều cơ thiệp thế cũng không phải là vô cùng tệ nhạt nha! Có tất yếu phải dây dưa không rõ như vậy không?" Thương Lung Tinh không đảo cặp mắt trắng dã nói, thẳng thắn này nhỏ nhưng không có ngại thẹn. Mấy lời kia cũng nói được.

"A, quả là thật nhầm chán a, cho nên mới cần ngươi lưu lại để giúp ta đấy." Đông Phương Dịch Hàn khoe miệng nhất câu, tuấn nhan lộ ra một chút ý cười nhợt nhạt, tới gần Thương Lung Tinh, ôm phía sau nàng, làm sau gáy nóng lên, hơi thở cực nóng quanh quẩn bên cạnh vành tai mẩn cảm của nàng.

"Ngươi, ngươi cứ ngay cho ta, đừng dựa vào ta thân cận quá!" Thương Lung Tinh không nghĩ tới Đông Phương Dịch Hàn sẽ đột nhiên tới gần nàng như vậy, nhưng lại trong tư thế ái muội như thế. Trong lòng cáu giận thật sự, tình cảnh hiện tại của mình thế nhưng ở thế bị động. . .

"A, vương, vương gia, ngài, làm sao ngài ở trong này? Hai người, hai người. . ." Mộng Vũ từ bên ngoài trở về, cũng không gõ cửa liền sọt ruột đi vào, đang nghĩ, tại sao tiểu thư tắm rửa lâu như vậy, có phải hay không xảy ra chuyện gì. Nhưng lại không nghĩ rằng, đẩy cửa ra liền nhìn thấy tư thế hai người bọn họ ái muội vậy, lại nhất thời kinh ngạc sững sờ, nói năng lộn xộn. . .

Đông Phương Dịch Hàn nhìn thấy có người đi vào, thân thủ liền giải khai huyết đạo Thương Lung Tinh, cũng thối lui vài bước. Mà Thương Lung Tinh thấy được biểu cảm Mộng Vũ, khoe miệng rút trườ, che trán không nói gì, nha đầu kia có cần thiết ngốc lảng thế không? Cư nhiên nói năng lộn xộn, thấy tiểu thư nàng bị người khác phi lễ, không phải trước thét chói tai sau kêu người đến sao? Hiển nhiên chính nàng đã quên một chuyện: Đây vốn là địa bàn của Đông Phương Dịch Hàn, nàng vốn là vương phi của hắn, sao gọi là phi lễ được?

"Nô tì, gặp qua Vương gia." Mộng Vũ sững sờ một hồi sau, mới phản ứng lại, nhanh đi đến hành lễ.

"Miễn lễ." Đông Phương Dịch Hàn khôi phục sắc mặt lạnh nhạt, thanh lãnh nói. Ánh mắt thâm thúy sau khi nhìn thoáng qua Thương Lung Tinh, liền đi tới cửa, lúc đến gần cửa, quay lại nói một câu làm Thương Lung Tinh vô cùng bức mình, về mặt hắc tuyến, dọa Mộng Vũ một hồi kinh hãi, sợ hãi.

"Về sau phải nhớ gõ cửa, đừng tiếp tục làm hỏng chuyện tốt của bốn vương. "

"Ách, tiểu thư, nô tì, nô tì thật sự phá hư chuyện tốt của hai người sao?" Mộng Vũ giật mình có chút ngu ngốc, mê mang hỏi Thương Lung Tinh.

Thương Lung Tinh nghe thế, quả thực không còn gì để nói, nha đầu kia không có não sao? Cũng bị kinh hãi đến bộ dạng này? Chẳng lẽ nhìn không ra nàng rất là bất đắc dĩ, bị ép buộc sao? Lắc lắc đầu, lười trả lời, sửa sang lại tốt quần áo của bản thân, buồn bực đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Phát truyền đơn

Trong nháy mắt, nửa tháng lướt qua, Thương Lung Tinh mỗi ngày đều vui đầu rèn luyện. Hoàn hảo là thân thể này khá mềm dẻo, rèn luyện một đoạn thời gian như vậy, năng lực phản ứng cùng các phương diện đều so trước kia tốt hơn rất nhiều, khiến Thương Lung Tinh rất hài lòng. Mặc dù không có nội lực, nhưng có thể công kích gần người, còn có được liệu phòng thân, ít nhất là hiện tại không có nhiều người làm nàng bị thương được.

Hôm nay cũng là ngày từ lâu được tân trang, bọn họ liền đi về hướng từ lâu, Thương Lung Tinh mặc bộ bạch y, toàn thân bọc lộ khí phách cuồng ngạo, từ trong xương toát ra tạo nhả đậm mực, giờ tay nhắc chân đều tản một cỗ khí chất làm người ta mê muội.

"Công tử đã đến rồi, ngài xét xem có hài lòng hay không?" Hai người chủ tớ Thương Lung Tinh vừa đi vào trong tiệm, Lưu chương quỹ liền đi lên nghênh đón, cung kính nói.

Thương Lung Tinh nhìn chung quanh một vòng, vừa lòng gật gật đầu: "Không sai, quả thực làm rất xa hoa. Tên quán là ‘từ lâu Thiên Tinh’ Nhanh chóng

cho người chuẩn bị tốt để treo lên đi. Còn có, lầu một làm nơi chiêu đãi khách qua lại, lầu hai làm khu tiền sảnh, vui chơi múa hát, lầu ba làm sương phòng VIP. . ."

Thương Lung Tình đem ý tưởng của mình đều nói cho mấy người Lư chương quý, cũng làm cho bọn họ đi thi hành. Cuối cùng xuất ra một tờ truyền đơn, đưa cho Lư chương quý, nói: "Các người chép ra nhiều bản, tầm hơn một ngàn tờ, sau đó phân phát cho những người đi ngang qua, bất kể là nam hay nữ, già hay trẻ!"

"Vâng, cái này. . ." Lư chương quý tiếp nhận nhìn vào, mắt choáng váng, điều này có thể thực hiện được không?

Chỉ thấy trên đơn là chữ viết chi chít:

Thứ nhất, trong thời kì khai trương, vào quán tiêu phí trên 150 lượng, sẽ được tặng 20 điểm. Vào quán lần sau sẽ dùng số điểm này trừ tiền ăn uống.

Thứ hai, tiêu phí trên 1000 lượng, được làm khách VIP, tặng 10 tấu khúc riêng do mình chỉ định, miễn phí xếp hàng.

Thứ ba, tiêu phí trên 5000 lượng, ngoài trở thành khách VIP Hoàng kim, mỗi tháng còn được miễn phí thưởng thức một lần thức ăn mới của tiệm, hưởng thụ đãi ngộ ưu tiên.

Thứ tư, tiêu phí 10000 lượng trở lên, trở thành khách VIP Chí Tôn, dụng cụ đồ ăn là duy nhất, có tiểu nhị phục vụ riêng, hưởng đãi ngộ ưu tiên tốt nhất, được tự do chọn người tấu khúc riêng nhưng không được có hành động thất lễ.

Thứ năm, ngày đầu tiên mỗi tháng quán mở cửa, phàm là người đầu tiên tiến vào từ lâu, đều được miễn phí thử thức ăn tân phẩm do bốn điểm làm.

...

Người đã từng hay chưa từng đến quán, mời vào xem thử một lần, thỉnh các vị thứ tự xếp hàng trước sau, đa tạ phối hợp!

Chú ý: Bàn từ lâu một lời nói đáng giá ngàn vàng, nếu như vẫn chưa hiểu rõ, đến trường quỳ giải đáp thắc mắc.

"Như thế nào, có cái gì không đúng sao?" Thương Lung Tình nhìn biểu cảm ngốc lảng của Lư chương quý, tưởng có gì không ổn, liền hỏi.

"Công tử, chúng ta đây là mở từ lâu, thế nào còn có người đàn tấu hát khúc nha? Kia không phải cùng. . ." Lư chương quý có chút khó xử nói không nên lời, hần muốn nói, kia không phải là cùng kỹ viện giống nhau?

"Nga? Đương nhiên không giống rồi! Cô nương chỗ chúng ta đàn tấu hát khúc, đều là bán nghệ không bán thân, nếu ai dám ở trong này dám khinh bạc họ, các người đều đánh đuổi ra ngoài. Còn có, ta nghĩ muốn tạo ra một nơi ăn uống cùng thưởng thức được tiến hành cùng lúc. Một bên có thể hưởng thụ mỹ vị, một bên có thể hưởng thụ ca khúc, hai loại hưởng thụ, không phải rất tốt sao? Đương nhiên, nếu các người còn có ý kiến tốt hơn, có thể đề xuất." Thương Lung Tình câu môi cười nói. Phải biết rằng chuyện này ở hiện đại là cực kì bình thường, nhưng trong thời đại này, chắc chắn sẽ trở thành đợt sóng mới!

"Như vậy a, ta đây an tâm. Chính là điều này bất đồng nơi kia là tốt rồi." Lư chương quý yên tâm gật gật đầu.

"Uh, không vấn đề gì, nhanh đi phát truyền đơn đi." Thương Lung Tình phát phát tay, nhắm mắt trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Từ lâu chạt ních

Mới sáng sớm, trước cửa từ lâu Thiên Tình dân chúng vây quanh đông đảo, bên trong lại không một người, tất cả đều đứng ở phía trước nhìn vào. Xôn xao nghị luận:

"Các người nói, đây rốt cuộc có phải sự thật không? Tiêu 150 lượng còn có thể tặng 20 điểm ăn uống?"

"Đúng vậy, nào có chuyện tốt như vậy, có phải hay không là gạt người? "

"Người xem, ở bên trong ăn, còn nghe nói có thể không cần bỏ tiền ra để nghe khúc đâu, có thật không nhỉ?"

"Một bàn một phục vụ, chuyện này cũng có nữa sao?"

... .

Một canh giờ trôi qua (=2 tiếng), lại thủy chung không người nào dám đi vào ném thử, mấy người chỉ dám đứng ngó ở ngoài.

"Công tử, phải làm sao bây giờ nha? Không ai dám vào trong." Lưu chương quý lo lắng nói. Nếu vậy việc buôn bán phải làm sao đây? Công tử nhưng là đầu tư vào quán rất nhiều ngân lượng. Có phải hay không vốn bỏ ra không thể lấy về a?

"Không có việc gì, chờ một chút đi." Thương Lung Tình bình tĩnh nói, lập tức vẫy tay kêu Tiểu Long đi lại, đưa miệng ghé vào lỗ tai hắn nói thầm một hồi, hỏi: "Đã hiểu chưa?"

Tiểu long chớp mắt, thần thái sáng láng nói "Công tử, Tiểu Long đã rõ, lập tức đi làm ngay."

Cùng lúc, ở một chỗ khác trong sương phòng, có mấy người nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa tò mò lại vừa hứng thú xem tình cảnh này.

"Gia, mấy người nói một lát nữa, có người nào đi vào trong không đây?" Tiểu Úc đứng ở phía trước cửa sổ, tò mò hỏi.

"Ta cảm thấy hẳn là sẽ không." Hường Nhất lắc lắc đầu nói!

"Ta cũng nghĩ là không." bên cạnh Hường Nhị cũng nhìn hoàn cảnh ngoài kia, nói.

"Gia, ngươi cảm thấy như thế nào?" Tiểu Úc quay đầu, có chút chờ mong đáp án của vị gia này.

"Chờ! Ta nghĩ đến lát nữa còn có thể sẽ rất nháo động." Vị được xưng là gia kia lười nhác nói một tiếng, nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất như đang chờ đợi cái gì.

Quả nhiên, ước chừng qua nửa canh giờ, bỗng nhiên có mấy người trong đám người bài trừ tiến đến, mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt kì lạ nhìn vào, trước khi đi vào từ lâu, mấy người đi lên còn kinh ngạc nói: "Ồ? Là quán mới mở nha? Đi vào xem thử thế nào?"

Lại có thêm vài người lục tục kéo vào, mà những người bên ngoài vẫn chỉ vây xem, tò mò nhìn vào bên trong, tựa hồ đều đang chờ xem mấy lời trong tờ đơn có phải thật hay không.

Qua ước chừng lại nửa canh giờ sau, người đầu tiên tiến vào chậm rãi đi ra, đến ngoài cửa hét lớn: "Thực mẹ nó thích, lão tử hôm nay quả nhiên gặp may mắn, không nghĩ tới người đầu tiên đi vào, cư nhiên miễn phí thử ăn một đĩa đồ ăn tân phẩm, vô cùng美味, mới ăn hết 150 lượng, liền thật sự lấy đến 20 điểm, lần sau còn có thể tới nơi này ăn!"

Vừa dứt lời, một người khác lại từ bên trong chạy đến, hô to: "Quá sung sướng, kia mấy thứ viết trên đơn đều là thật, vừa ăn cơm vừa nghe khúc, thực mẹ nó hưởng thụ a! Mấy người không ngại đi vào thử xem, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt. . ."

"Oa, xem ra là thật, người xem bọn hắn người người đều cao hứng phấn chấn đi ra, nếu không, chúng ta cũng vào xem đi?"

"Đúng vậy, đúng vậy, nếu không đi vào thử xem, nếu như bị lừa, chúng ta liền bỏ đi, dù sao cũng không làm gì được chúng ta. "

"Người xem, người xem, có lại người đi ra, trong tay còn giờ điểm tặng đấy, xem ra là sự thật "

"Ta cũng vào xem đi, dù sao cũng là vào ăn một bữa cơm, thử coi như thế nào cũng không thiệt gì. . ."

Cứ như vậy, từ lâu dần dần đi vào rất nhiều người, cũng đi ra không ít người, đi tới đều là tâm tư muốn thử, mà ra ngoài đều là người người cao hứng phấn chấn, giống như được trúng thưởng.

"Công tử, thật tốt quá, hiện tại từ lâu cũng không còn chỗ trống, đều chật ních, nhưng khách vẫn tiến vào không dứt nha." Tiểu Long cao hứng nói, nhìn về phía Thương Lung Tình càng thêm khâm phục lại kính ngưỡng, trong lòng càng khẳng định bản thân đi theo đúng chủ tử rồi.

"Đó là đương nhiên, công tử nhà chúng ta không phải người bình thường, chắc chắn nhất định thành công. " Mộng Vũ giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tự hào nói. Trên mặt cũng tràn ngập ý sùng bái.

"Tốt lắm, bên ngoài đang bận rộn, các người còn ở đây nói chuyện, nhanh ra ngoài hỗ trợ đi." Thương Lung Tình cười khể nhìn hai người bọn họ, lắc lắc đầu, nằm trên ghế trường kỉ nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trên đường cứu người

"Oa, không phải chứ? Mới không đến hai canh giờ, từ lâu kia đã đầy khách rồi? Gia, ngài cũng thật thần, nói rất chuẩn a." Tiểu Úc có chút bất khả tư nghị nói. Bên cạnh Hường Nhất, Hường Nhị cũng giống hắn không thể nào tin.

"Không phải ta thần, mà là lão bản kia cao minh." Không sai, nam tử được xưng là "Gia" chính là Tiêu Dao vương Đông Phương Dịch Hàn, lúc này hấn sắc mặt lạnh nhạt, như có đăm chiêu nói.

Lão bản mở tửu lâu này cuối cùng là ai, vậy mà dùng phương pháp tuyên truyền độc đáo như thế, vô cùng cao minh khi dùng mấy tên khách kia để đẩy mạnh lượng khách! Thật rõ ràng, vừa rồi là tự biên tự diễn, mà mấy dân thường đó lại tin tưởng không nghi ngờ. Bất quá, tuy rằng là tìm người diễn trò, nhưng mấy dòng chữ viết trên tờ đơn chỉ cần thực hiện đúng, bọn họ cũng sẽ nhất nhất thực hiện. Điều này cũng không thể coi là thủ đoạn lừa gạt.

"Hương Nhất, cho người đi điều tra, lão bản phía sau màn của tửu lâu này là ai? Tới đây có mục đích gì." Đông Phương Dịch Hàn sắc mặt nghiêm túc phân phó. Nếu chỉ là đơn thuần làm ăn buôn bán, thì không đáng nhắc tới, nhưng nếu tới nơi này có mục đích, hấn tuyệt sẽ không ngồi yên nhìn...

Chỉ cần không uy hiếp đến Thiên Long quốc, nghĩ đến đó hấn liền mở lớn mắt ra... rồi từ từ khép lại.

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi điều tra." Hương Nhất gật đầu một cái, xoay người rời khỏi phòng.

"Gia, chúng ta hiện tại trở về sao?" Tiểu Úc nhìn Đông Phương Dịch Hàn, cung kính hỏi.

"Trở về, bốn vương đã thật lâu không đến gặp vương phi rồi." Đông Phương Dịch Hàn dùng giọng điệu thật hoài niệm trả lời. Khiến Tiểu Úc rung mình một cái, gia cũng quá... Cái gì kêu thật lâu không gặp, cũng chưa đến nửa tháng nha! Hơn nữa gia khi nào thì nghĩ về nữ nhân như vậy? Vẫn là nói, trước kia ngài đâu có muốn gặp vương phi? Tiểu Úc mê mẩn sờ sờ đầu, suy nghĩ.

Hương Nhị chỉ thờ ơ cười cười, trong lòng hấn biết, gia của bọn họ có khả năng đối với vương phi không đơn giản chút nào. Chính là có lẽ bản thân gia hiện tại cũng không biết rõ ràng thôi, quay đầu lại nhìn Tiểu Úc, buồn cười vỗ vai hấn một cái: "Còn ngăn người, gia cũng đã đi xa rồi!"

"A, không phải đâu? Thực là... Đợi ta với a." Tiểu Úc vội vội vàng vàng đuổi theo bọn họ.

~.~.~.~

"Công tử, phía trước hình như có người bị thương." Mộng Vũ nhìn về phía trước, bên cạnh đường có một nam nhân cùng một nữ nhân nằm không nhúc nhích, liền lên tiếng hỏi Thương Lung Tinh ngồi ở trong xe ngựa có muốn hay không dừng lại.

"Qua xem một chút." Thương Lung Tinh vốn không phải là một người lương thiện, không thích xen vào việc của người khác. Nhưng mà, vừa khéo hôm nay tâm tình nàng rất tốt, hơn nữa nhìn hai người trước mặt cũng chán mất phần đường đi.

"A, công tử, người mau đến xem, bọn họ chảy thật nhiều máu, hơn nữa giống như là đang hôn mê." Mộng Vũ nhìn hai người kia toàn thân là máu, nhất thời hoảng hốt, nhanh chóng chạy đến kêu Thương Lung Tinh.

"Dừng tay, người là ai, không được chạm vào ca ca ta." Lúc Thương Lung Tinh đến gần, ngồi xổm xuống chuẩn bị cởi áo bào cho nam tử để xem xét vết thương, lại bị một bàn tay khác bắt được, mở miệng ngăn lại.

"Các người trúng độc và bị thương rất nặng, nếu còn muốn sống nữa thì mau buông tay." Thương Lung Tinh lạnh lùng nói, vốn là không muốn quản, nhưng mà, hiện tại gặp tình huống này, chỉ có thể làm người tốt, đưa phạt đưa đến Tây Thiên thôi.

"Người, người, thật sự có thể cứu chúng ta?" Người đang giữ tay Thương Lung Tinh hỏi, có chút không tin. Nhìn thấy Thương Lung Tinh thần sắc đậm mạc cùng toàn thân biểu lộ khí thế tôn quý, trong mắt nàng lại hiện ra chút kiêng kỵ.

"Người nếu tin tưởng lời ta nói, liền buông tay ra, ta còn có thể giúp các người giải độc, nếu để muộn, khi đó cũng đừng trách ta cứu không được." Thương Lung Tinh không để ý sắc mặt của nàng, thanh âm lạnh nhạt nói.

"Ta, cảm ơn người." Người nọ sau khi cố gắng nói ra lời cảm ơn, lập tức ngắt đi. Trong ý thức của nàng, vậy mà lại tin tưởng Thương Lung Tinh...

"Công tử, này... ." Mộng Vũ nhìn hai người kia, có chút hơi sợ nói.

"Ta trước giúp bọn họ giải độc, sau đó đem bọn họ mang về đi." Thương Lung Tinh bắt đầu đi nói, từ trong ngực lấy giải trăm độc đan nàng chế ra, nhét vào miệng hai người, thuận tiện rắc thuốc bột cầm máu lên miệng vết thương. Nàng có chút suy tư, thật không hiểu cứu bọn họ có nên không? Là phúc hay là họa? Xem bộ dáng hai người đó, chắc chắn không phải là người bình thường... .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Không ăn dấm chua của ‘ngựa đực’

Sắc trời dần dần tối, đường cái so với ban ngày thanh tĩnh hơn rất nhiều, trên phố nhiều người vẫn còn nhón nháo, hai bên đèn lồng được đốt sáng, bầu trời vô số ngôi sao lấp lánh, chiếu sáng lên con đường, mọi thứ đều yên tĩnh mà hài hòa.

Trở lại Tiêu Dao vương phủ, Thương Lung Tinh sai Mộng Vũ an bày chỗ nghỉ ngơi cho hai người kia, bản thân cũng đi vào phòng. Đang định nằm xuống giường, lại liếc thấy bộ quần áo màu đỏ, mây rậm bắt mắt, sống mũi cao thẳng, cái cằm cương nghị. Đông Phương Dịch Hàn nhàn nhã ngồi trên giường, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào nàng. Thương Lung Tinh nhìn tuần nhan của hắn có chút sững sốt, hoàn hồn lại liền nhớ tới chuyện phát sinh nửa tháng trước, nhất thời trong lòng lửa giận bộc phát, đứng yên lạnh lùng nhìn hắn. Hai người cứ như vậy đối diện nhìn nhau, không ai mở miệng nói chuyện.

"Người rốt cục đã trở lại, bốn vương chờ người đã khá lâu." Đông Phương Dịch Hàn mở miệng trước, mang theo một tia giọng điệu chất vấn.

"Người một mình đến phòng ta làm cái gì, cút đi." Thương Lung Tinh tức giận hừ lạnh. Không biết vì sao vừa thấy hắn, nàng liền sẽ mất đi bình tĩnh vốn có, nhìn không được muốn tức giận.

"Bốn vương đương nhiên là tới xem vương phi a, nào biết lại tìm không thấy người, người đi đâu mà lại ăn mặc như thế này?" Đông Phương Dịch Hàn thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi, nhìn Thương Lung Tinh một thân nam trang, bộ dáng quả là rất được, đột nhiên sắc mặt trở nên quái dị, giống như nghĩ tới việc thể tử của mình mặc như vậy để ra ngoài gặp kẻ khác...

"Ra ngoài đi dạo không được sao?" Thương Lung Tinh nghe giọng của hắn, giọng điệu nhẹ nhàng đi không ít, nhưng mà, sắc mặt cũng thật sự thối, thẳng thắn này không có việc gì tới nơi này làm gì? Hậu viện nữ nhân của hắn còn chưa đủ hắn bận rộn sao? Chạy tới nơi này xem nào nhiệt gì?

"Đi dạo hả? Thế sao ái phi lại không gọi bốn vương một tiếng? Bốn vương cũng muốn đi dạo đấy." Đông Phương Dịch Hàn vô lại nói. Đôi mắt sáng lên nhìn Thương Lung Tinh chớp chớp, lộ ra nụ cười yêu nghiệt. (Hắn ca không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn =. =!)

"Người muốn hay không muốn đi dạo thì sao? Đâu có liên quan tới ta? Rất trẻ rồi, ta muốn nghỉ ngơi." Thương Lung Tinh quay đầu xem thường, không nói gì chỉ nhìn hắn rồi ngoảnh về phía cửa héch lên, ý bảo: Người có thể đi rồi! Thẳng thắn này thật là nhảm chán, tới nơi này vì muốn cùng nàng thảo luận chuyện ra ngoài đi dạo sao? Nàng cũng không có hứng nói mấy chuyện nhảm chán đó với hắn.

"Nga, vậy người nghỉ ngơi đi." Đông Phương Dịch Hàn tuy rằng trong miệng đáp ứng, nhưng là hắn không chút nào động đậy. Dường như người bị đuổi không phải là hắn, vẫn cứ ngồi yên một chỗ lẳng lặng nhìn Thương Lung Tinh.

"Người rốt cuộc có ý gì? Còn không biến, thì tự mình gánh lấy hậu quả!" Thương Lung Tinh bị hắn nhìn có chút mặc danh kỳ diệu*, rốt cục nhìn không được mà phẫn nộ. Hai tròng mắt lạnh lùng bắn về phía hắn, nói không nên lời sự tức giận.

*Mặc danh kỳ diệu: Không hiểu ra sao, không nói gì được, quái lạ

"Bốn vương đang đợi người cùng nhau nghỉ ngơi nha. Người là vương phi của bốn vương, bốn vương ở trong này nghỉ ngơi có cái gì không đúng hả?" Đông Phương Dịch Hàn nói lời thật hợp tình hợp lý, giống như thật vô tội. Cứ như hiện tại chính là Thương Lung Tinh không muốn nghỉ ngơi, mà không phải do vấn đề khác.

"Người có biết người thật vô sỉ hay không, nhanh cút. . . Thực sự ta không muốn lại nhiều lời với người." Trán Thương Lung Tinh hiện đầy vạch đen, đây tới cùng là cái gì a? Nàng và hắn tình cảm tốt lắm sao? Nói cứ như nàng thật sự là thể tử của hắn vậy. (chả lẽ không phải sao Tinh tỷ O..o)

"Khó mà làm được, bốn vương đêm nay muốn ở trong này nghỉ ngơi." Đông Phương Dịch Hàn vô lại cười khê, phượng mâu của hắn híp lại, lộ ra vài phần tà khí, mấy sợi tóc như mực mềm mại rồi tung trên vai, có vài sợi bay qua sườn mặt, khiến cho hắn thêm vài phần mỹ hoặc.

"Người... Người xác định muốn ở trong này? Được rồi, vậy người nghỉ ngơi tốt đi, không quấy rầy." Thương Lung Tinh xoa xoa đầu không nói thêm gì, còn cãi nhau với hắn thì trời cũng đã sáng! Hừ, không thể trâu vào, chẳng lẽ còn không trốn thoát sao? Không chút nghỉ ngơi, xoay người đi ra ngoài.

"Ái phi, trẻ như vậy còn muốn đi đâu?" Đông Phương Dịch Hàn thấy nàng xoay người đi, tròng chớp mắt, lác mình đứng bên người nàng, cánh tay nắm lấy eo nhỏ của nàng, một cỗ nhiệt khí phun trên cổ, ngứa , một trận tê dại như điện chạy khắp người nàng, da gà đều nổi hết lên.

"Người nhanh buông ta mau, bằng không ta sẽ không khách khí." Trên mặt Thương Lung Tinh khó mà xuất hiện ung đồ nhàn nhạt, nhưng giọng điệu vẫn rất lạnh như băng.

"Không buông, thả nàng đi thì bốn vương đi đâu để tìm vương phi nha." Lúc Đông Phương Dịch Hàn nhìn Thương Lung Tinh trên mặt khó có được ngượng ngùng, khóe môi khinh cầu, trong mắt hiện lên một chút bốn cột, nhìn ngấm dung mạo tuyệt sắc kia, khí độ hắn lại bất phàm, toàn thân tôn quý cùng tao nhã, tản ra hơi thở nam tính nồng liệt, ần ần thấm nhập vào chớp mũi.

"Người, người muốn tìm ai, phải đi tìm ai, ta không quản. Huống chi phi tử của người không phải là rất nhiều sao? Qua bên đó đi, đừng có đến chọc ta là được!" Thương Lung Tinh buồn bực đến cực điểm, thẳng thắn này thế nào vô lại như vậy a? Như đồn đãi thì hắn loại người khác hoàn toàn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải là phong lưu khoái hoạt sao? Mỹ nữ bên cạnh hắn nhiều như mây. Thế nào bây giờ lại cố tình ăn vạ ở đây không chịu đi a?

"Ái phi, chẳng lẽ nàng đang ghen ư?" Đông Phương Dịch Hàn cố ý hiểu lầm lời nói Thương Lung Tinh, một bộ dáng 'thì ra là vậy'.

"Ta ăn dấm chua của ai đều không vấn đề, chính là không bao giờ ăn dấm chua của loại ngựa đực người!" Về mặt Thương Lung Tinh đen lại, yêu nghiệt này cũng thật biết nói chuyện, vô duyên vô cớ biến thành nàng ghen tị! Đây là ý nghĩ quái quỷ gì vậy?

"Người nói cái gì? Bốn vương khi nào thì thành ngựa đực?" Lần này Đông Phương Dịch Hàn nghe nàng nói chữ kia, cũng đoán được ra ý tứ Thương Lung Tinh. Nhất thời sắc mặt đột nhiên biến đổi, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm.

"Hừ, chẳng lẽ không đúng sao?" Thương Lung Tinh không hề để ý hừ lạnh. Khinh bỉ nhìn hán một cái, yêu nghiệt nam nhân, lại muốn ở đây làm như vô tội, nàng có nói sai sao? Trong phủ một đồng lớn cơ thiếp, chẳng lẽ còn không phải?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Không cần diễn trò

"Ngô. . ."

Đông Phương Dịch Hân nhìn biểu cảm ghét bỏ của Thương Lung Tinh, trở nên nổi giận, không chút nghĩ ngợi liền ôm nàng, hung hăng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn kia. Trong lòng khó chịu đến cực điểm, hán khi nào thì trở thành không chịu một chút kích thích như vậy, tên Tiểu Úc đáng chết! Dám làm thanh danh của hán bại hoại đến vậy, nhất định sẽ tìm cơ hội hảo hảo thu thập hán ta.

Hiển nhiên là hán không nghĩ tới mình cũng có ngày hôm nay, hơn nữa chủ yếu nguyên nhân đều do chính bản thân hán, là chính hán gợi ý Tiểu Úc đi ứng phó với mấy nữ nhân kia. Đáng thương cho Tiểu Úc không biết hiện giờ đã thành vật hi sinh của Đông Phương Dịch Hân.

Đột nhiên, một tiếng "Bốp" vang lên, Thương Lung Tinh thừa dịp Đông Phương Dịch Hân có chút ngây người, đẩy mạnh hán ra, vờn tay liền cho hán một cái tát, thanh âm lạnh lẽo, giống như hàn băng ngàn năm:

"Đừng đem mấy phương thức người sử dụng cho mấy nữ nhân kia dùng trên người ta, còn có lần sau, ta nhất định sẽ giết người!"

Đông Phương Dịch Hân sờ lên mặt bị đánh, lạnh lùng đậm đặc, cắn chặt răng, khuôn mặt nghiêm túc, cảm giác áp bách khiếp người, bắt lấy tay Thương Lung Tinh, nghiêm cẩn nói: "Mặc kệ người tin hay không, dám kìa nữ nhân, bốn vương một người cũng chưa từng chạm qua. "

Lời này vừa nói ra, Đông Phương Dịch Hân tuần nhan không khỏi ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới hán cư nhiên đi giải thích cho nàng. Trong lòng trở nên rối rắm, không biết thế nào. Chỉ là không muốn để cho nàng hiểu lầm mà rời xa hán. Nghĩ đến biểu cảm chán ghét của nàng, cảm giác đặc biệt không thoải mái, giống như sợ sẽ bị nàng vứt bỏ.

Thương Lung Tinh cũng sùng sốt, không nghĩ tới hán sẽ nói như vậy, nhưng trong lòng lại càng ghét, ngựa đực chính là ngựa đực, nói đến như vậy còn không muốn chịu trách nhiệm. Nếu hán không chạm vào, những nữ nhân kia đến nơi này của nàng lấy cớ đâu ra mà khoe khoang? Nàng còn nhớ được tới nơi này không lâu, Lí Mị Nhi đã đến cửa khiếu khích!

"Có hay không tự người rõ ràng, ta không cần thiết biết, cũng không có quan hệ gì với ta, mời người lập tức rời đi." Thương Lung Tinh lạnh lùng nói, rút tay khỏi tay hán, rõ ràng là không tin lời của hán, sau khi hoàn hồn, chuyện thứ nhất nàng cần làm chính là cùng hán quan hệ rõ ràng, phân rõ khoảng cách! Nàng ở trong này không cần tình cảm, cũng không cần thiết cùng hán dây dưa, chỉ cần bản thân mạnh mẽ lên, sẽ có một ngày, nàng có thể rời đi nơi này, trải qua cuộc sống mình mong muốn.

"Người. . ." Đông Phương Dịch Hân không nghĩ tới cuộc đời hán lần đầu tiên cúi đầu hướng người khác giải thích, lại có kết quả như vậy. Chẳng những không công hiệu, ngược lại càng làm cho nàng thêm xa cách cùng đậm đặc, nhất thời nói không nên lời, chỉ là lẳng lặng, bất đắc dĩ nhìn nàng.

"Chẳng lẽ người sẽ không thể thử tin tưởng ta, thử tiếp nhận ta sao?" Trầm mặc một hồi, Đông Phương Dịch Hân vẫn mở miệng, ngay cả xưng hô đều đem "Bốn vương" biến thành "Ta", giọng điệu trở nên trầm thấp, bất đắc dĩ, trong lòng chính là không muốn cùng Thương Lung Tinh phân rõ giới tuyến. Ngay cả chính hán cũng nói không rõ lý do, lần đầu tiên để ý cái nhìn và suy nghĩ của một người như vậy. Trước kia hán đều là tùy tâm sở dục, không quan tâm bất kể kẻ nào nghĩ gì về mình. Mà bây giờ đối với nàng lại ngoại lệ... Chẳng lẽ đúng như Hường Nhị nói, hán thật sự động tình?

Thương Lung Tinh đối mặt Đông Phương Dịch Hân như vậy, ngược lại có chút mờ mịt. Bên ngoài đồn đãi hán cả tính đậm đặc, không quan tâm chuyện gì, càng sẽ không để ý tới bất kì ai nói cuộc sống hán phong lưu khoái hoạt như thế nào sao? Mà hiện giờ hán như vậy, chỉ vì muốn nàng tin tưởng hán chưa từng chạm vào những nữ nhân đó? Nhưng nếu như hán thực sự không chạm vào, thế người kia là ai? Không có khả năng, ai dám có lá gan lớn như vậy, quang minh chính đại cùng hán tiếp xúc những nữ nhân kia?

Tin nhiệm, nàng không cần, kiếp trước vì tin nhiệm đồng bạn, tính mạng mình mới mất đi. Nàng không thể giẫm lên vết xe đổ, không thể lại dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào! Nghĩ vậy, đột nhiên cảm xúc bị thương nhất thời trào ra, vẻ mặt đậm đặc cũng tràn ngập đau thương cùng bất đắc dĩ. Cả người giống như tiến vào cánh gió mê mang, hư ảo.

Đông Phương Dịch Hân không thấy Thương Lung Tinh trả lời, cho rằng nàng suy xét lời nói của hán, nào biết vừa nhìn đến, thấy nàng dường như là lâm vào một loại trạng thái khác, không để ý hán. Nhìn vẻ mặt nàng đau thương, còn có ánh mắt mê mang, hán bỗng nhiên có cảm giác muốn ôm nàng vào lòng. Chẳng lẽ nàng gặp chuyện gì, làm nàng trở nên như thế? Nhưng theo hán biết, sau khi nàng gả vào Tiêu Dao vương phủ, cũng không phát sinh sự tình gì. Chẳng lẽ là ở Thương gia?

"Người làm sao vậy?" Đông Phương Dịch Hân đến gần, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào lòng, tay vuốt ve mái tóc của nàng, giống như đang vuốt ve trân bảo. Vẻ mặt ôn nhu, chăm chú nhìn nàng.

"Ách, người, người buông ra, ôi ta ít thôi." Thương Lung Tinh bị hỏi, đột nhiên hoàn hồn, mới phát hiện bản thân đang ở trong lòng Đông Phương Dịch Hàn, liền liều mạng muốn tránh ra.

"Thử tin tưởng ta, thử cho ta sủng người, yêu người, thương người, được không?" Đông Phương Dịch Hàn vẻ mặt chuyên chú, ôn nhu như nước nhìn Thương Lung Tinh, hai tròng mắt tràn ngập thần sắc chờ mong.

"Người... Ta không cần, người không cần tiếp tục đóng kịch, chơi đùa rất vui sao?" Thương Lung Tinh sửng sốt một chút, theo bản năng phản ứng lại, thẳng thắn này chẳng lẽ sửa cách dùng mỹ nam kế? Kém chút bị hấn dụ dỗ rồi. Nàng căn bản không tin tưởng vào cái gì gọi là tình cảm. Kiếp trước nàng không cần, hiện tại càng không cần thiết! (T.T đoạn này thấy tội Hàn ca...)

"A, cư nhiên bị người nhìn thấu, xem ra vương phi đủ cảnh giác." Đông Phương Dịch Hàn trong mắt xẹt qua một tia buồn bã cùng bi thương, lập tức khôi phục lại biểu cảm lạnh lùng thờ ơ, trêu tức. Cứ như thật sự bị vạch trần nói dối. Trong lòng lại rất cáu giận khó chịu, không nghĩ tới lần đầu tiên cầu xin một nữ tử, lần đầu tiên thật tình muốn được hảo hảo yêu thương một người, kết quả lại trở thành diễn trò? Xem ra con đường truy thê của hắn, thật là dài đằng đẳng. . . (:D :D :D)

"Hừ, không nhiều lời với người, người còn không nhanh cút đi." Thương Lung Tinh không chút khách khí hạ lệnh trực khách, đáng chết, vừa rồi kém chút nữa bị hấn mê hoặc. Nhìn khuôn mặt yêu nghiệt tuấn mỹ kia, nếu không nhanh đuổi hắn đi, khó mà bảo đảm lát nữa lại bị hấn quyến rũ.

"Được rồi. Vậy ái phi nghỉ ngơi thật tốt đi." Đông Phương Dịch Hàn nhưng lại bất ngờ đồng ý. Sau khi nhìn thoáng qua Thương Lung Tinh, liền đến cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Song bào thai

"Tiểu thư, mấy người kia đã tỉnh, người muốn gặp họ không?" Sánh sớm ngày thứ hai, Mộng Vũ nhẹ giọng hỏi Thương Lung Tinh có muốn gặp hai người nàng cứu hôm qua không.

"Tỉnh rồi sao? Gọi bọn họ vào đi." Hai mắt Thương Lung Tinh từ từ nhắm, nhàn nhạt nói.

"Được, tiểu thư, người chờ em một lát." Mộng Vũ gật đầu đáp lời, liền xoay người đi ra ngoài.

Một lát sau, nàng gặp được một nam một nữ theo sau Mộng Vũ tiến đến, thấy Thương Lung Tinh, liền cung kính quỳ xuống: "Đa tạ ân cứu mạng của tiểu thư."

Thương Lung Tinh mở mắt ra, thần sắc lạnh nhạt nhìn hai người họ, có chút kinh ngạc, vậy mà lại là song bào thai, hai gương mặt giống nhau như đúc, khuôn mặt tròn bóng trắng nõn, nam thì nhiều hơn một phần cương nghị, phong thần tuấn lãng, nữ lại nhiều hơn một phần kiều mị. Nếu như đều không nói chuyện, cùng mặc nam trang, rất khó phân biệt rõ người nào!

"Đứng lên mà nói đi. Các người là loại người nào, tên gọi là gì?" Thương Lung Tinh kinh ngạc một chút, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

"Ta gọi Mục Vũ, ca ca kêu Mục Tinh, trước kia chúng ta là sát thủ, vốn đã tưởng thoát ly khỏi tổ chức, lại không nghĩ rằng bị đuổi giết hãm hại, mới có ngày hôm qua bị thương, đa tạ tiểu thư đã cứu chúng ta một mạng. Chúng ta nguyện ý làm thuộc hạ của tiểu thư báo đáp ân tình." Mộng Vũ chỉ dựa vào trực giác tin tưởng Thương Lung Tinh, quả nhiên, Thương Lung Tinh không làm cho nàng thất vọng.

Trên thân Mục Vũ không chút nào giấu diếm khí tức lạnh lẽo toát ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hận ý, nàng và ca ca luôn không muốn cuộc sống truy đuổi giết người này, chỉ muốn an an ổn ổn yên bình sống qua ngày. Vì vậy, thủ lĩnh đáp ứng bọn họ sau khi hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất cuối cùng, ngay lập tức thả tự do cho bọn họ, nào biết khi nhiệm vụ đã hoàn thành, lại đòi lấy kết quả bị đuổi giết!

"Phải không? Vậy các người am hiểu cái gì?" Thương Lung Tinh như có đám chiều xem xét hai người. Nghĩ rằng, nếu bọn họ vì nàng sở dụng tài năng, trở thành trợ lực cho mình cũng rất tốt.

"Chúng ta từ nhỏ đều được huấn luyện toàn diện, bởi vậy, tuy các phương diện không thập phần hoàn hảo, nhưng nắm chắc tám phần năng lực." Mục Tinh tự tin nói.

"Tốt lắm, các người tình nguyện đi theo ta? Về phần báo thù, bản thân các người tự quyết định. Muốn báo thù ta sẽ không ngăn cản, hoặc là các người có thể học bản lĩnh khác, không muốn báo thù, sống một cuộc sống yên bình, tất cả tùy vào các người!" Thương Lung Tinh nhìn hai người trước mặt, nói thẳng thắn không che giấu chút nào.

"Chúng ta nguyện đi theo tiểu thư, đa tạ ân tình của tiểu thư." Hai huynh muội bị sự tự tin cuồng vọng của Thương Lung Tinh cùng ánh mắt lạnh như băng mà kiên định làm cho vô cùng khiếp sợ, cứ như nàng đã trải qua vô số sinh tử mưa máu, tàn ra khí thế lạnh lẽo nguy hiểm, huynh muội hai người nhìn nhau một chút, trầm miệng một lời nói.

"Tốt, các ngươi đã nguyện ý đi theo ta, nhất định phải trung thành với ta, nếu như dám bắt trung hoặc phản bội, thì đừng trách ta xuống tay vô tình, đương nhiên, trung thành với ta, ta sẽ không bạc đãi các ngươi." Ánh mắt Thương Lung Tinh liếc qua bọn họ một cái, giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Vâng, chúng ta chính là tùy tùng của chủ tử, tuyệt không phản bội." Hai huynh muội cùng nói lớn. Trong lòng đối với Thương Lung Tinh càng thêm kính trọng.

"Tốt lắm, về sau các ngươi kêu ta là tiểu thư đi. Đừng một chút là quỳ xuống, nơi này không có hạ nhân cùng tôi tớ, chỉ có huynh đệ tỷ muội, đã rõ ràng chưa?" Thương Lung Tinh vừa lòng gật gật đầu.

"Dạ, tiểu thư, Mục Tinh/ Mục Vũ đã rõ!" hai người kích động vạn phần nói. Từ nhỏ đến lớn, bọn họ đều không trôi qua cuộc sống mình muốn, mỗi ngày đều phải huấn luyện cùng thực hiện nhiệm vụ giao tranh, chưa từng nghĩ đến, người như Thương Lung Tinh lại coi trọng bọn họ như vậy, không phải hạ nhân mà là huynh đệ tỷ muội!

"Tốt lắm, của các ngươi vết thương chưa hoàn toàn khôi phục, mấy ngày nay hảo hảo nghỉ ngơi đi. Chờ khôi phục lại toàn bộ, rồi nói sau." Thương Lung Tinh nhẹ giọng nói xong, cũng vẫy tay gọi Mộng Vũ đi lấy thuốc cho bọn họ.

"Vâng, đa tạ tiểu thư." Thấy Thương Lung Tinh quan tâm, hai người đều kích động không thôi, cảm kích vạn phần, trong lòng càng đối với nàng tràn ngập kính trọng cùng biết ơn, khiến hai huynh muội càng kiên định một lòng tín nhiệm.

"Tốt lắm, không cần đa lễ, lui xuống nghỉ ngơi đi." Thương Lung Tinh phát phát tay, kêu hai huynh muội đi nghỉ ngơi, sau đó liền quay sang nói với Mộng Vũ "Mộng Vũ, chuẩn bị một chút, chúng ta đi ra ngoài."

"Dạ, tiểu thư." Mộng Vũ đáp lời, thần sắc tràn ngập sùng bái cùng tự hào đối với tiểu thư của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ta đã nói, ta sẽ không bạc đãi người của mình!

"Công tử, đây là số tiền ngày hôm qua thu vào. Trừ bỏ phí dùng việc lật vặt, thì kiếm được hơn hai vạn lượng, xin công tử kiểm tra lại và nhận lấy." Lưu chương quỹ kích động cảm ngân phiếu, càng là kính nể với Thương Lung Tinh. Lợi nhuận chỉ cần một ngày hôm nay đã bằng với số tiền gần một năm hần thu vào, công tử thật sự là người tài a!

"Một ngàn lượng này, ngươi cầm phân cho mọi người đi. Về sau tất cả sẽ càng cực khổ." Thương Lung Tinh nhận lấy ngân phiếu, rút ra một ngàn lượng đưa cho Lưu chương quỹ, cười khẽ nói.

"Ách... vâng ạ, lão nô cùng mọi người cảm ơn công tử." Lưu chương quỹ cảm động nói. Không nghĩ tới công tử thật sự đối hạ nhân tốt thế, đến mức làm cho người ta không thể tưởng tượng được a. Trong lòng cảm thán, thực may mắn lúc trước mình theo đúng chủ tử, hiện giờ mới có đãi ngộ hậu hĩnh như vậy!

"Lưu chương quỹ, điều này là do công lao bọn họ nỗ lực. Ta nói rồi, ta sẽ không bạc đãi người của mình." Thương Lung Tinh khoát tay cười khẽ.

"Ha ha, dạ, dạ, là phúc khí chúng ta, có một chủ tử tốt như ngài." Lưu chương quỹ thật lòng kích động nói, liên tục dùng vạt từ "dạ".

"Tốt lắm, đây là danh sách đồ ăn mới, cách làm đều viết ở phía trên, các ngươi theo trong này mà làm, đồ ăn cũng khác với bình thường, nếu như không biết, cứ hỏi lại ta!" Thương Lung Tinh từ trong áo lấy ra một chồng giấy, đưa cho Lưu chương quỹ.

"Vâng, nhưng mà, sao có nhiều thức ăn ta chưa thấy qua bao giờ nha?" Lưu chương quỹ cảm lên nhìn một chút, kinh ngạc hỏi.

"Ừ, về sau còn có thể nhiều hơn, trong khoảng thời gian này tạm thời dùng trước từng đó đi." Thương Lung Tinh híp mắt, gật gật đầu. Kiếp trước nàng tuy không nhân rồi, nhưng lại rất biết thưởng thức mỹ vị, món ăn ngon trên thế giới đều được nàng nếm qua. Nếu có món nàng thích, đều ghi lại cách làm, không nghĩ tới mình đến nơi này, lại dùng đến. Hơn nữa nàng tin tưởng mấy món kia dùng ở đây sẽ bán được rất tốt!

"Được, được, từng này cũng đủ cho thực khách khen không dứt miệng, hơn nữa đa số bọn họ cũng chưa thử qua, chúng ta về sau không lo không có khách trở lại a!" Lưu chương quỹ sắc mặt kích động, vẻ mặt dị thường hưng phấn. Công tử thật sự là người tài ba a! Cứ nhiên nhanh như vậy liền nghĩ ra nhiều đồ ăn mới, hình thức lại khác lạ. Chuyện này quả thực đối với mấy người bọn hần mà nói, giống như là đi lên trời vậy! Nhưng mà đối công tử, trở thành việc dễ dàng. Có thể không kích động, không hưng phấn sao?

Bên cạnh Tiểu Long đứng đó không nói chuyện, nhưng khuôn mặt nhỏ tuấn tú sáng lên, vẻ mặt tràn ngập kích động cùng hưng phấn. Càng sùng bái và kính ngưỡng Thương Lung Tinh hơn, trong lòng càng thêm kiên định tín nhiệm nàng.

"A, Lưu chương quỹ, tiểu long, các ngươi không cần kinh ngạc, công tử nhà ta, không chỉ còn có tài năng từng đó thôi đâu." Mộng Vũ nhìn thấy biểu

cảm bọn họ, càng thêm tự hào khoe Thương Lung Tinh, giống như sợ không có người nào biết. Khuôn mặt khiến người khác nhìn vào đều phải hâm mộ cùng đố kỵ, nói không hết sự đắc ý. . .

"Tốt lắm, về sau từ lâu cần các người tốn chút sức. Có chuyện gì, cho người thông báo cho ta. Trong khoảng thời gian này ta còn có chuyện khác, có thể không thường xuyên đến đây. Nhưng có chuyện gì trọng yếu, ta sẽ nói lại với Mộng Vũ để cùng các người bàn bạc, có được không?" Thương Lung Tinh như có đảm chiêu nói. Suy nghĩ thật tốt kế hoạch đề sau này rồi đi như thế nào. Từ lâu cũng đã buôn bán thuận lợi, tạm thời hẳn là không có vấn đề gì lớn.

"Công tử, yên tâm, chúng ta sẽ kinh doanh thật tốt!" Lưu chương quỹ gật đầu, đáp lại.

"Uh, tốt lắm, không có chuyện gì, chúng ta đi về trước. " Thương Lung Tinh nói xong, liền đứng lên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gia yến (1)

Sau khi từ từ lâu trở về, Thương Lung Tinh liền vào trong phòng, lấy ra những thảo dược mua từ hiệu thuốc, nghiên cứu tạo ra một ít dược phòng thân. Trong lòng nàng biết rằng, bản thân không biết nội công, khinh công của thời đại này thì chỉ có thể dựa vào mấy thế võ năng học ở hiện đại như triết quyền đạo, nhu đạo, khả năng chiến đấu phòng thân, nhưng nếu đối mặt với cao thủ mà nói, lại rất nguy hiểm, cho nên chỉ có thể dựa vào ưu thế về phương diện dùng dược, tuy rằng không thể thập phần hoàn mỹ, nhưng có thể phụ trợ.

"Tiểu thư, vừa rồi quân gia có nói, hôm nay là mười lăm, Vương gia muốn cử hành gia yến, ngài là vương phi, cũng phải tham dự ạ." Mộng Vũ gõ gõ cửa, thấy Thương Lung Tinh không để ý, mặc dù không biết nàng đang làm gì, nhưng khẳng định có việc, nên không dám quấy rầy, chỉ đứng ở cửa mở miệng nói.

"Gia yến? Trước kia thế nào không nghe nói qua?" Thương Lung Tinh nghe được Mộng Vũ nói, mở cửa cau mày hỏi. Nghĩ đến, người kia thực nhàm chán như vậy sao? Làm sao có thể đột nhiên cử hành gia yến gì đó, chẳng lẽ là cố ý ?

"Ách, hình như không có, nhưng mà lần này là Vương gia tổ chức. Nói cái gì mà chưa có chính thức giới thiệu vương phi cho mọi người biết đâu? Cho nên lần này, nói đúng ra, là làm vì vương phi ạ. Xem ra Vương gia đối với tiểu thư rất tốt. Tiểu thư, người sẽ đi chứ?" Mộng Vũ vô cùng cao hứng nói. Vương gia đối tiểu thư thật là tốt, cư nhiên vì tiểu thư làm gia yến, xem ra tiểu thư rất nhanh sẽ rất được sủng ái.

"Đi, thế nào không đi? Đã là vì ta, ta đây nhất định phải cảm ơn hẳn thật tốt. " Thương Lung Tinh ý vị thâm trường nói. Có phải không phải hẳn thật sự rất nhàm chán, hẳn đã muốn chơi đùa, vậy hảo hảo cùng hẳn chơi đùa một chút, xem hẳn đến cuối cùng là có ý gì ? Thuận tiện nhìn xem trong phủ có bao nhiêu người muốn mạng của nàng. Nàng cũng không quên, lúc trước tại sao lại đến được đây, hiện tại phải tra xét thật tốt.

Ban đêm, lúc Thương Lung Tinh tới đại sảnh yến hội, cơ thiếp trong phủ đã sớm yên vị chỗ ngồi. Chỉ thấy Đông Phương Dịch Hân quần áo tử bào, sắc mặt lạnh nhạt ngồi ở ngay chính giữa, đôi mắt như hắc diệu thạch phiếm quang rạng rỡ, gợn tay nhắc chân đều toát ra khí phách vương giả tự nhiên sẵn có, trên người lại khó mà dấu đi sức quyến rũ hấp dẫn.

Vừa thấy Thương Lung Tinh tiến vào, đôi mắt đen lập tức hiện lên ánh cười yếu ớt xinh đẹp mà tà mị, khóe miệng cong lên : "Ái phi đã đến rồi, lại đây ngồi cùng bọn vương."

Lời này vừa nói ra, Thương Lung Tinh lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người. Nếu ánh mắt có thể giết người, không biết nàng đã bị giết chết bao nhiêu lần. Có ghen tị, hâm mộ, kinh ngạc, oán hận. . .

Thương Lung Tinh cũng không giả mồm cái lão*, lễ cũng không thực hiện, trực tiếp đi đến bên người hẳn ngồi xuống. Ánh mắt nhìn lướt qua một vòng xung quanh, thấy đủ loại ánh mắt đang nhìn thẳng vào nàng. Đặc biệt là Lí Mị Nhi kia, ánh mắt hiện ra sự độc ác, hẳn không thể một đao giết nàng. Đối với tình huống này, Thương Lung Tinh chỉ cười khẽ, loại tự tin cùng cuồng vọng này, từ trong mà ra phát ra, làm cho người khác không thể bỏ qua.

"Vương phi đã đến, các người có thể hành lễ được rồi. " Đông Phương Dịch Hân lạnh lùng mở miệng, đánh gãy tâm tư một đám cơ thiếp. Ánh mắt quét một vòng, làm tất cả mọi người cảm thấy lạnh toát thân, cảm giác bị uy hiếp, áp bức.

"Gặp qua Vương gia, vương phi." mọi người bị nhắc liền tỉnh táo, ào ào đứng dậy hành lễ.

Thần sắc Đông Phương Dịch Hân lạnh lùng, yên lặng không mở miệng, hai tròng mắt thâm thúy nhìn Thương Lung Tinh, giống như đang chờ phản ứng của nàng. Mà sắc mặt Thương Lung Tinh vẫn lạnh nhạt, không hề nhúc nhích, không có ý định mở miệng. Trong ý thức của nàng, việc này hẳn là không tới phiên nàng nói đi?

Chúng cơ thiếp ở dưới vẫn duy trì tư thế cũ, thấy lâu mà không có ai đáp lại, thay nhau nhìn về phía hai người bọn họ, không rõ nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Gia yến (2)

"Miễn lễ"

Thương Lung Tinh rốt cục chờ không nổi nữa, mở miệng nhàn nhạt nói một câu. Tên Vương gia đáng chết này đến cùng muốn làm gì? Nhất định như vậy sao? Nàng đã muốn chết đến nơi, tưởng rằng đến đây ăn uống một chút, không ngờ lại như vậy, đợi thêm lát nữa lại không nhận được mắt!

Mọi người không nghe thấy Đông Phương Dịch Hàn trả lời, lại nghe Thương Lung Tinh nói thế, nhất thời phản ứng không kịp, đều ngờ ngác khó hiểu, còn khiến cho mọi người cảm thấy kinh dị: Khi nào thì Vương gia chưa mở miệng, vương phi lại dám nói trước a? Thực không biết sống chết, từ xưa đều lấy phu vì thiên*, phu đương nhiên mới có quyền làm chủ một chuyện, nhưng lại nhìn bộ dáng Vương gia không giống như đang trách nàng. Rốt cuộc là nên đứng dậy hay vẫn quỳ đây?

*Lấy phu vì thiên: tướng công (chồng) là lớn nhất

"Lời nói Vương phi chính là lời nói Vương gia, các người còn nghĩ cái gì?" Ngay tại lúc mọi người còn đang nghi hoặc, liền nghe Tiểu Úc đứng bên cạnh Đông Phương Dịch Hàn nhắc nhở. Đương nhiên Tiểu Úc không muốn xen vào việc của người khác, mà là hấn nhận được ý chỉ của người nào đó, mới mở miệng.

"Vâng ạ." mọi người đứng dậy sau đó ngồi xuống, lời kia của Tiểu Úc, không nghi ngờ làm Thương Lung Tinh thành tiêu điểm của tất cả mọi người. Thương Lung Tinh nhìn ánh mắt bọn họ, chỉ biết là sẽ không có chuyện tốt gì. Nàng không nói gì đưa tay lên xoa trán một chút, coi như mặc kệ...

"Có thể dùng thiện chưa? Ta đã đói bụng." Thương Lung Tinh quyết định không hề để ý tới những ánh mắt nhàm chán như vậy, trước lấp đầy bụng cái đã rồi nói sau, nghĩ thế liền lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên có thể, bắt đầu đi." Đông Phương Dịch Hàn nhìn bộ dáng Thương Lung Tinh, tuần nhan cười khẽ nói. Lại không biết nụ cười này, khiến một đám cơ thiếp háo sắc ở phía dưới nhìn chăm chăm vào bọn họ. Không, cụ thể phải nói là nhìn nam tử yêu nghiệt kia, về mặt ai cũng tràn ngập mê luyến. Đối với Thương Lung Tinh càng hâm mộ cùng độ kị. Trên trán nàng hiện ra mấy vạch đen. Thật là... ăn bữa cơm cũng không yên ổn, về sau nhất định không dùng bữa cùng bọn họ nữa!

Lí Mị Nhi ôn nhu điểm tình trên mặt xẹt qua một tia hung ác nham hiểm, hung hăng nhìn chăm chăm Thương Lung Tinh. Thương Lung Tinh tự nhiên sẽ không bỏ qua biểu cảm của nàng, nhưng lựa chọn coi thường. Ánh mắt của nàng nhìn về một sườn phi bên phải phía dưới, tên là Lâm Giản, người này ngược lại một mặt trấn định, không biểu cảm. Tuy có nhìn về phía bọn họ, nhưng che giấu rất khéo, chính là không biết đến cùng là không quan tâm đến, hay vẫn là ngại trang ?

"Ái phi, không phải đói bụng sao? Ném thử cái này xem thế nào?" Khi Thương Lung Tinh đang trầm tư, Đông Phương Dịch Hàn cứ nhiên gấp đồ ăn, bỏ vào trong chén của nàng, ôn nhu nhắc nhở. Thương Lung Tinh sững sốt, cảm tình hai người bọn họ tốt như vậy sao? Lại giúp nàng gấp thức ăn, thẳng thắn này đến cùng là muốn làm gì? Muốn khiến nàng trở thành tiêu điểm, bị người khác làm khó à?

"Không nhọc Vương gia lo lắng, bản phi không thích cái này." Thương Lung Tinh không chút khách khí cự tuyệt, đem đồ ăn hấn gấp đưa qua một bên, gấp món khác đưa vào trong miệng. Hừ, không quan hệ, muốn cho ta trở thành tiêu điểm, như vậy thì thành tiêu điểm luôn đi! Dám làm khó nàng, nàng một chút cũng không bỏ qua. Đương nhiên, sẽ không làm cho Đông Phương Dịch Hàn kia hài lòng được.

"Nga, không thích nha? Vậy người thích ăn cái gì, kêu phòng bếp làm cái đó." Đông Phương Dịch Hàn giống như không biết nàng cự tuyệt hào ý của mình, vẫn ôn nhu quan tâm nói nàng. Trong con người xẹt qua ý cười cùng một tia thâm ý làm người khác nhìn không thấu.

"Ách, không cần." Thương Lung Tinh không nghĩ tới hấn nhưng lại có một chiêu này, nhất thời không kịp phản ứng. Nàng nghĩ hấn sẽ vì mặt mũi mà tức giận, không nghĩ đến hấn căn bản không giận, ngược lại còn vì nàng đổi mới đồ ăn. . .

Hai người không biết, cục diện như vậy, làm bao nhiêu người kinh ngạc, phía dưới cơ thiếp người người hâm mộ độ kị cùng hận ý nhìn Thương Lung Tinh, cỡ nào hi vọng người được sủng ái kia chính là bản thân. Mà Thương Lung Tinh tự nhiên không thể bỏ qua biểu cảm các nàng, bắt đầu dĩ trợn mắt, xem ra lần tham gia gia yến này làm nàng không thoát khỏi một số chuyện.

Tiểu Úc nhìn bộ dáng Đông Phương Dịch Hàn, khiếp sợ đến một câu cũng không nói được, cứ như vậy im lặng đứng đó hóa đá. Cái này... cái này... quả thực rất thần kỳ, gia nhà hấn là người lãnh huyết vô tình, không gần nữ sắc, có khiết phích sao? Làm sao có thể đột nhiên thân cận với vương phi như vậy? Gấp đồ ăn còn bị ghét bỏ, lại làm như không bị mất mặt, chẳng lẽ đang diễn trò? Cũng không đúng nha, gia khi nào thì cần diễn trò, luôn luôn là tùy tâm sở dục. Nữ tử đến gần hấn, ít nhất cũng phải cách xa ba bước, mà hiện giờ vương phi không chỉ ngồi ở bên người hấn, còn. . . Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà hấn không biết vậy? Khiến gia thay đổi nhiều như vậy? Xem ra mình cả ngày phải đối phó với mấy nữ nhân trang điểm xinh đẹp nên tin tức không linh thông, ngày khác phải hỏi mấy người Hưởng Nhất mới được. Trong lòng Tiểu Úc cảm giận oán thầm !

Gia yến lần này, cứ như vậy yên tĩnh trôi qua. . .

Chương 19: Lập uy

Trải qua kia trận gia yến kia, địa vị Thương Lung Tinh ở Tiêu Dao vương phủ tăng lên không ít. Ai cũng đều biết hiện tại nàng được vương gia nâng trong lòng bàn tay. Đương nhiên, bản thân Thương Lung Tinh cũng không cho rằng mình được sủng ái gì, nhưng người ngoài lại không cho là như thế, đều hâm mộ nàng không biết cỡ nào là may mắn, chiếm được sủng ái. Khiến cho Thương Lung Tinh buồn bực là, sau lần đó phiền toái theo nhau mà đến. . .

Bóng đêm mờ lung, sương sớm đọng trên cành hoa phiến lá, Thương Lung Tinh như trước đến canh năm ra ngoài rèn luyện thân thể, thẳng đến hừng đông. Tối đây đã hơn hai tháng, nàng vẫn như cũ kiên trì, khả năng thân thể cũng tốt lên rất nhiều, điều này làm cho nàng rất là vừa lòng. Phải trả giá nhưng chiếm được hiệu quả tương ứng.

Sáng sớm, ánh mặt trời nhu hòa chiếu vào trên mặt đất, Thương Lung Tinh rửa mặt chải đầu xong, liền đến nơi có cây đại thụ trong vườn hoa, dựa vào thân cây, suy tư một chút có hay không nên làm một bàn đu dây, khi nào nhàn chán thì đến giải sầu cho qua thời gian, thuận tiện cũng cảm nhận được khoái cảm khi bay lên hạ xuống.

"Tiểu thư, tiểu thư, Lí trắc phi và một đám cơ thiếp tới thỉnh an với người." Mộng Vũ từ bên ngoài vội vội vàng vàng chạy vào, thở hổn hển nói.

"Nga, người gấp cái gì, đã là tới thỉnh an, liền cho bọn họ hào hào đợi thêm chút nữa." Thương Lung Tinh không chút hoang mang nói. Vẫn không nhích thân hình tiếp tục dựa thân cây, nhắm mắt dưỡng thần.

"Tiểu thư, cho mấy người các nàng chờ liệu có tốt không? Như vậy có phải hay không. . ." Mộng Vũ có chút lo lắng nói. Dù sao mấy cơ thiếp này đều có thân phận riêng. Mà tiểu thư tuy rằng là chính phi, nhưng nhà mẹ đẻ cũng chỉ là thương nhân, không có bối cảnh hùng hậu để chống đỡ. Nếu các nàng cố ý làm khó, sợ là. . .

"Không có việc gì, không cần lo lắng!" Thương Lung Tinh biết Mộng Vũ lo chuyện gì, nhưng nàng cũng không thèm để ý, nàng mặc dù không có lực lượng sau lưng, nhưng chỉ cần lực lượng hiện tại của nàng, những người đó không thể làm gì được nàng. Huống chi bây giờ nàng còn có danh phận là chính phi!

"Hừ, Thương Lung Tinh kia cũng ghê gớm thật, cứ nhiên khiến chúng ta chờ lâu như vậy?" Một vị tiểu thiếp y phục hồng nhạt cảm giận nói, thần sắc tràn ngập bất mãn.

"Đúng vậy, chẳng qua là nhất thời được sủng, lại dám đối xử với chúng ta như vậy?" Một vị tiểu thiếp khác y phục lam nhạt cũng bất mãn đáp lại.

Lúc này, Lí Mị Nhi đang đắc ý cười. Đây chính là kết quả mà nàng mong muốn, không nghĩ tới Thương Lung Tinh kia thật sự phối hợp rất tốt, làm cho mấy người các nàng ở đây chờ lâu như vậy? Nhưng mặt ngoài vẫn là một người thiện tâm nhu nhược, vẫn là một Lí trắc phi hào phóng, nghe mấy người nói xong bộ dáng nàng có chút điềm đạm đáng yêu, nhẹ giọng khuyên: "Các muội đừng nói lung tung, tỷ tỷ có thể là đang dở công việc, cho nên mới đến chậm. Bọn muội muội chờ thêm một lát đi?"

"Hừ, có việc nào khiến chúng ta chờ lâu như vậy sao? Nàng không biết là mình đang lãng phí thời gian của người khác hả?" Một vị tiểu thiếp khác mặc bộ hồng phấn tiếp lời Lí Mị Nhi, kích động nói. Cũng không nhìn thấy một tiểu thiếp khác đối diện dùng ánh mắt nhắc nhở nàng.

"Phải không? Đã lãng phí thời gian của các người như vậy, các người cũng không cần phải chờ, hình như bản phi cũng không cho gọi các người đến đây đi?" Thương Lung Tinh vừa đi vào, nhìn vị tiểu thiếp kia, thần sắc lạnh nhạt. Kỳ thực nàng đến đây đã được một lúc, mấy lời nói kia của các nàng đều nghe hết.

"A... gấp... gấp qua vương phi." Tiểu thiếp kia bị hàn khí trên người cùng ánh mắt sắc bén của Thương Lung Tinh hù dọa, hoàn hồn đi đến hành lễ với nàng.

"Gặp qua vương phi." Chúng cơ thiếp thấy Thương Lung Tinh đi vào, liền ào ào đứng dậy hành lễ.

"Lễ này hình như hơi lớn, bản phi sợ gánh vác không nổi. Về sau các người không cần tới nơi này thỉnh an." Thương Lung Tinh ánh mắt sắc bén quét một vòng, lạnh nhạt nói. Người ở đây, chỉ có một người sùng phi là Lâm Giản luôn hờ hững, một bộ dáng không quan tâm đến. Nàng biết, vị này là nữ nhi Lâm thượng thư- Lâm Giản, mà hiện tại nàng có loại về mặt kia, rốt cuộc là sao?

"Nga, Nhưng đây là quy củ nhà. Không thỉnh an vương phi hình như là không có hợp lý a? Vương gia bên kia. . ." Lí Mị Nhi điềm đạm đáng yêu nói. Trong lòng lại rất đắc ý, hừ, người muốn ta đến, ta còn không thèm đâu! Nếu không phải bởi vì người là chính phi, cũng không phải nhường người như vậy. Phụ thân của nàng là tể tướng đương triều, lúc trước luôn luôn phản đối nàng vào Tiêu Dao vương phủ, nhưng nàng lại mê luyến Tiêu Dao vương, mới kiên trì tiến vào làm sùng phi! Bằng không dựa vào thân phận cùng địa vị của nàng, như thế nào ủy khuất vậy chứ? Đương nhiên, nàng không cam tâm tình nguyện làm sùng phi! Một ngày nào đó, vị trí chính phi này nhất định là của nàng!

"Không có gì không hợp lý, ở trong này lời ta chính là quy củ, nói các người không cần đến, thì không cần đến. Yên tâm đi, Vương gia bên kia chắc sẽ

không thể trách tội." Thương Lung Tinh đương nhiên biết Lí Mị Nhi trong lòng tính toán cái gì, nhưng nàng thật sự ngại phiền toái, bởi vậy liền tương kế tựu kế thành toàn các nàng.

"Vâng, đa tạ vương phi." Mọi người nghe Thương Lung Tinh nói như thế, ào ào hành lễ. Trong lòng các nàng tất nhiên là rất cao hứng, ai không có việc gì lại thích tự tìm tội a?

"Tuy rằng các người có thể không cần đến thỉnh an, nhưng có chút chuyện, vẫn nên phải nhắc nhở các người trước." Thương Lung Tinh mặt không biểu cảm ngừng một chút, nhìn một vòng, xem trong mắt biểu cảm của các nàng, cố ý chậm rì rì nói: "Com có thể ăn vậy, nói nhưng đừng nói lung tung, có một số việc có thể làm, có một số việc không thể làm, tin tưởng các người đều trong lòng biết rõ ràng, nếu ai không biết tốt xấu nghĩ đến việc gây chuyện với bản phi, thì đến lúc đó cũng đừng trách ta ra vô tình."

"Vâng, chúng nô tì ghi nhớ giáo huấn của vương phi." Tất cả mọi người bị hàn khí lạnh như băng cùng về mặt thâm trầm của Thương Lung Tinh dọa sợ hãi, trầm miệng một lời cùng nói. Đặc biệt là mấy tiểu thiếp vừa rồi mở miệng, sợ tới mức cả người run run, biểu cảm giống như là gặp phải ma quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đến khởi binh vấn tội?

"Mục Tinh, người đi tìm một địa điểm bí mật, đem tất cả khất cái ở phụ cận xung quanh thành tập trung lại, hỏi bọn họ có muốn đi theo hay không. Nếu nguyện ý theo, người liền đưa bọn họ đến địa điểm kia huấn luyện. Đương nhiên chỉ cần những người trung thành, hiện tại ta cần huấn luyện một đoàn đội vững mạnh." Thương Lung Tinh như có chút dăm chiêu nói. Hiện tại nàng phải bắt đầu bồi dưỡng lực lượng, như vậy mới cam đoan bản thân được an toàn, còn phải thay nguyên chủ báo thù! Nhưng lại có chút phiền phức, bản thân không đi treu chọc ai, nhưng phiền toái lại tự động tới tận cửa để khiêu khích.

"Dạ, tiểu thư, thuộc hạ lập tức đi làm." Mục Tinh gật gật đầu, đáp lại. Tuy rằng không biết tiểu thư vì sao làm như vậy. Nhưng tin tưởng nàng nhất định có suy tính của bản thân, chỉ cần hoàn thành lời nàng phân phó là được.

"Mục Vũ, trong khoảng thời gian này nếu người rảnh, nói Mộng Vũ đưa người đi nhận thức từ lâu một chút, về sau người sẽ thu thập mọi tin tức từ nơi này, đã rõ chưa?" Thương Lung Tinh nhìn Mục Vũ, thần sắc nghiêm cẩn nói.

"Vâng, tiểu thư, thuộc hạ đã rõ." Mục Vũ kích động nói. Không nghĩ tới Thương Lung Tinh tin nhiệm bọn họ vậy, cứ nhiên đem chuyện trọng yếu như thế, giao cho nàng và ca ca làm.

"A, tiểu thư, vậy còn Mộng Vũ có nhiệm vụ gì chứ?" Mộng Vũ thấy Thương Lung Tinh tin nhiệm bọn họ như vậy, phân phó bọn họ hai việc quan trọng, lại nhìn đến bản thân cái gì cũng chưa được tiểu thư an bài, có chút rầu rĩ mở miệng.

"Không cần, người chỉ cần chiếu cố tốt cuộc sống sinh hoạt thường ngày của ta là được." Thương Lung Tinh nhìn Mộng Vũ, đương nhiên biết rõ ý tứ của nàng, nha đầu kia thật là đáng yêu, buồn cười lắc lắc đầu, lại nói thêm một câu: "Nhưng người đừng có xem nhẹ việc này nha, người nghĩ là không quan trọng hả, nếu như tiểu thư ta có bị trúng độc vậy phải hỏi đến người đầu tiên rồi!"

"A, sẽ không, sẽ không, Mộng Vũ nhất định cẩn thận, nhất định chăm sóc thật tốt thức ăn cùng sinh hoạt hàng ngày của tiểu thư!" Mộng Vũ vừa nghe đến chuyện Thương Lung Tinh giao cho mình rất quan trọng thì tâm tình như hưng phấn lên rồi vỗ ngực cam đoan.

"Um, tốt lắm, đều lui xuống đi." Thương Lung Tinh vẫy tay nói bọn họ đi làm công việc mình giao, bản thân thì đi vào phía trong phòng, nằm ở trên trường kỉ, đột nhiên tâm tình tốt lên ngâm nga một khúc nhạc hiện đại.

"Ái phi, tâm tình nàng rất tốt sao?" Đông Phương Dịch Hân đi vào trong phòng, liền nghe được khúc nhạc Thương Lung Tinh đang ngâm nga, nhưng lại không hiểu rõ lắm về ca khúc này, hần nhẹ giọng hỏi.

"Sao người lại vô thanh vô tức tiến vào?" Thương Lung Tinh mở mắt ra, không vui trừng mắt Đông Phương Dịch Hân. Thằng nhãi này thế nào lại đến vô tung đi vô ảnh? Mà nàng cứ nhiên không phát hiện hần tiến vào, nếu hần là địch nhân, chẳng phải nàng sẽ gặp nguy hiểm?

"Nào có, ta thật quang minh chính đại đi vào, có gõ cửa nga, nhưng do người rất nhập thần thôi." Đông Phương Dịch Hân chớp mắt với Thương Lung Tinh, khéo môi nhất câu, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm. Vương phi của hần quả nhiên thú vị. . .

"Hừ, ta còn chưa đồng ý, người đã tiến vào, như vậy mà là quang minh chính đại?" Thương Lung Tinh hừ lạnh, nhìn tuần nhan yêu nghiệt kia, lại có chút ngây người, trong lòng cũng càng ngày càng mâu thuẫn, vì sao nhìn vào hần luôn có một loại cảm giác quen thuộc. Khiến cho mình bất tri bất giác trầm mê bên trong, không ngăn cản được.

"Nghe nói hôm nay người lập uy trước mặt đám nữ nhân kia?" Đông Phương Dịch Hân không để ý tới Thương Lung Tinh hừ lạnh cùng biểu cảm của nàng, ngoài ý muốn lại quan tâm đến chuyện trong hậu viện.

"Thế nào, có người cáo trạng với người? Người đau lòng vì ấy? Đến khỏi bình vấn tội ta sao?" Thương Lung Tinh khinh bỉ nhìn thoáng qua Đông Phương Dịch Hàn, không thèm quan tâm người mình đang nói là vương gia, trong mắt mang theo một tia chán ghét và phiến phúc, giống như nếu nói thêm câu nữa thì sẽ gặp phải chuyện gì đó.

"Ta không quan tâm đến bọn họ, chỉ là tò mò thôi, không cho người dùng loại ánh mắt này nhìn ta!" Đông Phương Dịch Hàn vừa nghe đến việc đám nữ nhân kia tới nơi này, tự nhiên lo lắng cho nàng, sợ nàng ứng phó không nổi với bọn họ. Nào biết lại nghe nói, đám nữ nhân kia hình như đều bị nàng dọa chạy? Nhất thời tò mò, mới hỏi ra miệng, lại nhìn thấy nàng dùng loại thần sắc chán ghét khinh thường kia đối với hắn. Không biết vì sao, trong lòng đặc biệt không thoải mái, lửa giận nổi lên, toàn thân tản ra khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Thương Lung Tinh hơi sùng sốt, rất nhanh khôi phục lại thần sắc lạnh nhạt. Cứ như vậy lảng lảng đứng ở nơi đó trầm mặc không nói chuyện. Một lát sau, lại lạnh lùng mở miệng: "Cho người cái đám nữ nhân kia, không có việc gì thì đừng tới tìm ta gây phiền toái, bằng không lần sau đừng trách ta ra tay vô tình. . ."

Đông Phương Dịch Hàn sùng sốt, không nghĩ tới Thương Lung Tinh trầm mặc lâu vậy mới mở miệng, nói những lời này? Đột nhiên khóe môi nhếch lên độ cong nghiêng ngả, đáy mắt hừng hực không che giấu được, tùy ý nói: "Không có việc gì, nếu như các nàng lại đến trêu chọc người, thì tùy người xử trí, được không?"

"Người không cần? Xem ra thật đúng là vô tình, cứ nhiên muốn nữ nhân của tôi chịu chết?" Thương Lung Tinh hừ lạnh nói. Thần sắc đối với hắn càng thêm hèn mọn, nam nhân cổ đại này thật là ngoan độc, thời điểm cần thì sùng đến trời, thời điểm không cần thiết lại coi như cỏ rác, tùy ý cho người khác chà đạp.

"Đáng chết, các nàng không phải là nữ nhân của ta, nói như thế nào người mới bằng lòng tin ta?" Đông Phương Dịch Hàn nhìn biểu cảm hèn mọn của Thương Lung Tinh, trong lòng tự nhiên giận lên. Chính hắn hiển nhiên cũng không biết cơn giận này từ đâu mà đến. Chỉ là không đồng ý bị nàng hiểu lầm cùng xa cách, nữ nhân này không thể nói chuyện thật tốt sao? Cái gì kêu vô tình, các nàng cũng không phải trách nhiệm của hắn, vì sao trong miệng nàng xuất ra, thật giống như là hắn từ bỏ các nàng vậy.

"Ta tin hay không không trọng yếu, quan trọng các nàng là nữ nhân của người." Thương Lung Tinh nhàn nhạt nói. Tự nhiên xem nhẹ hai chữ "Không phải là" (trong cv ghi 'không là' =2 chữ), một bộ dáng không liên quan. Khiến cho Đông Phương Dịch Hàn nhìn vào thực sự buồn bực cùng bất đắc dĩ. Điều này giải thích sao nàng lại không hiểu chữ! Hay nên trách hắn là một bộ dáng hoa hoa công tử? Không đúng! Tất cả những thứ này đều do Tiểu Úc gây ra, xem ra chỉ có Tiểu Úc mới có thể nói rõ ràng. Về sau nhất định hảo hảo thu thập hắn ta, đảm bảo cho hình tượng của hắn bại hoại thành như vậy.

Không thể nghi ngờ, Tiểu Úc lại thành vật hi sinh của Đông Phương Dịch Hàn. . .

Cứ như vậy, hai người đối diện nhau đều có tâm tư riêng, không ai nói gì. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nửa đêm gặp chuyện

Ban đêm, trời nhiều sao, sáng lấp lánh. Đêm, thật yên tĩnh, là thời gian tốt cho mọi người một giấc ngủ bình yên. Thương Lung Tinh nhìn như đang ngủ say trên giường, đột nhiên ánh mắt mở ra, dựa vào giác quan mẫn cảm, đã phát hiện thấy có người đang tới gần phòng của mình. Trong chớp lát, một mùi hương thơm tỏa ra tiến vào phòng, nàng lập tức nín thở đề khí, xoay người đứng lên. Là mê hương? Lúc này cứ nhiên lại có người chán sống muốn chết, ta nhất định sẽ thành toàn hắn, Thương Lung Tinh hít một hơi thật sâu, toàn thân tản ra khí thế lãnh khốc, thị sát.

Ngay lúc đó, cửa "Cạch" một tiếng, mở ra, một cái bóng đen nhẹ nhàng tới gần bên giường, tay cầm cây đao, giờ lên hướng trên giường chém tới, chỉ tiếc người trên giường đã sớm không thấy, chỉ còn lại có một cái chân. Khi bóng đen hồi hồn tỉnh lại, chỉ thấy trên cổ mình không biết khi nào thì có hơn một cái chùy thủ! Thương Lung Tinh đứng ở bên người hắn, lạnh lùng nói: "Muốn mạng của ta? Người còn chưa đủ tư cách!"

Nói xong, liền một đao lướt qua, bóng đen kia ngay cả thở còn chưa kịp, liền bỏ xuống đất. Giống như hắn nhẹ nhàng đến đây, rồi cứ thế nhẹ nhàng mà ra đi. Phất ống tay áo, không mang theo một tia cảm tình. Thương Lung Tinh hỏi cũng không hỏi, lập tức một đao giải quyết, vì nàng cảm thấy thủ đoạn đùa giỡn nhỏ này cho dù có hỏi cũng không hỏi được nguyên do. Vậy thì giải quyết rõ ràng, miễn cho lãng phí thời gian!

Nhìn thi thể nằm trên mặt đất, Thương Lung Tinh lạnh lùng coi thường. Hai tròng mắt lóe ra quang mang sắc bén, xem ra có người chờ không kịp đã muốn động thủ. Không biết rốt cuộc là đám nữ nhân nhằm chán trong hậu viện, hay là người khác? Bất quá xem thủ đoạn của người này, phỏng chừng không phải là đại nhân vật nào đó phải tới, bằng không thì cũng sẽ không giải quyết dễ dàng như vậy. Vậy thì chỉ có thể là đám nữ nhân ở hậu viện kia!

Các nàng cho rằng Thương Lung Tinh chỉ là nữ nhi của Thương gia, không có thực lực để chống cự. Nên các nàng cho rằng, tùy ý phái một người đến, đều có thể dễ dàng giải quyết, lại không biết rằng Thương Lung Tinh thật sự vốn dĩ đã sớm chết, Thương Lung Tinh hiện nay đâu phải là người các nàng dễ dàng giải quyết?

"Mục Tinh, xử lý người này đi. Cần thận một chút." Thương Lung Tinh giao phó xong, liền xoay người ngồi xuống cạnh bàn, rót chén nước nhấp một ngụm. Một tay chậm rãi gõ trên mặt bàn, giống như theo tiết tấu.

"Vâng, tiểu thư." Mục Tinh mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng nhìn thấy bộ sáng Thương Lung Tinh tự tại như vậy, biết nàng không có việc gì, cũng không nói thêm gì, đáp ứng xong, liền đem thi thể tha đi. . .

Thương Lung Tinh nhìn sắc trời bên ngoài mờ mịt, đoán rằng đại khái đã gần đến canh năm, không ngủ tiếp, đổi một thân quần áo, sau đó giao cho mấy người Mộng Vũ sửa lại căn phòng, còn nàng nhanh chóng đi ra ngoài luyện tập.

Mãi đến hừng đông, Thương Lung Tinh mới quay về trong phòng rửa mặt chải đầu, hết thấy đều vô cùng bình tĩnh, không có ai biết cũng chẳng ai đoán được chuyện gì đã phát sinh, trời vừa sáng hết thấy theo lẽ thường mà vận hành.

"Cái gì? Không thể hoàn thành nhiệm vụ, người cũng không thấy? Đúng là một tên vô dụng." Khuôn mặt Lí Mị Nhi dữ tợn vặn vẹo, trong mắt lóe lên lửa giận đỏ ngầu, hung tợn nói.

Vốn đợi đến sáng sớm, Lí Mị Nhi chờ tin tức tốt, không nghĩ tới lại nghe thấy Thương Lung Tinh vẫn còn đang sống rất tốt. Trong lòng càng tức giận, kè mà nàng phải đi, tuy rằng không phải là cao thủ gì, nhưng đối phó một nữ tử tay trái gà không chặt lại không đối phó được? Tuy rằng lần đó nàng tàn ra khí thế rất mạnh, nhưng tốt xấu gì nàng cũng chỉ là một nữ tử!

Mặc dù không cần biết ai là người tay, nhưng nếu có thể trừ bỏ nàng, cũng là không có gì khó khăn, lại không nghĩ tới, cuối cùng nàng vẫn còn sống tốt mà người kia lại không thấy quay về. Chẳng lẽ nào... Thương Lung Tinh quả thật là mạng lớn như vậy? Hay là có người sau lưng bảo hộ cho nàng ta? Không được! Nhất định phải nói phụ thân tra xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Lí Mị Nhi trong lòng oán thầm.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn ÔpLaChan về bài viết trên: Aiki, Ly Na

Có bài mới Hôm nay, 10:45

Hình đại diện của thành viên

ÔpLaChan

Hồ Ly Tuyết Phụng

Lớp phó văn thể mỹ

Ngày tham gia: 07.06.2015, 12:44

Bài viết: 112

Được thanks: 205 lần

Điểm: 3.67

Tài sản riêng:

Có bài mới Re: [Xuyên không] Tiểu Dao vương tuyệt sủng Hân phi - Mộng lí đào túy - Điểm 11

☆

"Cái gì? Tiệp nhân kia còn chưa chết?" Một nữ nhân trong góc tối chỉ có ánh sáng lập lờ của cây nến phát ra, thanh âm hung tợn nói, trong giọng lộ ra không thể tin cùng ngoan độc, ánh mắt lại nhu hòa nhìn người nam tử bên cạnh.

"Tú Nhi, đừng nóng vội, coi như Thương Lung Tinh kia mệnh lớn, cư nhiên từ trên vách núi rơi xuống cũng không chết, còn được cứu trở về, nhưng việc này không có người biết chúng ta làm, về sau còn rất nhiều cơ hội, có một lần sẽ có lần thứ hai, yên tâm." Nam tử ôm eo nữ tử, nhẹ giọng trấn an. Trong giọng nói còn chứa một tia ngả ngớn.

"Hừ, sao có thể không vội? Chẳng có biết hay không cái lão bất tử kia, ngày đó nói cái gì mà phải chờ tới ngày đại thọ của hắn, sẽ đem 8 phần gia sản ở Thương gia đưa cho tiệp nhân kia, dựa vào cái gì chứ? Ta cùng Doanh Nhi thì làm sao bây giờ?" Nữ tử có chút không cam lòng nói. Á phải tiền hạ thủ vì cường, chỉ cần Thương Lung Tinh chết, như vậy toàn bộ tài sản liền về bọn họ, chẳng lẽ có thể không vội sao?

"Chuyện này, hắn thật sự nói qua như vậy sao?" Nam tử có chút không tin hỏi lại. Đều là nữ nhi của Thương gia, làm sao có thể đãi ngộ hơn kém nhau nhau như thế? Hơn nữa Thương Lung Tinh kia vẫn là đã gả ra ngoài.

"Ừh, bằng không chàng nghĩ rằng thiếp và chàng vì sao phải trừ khử đi tiệp nhân kia? Quyền ca, chúng ta phải mau chóng xử lý nàng, có như vậy mọi thứ mới thuộc về chúng ta." Nữ tử lòng dạ ác độc nhưng lại ôn nhu đề nghị với nam tử bên cạnh. Thân mình cũng tự nhiên mà dựa về phía nam tử. . .

"Ừ, được, ta sẽ an bài người đến đó, nàng yên tâm." Nam tử nhẹ giọng đáp lời! Tay tự nhiên mà ôm lấy thân thể mềm mại đang dựa sát vào hắn.

Chỉ chốc lát, thanh âm đối thoại của hai người đã biến mất, thay vào đó là những thanh âm mập mờ, ái muội đan vào nhau, cùng chung cả nước thân mật. . . .

~*~*~*~

"Mục Tinh, lần trước giao chuyện cho người đi làm đã thế nào rồi?" Thương Lung Tinh ngồi trên băng đá ở hoa viên, híp mắt, nhìn lên bầu trời, phảng phất như muốn nghe gì đó, bỗng nhiên trợn mắt lên, hỏi Mục Tinh đứng ở bên cạnh.

"Thưa tiểu thư, ta đã tìm được địa phương vắng vẻ ở núi nhỏ trong thôn cách khá xa, nơi đó không có người ở lại. Chỗ ở đã tạm thời xử lý xong, người cũng được tập trung lại, đại khái là ba ngày nữa có thể huấn luyện được." Mục Tinh đem kết quả vài ngày nay đã làm nhất nhất bẩm báo cho Thương Lung Tinh.

"Ừm, tốt lắm, đến lúc đó nói với ta một tiếng, ta sẽ đi qua xem sao." Thương Lung Tinh như có đăm chiêu nói.

"Dạ, tiểu thư, nhưng mà tiểu thư, người muốn huấn luyện những người này như thế nào?" Mục Tinh có chút nghi hoặc và tò mò hỏi nàng.

"Ta muốn tạo ra một đội quân bách chiến bách thắng, một đội ngũ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nhân số không cần nhiều, nhưng đều là tinh anh, người đi huấn luyện trước một đoạn thời gian sau đó lại chọn lựa người thích hợp, đến lúc đó sẽ có huấn luyện đặc thù riêng." Thương Lung Tinh không chút nào giấu diếm nói, trầm tư một hồi, nàng nói tiếp: "Chuyện này không cần vội vàng, trước tiên hãy thu phục, tập luyện cho bọn họ đã. "

"Vâng, tiểu thư, thuộc hạ đi ngoài trước." Mục Tinh mặc dù có điểm tò mò đội ngũ theo như lời Thương Lung Tinh nói đến tột cùng là thế nào, nhưng lại ngại về thân phận, cũng không truy hỏi sự việc kỹ càng, chính là trước đó dựa theo phản phó của nàng làm việc.

Thương Lung Tinh nằm ở trên trường kỷ, nhắm mắt trầm tư. Muốn tạo ra một đội ngũ đoàn kết vững mạnh, cũng không phải bỗng chốc có thể hoàn thành. Cần phải có kế hoạch mới được. Mà hiện tại bản thân phải dựa vào trí nhớ huấn luyện cùng kinh nghiệm tác chiến của kiếp trước, nghĩ ra một phần kỹ thuật để huấn luyện, còn phải phác họa ra bản kế hoạch như thế nào để giúp toàn đội nâng cao sức mạnh, xem ra trong khoảng thời gian này chính mình sẽ rất vội. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tạo ra một đội ngũ

"Cái gì? Tien nhân kia còn chưa chết?" Một nữ nhân trong góc tối chỉ có ánh sáng lập lờ của cây nến phát ra, thanh âm hung tợn nói, trong giọng lộ ra không thể tin cùng ngạo độc, ánh mắt lại nhu hòa nhìn người nam tử bên cạnh.

"Tú Nhi, đừng nóng vội, coi như Thương Lung Tinh kia mệnh lớn, cư nhiên từ trên vách núi rơi xuống cũng không chết, còn được cứu trở về, nhưng việc này không có người biết chúng ta làm, về sau còn rất nhiều cơ hội, có một lần sẽ có lần thứ hai, yên tâm." Nam tử ôm eo nữ tử, nhẹ giọng trấn an. Trong giọng nói còn chứa một tia ngả ngớn.

"Hừ, sao có thể không vội? Chẳng có biết hay không cái lão bất tử kia, ngày đó nói cái gì mà phải chờ tới ngày đại thọ của hắn, sẽ đem 8 phần gia sản ở Thương gia đưa cho Tien nhân kia, dựa vào cái gì chứ? Ta cùng Doanh Nhi thì làm sao bây giờ?" Nữ tử có chút không cam lòng nói. Á phải tiền hạ thủ vi cường, chỉ cần Thương Lung Tinh chết, như vậy toàn bộ tài sản liền về bọn họ, chẳng lẽ có thể không vội sao?

"Chuyện này, hắn thật sự nói qua như vậy sao?" Nam tử có chút không tin hỏi lại. Đầu là nữ nhi của Thương gia, làm sao có thể đãi ngộ hơn kém nhau nhau như thế? Hơn nữa Thương Lung Tinh kia vẫn là đã gả ra ngoài.

"Ừh, bằng không chàng nghĩ rằng thiếp và chàng vì sao phải trừ khử đi Tien nhân kia? Quyền ca, chúng ta phải mau chóng xử lý nàng, có như vậy mọi thứ mới thuộc về chúng ta." Nữ tử lòng dạ ác độc nhưng lại ôn nhu đề nghị với nam tử bên cạnh. Thân mình cũng tự nhiên mà dựa về phía nam tử. . .

"Ừ, được, ta sẽ an bài người đến đó, nàng yên tâm." Nam tử nhẹ giọng đáp lời! Tay tự nhiên mà ôm lấy thân thể mềm mại đang dựa sát vào hắn.

Chỉ chốc lát, thanh âm đối thoại của hai người đã biến mất, thay vào đó là những thanh âm mập mờ, ái muội đan vào nhau, cùng chung cả nước thân mật. . . .

~*~*~*~

"Mục Tinh, lần trước giao chuyện cho người đi làm đã thế nào rồi?" Thương Lung Tinh ngồi trên băng đá ở hoa viên, híp mắt, nhìn lên bầu trời, phảng phất như muốn nghe gì đó, bỗng nhiên trợn mắt lên, hỏi Mục Tinh đứng ở bên cạnh.

"Thưa tiểu thư, ta đã tìm được địa phương vắng vẻ ở núi nhỏ trong thôn cách khá xa, nơi đó không có người ở lại. Chỗ ở đã tạm thời xử lý xong, người

cũng được tập trung lại, đại khái là ba ngày nữa có thể huấn luyện được." Mục Tinh đem kết quả vài ngày nay đã làm nhất nhất bẩm báo cho Thương Lung Tinh.

"Ừm, tốt lắm, đến lúc đó nói với ta một tiếng, ta sẽ đi qua xem sao." Thương Lung Tinh như có đắm chiêu nói.

"Dạ, tiểu thư, nhưng mà tiểu thư, người muốn huấn luyện những người này như thế nào?" Mục Tinh có chút nghi hoặc và tò mò hỏi nàng.

"Ta muốn tạo ra một đội quân bách chiến bách thắng, một đội ngũ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nhân số không cần nhiều, nhưng đều là tinh anh, người đi huấn luyện trước một đoạn thời gian sau đó lại chọn lựa người thích hợp, đến lúc đó sẽ có huấn luyện đặc thù riêng." Thương Lung Tinh không chút nào giấu diếm nói, trầm tư một hồi, nàng nói tiếp: "Chuyện này không cần vội vàng, trước tiên hãy thu phục, tập luyện cho bọn họ đã."

"Vâng, tiểu thư, thuộc hạ đi ngoài trước." Mục Tinh mặc dù có điểm tò mò đội ngũ theo như lời Thương Lung Tinh nói đến tột cùng là thế nào, nhưng lại ngại về thân phận, cũng không truy hỏi sự việc kỹ càng, chính là trước đó dựa theo phản phó của nàng làm việc.

Thương Lung Tinh nằm ở trên trường kỷ, nhắm mắt trầm tư. Muốn tạo ra một đội ngũ đoàn kết vững mạnh, cũng không phải bỗng chốc có thể hoàn thành. Cần phải có kế hoạch mới được. Mà hiện tại bản thân phải dựa vào trí nhớ huấn luyện cùng kinh nghiệm tác chiến của kiếp trước, nghĩ ra một phần kỹ thuật để huấn luyện, còn phải phác họa ra bản kế hoạch như thế nào để giúp toàn đội nâng cao sức mạnh, xem ra trong khoảng thời gian này chính mình sẽ rất vội. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Người nghĩ muốn lấy mạng của nương tử bốn tọa?

"Gia, có người chỉ ra số tiền lớn muốn chúng ta làm một việc, ngài muốn xem qua là việc gì không?" Tả hộ pháp không có ý tốt nhìn Dịch Thủy Hân, giọng nói khàn khàn có ý lộ ra vẻ thần bí.

"Có chuyện gì thế, tới đây nói nghe một chút đi?" Phó môn chủ nhìn tả hộ pháp cổ lõng huyền hư (cổ làm ra vẻ cao siêu, ra vẻ có chuyện), có chút nóng vội, cũng có chút tò mò hỏi hân.

"Người nào đó dùng mười vạn lượng bạc, mua đầu của Thương Lung Tinh!" Hữu hộ pháp lắc đầu, không để ý tới tả hộ pháp khoe khoang, nói thẳng ra đáp án.

"Cái gì? Thương Lung Tinh? Kia, kia không phải là Tiêu Dao vương phi sao? Gia, chuyện này. . ." Phó môn chủ liếc Dịch Thủy Hân, có chút không thể tin. Rốt cuộc vương phi đắc tội với người nào. Thế mà bọn họ lại dùng những mười vạn lượng bạc để mua đầu của nàng?

"Không nhận! Thuận tiện tra xem là chuyện gì xảy ra? Còn có. . ." Dịch Thủy Hân nhàn nhạt nhìn lướt qua, trong mắt sát khí chột lóe rồi biến mất, cả người đều tản ra hơi thở rét lạnh như băng, lãnh liệt nhấn rõ từng chữ một! Cư nhiên muốn mạng của nương tử hân, muốn chết?

"A, cứ như vậy không tiếp hả?" Phó môn chủ có chút đáng tiếc, nói cái gì cũng phải có chút gì đó chứ? Hân nói cắt ngang rồi thờ dài, cũng không chú ý tới, lời của Dịch Thủy Hân còn chưa nói hết.

"Thế nào, người rất muốn lấy mạng của nương tử bốn tọa?" Dịch Thủy Hân vừa nghe tiếng thờ dài của phó môn chủ, hai tròng mắt sắc bén bắn về phía hân, hừ lạnh hỏi.

"Ách, làm. . . đương nhiên là không, gia, người hiểu lầm rồi, ý tứ của ta là. . ." Phó môn chủ bị khí thế của Dịch Thủy Hân làm cho sợ hãi liền phát hoảng, có chút mặc danh kỳ diệu, thế nào gia phản ứng lớn như vậy? Đợi chút, gia kêu Thương Lung Tinh là nương tử? Cái. . . cái này thật sự làm cho người ta khó có thể tin! Nghĩ vậy, ánh mắt liền quét về phía tả hữu hộ pháp, có ý tứ tìm tòi nghiên cứu rõ ràng. . .

"Nương. . . Từ, gia, ngài không gọi sai đi?" Phó môn chủ trong lòng nhện không được tò mò, có chút nghi hoặc hỏi. Thương Lung Tinh không phải là Tiêu Dao vương phi sao? Thế nào hiện tại lại thành nương tử của gia rồi? Cách nói này, có phải hay không ám chỉ Thương Lung Tinh đã thành nữ nhân được gia đồng ý tiếp nhận? Tuy rằng thân phận khác của gia là. . . Nhưng thế nào hân vẫn cảm thấy kỳ quái ở đâu. . .

"A, ta nói phó môn chủ, người cũng quá nóng vội đi? Gia nói còn chưa hết đâu." Tả hộ pháp có chút trêu tức nói. Trong lòng suy nghĩ, phó môn chủ thật đúng là nóng vội, gia còn chưa nói xong, hân cứ như vậy cắt ngang, thật không hiểu tính tình nóng vội của hân, khi nào thì có thể sửa.

"Bọn họ đã có tiền như vậy, liền giữ lại làm phí bồi thường đi? Lý do các người cứ tự mình tưởng tượng ra." Dịch Thủy Hân liếc bọn họ một cái, nêu trọng tâm vấn đề, nhàn nhạt nói.

"A! Thật tốt quá, lý do làm cho bọn họ bỏ tiền ra, là đã làm lãng phí thời gian của chúng ta. . ." Phó môn chủ đại vỗ đùi, hưng phấn nói. Hiển nhiên lại quên hân vừa phạm vào chuyện gì. Không sai, bọn họ chính là thiên hạ lừng lẫy đại danh "Thiên hạ Kỳ trang", thiên hạ Kỳ trang tuy là lấy con đường kinh thương làm chủ để kiếm tiền, cửa hàng trải khắp thiên hạ, nhưng thực tế mà nói, tiền kiếm được là bọn họ phụ thuộc vào "Kỳ môn", chủ yếu là tiếp đủ loại nhiệm vụ, tỷ như giết người, bán tin tức, cứu người, chỉ cần bọn họ dám tiếp nhận, thì không thể không hoàn thành nhiệm vụ. Đương nhiên bọn họ

cũng có thời điểm không nhận yêu cầu, mỗi lần nhận nhiệm vụ trước, đều có ba ngày cho bọn họ điều tra, nhiệm vụ nào không thể tiếp. Sau đó trả lời lại, nhưng mà nhiệm vụ bọn họ tiếp nhận đều chiếm đa số.

Lâu dài, liền trở thành nơi tồn tại đặc biệt mà thiên hạ đều nghe tin đã sợ mất mật, bởi vậy bọn họ cũng là ‘ngọn núi lớn’ trong ba nước. Dù một quốc vương của một nước nào đó nghe được tên "Thiên hạ kì trang" hay Dịch Thủy Hàn của "Kỳ môn" xuất hiện, đều sẽ có điều kiêng kỵ, nhẫn nhượng đối đãi ba phần. Nhưng không có người nào biết thân phận thật sự và tướng mạo của Dịch Thủy Hàn, chỉ biết là hắn hàng năm đều mang theo nửa chiếc mặt nạ màu bạc được đặc chế, không người nào mô phỏng được. . .

Mà lần này lại bởi vì Thương Lung Tinh, môn chủ ngay cả mày cũng không nhăn một chút liền cự tuyệt. Chuyện này thật sự là làm cho người ta phải đắm chiêu a.

Phó môn chủ thật sự không nghĩ ra vì sao? Chỉ có thể vỗ đầu bứt tai, trái lo phải nghĩ, ánh mắt cũng tự nhiên mà hướng về phía Dịch Thủy Hàn. . .

Hai người tả hữu hộ pháp nhìn nhau một chút, trong mắt lóe ra nòng đậm ý cười, phó môn chủ thật đúng là hậu tri hậu giác* a! Chuyện rõ ràng như vậy mà cũng không hiểu, thật không rõ mấy năm nay hắn sống thế nào.

*Hậu tri hậu giác: chuyện mọi người đều biết nhưng bản thân lại chậm chạp chưa hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Người được Kỳ môn bảo hộ

"Cái gì, bị từ chối? Còn mất những hai vạn lượng?" Nam tử kích động đứng lên. Mặt xanh mét, vô cùng khó coi nói không nên lời.

"Đạ. . . Đúng vậy, hơn nữa bọn họ còn nói, nếu như không phục, có thể tuyên chiến với bọn họ." Một nam tử khác có chút khó xử nói. Không phục? Tuyên chiến? Đùa, có cho thêm lòng can đảm bọn họ cũng chẳng dám đấu lại với “Kỳ môn” trong truyền thuyết, chuyện này chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không nói rõ.

"Lý do là gì?" Sau khi nam tử bình tĩnh, lại hỏi một tiếng.

"Cái này... không có lý do gì cả, chính là người kia nằm trong phạm vi được bọn họ bảo hộ, cho nên mới lấy số ngân lượng đó làm tiền bồi thường?" Nam tử có chút run rẩy nói. Thật nguy hiểm, lúc trước bọn họ không có ý định thuê sát thủ Kỳ môn mà trực tiếp tìm sát thủ khác để làm nhiệm vụ, nhưng mặc danh kỳ diệu thế nào lại gặp phải người của Kỳ môn. Được xếp vào phạm vi bảo hộ, đó là vinh hạnh lớn cỡ nào a... Rốt cuộc người chủ từ muốn giết là loại người gì đây?

"Cái gì? Nàng cư nhiên là người được Kỳ môn bảo hộ?" Nam tử hiển nhiên không nghĩ tới chuyện thế này. Cái này nên làm gì bây giờ? Xem ra phải tìm Tú Nhi thương lượng một chút. Chẳng lẽ, Thương Minh lão gia hỏa kia đã bỏ ra số tiền lớn nhờ Kỳ môn bảo hộ cho nữ nhi của hắn từ sớm? Nhưng vì sao chuyện lúc trước lại thành công? Chẳng lẽ là ngoài ý muốn?

Âm kém dương sai, cứ như vậy Thương Lung Tinh không rõ ràng đã bị xếp vào người của Kỳ môn! Nguyên bản Dịch Thủy Hàn làm bọn họ quan tâm đến lại không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn bọn họ nuốt vào số ngân lượng kia, lại không nghĩ rằng phó môn chủ Kỳ môn trực tiếp nói thành Thương Lung Tinh là đối tượng mà bọn họ bảo hộ. Cứ thế mà quang minh chính đại nuốt số ngân lượng đó.

Kỳ môn quả thật là kiêu ngạo vô lại, bá đạo vô lý! Chi tiết dù biết rõ là như thế, bọn họ cũng không dám đắc tội với Kỳ môn. Oán khí này cũng chỉ có thể nuốt xuống. . . Ai bảo bọn họ không bằng người ta chứ?

Bất quá, Dịch Thủy Hàn mặc dù không nói rõ, Thương Lung Tinh là người được Kỳ môn bảo hộ, nhưng theo thái độ của hắn mà nói, cũng là không cho nàng bị thương hại gì, kỳ thực phó môn chủ tuy rằng tự cho là thông minh lý giải thành như vậy, nhưng lại coi như là đánh bậy đánh bạ, vừa khéo đánh đúng chỗ!

~*~*~*~*~*~*

"Cái gì, tiện nhân kia được Kỳ môn bảo hộ? Điều này làm sao có thể?" Cùng lúc đó nữ nhân tên Tú Nhi không thể tin hỏi lại, khuôn mặt thêm phần dữ tợn.

"Ai, Tú Nhi, nàng nói hiện tại làm sao bây giờ?" Nam tử có chút bất đắc dĩ, khó xử nói. Trong lòng cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Cái gì làm sao bây giờ? Quyền ca, việc này cứ như bình thường mà tiến hành. Không thể sai bọn họ, vậy thì tìm người khác, có mấy người kia bảo hộ thì thế nào chứ? Bọn họ chẳng lẽ không biết, có tiền có thể bắt quỹ đây rồi xây sao, chỉ cần bỏ ra số tiền lớn, không sợ không có người tiếp nhận!" Trên mặt nữ tử hiện ra một phần ngoan độc, không giết chết Thương Lung Tinh, ả không thể dễ chịu được!

"Hả, nhưng chuyện này bọn họ mà biết, tra ra được chúng ta, thì chúng ta. . . Thực sự phải đi bước này sao?" Nam tử có chút lùi bước nói. Chuyện này

làm không tốt lại chuốc họa vào thân, gây tai họa lớn đấy.

"Quyền ca, người thế nào lại trở nên nhát gan như vậy? Nghĩ đi, chỉ cần nàng vừa chết, về sau chúng ta sẽ hô mưa gọi gió. " Nữ tử tưởng tượng đến lúc có được toàn bộ tài sản của Thương gia, cười đến khoe mắt đều cong, sao lại không vui cho được chứ.

"Này, được rồi. Ta sẽ tìm người khác vậy." Nam tử nghĩ nghĩ, rồi hạ quyết tâm, người chết vì tiền, chim chết vì ăn, cũng không phải là không có đạo lý!

"Uh, liền làm như vậy đi. Qua ít ngày nữa, chính là ngày sinh lão gia hỏa kia, nắm chắc được thời gian là tốt." Nữ tử vừa nghe nam tử đồng ý, càng thêm đắc ý nóng vội thúc giục.

"A, biết, biết, vậy nàng cũng phải cho ta gì chứ. . . Đến, đến, cho ta ôm một cái nào." Nam tử không chút nghĩ ngợi ôm lấy thân mình mềm mại của nữ tử, cười ha ha không ngừng.

"Người chỉ biết cái tư tưởng này. . . Đừng nóng vội a. . ." Thanh âm nữ tử mềm mại đáng yêu vang lên, nam tử nghe thấy càng thêm gấp, cười đáng khinh.

Chỉ chớp lát, trong phòng không còn thanh âm, mọi chuyện không cần phải nói. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bảo vệ mạng quan trọng hơn, không cần cật lực

Thời tiết sáng sủa, trời xanh không mây, ánh mặt trời chiếu rọi, làm cho mọi nơi đều nhiễm lên một mảnh sắc thái huyền ảo. Thương Lung Tinh một thân nam trang màu lam, nằm ở trên cỏ nơi có một cây đại thụ che sáng, miệng ngậm một cây cỏ nhỏ, ngâm nga một ca khúc không rõ ràng, nhàn nhã vắt chéo chân, từ xa nhìn lại, bộ dáng rất giống như một công tử phóng khoáng.

"Tiểu thư, hiện tại chúng ta đi ra ngoài sao?" Mộng Vũ nhìn Thương Lung Tinh mặc nam trang, khuôn mặt được tô tô vẽ vẽ cẩn thận, cảm thấy có chút buồn cười, tiểu thư trang điểm thành như vậy, người không biết còn cho rằng nàng là nam tử đấy. Nhìn tư thế cùng bộ dáng hiện tại của nàng, muốn giống bao nhiêu thì có bấy nhiêu, cứ như là hình tượng của công tử phóng đảng trong gia đình phú quý vậy.

"Ừ, chuẩn bị tốt liền đi ra ngoài, cũng đã vài ngày ta chưa ghé qua tửu lâu." Thương Lung Tinh mở mắt ra, ngồi dậy, đứng lên vỗ vỗ quần áo, tâm tình sung sướng nói.

~*~*~*~

"Công tử, ngài đã đến rồi?" Thương Lung Tinh vừa đi vào tửu lâu Thiên Tinh, Tiểu Long vẻ mặt hưng phấn chào đón, cao hứng nói.

"Ừm, đến sương phòng rồi nói." Thương Lung Tinh gật gật đầu, cười khê mở miệng, thẳng một đường đi đến căn phòng riêng bí mật của nàng.

"Gần đây mọi chuyện có ổn không?" Thương Lung Tinh nằm trên trường kỳ, híp mắt, sắc mặt lạnh nhạt hỏi Tiểu Long vừa đến không lâu.

"Vâng, công tử, hết thấy đều bình thường." Tiểu Long nhìn Thương Lung Tinh, thần thái sáng láng đáp lại. Tửu lâu mới buôn bán được mấy ngày, nhưng mỗi ngày khách hàng đều đến chật ních, mọi người tới đây nói liền không dứt. . . Đồ ăn không chỉ có nhiều loại, nhạc cũng mới mẻ độc đáo, tự nhiên như vậy mà hấp dẫn càng nhiều khách đến nếm thử, người người đều khen không dứt miệng, có vị khách đặc biệt, còn bỏ ra một số tiền lớn, yêu cầu muốn gặp trù sư (dầu bếp), còn muốn mua người sướng nhạc nữa. Nhưng không ai biết rằng, tất cả những thứ này đều là công lao của công tử. . .

"Ừ, vậy là tốt rồi." Thương Lung Tinh vừa lòng gật gật đầu, hết thấy đều nằm trong dự kiến của nàng.

"A, công tử, có khách hàng yêu cầu muốn gặp ngài, chuyện này. . ." Tiểu Long sờ sờ sau gáy, có chút khó xử nói.

"Chuyện này không vội, nói ta ra ngoài du ngoạn, trong khoảng thời gian này tạm thời không xuất hiện." Thương Lung Tinh nghĩ nghĩ, nói. Bây giờ không phải là thời điểm lộ diện, vì tránh cho phiền toái, trước vẫn là cự tuyệt.

"Nga, hảo." Tiểu Long gật gật đầu đáp. Nghĩ rằng, hẳn là công tử có cái gì không tiện đi? Như vậy cũng tốt, tìm lý do thoái thác bọn họ, miễn cho đến lúc đó lại gặp phải phiền toái gì.

"Tiểu Long, nói với Lưu chương quỹ, về sau Mục Vũ sẽ thường xuyên đến tửu lâu, nếu hắn có chuyện gì, nói với nàng là được, sau đó nàng sẽ nói lại ta." Thương Lung Tinh nhớ tới chuyện nàng nói Mục Vũ đến tửu lâu, còn chưa chính thức nói với mấy người trong này. Lập tức nói tiếp: "Còn có, tuy rằng Mục Vũ ở lại chỗ này, nhưng không phải là người quản lý chuyện tình của tửu lâu, nàng còn có việc khác, nếu như nàng cần, các người hãy giúp đỡ một chút."

"Tốt, công tử yên tâm, chúng ta nhất định phối hợp." Tiểu Long lập tức lĩnh hội nói.

"Những cô nương đàn tấu hát khúc có gặp phải chuyện gì phiền nhiễu đến không?" Bỗng nhiên Thương Lung Tinh giống như nghĩ đến cái gì, nhẹ giọng hỏi Tiểu Long.

"Vừa mới bắt đầu cũng có người động thủ động cước, nhưng đều bị người chúng ta ngăn trở, bọn họ mặc dù cảm giận không vui, nhưng cuối cùng cũng ngại đông khách nhân, vì vấn đề mặt mũi, cũng sẽ không lại gây chuyện thêm, vài ngày nay chúng ta cũng có giải thích cho quan khách nghe khúc những danh mục công việc của các cô nương, sau khi bọn họ tuân thủ mới cho bắt đầu diễn." Tiểu Long có chút ngoài ý muốn trả lời. Hắn không nghĩ tới, công tử quan tâm hết thấy việc trong lâu như vậy, đặc biệt bọn họ đều là hạ nhân, là người mà chủ tử không cần quan tâm đến ý đến nhưng nàng lại quan tâm, ân cần thăm hỏi thật lòng, lại không để tâm đến phương diện tiền bạc, trong lòng hắn nhất thời cảm kích vạn phần.

"Ừm, không có chuyện gì là tốt rồi, nếu thực sự có người không tuân thủ quy củ, cứ việc đánh đuổi ra, có việc gì ta sẽ phụ trách." Thương Lung Tinh mặt không biểu cảm nói, cả người tản mát ra một loại khí phách không giận mà uy, làm cho người ta bất tri bất giác bị thuyết phục. Lập tức lại nói thêm một câu: "Nhưng nếu thực sự xảy ra chuyện, đánh không lại đám kia, trước hết bảo vệ mạng quan trọng hơn, nhớ không cần cậy mạnh, hiểu chưa?"

"Vâng, vâng, thuộc hạ đã biết." Tiểu Long vừa nghe xong lời nói của Thương Lung Tinh, hai tròng mắt xuất hiện một chút lệ quang, hắn không nghĩ tới công tử thể nhưng lại để ý bọn họ như vậy. Cái gì mà nếu xảy ra chuyện, bảo vệ mạng quan trọng hơn? Những lời này chủ tử khác sẽ nói sao? Nếu hiện tại chủ tử là người khác, bọn họ đương nhiên sẽ không nói những lời kia, thứ bọn họ quan tâm chỉ có tiền bạc, mặt mũi, sao lại giống công tử của bọn họ lại quan tâm đến cả danh dự cùng tính mạng bọn họ như thế chứ...

"Dù sao, nếu thật có việc phát sinh, hết thảy cần phải cẩn thận ứng phó." Thương Lung Tinh gật gật đầu, cùng Mộng Vũ ly khai từ lâu Thiên Tinh. Trước khi đi, không nói gì nhưng có chút buồn cười nhìn Tiểu Long, tiểu gia hỏa này cư nhiên bởi vì lời của nàng mà cảm động thành như vậy? Xem ra hắn cũng là một người có cảm tính, chẳng những cơ trí, lại còn có lòng biết ơn, tiếp qua vài năm nữa, có lẽ hắn sẽ là một trợ lực hiếm có!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Gặp chuyện trên đường

"Tiểu thư, hình như có gì đó không đúng?" Mộng Vũ ngồi ở trên xe ngựa, khi đi qua một rừng cây, nhìn phía trước một mảnh yên tĩnh, không khí thần kỳ quỷ dị, có chút lo lắng nói.

"Ừm, ta biết, trước đừng để ý, cứ tiếp tục đi." trong con người Thương Lung Tinh lóe qua một luồng thị sát, ánh mắt sắc bén bắn về phía rừng cây bên ngoài, bình tĩnh nói.

Bỗng nhiên, có mười mấy bóng đen từ trong rừng cây lao ra, tay cầm đại đao sáng bóng, trong đó một kẻ hung thần ác sát nói: "Ai là Thương Lung Tinh, lăn ra đây chịu chết cho lão tử!"

"Lát nữa người đi trước, không cần để ý ta." Thương Lung Tinh thấp giọng nhắc nhở Mộng Vũ, thần sắc vẫn lạnh nhạt trấn định như cũ.

"Không, tiểu thư, em không đi, như thế nào em có thể bỏ người lại chạy thoát một mình chứ?" Mộng Vũ lắc đầu, vẻ mặt kiên định.

"Đồ ngốc, không phải nói người trốn, mà là muốn người đi ra ngoài tìm viện binh, hơn nữa người ở trong này cũng chỉ trở thành gánh nặng của ta, ta sẽ không có chuyện gì." Thương Lung Tinh nhìn tâm tính bảo hộ chủ tử của Mộng Vũ, trong lòng âm áp, an ủi thuyết phục nói. Kỳ thực nếu là chiến đấu gần đối thủ, mình nàng đối phó mười mấy người không có vấn đề gì, nhưng để ngựa vạn nhất, chỉ có thể nói Mộng Vũ rời đi, không cần phải lo trước lo sau, hơn nữa, võ công mười mấy người này thế nào, nàng cũng không rõ.

"Nga, tiểu thư, làm thế thật sự có thể được sao?" Mộng Vũ có chút lo lắng nói, lúc này, lại thống hận bản thân vì sao không biết võ công? Nếu biết võ, hiện tại sẽ không bị động như thế...

"Đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, đến cùng kẻ nào là Thương Lung Tinh, nhanh chóng ra đây chịu... " Chữ "chết" còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, chỉ nghe "A" một tiếng, cổ của hắn đã giắt một chiếc lá cây, thân mình thẳng tắp ngã xuống đất. Đồng bọn khác không khỏi hai mắt nhìn nhau, trên mặt xuất hiện thần sắc khâm trọng. Đây là có chuyện gì, vì sao bọn họ không cảm giác được tồn tại một tia nội lực nào, mà hắn cứ như vậy...

"Đi mau!" Thừa dịp khi bọn họ ngây người, Thương Lung Tinh lớn tiếng thúc giục Mộng Vũ chạy đi. Bản thân lại xuất hiện trước mặt bọn họ, thần sắc lạnh nhạt, hàn quang trong con người đen bóng khiêu người bắn ra, toàn thân lộ ra một cỗ lệ khí làm người khác chấn động thần kinh.

"Muốn mạng của ta, trước tiên cần phải xem xem các người còn có mạng hay không đã." Ngự khí cuồng vọng, tư thái ngạo nghễ, thanh âm lãnh liệt, nhấn rõ từng chữ một lạnh như băng. Lập tức, dùng tốc độ kinh dị, bộ pháp quỷ dị, đến gần mười mấy bóng đen, chủy thủ trong tay tùy thân mà tùy động, một đao một mạng, nói không nên lời nhanh, ngoan, chuẩn!

"A. A." Trong rừng cây xuất hiện tiếng kêu thảm thiết vang dội, tiếng kêu sợ hãi, chờ đa số người hắc y phản ứng lại, đã có hơn một nửa đồng lõa ngã xuống đất mà chết. Bọn họ trong lòng kinh sợ không thôi, nữ nhân này rốt cuộc là lai lịch gì, cư nhiên có thể nhanh chóng giải quyết nhiều người bọn họ như vậy, hơn nữa không dùng nội lực. Không phải nói nàng chỉ là một nữ tử, sẽ không có lực phản kháng sao? Chẳng lẽ tin tức nhầm lẫn? Đáng chết,

bọn họ cứ nhiên bị lừa, còn trở thành người trên bàn thịt ?

"Tất cả cùng xông lên, mau giết nàng!" Không biết trong đó có người nào, nhìn thấy đồng bọn mình ngã xuống đất, tức giận không thôi, lớn tiếng quát to. Mấy người đồng loạt huy động đao trong tay, phát ra nội lực, bổ tới Thương Lung Tinh. . .

Thương Lung Tinh thấy tình hình này, thầm kêu một tiếng "Nguy rồi", thật đúng là bị nàng nói trúng, một khi bọn họ sử dụng nội lực, công kích ở cự ly xa, nàng quả thật trở thành bị động. Thân mình nhẹ nhàng né tránh, nhưng cũng không thể tránh hết, cánh tay không cẩn thận bị một đao cắt qua, máu chậm rãi chảy ra. Nhưng Thương Lung Tinh cũng không thèm để ý, chút vết thương nhỏ này không tính là cái gì, kiếp trước khi nàng ra ngoài nhận nhiệm vụ, phải chịu qua thương thế nghiêm trọng còn nhiều hơn nhiều, trong lòng lại đang tính toán giải quyết nguy cơ trước mặt như thế nào. . .

"Kẻ nào dám động đến nương tử bổn tọa, muốn chết?" Ngay lúc Thương Lung Tinh đang suy tư nên làm thế nào để đối mặt với khốn cảnh này, trước mặt liền bay ra một bóng dáng màu lam, trên mặt mang theo mặt nạ màu bạc, từng chữ rõ ràng nhưng lạnh như băng, phi thân tiến đến, nắm lấy eo nhỏ của nàng, một tay khác chuyển động đánh tới mấy hắc y nhân kia.

Mọi người vừa nghe xong, đều ngây ngẩn cả người, nữ tử này không phải là Tiêu Dao vương phi sao? Thế nào lại trở thành nương tử của nam tử mang mặt nạ này rồi?

Mặt nạ?

Này, này không phải là Kỳ môn môn chủ sao? Tất cả đồng loạt ngốc lảng, sinh mệnh tùy theo cuồng phong mà biến mất, người người mắt trừng lớn, chết không nhắm mắt, hết lên một tiếng rồi ngã gục. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gia, chú ý một chút đi, hình tượng của ngài đâu rồi?

"Nàng bị thương?" Dịch Thủy Hãn sắc mặt lạnh nhạt, khi ánh mắt nhìn về phía cánh tay bị thương của Thương Lung Tinh, con ngươi thâm thúy lóe qua một tia đau lòng, ánh mắt sắc bén quét về phía mấy cổ thi thể, rất muốn băm thây vạn đoạn bọn chúng. . .

"Ách, không có việc gì, không chết được." Thương Lung Tinh không nghĩ tới gặp được hãn ở chỗ này, mặc dù trong lòng cảm kích, nhưng sắc mặt lại lạnh lùng. Lập tức tránh thoát ôm ấp của hãn, lấy ra được cầm máu trong áo, xé một góc áo, cột trên cánh tay bị thương, động tác nhanh mà thuần thục, nhìn không ra là người đã học qua, nhưng lại làm liền mạch lưu loát.

Dịch Thủy Hãn hơi hơi nhíu mày, trong lòng nghi hoặc, Thương Lung Tinh động tác thuần thục như thế, căn bản không giống như nữ tử thông thường. Nàng rốt cuộc là đã trải qua chuyện gì, mới có thể trấn định đối mặt với chuyện này như thế?

"Làm sao ngươi xuất hiện tại nơi này?" Sau khi Thương Lung Tinh xử lý tốt cánh tay bị thương của mình, liền nghi hoặc mở miệng hỏi.

"A, nương tử, ta cứu nàng, chuyện này nên lấy thân báo đáp nha?" Dịch Thủy Hãn thu hồi nghi hoặc trong lòng, bỏ qua lời nói Thương Lung Tinh, lại nhẹ nhàng ôm eo nhỏ của nàng, khẽ môi hơi hơi nhất câu, lộ ra nụ cười tà mị, xuất khẩu đều tức nói.

"Ngươi. . ." Thương Lung Tinh hiển nhiên không nghĩ tới Dịch Thủy Hãn sẽ nói ra lời như thế, lại nhất thời nghẹn lời. Ngây người xong, bỗng nhiên cười, môi đỏ mọng dừng lại trước môi của hãn, nhẹ nhàng thổi khí, lại quyến rũ hương vành tai của hãn, phun ra luồng khí ấm áp, giống như đang nhẹ nhàng tán tỉnh: "Ngươi xác định muốn ta làm vậy sao?"

Dịch Thủy Hãn sững sốt, không nghĩ tới nàng sẽ phản ứng như thế? Hoàn hồn trong chớp lát, khẽ miệng nhẹ nhàng gọi lên, môi mỏng khẽ gọi nhiệm một tầng mê muội, mang theo một nửa mặt nạ màu bạc sáng lên, khuôn mặt bày ra sự cao quý cùng tao nhã, tà mị lại khí phách nói: "Thiên hạ này không có người ta muốn lấy lại lấy không được, nàng cũng như thế. "

"Phải không? Ta đây thử xem thế nào. . ." Thương Lung Tinh không hề để ý tới Dịch Thủy Hãn, hất ra hai tay bên hông nàng, sắc mặt khôi phục lạnh nhạt, một mặt trấn định, bước sen nhẹ nhàng mà đi.

Dịch Thủy Hãn như thế nào lại dễ dàng như vậy để lỡ mất cơ hội "Khinh bạc", thân hình chợt lóe, hai tay nắm ở eo nhỏ Thương Lung Tinh, gắt gao chế trụ nàng. Lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, thân mình hạ xuống, nhẹ nhàng lướt qua, nhẹ giọng nói: "Ta đưa nàng trở về."

Vừa về tới Tiêu Dao vương phủ, tiến vào trước cửa "Lung trúc viên" không lâu, Thương Lung Tinh liền gặp được Mộng Vũ đang sốt ruột chạy qua phía nàng, mang theo tự trách cùng sắc mặt hổ thẹn lại mừng đến phát khóc nói: "Tiểu thư, người không có việc gì thật tốt quá, Mộng Vũ thật vô dụng, không bảo hộ tốt tiểu thư."

"Tốt lắm, ta không sao, ngươi không cần lo lắng, trước nghỉ ngơi đi." Thương Lung Tinh nhìn Mộng Vũ, trong lòng ấm áp, nguyên lai được người khác quan tâm, lo lắng cũng là cũng hạnh phúc như vậy! Sắc mặt tự nhiên cũng trở nên nhu hòa, cười khẽ an ủi nói. Lúc này, đã hoàn thành xem nhẹ bên người còn có một nam tử yêu nghiệt đang nhìn nàng. . .

"Nương tử, vì sao nàng chỉ nói chuyện ác độc đối với ta thôi chứ? Như vậy khiến vi phu rất thương tâm nha. " Biểu cảm Dịch Thủy Hàn vô cùng vô tội cùng ủy khuất, ai oán nhìn Thương Lung Tinh, đồng thời đáy lòng cũng tràn ngập một cỗ nhu tình chưa xốt.

"Ách, người, làm sao người còn ở chỗ này?" Thương Lung Tinh hiển nhiên đã quên hẳn còn ở đây, nhìn Dịch Thủy Hàn, vẻ mặt hắc tuyến, lạnh lùng mở miệng, thẳng thắn này thật đúng là biết cách diễn trò, người không biết, thật đúng là cho rằng hắn bị nàng khi dễ thật thảm thương!

"Nha, nàng xem, lại hung dữ với ta nữa." Dịch Thủy Hàn một bộ dáng chính là người đang khi dễ ta, nửa đáng thương ngốc ra, giống như không cam lòng, ai oán lên tiếng một lần nữa: "Nương tử, là ta cứu nàng, nàng thực sự qua cầu rút ván sao. "

"Người. . . Ta cần người cứu ta sao? Ai bảo người xen vào việc của người khác. " Thương Lung Tinh bị hắn trêu đùa như vậy, dở khóc dở cười, đột nhiên trong lòng trở nên căm tức, tự mình cũng không biết vì sao, bật thốt ra. Nhưng mà, lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy có chút quá đáng, muốn thu hồi đã không kịp nữa, chỉ có thể bắt đắc dĩ thờ dài, lại nói thêm một câu: "Tinh ta nợ người một lần nhân tình, về sau có cơ hội, nhất định sẽ trả lại cho người."

"Ai kêu nàng là nương tử của ta chứ? Ta cũng không giống như người nào đó tâm sát đá như vậy? Nếu không hôn ta một cái làm thù lao đi?" Trong con người Dịch Thủy Hàn bị thương cùng bất đắc dĩ chợt lóe lên, thần sắc lại bắt đầu trên tức nói, đương nhiên cũng xem nhẹ "Nhân tình" trong lời của Thương Lung Tinh.

"Ừm." Thương Lung Tinh không nghĩ tới Dịch Thủy Hàn hội như yêu cầu này, còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn ôm trọn trong lòng, môi son lạnh như băng đặt trên đôi môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng mà sâu sắc hôn, rồi nhanh chóng tránh ra, trước khi Thương Lung Tinh chưa kịp tức giận, thân hình đứng lên, mang theo sung sướng thỏa mãn cười, lại giống như chợt nhớ ra chuyện gì, nói: "Ta đi trước. "

Thương Lung Tinh nhìn bóng dáng đi xa, vẻ mặt hắc tuyến, khoe miệng mỉm cười, lại bị thẳng thắn này chiếm tiện nghi! Nhìn ngọc bội trong tay mới giặt xuống ở bên hông hắn, trong lòng có chút nghi hoặc, vì sao luôn cảm thấy thẳng thắn này cùng Tiêu Dao vương yêu nghiệt kia có chút giống nhau? Hơi thở, còn có. . .

Lúc này Dịch Thủy Hàn căn bản không biết thân phận của hắn đang bị Thương Lung Tinh hoài nghi, hơn nữa Thương Lung Tinh, bộ dạng của hắn lại bị hủy thành một tiểu tử vô lại, giả ngốc trong mắt người bên ngoài hắn luôn lãnh huyết vô tình, kiêu căng ngạo mạn, bắt cầu ngôn tiểu (tính cách nghiêm túc, nói năng cẩn trọng), trời sinh tính khiết phích (thích sạch sẽ quá mức), không gần nữ sắc, xinh đẹp thị huyết, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, một hình tượng khí phách cường giả chân chính. Ở trong lòng giả ngu, bộ dáng phóng đảng không kèm chế được. Mà hình tượng này, nói cho bất kỳ một ai nghe, cũng không ai có khả năng tin tưởng là Dịch Thủy Hàn nổi danh thiên hạ. . .

Tà hữu hộ pháp luôn luôn đi theo cách đó không xa, nhìn Dịch Thủy Hàn như vậy, đã sớm ngốc lãng hóa đá tại chỗ, quả thực không biết dùng từ gì để hình dung kinh ngạc trong lòng bọn họ. Bọn họ tuy rằng biết gia đối với Thương Lung Tinh đặc biệt, nhưng đặc biệt này cũng thật sự quá lớn a? Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng bi ai: Gia à, ngài chú ý một chút đi? Hình tượng của ngài đâu? Hình tượng đâu, có còn hay không a? Đây chính là gia cao cao tại thượng mà chúng ta sùng bái sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thiếp mời thọ yến

"Cái gì, thất bại, tất cả còn bị diệt? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Một thanh âm kiêu mị lại bén nhọn ả chứa không thể tin vang lên.

"Chuyện này cũng không rõ ràng lắm nha. Nàng nói, chẳng lẽ nàng ta thật sự được Kỳ môn bảo hộ?" Nam tử cũng là vẻ mặt hoài nghi nói. Chính là không thể hiểu được rõ ràng, chỉ là muốn mạng của một nữ tử thôi, mà sự tình cũng thay đổi bất ngờ, làm cũng không xong chuyện.

"Không được, không thể cứ để như vậy, mau nghĩ biện pháp khác đi." Trên mặt nữ tử lóe ra tinh quang ngoan độc, không loại bỏ được Thương Lung Tinh, ả không thể cho qua. Ai cũng đừng nghĩ ngăn trở được chuyện của ả, nhiều năm nuông nhện như vậy, vì chút giờ phút này, nhất định không cho phép nữ nhi của tiện nhân kia dễ dàng như thế lấy tài sản vào tay được!

"Ta sẽ tìm mấy cao thủ khác thử xem." Nam tử có chút chần chờ nói, thật không biết lần này có thể thành công hay không, mà làm như vậy đến cùng có đúng hay không? Tuy rằng nghĩ đến số tài sản đó, nhưng tốt xấu gì cũng không phải của mình, trong lòng cũng không nở.

"Uh, mau chóng làm đi, bằng không sắp đến sinh thần lão gia hỏa kia rồi, lại muốn hạ thủ, sẽ không còn kịp nữa mất." Nữ tử vẻ mặt không cam lòng, căm giận nói! Lập tức lại chuyển thành bộ dáng ôn nhu hiền thực, có chút vui sướng nói: "Tiếp qua vài ngày, Doanh Nhi qua mười lăm, có thể giúp nàng tìm nhà tốt để gả rồi. . ."

"A, chuyện này muốn tìm thế nào? Nếu không hay là tìm trong đám thượng khách tham gia thọ yến của lão gia hỏa kia thì sao?" Nam tử cười hềnh.

"Ừ, cũng được, chúng ta giúp Doanh Nhi tìm cái gia đình tin cậy lại có quyền thế, như vậy, về sau cũng có chỗ dựa vững chắc, bảo đảm mọi chuyện." Nữ tử có chút ý vị thâm trường nói. Ở trong lòng lại tính toán nhận thức người, bao nhiêu người có thể dựa dẫm được vào.

"Được, dù sao còn mười ngày, chúng ta chậm rãi chọn, không vội. . ."

"Ừm, bất quá hiện tại thiệp mời đều đã phát ra ngoài, ta cũng trước tiên cần phải xem xét một chút. Đến lúc đó mới có thể thuận lợi quan sát. . ."

"Đúng vậy! Đến lúc đó nói Doanh Nhi tự mình nhìn một chút, sau đó chúng ta quyết định luôn?"

"Tốt, cứ quyết định như vậy. . ."

Hai người rõ ràng là đang thương lượng, bàn kế hoạch, tính toán, trong lòng nào có một phần vì quan tâm đến nữ nhân của bản thân. Đồng thời tương tượng về sau cứ như vậy cuộc sống tốt đẹp tràn ngập ánh sáng, nhưng đâu ai biết rằng, sau khi bọn họ bắt đầu gặp được Thương Lung Tinh, cuộc sống cũng không tốt đẹp như tương tượng. . .

"Tiểu thư, Thương phủ đưa đến một tấm thiệp mời, là đại thọ 50 tuổi của lão gia." Mộng Vũ cầm thiệp mời trong tay, nhìn Thương Lung Tinh ngồi ở trên băng đá đang nhàn nhã ăn điểm tâm, cao hứng nói chuyện.

"Nga? Đại thọ? Vậy người đi chuẩn bị một phần lễ vật đi." Thương Lung Tinh mặt không biểu cảm nói. Tuy rằng từ lúc nàng đến thời không này, còn chưa thấy qua người gọi là cha như thế nào. Đương nhiên cũng không có bao nhiêu cảm xúc, nhưng nàng biết, ngoài kia đồn đãi Thương Minh rất thương yêu nguyên chủ. Nếu sự thật đúng như những lời nói kia, nàng cũng không nên không để ý đến người cha yêu thương con này.

"Dạ vâng, thưa tiểu thư." Mộng Vũ hiển nhiên rất hưng phấn, nghe Thương Lung Tinh nói chuẩn bị lễ vật, lập tức đáp ứng.

"Đúng rồi, Mộng Vũ, Thương phủ trừ người ra, ở ngoài còn có ai đối đãi thật tâm với ta?" Thương Lung Tinh trầm tư một hồi, vẫn là hỏi ra miệng, nàng không có trí nhớ nguyên chủ, tự nhiên phải dựa vào chút tin tức của người khác nói lại.

"Ách, tiểu thư, ngoài lão gia cùng nô tì ra, cơ hồ là không có ai. . ." Mộng Vũ nhú mày, nhẹ nhàng nói. Bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì, vội vàng nói: "Tiểu thư, còn có một người bảo mẫu, bà là người của mẫu thân tiểu thư, nhưng mà hiện tại không biết còn có trong quý phủ hay không."

"Phải không? Vậy đến lúc đó đi Thương phủ nhìn lại một chút! Còn có, không phải ta từng nói với người, ở trước mặt ta, không cần tự xưng là nô tì gì đó sao? Đã quên?" Thương Lung Tinh khẽ nhú mày, không vui nhìn Mộng Vũ.

"Ách, vâng, Mộng Vũ biết sai rồi." Mộng Vũ vội vàng đáp, trong mắt lóe lên ánh sáng, nàng không nghĩ tới tiểu thư để ý nàng như vậy, cũng không coi nàng là hạ nhân, còn muốn nàng không được tự xưng là nô tì.

"Tốt lắm, về sau nhớ rõ là tốt rồi! Người trước đi xuống chuẩn bị lễ vật đi." Thương Lung Tinh không nói gì vỗ vỗ tay, mấy cổ nhân thật đúng là. . .

"Tốt, tiểu thư" Mộng Vũ gật gật đầu, đi ra ngoài.

"Mục Tinh, người đi điều tra chút, Thương phủ có phải hay không giống như đồn đãi trong hậu viện mọi người đều ở chung hài hòa? Trong nhà còn có những loại người gì." Thương Lung Tinh nghĩ nghĩ, vẫn là phái Mục Tinh điều tra một chút. Dù sao bản thân toàn không biết, nếu có chuyện gì, cũng xử lý được ổn thỏa.

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi." Mục Tinh tiếp nhận chỉ thị Thương Lung Tinh xong, liền lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Không muốn tham gia?

"Gia, Bắc thành thủ phủ Thương gia đưa tới thiệp mời thọ yến, ngài có muốn tham gia không?" Tả hộ pháp cầm trong tay một tấm thiệp, về mặt có chút tò mò hỏi.

"Thọ yến? Thương gia?" Dịch Thủy Hân nhìn thứ trong tay tả hộ pháp, liếc mắt một cái, lười nhác hỏi.

"Dạ, đúng vậy! Chính là nhà mẹ đẻ của Tiêu Dao vương phi, cũng chính là thọ yến của Thương Minh lão gia." Tả hộ pháp biết gia nhất định không hay chú ý những người này, mỗi lần muốn làm gì, nếu cần thiết gia phải tự mình đi, đều là do hần nhắc nhở an bày.

"Như vậy a, đương nhiên tham gia nha! Bất quá, nói phỏ môn đi đi." Dịch Thủy Hân học ra lời nói làm tả hữu hộ pháp ngoài dự đoán.

"A, kia gia, vậy ngài thì sao? Thế nào không tự mình đi, bình thường không phải đều là bản thân gia đi sao?" Hữu hộ pháp có chút kỳ quái hỏi. Trong quá khứ, nếu có đại nhân vật mời, gia đều tự mình đi bãi phỏng, theo tính toán thì không thể nào trao đổi được gì, nhưng chỉ cần xuất hiện cũng đủ cấp cho bọn họ mặt mũi, ai mà không biết danh tiếng của "Thiên hạ kì trang" Dịch Thủy Hân chứ? Gia trình diện, làm cho người ta không biết thêm bao nhiêu hào quang đâu, như thế nào lần này lại ngược lại không đi?

"Ta có sự tình khác phải làm." Dịch Thủy Hàn không thêm đề ý hiếu kỳ của bọn họ, trên mặt cũng xuất hiện biểu cảm tựa tiểu phi tiểu, khiến cho tả hữu hộ pháp thật sự không hiểu nổi.

"Đúng rồi, gia, qua vài ngày nữa Tiểu Thần sẽ trở về. " Tả hộ pháp có chút cao hứng nói.

"Tiểu Thần" là danh hiệu của Tiểu Bắc, hần am hiểu y thuật, độc thuật, bên ngoài được người ta coi là "Thần y", nhưng ở trong Kỳ môn, lại bị bọn họ gọi tắt là Tiểu Thần.

"Ừ, trở về cũng tốt, trong khoảng thời gian này hần du ngoạn cũng đủ rồi, có thể trở về, nhưng cũng phải chú ý tới các địa phương khác. " Dịch Thủy Hàn hiển nhiên đối với việc Tiểu Thần trở về là không ngoài ý muốn, giống như nằm trong dự kiến. Tiểu Thần trên danh nghĩa là đi tham quan khắp mọi nơi, làm nghề y, thực tế cũng chính là người đi thu thập tin tức. . .

"Trong khoảng thời gian này chặt chẽ chú ý tới hướng đi của hai nước khác, hai tháng sau, cũng đến lúc thiết lập lại quan hệ hữu nghị hàng năm, đừng để mọi việc làm sai lầm." Dịch Thủy Hàn có chút suy tư nói với tả hữu hộ pháp.

"Gia, chuyện này không là của Hoàng thượng sao? Thế nào ngài cũng lo lắng vào?" Hữu hộ pháp có chút nghi hoặc, lúc trước gia cũng không phải không hay chú ý đến chuyện này sao? Thế nào đột nhiên có ham thích đối với mấy thứ này chứ?

"Năm nay bất đồng, khả năng sẽ có biến hóa, nên chú ý chặt chẽ, chính là nếu không có gì khác thường, cũng không cần để ý, hiểu không?" Dịch Thủy Hàn thần sắc có chút ngưng trọng, phảng phất giống như có chuyện đại sự gì phát sinh.

"Dạ, thuộc hạ đã rõ , sẽ chú ý chặt chẽ. " Hữu hộ pháp gật gù đầu, tỏ ý hiểu rõ.

"Tốt lắm, các người trước xuống đi, ta nghỉ ngơi một lát." Dịch Thủy Hàn gồi đầu, có chút mệt mỏi nói.

"Nga, tốt, vậy thuộc hạ đi trước chuẩn bị lễ vật. " Tả hữu hộ pháp tuy rằng tò mò với quyết định của Dịch Thủy Hàn, nhưng cũng không dám tìm nguyên nhân đến cùng, dù sao gia làm như vậy, hẳn là nhất định có đạo lý, chính là không biết việc làm như lời gia nói, rốt cuộc là chuyện gì?

"Ừ, thuận tiện thông báo qua cho phó môn, nói hần chuẩn bị một chút, tránh cho đến lúc đó lại thất lễ. " Dịch Thủy Hàn trầm tư một hồi, vẫn là mở miệng nhắc nhở.

"Vâng, tốt." Sau khi tả hữu hộ pháp đáp lại, liền ra cửa.

~*~*~*~*~*~*~*~*~

"Tiểu thư, Lí trắc phi đến." Mộng Vũ đẩy cửa trong phòng ra, nhìn Thương Lung Tinh đang nằm nghỉ ngơi trên trường kỷ, nhẹ giọng nói.

"Nga? Tôi làm cái gì?" Thương Lung Tinh mở mắt ra, không chút để ý, tùy ý hỏi.

"Nghe nói là vì Vương gia an bày hạng mục công việc đối với tiệc sinh nhật của Vương gia một tháng sau." Mộng Vũ nhìn biểu cảm Thương Lung Tinh không thêm đề ý nhẹ giọng nói, trong lòng có chút kỳ quái, vì sao vương phi không thích liên quan đến chuyện này chứ?

"Qua đi xem đi." Thương Lung Tinh có chút đau đầu, vốn cho rằng mình không chịu gặp mấy người kia sẽ được yên tĩnh một chút, nào biết sau khi trận gia yến nhàm chán kia qua đi, những người này động một chút là cảm thêm chuyện đến làm phiền nàng. Nói là xin chỉ thị của nàng, thật là buồn bực, nàng mới mặc kệ sự tình của nam tử yêu nghiệt kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hết thấy như cũ

"Gặp qua vương phi." Lí Mị Nhi thấy Thương Lung Tinh thành thoi từ bên ngoài đi tới, trong lòng thật khó chịu, trong mắt lướt qua một tia không cam lòng cùng ghen tị, nhưng mặt ngoài vẫn giả dạng làm một nữ tử ôn nhu thuần thực, một bộ dáng có tri thức hiểu lễ nghĩa.

"Miễn lễ, không biết Lí trắc phi tới đây, là có chuyện quan trọng gì?" Thương Lung Tinh làm sao bỏ qua phản ứng của nàng, chẳng qua không muốn để ý tới thôi. Vì thế, liền có lễ hỏi.

"Là như vậy, dĩ vãng sinh nhật của Vương gia, đều do thiếp thân an bày, còn lần này, vương phi định làm như thế nào đây ạ?" Lí Mị Nhi diễm đạm đáng yêu nói, trong lời nói có một tia khinh thường cùng trào phúng. Nàng chỉ là Thương gia chi nữ, căn bản không hiểu lễ tiết gì, nếu không phải nhìn nàng bây giờ được sủng ái, còn lâu ả mới ần nói khép nép đến hỏi.

"Nga, sinh nhật Vương gia à?" Thương Lung Tinh cố ý giả làm bộ dáng thật kinh ngạc, chớp mắt, lại giống như thật khó xử nói: "Bản cung vừa tới không

lâu, mọi chi tiết còn chưa có rõ ràng, vậy giao cho người tới xử lý đi? Năm trước Lí trắc phi làm thế nào, năm nay vẫn là làm như cũ đi?"

"A? Nhưng là, Vương gia bên kia có phải hay không. . ." Lí Mị Nhi vừa nghe vẫn là giao cho ả làm, trong lòng đắc ý cực kỳ. Còn giả làm một bộ dáng thật khó xử, nho nhỏ giọng nói. Trong lòng thì suy nghĩ: Đương nhiên biết người cái gì cũng đều không hiểu, ta liền tính giao cho người làm, người làm việc mà không thành, đến lúc đó chỉ có mất mặt.

Trong lòng Thương Lung Tinh buồn cười nhìn Lí Mị Nhi, nếu không phải là nàng mặc kệ mấy kẻ này, bọn họ cho rằng dễ dàng lật đổ nàng được sao? Thật sự là chê cười. . . Bất quá, nàng ta đã mong muốn thế, liền tương kế tựu kế cho nàng ta, nàng cũng thanh nhàn, nhưng mặt ngoài vẫn phải đóng giả tốt. Vì thế, nàng làm bộ thật cảm kích nói: "Ừ, đa tạ Lí trắc phi thông cảm, về phần Vương gia bên kia, bản cung thì sẽ cùng hần nói tỉ mỉ."

"Vâng, vậy được rồi. Vương phi đã nói lời như vậy, thiếp thân liền cung kính không bằng tuân mệnh. " Lí Mị Nhi kỳ thực trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng vẫn là giả dạng thật điềm đạm đáng yêu, khó xử nói.

"Tốt lắm, còn có chuyện gì không? Không còn chuyện gì nữa thì cứ như vậy đi?" Thương Lung Tinh thật sự chịu không nổi bộ dáng dối trá qua lại với nhau, chỉ có thể ra tiếng đuổi người.

"Không có chuyện gì nữa, kia thiếp thân cáo lui. " Lí Mị Nhi vừa nghe, cũng ước gì chạy nhanh rời khỏi chỗ này. Ai lại thích ngốc ở trong này, bám lấy người mà nói chuyện kia chứ, nếu không phải vì việc kia thì. . .

"Ừ, chuyện sinh nhật của Vương gia, liền làm phiền người vậy, lui xuống đi." Thương Lung Tinh cũng là đã cho ả mặt mũi, khách khí giao cho.

"Vương phi yên tâm, thiếp thân sẽ an bài thật tốt." Lí Mị Nhi tuy rằng cười khẽ đáp lại, nhưng trên mặt còn lộ ra đắc ý cùng thần sắc đạt được.

"Tiểu thư, làm sao người cho Lí trắc phi kia cảm quyền chứ?" Mộng Vũ vừa thấy Lí Mị Nhi đi xa, liền vội vàng hỏi Thương Lung Tinh. Phải biết rằng, tiểu thư tuy rằng là vương phi, nhưng nếu lời nói không có uy lực, chỉ có thể xem như là người trên danh nghĩa, như vậy rất dễ dàng bị người bắt nạt.

"Nàng cảm quyền thì như thế nào? Chẳng lẽ có thể khiến ta xảy ra chuyện? Huống chi nàng chỉ là xử lý vụ yến hội kia, cái khác không phải còn ở trong tay ta sao?" Thương Lung Tinh thờ ơ nói. Nàng chính là lười ứng phó thôi, đã có người nguyện ý làm, liền cho nàng làm. Về phần không được nắm quyền, nàng cũng không quan tâm, chỉ muốn mấy kẻ đó đừng phiền đến nàng, nếu là dám bắt nạt nàng, chọc tức nàng, vậy đến lúc đó cũng đừng trách lòng dạ nàng ác độc!

"Nhưng mà, tiểu thư, như thế nếu nàng. . ." Mộng Vũ nhìn bộ dáng không chút để ý của Thương Lung Tinh, trở nên sốt ruột lo lắng. Tiểu thư đến cùng có biết hay không chuyện này rất nghiêm trọng a? Nếu nàng ta lại được Vương gia sủng ái, vậy tiểu thư không phải là đến ngày thất sủng.

"Tốt lắm, Mộng Vũ, đi làm việc đi, chuyện đó người không cần quan tâm, ta đều có chủ trương." Thương Lung Tinh buồn cười nhìn Mộng Vũ, nàng biết nàng ấy là lo lắng cho nàng, nhưng nàng là người dễ bị khi dễ như vậy sao? Hiển nhiên Mộng Vũ đã đã quên, Thương Lung Tinh sớm không còn như trước đây là một người mặc người ta ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Miệng chó không phun được ngà voi

Edit :ÔpLaChan

"Ái phi, nàng đang suy nghĩ về ta sao?" Thương Lung Tinh đang định nhắm mắt dưỡng thần, liền nghe được thanh âm từ bên ngoài truyền vào, Đông Phương Dịch Hân giọng điệu ái muội kia làm cho nàng nổi lên hết một tầng da gà.

"Cút ngay, ai đang nghĩ đến người chứ." Thương Lung Tinh mở mắt ra liền thấy trước mắt thêm một người, khuôn mặt tuấn dật của hần phóng đại ở trước mắt nàng, lập tức phát hoảng, trên trán xuất hiện mấy hắc tuyến, phần nộ mở miệng.

"Chắc chắn, ái phi, khẩu khí lớn như vậy, có phải hay không là đang bắt nạt nha?" Đông Phương Dịch Hân cố tình nghi hoặc nhìn Thương Lung Tinh, biểu cảm kia thật sự là muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, một bộ dáng thật ủy khuất thật sự là khôi hài cực kỳ.

"Người. . . Người nói hươu nói vượn cái gì đấy?" Thương Lung Tinh quả thực dở khóc dở cười, nàng đây là trêu ai chọc ai a? Thế nào nhất định mỗi lần gặp được thằng nhãi này liền cảm giác con tức nhanh chóng nổi lên, không có cách bình tĩnh lại chứ?

"Chẳng lẽ không đúng sao? Vậy vì sao nàng luôn hung dữ với ta chứ?" Đông Phương Dịch Hân giả bộ tiểu bộ dáng cam chịu, ủy khuất lên tiếng, chính là bộ dáng "Người quả là như thế", khiến vẻ mặt Thương Lung Tinh đen lại, không còn gì để nói.

"Ta nào có, ai kêu người đột nhiên đứng ở trước mặt ta làm gì? Người dọa người, sẽ hù chết người, người không biết sao?" Thương Lung Tinh tuy rằng mặt mang hân sương, nhưng giọng điệu lại trở nên có chút hờn dỗi. Ngay cả chính nàng cũng không phát giác khi đối mặt với Đông Phương Dịch Hân, thái độ của bản thân nàng cũng có nhiều biến đổi.

"Nga, nguyên lai là ta dọa nàng hả?" Đông Phương Dịch Hàn một bộ chấn kinh, tay vỗ vỗ ngực còn nói lại với Thương Lung Tinh đang bực mình: "Còn tưởng rằng nàng thật sự là đang bắt nạt, trách ta không sùng ái nàng chứ?"

"Ngươi. . . Câm miệng, miệng chó không phun được ngà voi !" Thương Lung Tinh quả thực sắp điên rồi, thế nào lại gặp phải một kẻ vô lại như vậy chứ? Quả thực giống với nam tử yêu nghiệt kia! Ách, đợi chút, làm sao có thể nghĩ đến kẻ yêu nghiệt mang mặt nạ kia chứ? Còn lấy hấn so sánh cùng với thằng nhãi này? Nhưng tổng quát lại cảm thấy bọn họ rất giống nhau chứ, khí chất, còn có. . .

"A, đương nhiên phun không ra rồi, ta là người cũng không phải chúng nó." Đông Phương Dịch Hàn cố ý xem nhẹ ý tứ bên trong lời nói của Thương Lung Tinh, khoe môi khinh câu, trong mắt xuất hiện một chút bồn chột, tà mị nói.

"Mặc kệ ngươi, mau lăn đi." Thương Lung Tinh hoàn hồn, nghe lời nói của Đông Phương Dịch Hàn, càng thêm buồn bực. Vì tránh cho đợi lát nữa thật sự bị hấn làm cho tức chết, chỉ có thể lên tiếng đuổi người. . .

"Ách, ta cũng không phải quả bóng, sẽ không lăn được, không bằng ái phi dạy ta làm như thế nào?" Đông Phương Dịch Hàn nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng nói, còn giả vờ một bộ ủy khuất lại mang theo ánh mắt tò mò nhìn qua Thương Lung Tinh.

"Ngươi. . ." Thương Lung Tinh nhìn Đông Phương Dịch Hàn làm trò như vậy, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không biết trả lời như thế nào, cuối cùng cũng bả trị trầm mặc. Trong lòng buồn bực đến cực điểm, khoe miệng run rẩy, thằng nhãi này thật sự là Tiêu Dao vương sao? Truyền thuyết hấn tuy rằng phóng đảng không kèm chế được, nhưng là không đến mức như thế này đi?

Thương Lung Tinh thế nào không thể suy nghĩ đến, Đông Phương Dịch Hàn trợ nên như vậy, cũng chỉ đối với một mình nàng, ở trước mặt người khác tuyệt đối không phải như thế, mà chính là bộ dáng tà mị bừa bãi. Huống chi mấy đồn đãi này đều do Tiêu Úc giả dạng làm chính hấn.

"Ái phi, vài ngày nữa đến sinh thần nhạc phụ, nàng tính toán đưa lễ vật gì nha?" Đông Phương Dịch Hàn đột nhiên nhớ tới mục đích tới nơi này của hấn, vì thế, cũng thu liễm bớt tâm tình đùa bỡn, nghiêm cần hỏi.

"Ngươi cảm thấy thế nào? Làm con rể nhân gia, muốn biểu đạt tâm ý hấn không phải là do bản thân xấp đặt sao?" Thương Lung Tinh quăng trả lại vấn đề cho hấn. Hừ, tính toán cái mông ta, còn phải hỏi, đường đường một Vương gia, tặng lễ vẫn cần hỏi người trên danh nghĩa là vương phi này sao? Huống chi bọn họ cảm tình cũng không phải thật sự tốt lắm. . .

"Ách, ta là muốn hỏi qua ý kiến của nàng thôi, dù sao đây là phụ thân của nàng, nếu nàng không có ý kiến, ta đây liền tự mình an bày. " Đông Phương Dịch Hàn nói chuyện có tình hữu lý, biểu cảm có chút ủy khuất cùng vô tội, chẳng qua là muốn hỏi qua ý kiến của nàng, thế nào lại gặp thái độ như vậy chứ?

"Tùy ý ngươi đi." Thương Lung Tinh nhìn Đông Phương Dịch Hàn như vậy, khoe miệng co quắp, cái này là làm sao vậy chứ? Có cần phải trở nên đáng thương như vậy không? Thực không nói lại với hấn. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lại đùa giỡn

"Đứng rồi, qua ít ngày nữa sinh nhật ta, nàng nhớ nhanh chóng chuẩn bị lễ vật cho ta ha." Đông Phương Dịch Hàn liếc Thương Lung Tinh, đôi mắt chớp chớp, ý vị thâm trường nói một câu.

Thương Lung Tinh vừa nghe, tròn tròn mắt, không còn gì để nói, hiện tại mới khi nào chứ, cách sinh nhật hấn còn quá sớm đi? Bây giờ đã chuẩn bị lễ vật, chẳng lẽ phải đợi cho mốc meo sao? Huống chi bọn họ cảm tình tốt lắm hả? Có cần thiết muốn nàng chuẩn bị lễ vật không? Lấy thân phận cùng địa vị của hấn, sẽ đề ý phần tiểu lễ vật này sao? Mặc kệ hấn, trực tiếp lướt qua hấn, đi ra ngoài. . .

"Ái phi, khoan đã đi, đợi ta với." Đông Phương Dịch Hàn hiển nhiên không nghĩ tới thái độ Thương Lung Tinh là như vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ, trong con ngươi lướt qua một tia kinh ngạc, lập tức lớn tiếng hô, đuổi theo.

"Ngươi không cảm thấy thực nhàm chán hả?" Thương Lung Tinh nhìn Đông Phương Dịch Hàn đang đuổi theo, vẻ mặt hắc tuyến, nàng cũng không không phải cùng hấn đang chơi đuổi bắt, tức giận lên tiếng hỏi.

"A, làm sao có thể nhàm chán được? Ái phi muốn đi đây, ta liền cùng nàng đi." Đông Phương Dịch Hàn lại trở về khuôn mặt hi da tươi cười của hấn, cười khê mở miệng. Trong thần sắc lại nhìn không ra là thật hay giả. . .

"Ta nghĩ muốn đi vệ sinh, ngươi cũng đi theo?" Thương Lung Tinh bực mình không nói gì, lướt qua hấn, đi không quay đầu lại, cố ý chậm rì rì quăng ra những lời kia.

"Ách, vừa vặn, ta cũng đang muốn đi." Đông Phương Dịch Hàn không chút nghĩ ngợi về những lời này, bước chân tự nhiên cũng không chậm theo sau

Thương Lung Tinh.

"Ngươi. . ." Thương Lung Tinh không nghĩ tới Đông Phương Dịch Hàn lại vô si như vậy. Ngay cả đi vệ sinh hắn cũng muốn đi theo, dờ khóc dờ cười, nhưng lại không biết làm sao với hắn.

"Hừm? Ái phi không đi nữa sao?" Trái lại Đông Phương Dịch Hàn vô cùng vô tội hỏi Thương Lung Tinh, ánh mắt chớp chớp, còn nói: "Chẳng lẽ ái phi gạt ta ?"

"Lừa ngươi thì thế nào? Ta hiện tại không muốn đi, ngươi muốn thì đi đi." Thương Lung Tinh cảm giác đỉnh đầu có một đám quạ đen bay qua, nhất thời lửa giận lên đầu, tức giận trả lời.

"Ai, ái phi, nàng thật sự có thành kiến gì với ta sao?" Đông Phương Dịch Hàn có chút bất đắc dĩ thở dài nói, không rõ vì sao Thương Lung Tinh luôn luôn ác ngôn với hắn, hơn nữa nói chuyện cũng chưa từng có giọng điệu hòa hảo. Trong lòng càng thấy kỳ quái, từ lần đầu khi gặp mặt nàng đến nay, giống như hắn cũng chưa làm qua chuyện gì thật có lỗi với nàng nha? Vì sao luôn không được một phần đôi đãi tử tế chứ ?

"Không có, chỉ cần ngươi không chọc đến ta là là được?" Thương Lung Tinh sừng sốt, không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy. Mặt không biểu cảm nhìn hắn trả lời, trong lòng cũng đồng dạng khó chịu, đến cùng là Tiêu Dao vương này đã xảy ra chuyện gì? Trước kia không nhớ rõ hắn sẽ đến nơi này trêu chọc nàng nha, vì sao trong khoảng thời gian gần đây cứ thấy hắn ở chỗ này đây đưa không rõ chứ?

"Nhưng là, nàng là vương phi của ta, ta không trêu chọc nàng thì trêu chọc ai chứ?" Đông Phương Dịch Hàn vừa nghe lời của nàng, có chút ngoài ý muốn, bất quá lập tức lại khôi phục bộ dáng cũ, có chút đáng thương hề hề nói, phảng phất như bị người khác vứt bỏ. . .

"Quý phủ ngươi mỹ nữ nhiều như mây, trêu đùa với các nàng còn chưa đủ sao?" Thương Lung Tinh hừ lạnh ra tiếng, có chút khinh bỉ nam tử trước mắt này. Rõ ràng cơ thiếp một đồng lớn, còn giả trang thuần khiết cái gì? Thực đáng đánh đòn. . .

"Một đám kia đều là dung chi tục phấn, làm sao so sánh được với nàng a?" Đông Phương Dịch Hàn cười hi hi nhìn Thương Lung Tinh, miệng nói ra có chút khó hiểu, lời nói ra rất giống như thật tình, ánh mắt hướng nàng phóng điện.

"Ngươi. . . Vô lại. . . Nhanh cút chỗ khác. . ." Thương Lung Tinh nhìn đến bộ dáng kia của hắn, vẻ mặt xám lại, lửa trong lòng không biết sao lại tăng lên vùn vụt, lạnh lùng nói. Yêu nghiệt nam tử này có thể nào vô si hơn được nữa không ?

Thế nào Thương Lung Tinh cũng không nghĩ ra, vì sao lúc nàng trở về khi rơi từ vách núi xuống, vương gia yêu nghiệt này liền thường thường đến quấy nhiễu nàng, đến cùng phạm lỗi chỗ nào chứ? Hơn nữa vì sao ở trong lòng nàng luôn lấy hắn so sánh với nam tử mang mặt nạ kia? Bọn họ cuối cùng là có quan hệ gì, chẳng lẽ. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lại một lần ám sát

"Cha, người phải giúp nữ nhi a." Lí Mị Nhi kiều mị hướng về phía tể tướng Lí Thành làm nũng nói.

"Nữ nhi ngoan, có chuyện gì vậy?" Lí Thành thương yêu sờ sờ tóc của nàng, vẻ mặt tràn ngập yêu thương, sùng nịch hỏi.

"Còn không phải là do vương phi kia, không biết sử dụng yêu thuật gì, mê hoặc được Vương gia, trong khoảng thời gian này Vương gia luôn đi đến viện của nàng, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, nữ nhi sẽ bị thất sủng đấy, cha. . ." Lí Mị Nhi điềm điềm đáng yêu, mềm mại nhẹ nhàng nói. Trên mặt muốn có bao nhiêu ủy khuất liền bấy nhiêu ủy khuất, như vậy quả là làm cho người ta thực sự luyến tiếc a!

"Phải không? Buồn cười! Ngay cả nữ nhi của bản tướng cũng dám khi dễ? Nữ nhi, con yên tâm, cha sẽ giúp con xử lý." Lí Thành lấy tay vỗ lên ngực vì nữ nhi cam đoan, nhất định sẽ làm cho nữ nhi của lão một lần nữa được sủng ái, mà nữ nhi của Thương gia kia đương nhiên là không lưu lại được.

"Vâng, cảm ơn phụ thân, vậy nữ nhi xin phép về trước." Lí Mị Nhi đắc ý nở nụ cười. Hừ, tiện nhân kia tưởng đầu cùng nàng, còn non lắm. Ai kêu nàng ta không có hậu thuẫn chắc chắn chứ? Có thể trách ai?

"Tốt, con trở về trước đi. Nhưng trong khoảng thời gian này nhớ cẩn thận một chút, tránh cho người khác ăn nói lung tung." Lí Thành nhìn ái nữ, thân thiết dặn dò. Tuy rằng chỉ là loại bỏ một nữ tử rất đơn giản, nhưng vẫn phải hành động cẩn thận, miễn cho người khác lại nhận ra được chuyện gì.

Thương Lung Tinh đang ngắm hoa trong hoa viên, đột nhiên hắt xì vài tiếng, trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ có người muốn tính kế nàng? Hừ, các ngươi đã muốn tìm chết, ta liền phụng bồi đến cùng. . . (Tỷ siêu thật, hắt xì một cái mà biết có người muốn hại @@)

"Tiểu thư, người có phải hay không bị cảm lạnh rồi?" Mộng Vũ vừa nghe thấy Thương Lung Tinh liên tục hắt xì vài cái, có chút lo lắng, vào phòng trong cầm kiện áo khoác đưa ra cho nàng, cũng quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, không phải là cảm lạnh, phỏng chừng là có người muốn động thủ?" Thương Lung Tinh thờ ơ, trực giác của nàng nhất định chuẩn, chính là không biết đến cùng là người phương nào không muốn sống, muốn đến chọc nàng đây.

Ban đêm, trời đầy sao lấp lánh, ánh trăng mờ ảo, phủ thêm một tầng ánh sáng quang mang trên mặt đất. Bên trong Tiêu Dao vương phủ đáng sợ, bỗng nhiên có trận gió thổi qua, lá cây sần sật rung động, khiến cho người ta cảm giác được sự âm trầm.

Lúc này trong viện Lung trúc viên xuất hiện mười mấy cái bóng đen, chậm rãi chuyển động, hướng vào trong phòng. Thương Lung Tinh nằm ở trên giường, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, lập tức đứng dậy, trong con ngươi một mảnh hàn sương, khoe môi giường lên một độ cong thị huyết.

Trong bóng đêm, Thương Lung Tinh mắt lạnh nhìn bóng đen tới gần, đợi đến gần trong phạm vi bản thân nắm chắc, nàng mới lách mình ra tay, chủy thủ nhanh, ngoan, chuẩn cắt đứt cổ họng hắc y nhân, thủ pháp giết người phi thường thành thạo, cả người tản mát ra hơi thở tử vong, làm người ta không khỏi hoảng sợ.

Chỉ chớp lát, chỉ còn lại vài tên hắc y nhân, những người đó nhìn biểu cảm thị huyết của Thương Lung Tinh, có chút thoái bước. Lúc này, Mục Tinh Mục Vũ cũng xuất hiện tại bên người Thương Lung Tinh, hai người vẻ mặt lạnh như băng cũng mang theo ý tứ thị sát. Thương Lung Tinh lạnh lùng lên tiếng: "Lưu một người sống, còn lại giết không tha."

"Dạ, tiểu thư." hai người vừa nghe xong chỉ thị Thương Lung Tinh, lập tức nhanh chóng giải quyết mấy tên hắc y nhân còn lại. Đối với công việc giết người trước kia của bọn họ mà nói, mấy người cũng chỉ là món đồ ăn nhỏ nhỏ mà thôi, căn bản không đủ để hai người dốc toàn sức. . .

"Nói! Ai phái ngươi tới đây?" Thương Lung Tinh nhìn hắc y nhân quỳ trên mặt đất, mắt lạnh đảo qua, hàn băng hỏi. Thấy hắc y nhân cắn lưỡi tự sát, nàng lập tức hạ được, khiến cho người nọ thần trí không rõ, ánh mắt trở nên trống rỗng nhìn Thương Lung Tinh.

"Là Quyền gia, hắc y nhân cầu phải lấy được đầu của Thương Lung Tinh." Nam tử vô thức trả lời.

"Quyền gia là ai?" Thương Lung Tinh nheo hai mắt, bình tĩnh hỏi. Nàng vốn tưởng rằng mấy nữ nhân trong hậu viện kia tác quái, không nghĩ tới lần này lại là một người khác. Nói như vậy, nàng lại bất tri bất giác gặp phải phiền toái khác?

"Là người làm trong Thương gia, đồng thời đã vì thương gia cống hiến sức lực. . ." Nam tử trả lời chi tiết mọi sự tình hắc y nhân biết, ánh mắt mê mang, không chút nào giấu diếm.

"Tốt lắm, ngươi có thể ngủ yên rồi." Thương Lung Tinh biết được đáp án, không chút lưu tình một đao cắt xuống động mạch cổ tên kia, giải quyết nhanh chóng một tên hắc y nhân. Một mặt vẫn trấn định, phảng phất như không có chuyện gì phát sinh, ngồi trên trường kỷ, trầm mặc một hồi, liền nói: "Các ngươi xử lý những người này, điều tra xem Quyền gia trong miệng hắc y nhân như thế nào, còn có, nhìn qua chút Thương gia là có chuyện gì xảy ra?"

"Vâng, tiểu thư!" Mục Tinh cùng Mục Vũ vội vàng lên tiếng. Trong mắt hai người đều xuất hiện kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu thư cư nhiên sử dụng thuật nhiếp hồn, có thể khiến cho đối phương đều đem mọi việc nói ra, nhưng mà cũng không giống như nhiếp hồn người khác, mà là dùng được không chế. Tài năng của tiểu thư thật đúng là làm cho người ta không tưởng được a!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Không phục thì tiến lên khiêu chiến

"Tiểu thư, tra ra được, tin tức truyền đến, vị Quyền gia kia tên là Thương Quyền, là quân gia trong Thương gia, hàng năm vì Thương gia hỗ trợ quản lý sự vụ, hơn nữa, hình như hắc y nhân có cấu kết với nhị di nương của Thương lão gia." Mục Tinh đưa tin tức tra được nhất nhất nói cho Thương Lung Tinh.

"Nhị di nương? Tên gọi là gì? Có nữ nhi không?" Thương Lung Tinh híp mắt, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng.

"Nàng tên Dương Tú Nhi, có một nữ nhi kêu Doanh Nhi, nghe nói năm nay mười lăm tuổi, đang tính toán để chọn rể." Giọng nói Mục Tinh có chút hèn mọn.

"Nga? Như vậy xem ra, có khả năng là bọn hắc y nhân cấu kết với nhau làm việc xấu?" Thương Lung Tinh đan hai tay vào nhau, đặt trên mặt bàn, nhàn nhạt nói.

"Tiểu thư, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào đây?" Mục Vũ đứng ở dưới có chút lo lắng nói. Dù sao bọn họ ở trong ánh sáng, mà mấy kẻ kia lại trong bóng tối, nếu cứ tìm người đến ám sát liên tục, khó tránh sẽ bị. . .

"Không cần để ý tới, ta còn muốn xem bọn họ đang muốn đùa giỡn cái âm mưu gì." Thương Lung Tinh lạnh nhạt nói. Trong con ngươi lóe lên tia thị sát. Mặc kệ là ai gây bất lợi cho nàng, nhất định nàng đều diệt trừ, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật, người không phạm ta, ta không phạm người, người dám phạm ta, ta sẽ trả lại gấp vạn lần.

"Đúng rồi, huấn luyện người như thế nào rồi?" Thương Lung Tinh trầm tư một hồi, nhẹ giọng hỏi Mục Tinh. Nàng nghĩ, đã qua một đoạn thời gian, cũng

nên nhìn xem thế nào?

"Tiểu thư, đám người này so với trong tưởng tượng càng hiểu học hơn, hiện tại đã nắm giữ được cơ bản, tiểu thư nên nhìn qua để chọn lựa. " Mục Tinh vừa nghe Thương Lung Tinh nhắc tới mấy người được huấn luyện kia, vẻ mặt có chút hưng phấn cùng tự hào!

"Ừ, tốt lắm, hiện tại không có việc gì, liền đi xem đi." Thương Lung Tinh đứng lên, vừa đi vừa nhàn nhạt nói.

Bên trong một sơn thôn phía xa, nơi nơi đều là cây cối trơ trọi, mặt đường thì gồ ghề, bốn phía cũng im ắng, không một bóng người, ngay cả vết giày cũng không có, phảng phất như là địa phương này đã bị vứt bỏ từ rất lâu. Thương Lung Tinh thật sự kinh ngạc năng lực làm việc của Mục Tinh, cư nhiên có thể tìm được địa phương yên tĩnh như vậy, thật là một nơi tốt để huấn luyện.

"Tiểu thư, đi phía bên này." Thương Lung Tinh đang trong lúc trầm tư, Mục Tinh cho rằng nàng không biết đang đợi hần dẫn đường, liền xuất khẩu chỉ đường, dẫn đầu đi trước.

Đi vào trong thôn, liền thấy một đám người ở luyện tập gì đó, âm thanh lớn tiếng thét to, còn có thanh âm vài người hô to cổ lên. . .

Nhưng đang nhìn đến Thương Lung Tinh bọn họ vài người khi, ào ào hướng Mục Tinh chào hỏi, cùng hô: "Thống lĩnh!"

"Mọi người hảo, hôm nay ở trong này ta muốn giới thiệu tiểu thư của chúng ta – Thuog Lung Tinh, tổ chức này đều do tiểu thư một tay thành lập, ta cũng chỉ là hạ nhân." Mục Tinh hào phóng hào sảng giới thiệu.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, có hoài nghi, không tin tưởng, có hèn mọn, không hề phục . . . Dù loại biểu cảm xuất hiện trên mặt mọi người.

Vài tiểu tử lớn mật tiến lên một bước, trong đó một người khiêu khích nói: "Mục thống lĩnh, người nói vị cô nương này chính là người đứng đầu của chúng ta, nàng có thực lực sao? Một tiểu nữ tử nhu nhược như vậy có thể làm lãnh đạo của chúng ta sao?"

Mọi người vừa nghe, đều ào ào gật đầu, bọn họ nhìn trái nhìn phải, tiểu cô nương này chẳng qua mới 17, 18 tuổi, có năng lực lãnh đạo bọn họ sao? Sẽ không phải cho bọn họ nghe chỉ huy của một tiểu cô nương đi? Bọn họ tuy chỉ là dân đen, nhưng không vì vậy mà dễ dàng bán đứng tôn nghiêm của bản thân, cho một tiểu cô nương tùy ý đến giày xéo.

"Lớn mật, không được vô lễ với tiểu thư. " Mộng Vũ vừa nghe, giận tím mặt, tức giận thét to mọi người, vẻ mặt sắc bén tràn ngập lạnh lùng.

"Ách, này. . . " Mọi người bị Mộng Vũ này quát lớn liền phát hoảng, bọn họ không nghĩ tới một nha hoàn lại có khí thế uy nghiêm như vậy, ánh mắt không khỏi lại nhìn về phía Thương Lung Tinh.

" Mọi người đã không phục, ta đây liền khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục." Thương Lung Tinh ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, giọng nói lạnh như băng. Ở trước mặt đám người kia, lại thanh lãnh nói: "Ai không phục, đi lên trước khiêu chiến, thắng đến lúc phục mới thôi. "

"Ách, này. . . Mục thống lĩnh, chúng ta. . . " Mọi người bị Thương Lung Tinh nói như thế, ngược lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, cư nhiên ức hiếp một tiểu cô nương như vậy, mà nếu quả thật cô nương này không có năng lực lãnh đạo bọn họ, bọn họ lại không cam nguyện. . .

"Không có việc gì, các ngươi cứ việc lên đi. Tiểu thư đương nhiên không đơn giản, các ngươi đừng xem thường." Mục Tinh trong thần sắc lướt qua một luồng sùng bái tôn kính, mặt lại bình thản nói, cũng là đang nhắc nhở .

"Vâng, Mục thống lĩnh!" Vài tiểu tử, vừa nghe lời nói của Mục Tinh, đều ào ào tiến lên, muốn khiêu chiến Thương Lung Tinh.

"Cô nương, thỉnh." Vài nam tử trẻ tuổi tiến lên, lễ phép mời. Nhưng nhìn thấy Thương Lung Tinh tay không, lại hỏi: "Cô nương, người muốn dùng binh khí gì?"

"Không cần, ta có chủ thủ, các ngươi cứ chọn đi." Thương Lung Tinh nhàn nhạt nói. Một mặt trấn định, lạnh nhạt đối mặt với tất cả những thứ này, cả người tản mát ra khí thế khiến người khác tự nhiên cảm thấy bị uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nguyên ý đi theo

Một lát sau, vài người đã chọn được binh khí phù hợp, nhưng chỉ đứng vây quanh, không dám động thủ. Đối với bọn họ mà nói, xuống tay với một thiếu nữ, vẫn là có chút không đúng. Hai mặt nhìn nhau, không biết như thế nào cho phải?

"Không dám động thủ, lại phạm vào từ kị, một kẻ dù tư cách để giết người, chỉ cần hần là đối thủ của các ngươi, mặc kệ là nam nữ, già trẻ, cũng không nên do dự, nếu như do dự, tính mạng của các ngươi có khả năng trong thời gian đó biến mất trong nháy mắt." Thương Lung Tinh nhàn nhạt nói, thần sắc

tràn ngập sắc bén cùng lợi hại.

Vài người vừa nghe, không để ý nhiều như vậy, ào ào giơ lên binh khí trong tay, nhanh chóng tiến lên vây công Thương Lung Tinh, mà Thương Lung Tinh lại dựa vào bộ pháp quỷ dị mau lẹ, nhanh đến mơ hồ, bỗng chốc lại đi đến gần người xung quanh, nhanh chóng công kích về phía yếu hại của bọn họ!

Chỉ sau chốc lát, vài người liên tục dồn dập thở hổn hển, quỳ rạp xuống trên đất, vỗ vỗ ngực, một mặt không thể tin nhìn chăm chăm vào Thương Lung Tinh. Mọi người đều sửng sốt, chỉ qua không bao lâu, như thế nào mọi người cứ như vậy bị chế trụ, hơn nữa hiển nhiên là do nàng đã thủ hạ lưu tình, bằng không bọn họ đã sớm bị mất mạng.

"Thế nào, phục hay là không phục? Còn có người muốn tiến lên không?" Thương Lung Tinh lãnh mầu đảo qua, tức thì đóng băng ngàn dặm, cái loại hơi thở nữ vương bề ngạo thiên hạ này, làm khắp cả người ta phát lạnh, một loại cảm giác làm cho người ta không thể không thần phục.

Mục Tinh và Mục Vũ kinh ngạc nói không ra lời, bọn họ tuy rằng biết Thương Lung Tinh nhiều bản lĩnh, nhưng thật sự không nghĩ tới, chiêu thức của nàng độc đáo như thế, nhìn không ra nội lực, cũng nhìn không ra là loại chiêu thức gì, nhưng chiêu nào chiêu này đều trí mạng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Vũ, đều là vẻ tự hào đắc ý, giống như sợ không có người biết Thương Lung Tinh là tiểu thư nhà nàng vậy, thật sự làm cho Thương Lung Tinh dở khóc dở cười!

Mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, ngốc lảng tại chỗ, không hề phản ứng. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới một tiểu cô nương sẽ có thân thủ độc đáo như thế, so với mấy người gọi là tinh binh bọn họ còn muốn cao hơn rất nhiều. Không phải là khinh thường, không phải là khinh bỉ, mà là kính nể từ đáy lòng. . .

"Tham kiến chủ tử, thuộc hạ nguyện ý đi theo chủ tử!" ầu khi mọi người từ trong ngốc lảng phản ứng lại, đặc biệt vài tiểu tử vừa rồi tiến lên khiêu chiến, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, thật tình tâm phục khẩu phục nói, về mặt tràn ngập kính nể và kính sợ đối với Thương Lung Tinh. . .

"Tốt lắm, bắt quá, ta muốn chính là nhóm người các ngươi thật tình thật lòng tâm phục khẩu phục, mà không phải là a dua nịnh hót; nhớ kỹ, muốn đi theo bên người ta, cần phải có lòng trung thành như một, nếu như ở về sau dám phản bội hoặc bán đứng nơi này, như vậy cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, ra tay vô tình, cho các ngươi sống không bằng chết, hối hận cả đời. Còn có, nếu các ngươi hiện tại cảm thấy không thích hợp cứ ngốc ở trong này hoặc cho rằng ta không đủ tư cách làm chủ tử của các ngươi, lập tức bây giờ các ngươi có thể tự mình rời đi, ta tuyệt đối không khiến các ngươi khó xử."

Thương Lung Tinh nhàn nhạt nhìn lướt qua đám người, ánh mắt sát khí chợt lóe rồi biến mất, cái loại tự tin cùng cuồng vọng này, từ trong mà phát ra, ánh mắt lạnh lẽo kiên định, lại làm cho người ta cảm thấy nàng đã trải qua vô số lần sinh tử. . .

Toàn trường một mảnh vắng lặng, không có bất kỳ một tạp âm, phảng phất như ngay cả một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, nhưng mà mọi người không phải là bị dọa lui bước, mà là bị khí thế uy áp như từ trên cao bề ngạo nhìn xuống thiên hạ của Thương Lung Tinh làm cho khiếp sợ. Tim không khỏi tự nhiên mà đập mạnh. . .

"Chúng ta nguyện ý đi theo chủ tử, trung tâm như một, vĩnh viễn không phản bội." Mọi người hoàn hồn, quỳ rạp xuống đất, thanh âm vang dội hữu lực hô lớn, quanh quẩn khắp trên sân, thật lâu không tan hết. . .

"Tốt lắm, nhớ lấy lời hứa của các ngươi, ta cũng sẽ không bạc đãi các ngươi." Thương Lung Tinh khí phách nói.

"Các ngươi tiếp tục huấn luyện, lần tới ta đến đây sẽ điều chỉnh phương thức huấn luyện thích hợp cho các ngươi, đưa ra chiêu pháp phù hợp với giết người trí mạng. . ." Thương Lung Tinh lãnh mầu quét một chút, nhàn nhạt nói.

"Vâng, đa tạ chủ tử!" Mọi người đồng thanh hô lớn, trở về lại chỗ huấn luyện.

"Rất trẻ, chúng ta trở về thôi." Thương Lung Tinh gật gật đầu, nhìn sắc trời hoàng hôn sắp tắt, lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Có đáng giá để ta cứu hay không?

"Ái phi, nàng lại chạy đi đâu? Sao không cho ta đi cùng?" Thương Lung Tinh vừa bước vào Tiểu Dao vương phủ, liền nghe thấy thanh âm Đồng Phương Dịch Hãn ở sau lưng vang lên, càng làm cho nàng buồn bực là, giọng điệu của hắn vậy mà còn mang theo thập phần ủy khuất nói. Người không biết chuyện, còn tưởng rằng bị nàng khi dễ.

Khóe miệng Thương Lung Tinh run rẩy, không nói gì, nhú mồm, sắc mặt âm trầm nói: "Ngươi không thể nói chuyện nghiêm túc sao?"

"Ta nói chuyện nghiêm túc nha." Đồng Phương Dịch Hãn chớp mắt, cười nói. Về mặt tràn ngập vô tội, tuấn nhan mỉm cười, giống như bông hoa nhiều màu nở rộ huyền hoặc. . .

Thương Lung Tinh sừng sốt, không nghĩ tới khi hắn cười lại đẹp mắt như vậy, cứ thế thất thần . . . Hoàn hồn, không thềm để ý hắn, đi về phía Lung trúc viên.

"Ai, ái phi, đợi ta với nha? Đừng bỏ lại ta chạy một mình." Đông Phương Dịch Hàn nhanh chân đuổi theo Thương Lung Tinh, lời nói ủy khuất. Trong con ngươi lại lóe lên một tia tinh quang làm cho người ta nhìn không rõ, phía sau Tiểu Ưc vừa nghe xong, khoe môi co quắp, vẻ mặt hắc tuyến: Gia, ngài đây là làm gì vậy? Thật mất mặt. . .

"Ta tính ngày sau lên đường, đi Thương gia ở mấy ngày." Thương Lung Tinh nhìn vào Đông Phương Dịch Hàn, thần sắc không vui nói. Nàng muốn đi tìm nhị di nương đã thuê người đến ám sát nàng, chấm dứt chuyện này.

"Ngày sau? Nhanh như vậy? Không thể để qua vài ngày sao?" Đông Phương Dịch Hàn cau mày, có chút kinh ngạc nói. Vốn định cùng nàng đi chúc thọ Thương lão gia, nhưng hắn bây giờ còn có việc cần xử lý, nếu sớm vậy, cũng chỉ có thể cho nàng đi trước.

"Không thể, ta cũng nhớ nhà, muốn qua bên kia trước để ở vài ngày." Thương Lung Tinh cũng không nói thật, chỉ là nói ra nguyên nhân. Trên tay cầm một ly trà, nhẹ nhàng uống, không khí lúc này của hai người xem như có chút hài hòa . . .

"Vậy được rồi. Vài ngày sau ta sẽ đến." Đông Phương Dịch Hàn chỉ có thể bất đắc dĩ nói. Nàng đã nói như vậy, hắn cũng không có lý do gì để cưỡng cầu nàng. Không muốn nàng mất hứng, chỉ có thể thuận theo ý của nàng mà làm . .

Hai người cứ trầm mặc như vậy, không tiếp tục nói chuyện, hết thầy không cần nói. . .

Ban đêm, ánh sao lóe sáng, mặt trăng nhô lên cao, ánh trăng nhu hòa thông qua cửa sổ, chiếu vào trên người Thương Lung Tinh đang nằm trên giường. Đột nhiên, một tiếng động nhỏ vang lên, một hắc y nhân bay vào trong từ cửa sổ, vào thẳng đến phòng trong trốn đi.

Thương Lung Tinh hí mắt, cả người tán ra hơi thở lãnh liệt, nơi ở của nàng, cư nhiên lại bỏ qua chủ nhân là nàng ở đây, đi thẳng đến phòng trong, đến cùng là muốn làm gì? Ngay tại lúc nàng chuẩn bị đứng lên, nhìn xem có chuyện gì, liền nghe được giọng nói bên cửa sổ vang lên:

"Làm sao bây giờ? Người trốn đi chỗ nào rồi? Nơi này hình như là Tiêu Dao vương phủ thì phải? Chúng ta đi vào không ổn đâu ?" Một hắc y nam tử chần chờ nói, giọng điệu tràn ngập không xác định.

"Quên đi, không đi vào, miễn cho gặp phải phiền toái không cần thiết, dù sao kẻ kia đã bị thương nặng, lại còn trúng độc, phòng chừng cũng là không sống được, trừ phi hắn gặp được thần y. . ." Một hắc y nam tử khác yên tâm nói, thần sắc tràn ngập khẳng định.

"Được, tốt lắm, chúng ta chạy nhanh đi, miễn cho chọc phải phiền toái, dù sao nơi này cũng không phải địa bàn của chúng ta. " Nói xong, hai người liền lách mình rồi đi, bên ngoài khôi phục lại một mảnh yên tĩnh. . .

"Đừng nhúc nhích, không được kêu." Ngay lúc Thương Lung Tinh đứng dậy muốn đi vào phòng trong xem người kia, lại nghe thấy tiếng nói khàn khàn vang lên, tay còn bóp chặt trên cổ của nàng, cúi đầu uy hiếp .

"Ta khuyên ngươi vẫn là tự mình đừng nhúc nhích, trên người ngươi độc chưa giải, phỏng chừng một lát nữa muốn cũng không động được." Thương Lung Tinh thanh lãnh nói, vẻ mặt trấn định, thần sắc lạnh nhạt nhìn hắc y nhân kia.

Hắc y nhân trong con ngươi lóe qua một luồng tán thưởng, không nghĩ tới cô gái này gặp chuyện thế này, vẫn cư nhiên trấn định như vậy, đối với uy hiếp của hắn lại không để ý một chút, trí tuệ như thế, ngược lại còn nhắc nhở hắn trúng độc nếu còn cử động sẽ mất mạng? Hiên nhiên cũng là nghe được đối thoại vừa rồi của hai người kia. . .

"Ngươi biết y thuật? Biết trên người ta trúng độc?" Nam tử nghĩ nghĩ, có chút nghi hoặc hỏi. Nhìn thần sắc cùng giọng điệu của nàng, có loại cảm giác, nàng sẽ giải được độc. . .

"Như thế thì sao, xem ngươi một chút có đáng giá để cho ta cứu hay không ?" Thương Lung Tinh một mặt lạnh nhạt, không chút để ý tình cảnh hiện tại, ngạo nghễ nói.

"Ngươi không sợ nói không cứu, ta sẽ giết ngươi?" Nam tử có chút kinh ngạc nói, không nghĩ tới cô gái này can đảm vậy, bị hắn bóp cổ, còn nói chuyện lớn lối như vậy.

"Muốn giết thì ngươi đã sớm giết, làm gì nói nhiều lời với ta như thế." Thương Lung Tinh lãnh mầu nâng lên, nhìn hắc y nhân, nhàn nhạt nói.

"A, ngươi thật là can đảm, cư nhiên một chút cũng không hề sợ." Nam tử vừa nghe lời nói của Thương Lung Tinh, tán thưởng một câu, tay cũng nhẹ nhàng bông lỏng, bản thân ngã xuống ngồi trên mặt đất, người bị thương quá nặng lại thêm trúng độc, sau đó liền hôn mê bất tỉnh. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bất kỳ điều kiện gì

Thương Lung Tinh không nói gì nhìn người trên mặt đất, nhú mảy, rốt cuộc nên cứu hay là không nên cứu? Nhìn khí thế người này hẳn không phải người bình thường. Nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đến gần bên người hẳn, kéo miếng vải đen trên mặt ra, sừng sốt, lại là một mỹ nam tử, tuy rằng đang hôn mê, tóc vẫn còn tán loạn, nhưng như vậy càng tô đậm lên diện mạo tuấn mỹ của hẳn, cổ đại này đều thừa thừa mỹ nam sao? Đi đến chỗ nào cũng đều là mỹ nam cả!

"Còn không cứu, tính mạng người sẽ nguy cấp." Thương Lung Tinh nhìn hoàn hồn, tay cầm lên bất mạch hẳn, tự nhủ nói. Lập tức, từ trong ngực lấy ra một viên dược nhét vào trong miệng hẳn, vào miệng tan ngay.

Xem vết thương trên người hẳn, Thương Lung Tinh cau mày, không nói gì, cứ nhiên chịu nhiều thương tích như vậy, lại trúng độc, mà vẫn còn có thể chống đỡ đến bây giờ, ý chí người này phải mạnh như thế nào a?

"Mục Tinh, tiến vào, đi sửa sang lại cho hẳn một chút, sau đó đem hẳn đi chữa trị." Thương Lung Tinh nhìn người trên đất, nam tử cả người nham nhở, liền kêu Mục Tinh tiến vào, đưa lọ thuốc cho hẳn giúp đỡ xử lý một chút, dù sao độc cũng đã áp chế, mặc dù chỗ khác còn nghiêm trọng, nhưng cũng sẽ không thể gây trở ngại gì. Nếu như không xử lý trước, ngược lại sẽ bị nhiễm trùng. . .

"Vâng, tiểu thư." Mặc dù Mục Tinh kinh ngạc về người trong phòng, nhưng cái gì cũng không hỏi, theo lời nói của Thương Lung Tinh đi làm.

Ngày thứ hai, sáng sớm, sắc trời mông lung, trên lá cây, bông hoa ngọn cỏ đều bao trùm lên một tầng sương mỏng manh, nam tử khoác một kiện ngoại bào, nhẹ nhàng đi ra, nhìn bóng người trong hoa viên, trong con người lướt qua một phần kinh ngạc cùng bất khả tư nghị (khó có thể tin). . .

"Sáng sớm người luôn luôn rời giường ra ngoài tập luyện như vậy?" Nam tử xem động tác kỳ quái của Thương Lung Tinh, tuy không hiểu, nhưng vẫn đại khái đoán được nàng đang tập luyện, xuất phát từ lòng tò mò, cũng nhẹ giọng hỏi.

"Nhanh như vậy đã tỉnh, xem ra là vết thương không nặng." Thương Lung Tinh cũng có chút kinh ngạc, dừng lại, nhìn hẳn, không nghĩ tới hẳn tỉnh nhanh như vậy, đã có thể xuống giường đi lại, thể chất người này thật sự là vượt quá phán đoán của người khác nha!

"A, tại hạ là Nam Cung Hành Vân, đa tạ ân cứu mạng của cô nương." Nam Cung Hành Vân ôm quyền cảm kích nói. Nếu không gặp được nàng, có lẽ hẳn thật sự phải chết oan chết uổng, không nghĩ tới cô nương này thần kỳ như vậy, cứ nhiên có thể áp chế độc trong cơ thể hẳn. . . Tuy rằng hiện tại không thể giải hết hoàn toàn, nhưng tốt xấu gì cũng đã bảo vệ mạng.

Nam Cung? Họ này giống như không phải người trong Thiên Long quốc? Về phần là nơi nào, Thương Lung Tinh cũng không quan tâm, nhú mảy, lạnh lùng nói: "Chính là áp chế độc tính, bảo toàn mạng sống, chưa giải hoàn toàn, nhưng không có việc gì, người có thể ly khai. "

"Nếu có thể mong cô nương hãy giúp tại hạ giải độc, chỉ cần có thể giải được, cô nương cứ ra bất kỳ điều kiện gì." Nam Cung Hành Vân cũng chưa từng quên trước khi hẳn ngất xỉu, Thương Lung Tinh đã nói câu kia: "Có đáng giá cho ta cứu hay không. " Hẳn nghĩ, nếu nàng nói như vậy, thì khẳng định có biện pháp giải độc, bằng không thì cũng sẽ không phách lối nói chuyện như thế.

"Người xác định?" Thương Lung Tinh nghĩ nghĩ, hơi hơi nhú mảy, nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy, chỉ cần cô nương có thể giải hết độc của ta, ta quyết không đổi ý!" Nam Cung Hành Vân cũng không biết vì sao tin tưởng nàng như vậy, nhưng trong lòng chính là có một loại trực giác, khiến cho hẳn tin tưởng nàng sẽ giúp hẳn giải độc. . .

"Được, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người, bất quá, không cam đoan có thể giải được hết độc, phải có thời gian cho ta điều phối dược liệu, về phần điều kiện, chưa cần nói đến, lúc cần thiết sẽ cho người trả lại." Thương Lung Tinh không chút nào giấu diếm nói, khí phách tràn ngập tự nhiên, khiến cho người ta cứ vậy mà lại đi tin tưởng lời nói của nàng.

"A, tốt, cô nương sẽ không sợ sau khi giải xong độc của ta thì ta sẽ đổi ý?" Đột nhiên khuôn mặt tuấn mỹ của Nam Cung Hành Vân cười cười, tùy ý nói.

"Người còn không sợ bị ta độc chết, việc gì ta phải sợ người?" Thương Lung Tinh thanh lãnh nói, tuyệt không để ý đến cách nói của hẳn, ngược lại nói một câu, khiến Nam Cung Hành Vân nhất thời không nói ra lời. . .

"Ách, cái kia. . . Ta nói đùa thôi, đừng để ý." Nam Cung Hành Vân bị Thương Lung Tinh nói thế, thấy có chút ngượng ngùng, người dưới mái hiên, chỉ có thể nhận lỗi.

"Không có việc gì, ta không keo kiệt như vậy, vì chuyện này mà tức giận. " Thương Lung Tinh nhàn nhạt nhìn lướt qua, còn nói: "Người vẫn nên đi nghỉ ngơi đi. Ta cũng không muốn độc của người còn chưa giải xong mà đã chết ở trong này đâu."

"Ách, được rồi. Ta đây đi nghỉ ngơi trước. " Nam Cung Hành Vân yên lặng sờ sờ cái mũi, xoay người hướng trong phòng đi đến. Kỳ thực, vết thương của hẳn rất nghiêm trọng, hiện tại cũng là đang cứng rắn chống đỡ, vốn dĩ hẳn định ra ngoài để rồi đi, chính là không nghĩ tới nữ tử này can đảm như vậy, không hỏi lại lịch của hẳn, cứ nhiên còn dám đáp ứng cứu hẳn. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Gia, thật sự quyết định như thế sao?

"Tiểu thư, ngày mai vị công tử kia đến Thương gia cùng chúng ta à?" Mộng Vũ có chút tò mò hỏi. Nàng rất kỳ quái, vì sao lần này tiểu thư tốt bụng như vậy, lại cứu vị công tử kia.

"Đề ngày mai xem đã, việc này người nên nhớ không được nói cho bất luận kẻ nào biết, biết không?" Thương Lung Tinh đắm chiêu nói. Tuy rằng cứu hân, mơ hồ cảm thấy thân phận của hân không đơn giản, không rõ lai lịch, cũng không biết tối hôm qua là loại người nào đuổi giết hân? Nên trước tiên vẫn phải cẩn thận một chút, miễn cho gặp phiền toái không cần thiết.

"Người giúp ta mua số loại dược liệu thượng hạng này trở về." Thương Lung Tinh đi đến bên cạnh mặt bàn, cầm tờ giấy vừa rồi nàng viết tên thuốc, giao cho Mộng Vũ.

"Vâng, tiểu thư, em lập tức đi ngay." Mộng Vũ coi lời nói của Thương Lung Tinh như thánh chỉ, chỉ cần nàng (TLT) nói, nàng (MV) đều không hề nghi ngờ lập tức thực hiện.

"Mục Tinh, người đi Thương gia ở Bắc thành truyền tin cho cha ta, nói ngày mai ta sẽ khởi hành về Thương gia." Thương Lung Tinh nghĩ nghĩ, quyết định thông báo trước cho người gọi là phụ thân của nàng, không biết phụ thân này, đến cùng là người thế nào... Trong thọ yến sắp tới, nàng phải hiểu biết rõ ràng, mới có thể xử lý tốt sự tình của nhị di nương kia.

"Vâng, thuộc hạ đã hiểu." Mục Tinh đáp lại, xoay người ra ngoài.

"Mục Vũ, người thu xếp lại mấy phần tư liệu đã điều tra về Thương gia cho ta, không được bỏ sót một tin tức gì, hiểu không?" Thương Lung Tinh híp mắt, phân phó Mục Vũ, cứ như nàng đều nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay. . .

"Dạ, tiểu thư, thuộc hạ đi xem xét lại, đến chiều sẽ giao lên cho người." Mục Vũ tinh thần tỉnh táo đáp lời, ra ngoài làm việc.

Một mình Thương Lung Tinh nằm trên trường kỷ, nhắm mắt dưỡng thần, trong phòng một mảnh yên lặng. . .

"Vương gia, thật sự ngài muốn đi chúc thọ cùng vương phi sao?" Tiểu Úc nghi hoặc hỏi, hân nghĩ, khi nào thì gia hăng hái làm việc này như vậy? Thế nào lại đột nhiên có hứng thú tham gia yến hội?

"Không được sao? Có gì không ổn?" Đông Phương Dịch Hàn liếc mắt nhìn Tiểu Úc, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

"A, không, không có gì... Thuộc hạ chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi." Tiểu Úc bị Đông Phương Dịch Hàn hỏi thế, ngược lại không biết trả lời thế nào. Vương gia tham gia thọ yến, kỳ thực cũng không có gì là không ổn, dù sao cũng là sinh thần nhạc phụ hân. Tiểu Úc vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng lại không nói rõ được. . .

Hai người Hường Nhất Hường Nhị bên cạnh ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, buồn cười nhìn khuôn mặt mờ mịt của Tiểu Úc. Nghĩ thầm, Tiểu Úc thật không có hiểu biết, đoạn thời gian gần đây, gia luôn chạy về phía vương phi, chẳng lẽ hân nhìn không ra, gia đối với vương phi khác biệt sao? Thử hỏi, có nữ nhân nào khiến gia hao hết tâm tư đi lấy lòng như vậy không chứ?

"Hường Nhất, người đi chọn lựa một chút, tìm vài người có thân thủ tốt, âm thầm bảo hộ vương phi, phải xác định nàng được an toàn, hiểu không?" Đông Phương Dịch Hàn trầm tư một hồi, âm thanh lạnh liệt vang lên.

"Vâng, gia, thuộc hạ đi làm ngay." Hường Nhất tiếp nhận nhiệm vụ, lập tức lui ra ngoài thực hiện.

"Tiểu Úc, tận dụng thời gian mấy ngày này, làm tốt mọi chuyện, qua vài ngày sau đi Bắc thành với ta." Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng giao phó, híp mắt, ai cũng không biết hân đang nghĩ cái gì.

"Tốt, thuộc hạ sẽ nhanh chóng xử lý." Tiểu Úc hưng phấn nói, vừa nghĩ đến việc không cần phải đi ứng phó mấy nữ nhân kia, tâm tình vô cùng tốt, miệng huyết sáo, thần thái sáng láng đi ra ngoài.

Rốt cục có thể quang minh chính đại được đi theo bên người gia ra ngoàimột lần, trước kia hân đều lấy thân phận Vương gia ở lại Vương phủ, không đi không xong, nhưng lần này gia lấy thân phận Vương gia ra ngoài, hân đương nhiên trở thành hộ vệ bên người Vương gia.

Hường Nhị thấy vẻ mặt vui vẻ của Tiểu Úc vừa đi ra, làm sao không biết hân đang nghĩ cái gì? Trong lòng cũng cảm thấy tò mò với gia, nhưng vẻ mặt lại phức tạp nhìn Đông Phương Dịch Hàn, gia thật sự quyết định như thế sao?

"Gia, người thật sự quyết định đi cùng vương phi sao?" Hường Nhị có chút đắm chiêu hỏi, giọng điệu tràn ngập lo lắng và bất an.

"Ừ, việc này ta đều có chủ trương, đừng lo." Đông Phương Dịch Hàn lạnh lẽo nói, lưng dựa bên cửa sổ, vẻ mặt tràn ngập cô đơn, sắc mặt mệt mỏi và phiền chán mà người khác chưa bao giờ gặp qua. . .

"Gia, việc này không phải chuyện nhỏ, ngài phải xử lý thận trọng." Hường Nhị vẫn lo lắng nói ra, cẩn thận lặp lại.

"Ừ." Đồng Phương Dịch Hàn khẽ lên tiếng, không nói gì thêm, hai người đều trầm mặc . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Sơn tặc đáng yêu

Sáng sớm ngày hôm sau, cả bọn Thương Lung Tinh lên đường đi về hướng Bắc thành Thương gia, trên xe ngựa còn có Nam Cung Hành Vân bị thương đang nhắm mắt dưỡng thần. Thương Lung Tinh nhìn cảnh sắc bên ngoài, trong lòng không khỏi cảm thán, không nghĩ tới kiếp trước nàng không có thời gian đi ngắm phong cảnh, bây giờ lại có thể thoải mái thưởng thức.

Xuyên qua rừng cây là một vùng đơn sơ hoang vắng, người trên đường thưa thớt, lại nhiều hơn một phần hơi thở khác lạ. Thương Lung Tinh lãnh mầu đảo qua, lướt qua một luồng sát ý. Nhìn Nam Cung Hành Vân bên cạnh, lúc này, hình như hắn cũng đã cảm giác được điều không bình thường, mờ mắt ra đối diện với Thương Lung Tinh, vừa nhìn đã hiểu ngay ý nghĩ của nhau lúc này, vô cùng ăn ý. . .

"Người bị thương, còn trúng độc, lát nữa nhớ không thể vận hành nội lực, bằng không sẽ đẩy nhanh tốc độ phát tác của độc, ta còn chưa có thời gian nghiên cứu để chế tạo giải dược cho người, thuốc này chỉ có thể tạm thời ngăn chặn." Thương Lung Tinh lạnh nhạt nói, tay từ trong ngực lấy ra một bình nhỏ, quảng cho Nam Cung Hành Vân.

"Đã biết, cảm ơn." Nam Cung Hành Vân cũng không nói nhảm nhiều, chỉ khẽ nói tiếng cảm ơn, hai người mắt nhìn về phía bên ngoài, về mặt trầm tư ngưng trọng. Hắn không biết người chuẩn bị đến đây là nhằm vào hắn hay là nàng. Hắn nghĩ chắc là nàng bị liên lụy vì hắn rồi? Dù sao nàng cũng chỉ là một phụ nhân (phụ nữ đã có chồng), hắn là sẽ không gặp phải tai họa gì? Nhưng nếu là người đến tìm hắn, vì sao không thấy nàng kinh hoàng hay sợ hãi gì? Ngược lại là một mặt trấn định, bình tĩnh ứng phó, rốt cuộc nàng là loại người nào?

Đột nhiên, một loạt hắc y nhân chặn đường trước xe ngựa, người cầm đầu âm thanh thô lỗ hét to : "Cây này do ta trồng, đường này do ta mở, muốn đi ngang qua đây, phải để lại lộ phí. "

"Phụt. . ." Thương Lung Tinh đang cầm cốc nước uống, không nghĩ tới sẽ nghe mấy lời nói gây thơ kia, không chút hình tượng phun nước khỏi miệng. Xem ra không phải do mấy người kia phái tới, chỉ đơn thuần là gặp sơn tặc. Lòng nàng nhẹ nhõm thở ra một hơi, tuy rằng nàng không sợ mấy kẻ đó, nhưng mà trên xe còn có người bị thương, hơn nữa lần này đi, nàng cũng không mang theo nhiều người, không muốn bị tổn thất nhiều lực lượng.

Nam Cung Hành Vân một mặt ý cười nhìn Thương Lung Tinh, hiểu biết nói: "Xem ra cô nương có giải thích độc đáo với câu này nha? Lại làm mất hình tượng như vậy. "

"Giải thích độc đáo? Đương nhiên không có, chính là không nghĩ tới gặp được mấy sơn tặc đáng yêu này thôi." Tâm tình Thương Lung Tinh bỗng nhiên rất tốt giải thích nguyên nhân cho Nam Cung Hành Vân.

"Đáng yêu?" Nam Cung Hành Vân nghe Thương Lung Tinh hình dung thành như thế, nhíu mày, một bộ dáng không thể tin, nghi hoặc nhìn Thương Lung Tinh. Không biết vì sao nàng nói như vậy?

"Mục Tinh, vài người các người đi giải quyết đi. Nếu bọn họ chỉ muốn tiền, cũng không cần thiết làm thương hại bọn họ, nhưng nếu có kẻ thật sự có ý định xấu xa, lập tức giết không tha, hiểu chưa?" Thương Lung Tinh không trả lời Nam Cung Hành Vân, về mặt lạnh nhạt giao phó cho Mục Tinh ở bên ngoài.

"Vâng, tiểu thư, thuộc hạ đã hiểu." Mục Tinh đáp, phi thân bay đến chỗ đám sơn tặc. . . Chỉ chốc lát, Mục Tinh đã quay trở lại, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, có thể đi rồi. "

"Ừ, đi thôi." Thương Lung Tinh nhàn nhạt đáp lại.

Nam Cung Hành Vân tò mò nhìn Thương Lung Tinh, bộ dáng của nàng cũng chỉ mới 17, 18 tuổi, vì sao khiến cho người khác cảm giác như trên người nàng có một loại tự tin và cuồng vọng từ xương phát ra, làm cho tất cả mọi người đều bị mê hoặc, ánh mắt lạnh như băng nhưng kiên định, lại cảm thấy nàng đã trải qua vô số lần sinh tử.

"Sao người lại buông tha cho bọn họ, không sợ bọn họ đổi ý rồi đuổi theo sao?" Nam Cung Hành Vân liếc Thương Lung Tinh, nghi hoặc hỏi.

"Có khi bởi vì cuộc sống nên mới bắt đầu đi, như vậy có thể hiểu được, nhưng nếu như đã cho cơ hội, mà không biết quý trọng, cũng chỉ còn con đường chết." Khuôn mặt Thương Lung Tinh lạnh lẽo không biểu cảm, trong con ngươi lại lóe lên một tia bắt đầu đi, nhàn nhạt lên tiếng.

"Phải không? Nếu như có thể, cũng sẽ không có nhiều lựa chọn như vậy. . ." Nam Cung Hành Vân đột nhiên sầm nộ nói, mới nói một nửa, giống như nghĩ đến cái gì liền dừng lại, thông qua cửa sổ, nhìn về phía bên ngoài, về mặt tràn ngập phức tạp. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Bắc thành Thương gia

Bắc thành Thương phủ

"Mau mau mau, mau đi thu dọn "Lung viên" một chút, đại tiểu thư sắp đến rồi." Mặt mày Thương Minh hớn hờ giao phó hạ nhân dọn dẹp lại phòng, cứ nghĩ đến nữ nhi mà nàng thương yêu nhất sắp trở về, tâm tình ông phá lệ kích động. (nàng: đây là mẹ của nu9)

"Vâng, lão gia, thuộc hạ lập tức đi làm." Quân gia cũng cao hứng đáp lời, tay chỉ vào mấy người hạ nhân, cùng nhau đi ra ngoài.

Thương Minh gật gật đầu, nhớ tới thể tử không tốt số của ông, thần sắc trở nên bi thương, phức tạp. Ái ân qua đời, là nỗi đau cả đời của ông, lúc đó ông đang ở bên ngoài, vừa nghe tin thể tử xảy ra chuyện, vội trở về gấp, nhưng vẫn không thấy được mặt của nàng lần cuối cùng.

Chỉ để lại nữ nhi mới 8 tuổi, nữ nhi càng lớn lên bộ dạng càng giống với thể tử của ông, bởi vậy, ông trao toàn bộ yêu thương dành cho thể tử cho Thương Lung Tinh, chỉ cần là điều nàng muốn, ông đều tìm mọi cách để giúp nàng...

Tuy rằng ông còn có một thiếp thất, nhưng đó không phải mong muốn của ông, là năm đó ông không cẩn thận uống say gây ra họa, thật may là thể tử tha thứ cho ông, mặt ngoài cảm tình hai người vẫn tốt đẹp như lúc đầu, với lại lúc đó ông cũng vội vàng quản lý chuyện làm ăn, xem nhẹ ý nghĩ thực sự của thể tử, trong lòng vương vấn. Khiến cho thể tử không còn tín nhiệm ông, có chuyện gì cũng đều ở trong lòng, không nói chuyện với ông, đến cuối cùng ngay cả lần gặp mặt cuối còn chưa thấy đã rời đi. Đây là vết thương cả đời của ông, khắc sâu trong lòng cả đời... .

"Cái gì? Người nói đại tiểu thư sắp trở về, lão gia đang cho hạ nhân đi chuẩn bị phòng?" Một phụ nhân ăn mặc xa hoa, phục sức cao quý, nhưng giọng nói lại bén nhọn gắt lên, vô cùng kích động, mặt mày tái mét vỗ mạnh lên bàn.

"Dạ, phu nhân, đúng vậy." Tiểu nha hoàn phát hoảng, dè dặt cẩn trọng đáp.

"Đi, giúp ta đi tìm Quyền gia lại đây, không được để cho lão gia biết, nói ta có việc tìm hân." Phụ nhân cũng chính là Dương Tú Nhi, nhẹ giọng nói với tiểu nha hoàn vừa rồi, ánh mắt dữ tợn tàn nhẫn, sắc mặt hung ác nham hiểm.

"Đáng chết, nha đầu chết tiết kia sớm như vậy đã đến rồi? Sao một chút tin tức đều không thu được." Dương Tú Nhi tự nhủ nói thầm, vẻ mặt tràn ngập không cam lòng cùng ghen tị... .

Lần này nhất định phải nghĩ biện pháp trừ bỏ nàng, không thể lưu nàng đến lúc thọ yếu, bằng không khó bảo toàn việc lão gia hỏa kia đưa hết tài sản cho nàng. Thật là không tốn công sức, đã đưa nàng đến tận cửa, vậy cho nàng có đi không trở về, hừ... .

"Nương, nương, người ở đâu?" Thanh âm ôn nhu uyển chuyển hàm xúc vang lên, chỉ thấy thiếu nữ một thân váy áo hồng nhạt từ bên ngoài đi vào, rất có dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, bộ dáng có tri thức hiểu lễ nghĩa, gò má xinh đẹp hiện lên một tầng ửng đỏ, không tả hết được sự kiều mị của nàng.

"Ta đây, Doanh Nhi có việc gì sao?" Dương Tú Nhi đi ra từ trong phòng, thấy nữ nhi của mình, trên mặt lập tức trở nên nhu hòa, tràn ngập yêu thương và sủng ái.

"Nương, nghe nói tỷ tỷ sắp trở về, có phải vậy không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Doanh Nhi vô cùng hưng phấn, ánh sáng chờ mong.

"Hả, phải không? Doanh Nhi nghe ai nói vậy? Nương còn chưa biết đâu." Dương Tú Nhi thấy biểu cảm cao hứng của Thương Doanh Nhi, thần sắc lướt qua một tia âm u và ngoan độc, trên mặt lại hòa ái hỏi.

"Con nghe cha nói, còn nói cái gì mà sau này Vương gia cũng tới, Vương gia thật tốt với tỷ tỷ." Trong lời nói Thương Doanh Nhi tràn ngập ngây thơ, vẻ mặt chất phác, có chút hâm mộ, nhưng không hề có ý đồ kị và không cam lòng. (chắc, chắc, không ngờ TDN ngoan thật nha =3=.)

"Tốt cái gì mà tốt, con một chút cũng không thua kém với nàng ta, so với nàng ta còn tốt hơn." Dương Tú Nhi tức giận nói, trong lòng tức đến muốn chết, nữ nhi này sao lại thiện lương như vậy, còn một câu là tỷ tỷ dài, tỷ tỷ ngắn gọi nha đầu chết tiết kia.

"Ồ, nương, con đã biết." Thương Doanh Nhi thấy bộ dáng mất hứng của Dương Tú Nhi, liền biết điều trả lời, lời kéo tay bà làm nũng... .

"Ừ, biết là tốt rồi, con không được để thua kém điểm nào so với kẻ khác, nếu không tương lai con nhất định sẽ hối hận." Dương Tú Nhi nghe Thương Doanh Nhi nói vậy, trên mặt mỉm cười, vỗ vỗ tay nàng nói.

Thương Doanh Nhi chỉ cười cười không ra tiếng, nàng biết nương nàng tương đối thiên vị cho nàng, không thích Thương Lung Tinh, nhưng mà nàng lại rất thích Thương Lung Tinh. Hồi nhỏ nàng luôn thích đi theo bên người tỷ tỷ, mà tỷ tỷ cũng rất thương yêu nàng, thường xuyên bày cho nàng một ít mới mẻ độc đáo gì đó, đây là bí mật lúc đó của các nàng, không có người khác biết. Bởi vậy, đối với địch ý và lời nói không tốt của mẫu thân, Thương Doanh Nhi cũng chỉ là nghe vào tai trái, đi ra tai phải, không để ý đến.

"Nương, con đi ra ngoài trước đây, con muốn đi mua vài thứ." Thương Doanh Nhi cười nói với Dương Tú Nhi, nhẹ nhàng lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tới Thương gia

Editor: Ôp

Đường sá không tính là xa xôi, vừa khéo một ngày, mấy người Thương Lung Tinh đến phụ cận của Bắc thành Thương phủ. Trời cũng gần về hoàng hôn, dần dần tối lại, hai bên đường treo đầy đèn lồng ngũ sắc, đèn đưa theo gió, tạo thành một cảnh sắc huyền ảo lung lay. Trên đường yên tĩnh, ngẫu nhiên một vài tiểu hài tử chạy qua nói cười huyên náo, ha ha không ngừng.

"Đại tiểu thư, người đã đến, mau vào, lão gia đang chờ người đấy." Thương Lung Tinh xuống xe ngựa, đã nhìn thấy một người nam nhân đại khái hơn bốn mươi, cao lớn uy mãnh, nhưng không uy nghiêm, ngược lại nam tử có thêm một phần hòa ái chào đón, cười ha hả nhìn Thương Lung Tinh nói.

"Ừ, vào đi thôi, Mộng Vũ, các người mang đồ vào đi." Thương Lung Tinh gật gật đầu, quay đầu phân phó Mộng Vũ, liền tiến vào.

"Đến, đến, Tinh Nhi, cho cha nhìn xem." Thương Lung Tinh mới đến trước cửa, đã thấy một người mặc y bào huyền sắc xa hoa, khuôn mặt cương nghị, mặt hơi tròn, nam tử tinh thần hưng phấn chạy đến, cao hứng nói chuyện, tay cũng muốn kéo Thương Lung Tinh.

Vì kiếp trước Thương Lung Tinh là đặc công nên phản ứng tự nhiên tránh thoát đụng chạm của ông, sắc mặt lạnh nhạt nhìn ông. Thương Minh sững sốt, trong con ngươi dấy lên một phần bi thương, đầu chậm rãi cúi xuống, mặt lại mang theo tươi cười nói: "Tinh Nhi, mới rồi đi không bao lâu, đã xa lạ với cha thế sao?"

Thương Lung Tinh sững sốt, không nghĩ tới nàng phản ứng xuất phát từ bản năng, lại khiến cho cha của nguyên chủ này thương tâm như thế, xem ra Thương Minh là thật tâm yêu thương nguyên chủ. Trong lòng âm áp, nghĩ rằng đã nàng đã thay thế được nàng kia phần tình thương này của cha, như vậy cũng phải giúp nàng báo hiếu thật tốt. Liền cười khẽ cũng có chút ủy khuất nói: "Cha, sao lại thế chứ? Chỉ là con cả một ngày đi trên đường, cảm thấy toàn thân bị bắn, mới né tránh, sợ bị cha ghét bỏ thôi. "

Thương Minh vừa nghe nguyên nhân là như vậy, đôi mắt sáng ngời, thần thái sáng láng nói: "Nha đầu ngọc, dù bản cũng là nữ nhi bảo bối của ta, làm sao cha có thể ghét bỏ chứ?"

"Vâng, con biết cha là tốt nhất, trước tiên để con đi tắm rửa một chút đã." Thương Lung Tinh cố ý giống như đang làm nũng, yêu kiều nói. Về diễn trò, ai mà không biết? Kiếp trước nàng là đặc công, làm sao xiếc nhỏ này có thể khiến nàng bận tâm chứ? Nhưng mà, lần này thật sự nàng xuất phát từ chân tâm, dù sao nhân gia cũng thật tâm thật lòng đối xử tốt với nàng. Tuy rằng cách nói như vậy có chút kỳ quái, nhưng vẫn là. . .

"Tốt, tốt, tốt, người tới, đưa đại tiểu thư đến Lung viên." Mặt mày Thương Minh hớn hở đáp lời giao phó hạ nhân đưa nàng đi.

Khi Thương Lung Tinh trở về đại sảnh, xa xa đã thấy một nữ nhân trang điểm ăn mặc xinh đẹp, vẻ mặt yêu mị không biết đang nói gì, nhìn thấy nàng đến gần, liền dừng lại, hòa ái dễ gần nói: "Đến đến, Lung Tinh, cho mẫu thân nhìn xem. "

Trong mắt Thương Lung Tinh lướt qua một tia chán ghét, nhẹ nhàng tránh ra, nhàn nhạt nói: "Ta nhớ nương ta đã chết, người khi nào đã thành mẫu thân vậy?"

"A, ta. . . Lão gia, ông xem. . ." Dương Tú Nhi ủy khuất nhìn Thương Minh, đáng thương hề hề nói.

"Khụ, khụ, Tú Nhi, người cũng đừng trách Tinh Nhi, nàng còn nhỏ." Thương Minh trợn mắt nói nói dối bảo vệ cho Thương Lung Tinh. Vẻ mặt đầy ý cười nhìn Thương Lung Tinh, ý bảo nàng về nghỉ ngơi.

Khóe miệng Thương Lung Tinh co quắp, tràn chảy qua mấy hắc tuyến, cha nàng thật đúng là thương nàng tận xương nha! Nàng đã thành thân mấy tháng, còn nói nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện?

Trong con ngươi Dương Tú Nhi chứa một luồng ngoan độc, sát ý, lập tức biến thành bộ dáng thông tình đạt lý, cười nói: "Lão gia nói đúng, là ta không tốt, không nên nói cho đứa nhỏ ta là mẫu thân. . ."

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người đã trở lại sao?" Thương Doanh Nhi từ bên ngoài vội vàng chạy vào, cao hứng kêu Thương Lung Tinh.

"Doanh Nhi, thế nào lỗ mãng như vậy, nào còn bộ dáng nữ tử!" Dương Tú Nhi vừa thấy khuôn mặt hưng phấn của Thương Doanh Nhi, sắc mặt tối sầm tức giận nói. Trong lòng tức giận loạn thành đường, thế nào nữ nhi này lại không cùng một trận chiến tuyến với bà? (đã biết thân phận nên từ nay về sau mình gọi nhị di nương là bà nhé :D5)

"Ồ, nương, con biết rồi, chỉ là con nhất thời cao hứng nên. . ." Thương Doanh Nhi vừa nhìn thấy Dương Tú Nhi mặt hừng, bỗng chốc thu liễm đứng lên,

giọng nói nhỏ nhỏ.

"Tốt lắm, Doanh Nhi có sai gì đâu? Nàng thấy Tình Nhi trở về, nên trong lòng cao hứng, người một nhà không nên vì chuyện không quan trọng như vậy mà giáo huấn nàng." Thương Minh hòa ái nói.

"Tốt lắm, Tình Nhi cũng vừa đến, chắc đã đói bụng rồi? Dùng bữa trước đi." Thương Minh phất tay áo, kêu hạ nhân bưng đồ ăn lên, bắt đầu khai tiệc.

Một bữa gia yến cứ hài hòa trôi qua như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Gậy ông đập lưng ông

Editor: Ôp

Hàng ngàn ngôi sao trên bầu trời ban đêm sáng lấp lánh, ánh trăng yếu ớt. Trong phòng tối đen, ánh nến chiếu ngược ra bóng hai người, một cao một thấp, một nam một nữ, hai người kia giống như đang thương lượng chuyện gì, cúi đầu lắng nghe, bày mưu tính kế. . .

"A Quyền, không nghĩ đến Thương Lung tình lại quay trở về, lần này chúng ta có thể động thủ luôn ở chỗ này." Dương Tú nhi dựa thân hình kiều my, quyến rũ xinh đẹp nói.

"Ừ, chúng ta phải chuẩn bị kế hoạch thật tốt." Trong con ngươi Thương Quyền lóe lên một luồng tinh quang và tham lam.

"Ừ, nếu không chúng ta làm như vậy. . . Như vậy. . ." Dương Tú nhi ghé vào bên tai Thương Quyền nhẹ nhàng nói.

Một lát sau, chỉ thấy mặt mày hai người hớn hờ cùng nhau gật đầu, tiếp tục công việc làm nóng thân mình của bọn họ. . .

"Tiểu thư, bọn họ thật sự chuẩn bị hành động, kế hoạch là vào ngày cử hành thọ yến thiết kế cho người bị thất trình, làm Tiểu Dao Vương bỏ rơi, rồi thiết kế đuổi người ra khỏi Thương gia. . ." Mục Tinh bẩm báo cho Thương Lung Tình toàn bộ những lời vừa mới nghe được.

"Cái gì? Nhị di nương kia lại hèn hạ vô sỉ như vậy, muốn đưa tiểu thư vào chỗ chết?" Mộng Vũ sau khi nghe xong, tức giận bất bình mắng.

"Tiểu thư, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?" Mục Vũ có chút lo lắng hỏi. Dù sao đây cũng là địa bàn của Thương gia, hơn nữa cũng không biết đến lúc đó thái độ của Thương lão gia sẽ thế nào?

"A, rất tốt, gậy ông đập lưng ông." Khóe miệng Thương Tung Tình nhất câu, nhàn nhạt nói, thần sắc lạnh lùng như băng.

"Mục Tinh, ngươi tới đây." Thương Lung Tình trầm tư một chút, liền nói Mục Tinh ghé sát lỗ tai vào, nàng nói thầm một hồi bên tai hắn, thần sắc quý dị nói: "Đã hiểu?"

"Vâng, tiểu thư, thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị." Trong mắt Mục Tinh xuất hiện một tia kinh ngạc, sau đó khôi phục lại bình thường, lên tiếng trả lời rồi đi.

Thương Lung Tình cong ngón tay lên, thỉnh thoảng gõ xuống mặt bàn, trong lòng cười lạnh. Câu huyết hãm hại thất trình này, trong phim truyện ở thế kỷ 21 đã sớm trở thành quá khứ, không nghĩ tới cổ đại lại trở thành "chuyện bình thường", hết lần này tới lần khác đều là một trong những thủ đoạn hãm hại rồi nát tranh thủ tình cảm ở hậu viện nhà phú quý. Mà mấy nam nhân ngu xuẩn giống nhau đều tin là thật, nghĩ tới đây, trong lòng Thương Lung Tình càng thêm khinh bỉ và oán hận những nam nhân có tam thê tứ thiếp hay một đồng cơ thiếp. . .

"Tỷ tỷ, tỷ có trong phòng không?" Đang lúc Thương Lung Tình trầm tư, ngoài cửa truyền đến lời nói mềm mại của Thương Doanh Nhi.

"Có, vào đi." Thương Lung Tình híh mắt đáp. Trong lòng có chút ngoài ý muốn, Thương Doanh Nhi này không khi nào thông đồng làm bậy với mẹ nàng, hơn nữa còn có cảm giác tình cảm của nàng đối với nguyên chủ không tệ.

Nếu như thật là như vậy, nàng cũng sẽ không làm khó nàng ta, chỉ cần nàng ta an phận thủ thường không chọc đến nàng. Dù sao phương châm của nàng luôn luôn là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần. Vì vậy cũng sẽ không tùy ý đi trêu chọc người khác, chẳng qua là muốn tránh phiền toái, phiền toái ngược lại đến tìm.

"Tỷ tỷ, rốt cục tỷ cũng trở lại, muội luôn luôn ở đây chờ tỷ, nhớ về tỷ, muốn đi tìm tỷ... nhưng đi nương lại không cho đi ra ngoài." Thương Doanh nhi vừa vào cửa liền bắt đầu nói không ngừng, biau môi giống như bộ dáng thiếu nữ đơn thuần kia đang làm nũng, không có chút nguy trang nào.

Hiển nhiên là Thương Lung Tình không nghĩ tới thế này, đối với nhiệt tình của Thương Doanh Nhi có chút không chịu nổi, khóe miệng hơi gợn lên, nhàn nhạt nói: "Ừ, muội tìm tỷ có chuyện gì không?"

“A, muội chỉ muốn hỏi tỷ tỷ định chuẩn bị lễ vật gì cho cha?” Thương Doanh nhi ủy khuất thấp giọng, nhìn về mặt lạnh nhạt của Thương Lung Tinh, có chút ngoài ý muốn, cũng có hơi thất vọng. Trong lòng có loại cảm giác mất mát, vì lần này Tinh tỷ tỷ trở về, cảm thấy không giống nhau, cứ như tỷ tỷ lúc trước và bây giờ có sự khác biệt rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Kỳ hạn ba tháng

Editor: Ôp

Thương Lung Tinh nhìn Thương Doanh Nhi, có cảm giác bất đắc dĩ. Nguyên chủ quả thật đối xử không tệ với nàng ấy, nhưng mình là người xuyên không, không có tình cảm gì đối với nàng ấy, muốn nàng ngay lập tức đối xử với nàng ấy như trước kia, là chuyện không thể nào. Nhưng mà như vậy lại thấy ủy khuất cho Thương Doanh Nhi, tự nhiên trong lòng cũng cảm giác thân thiện hơn với nàng. .

"Tỷ cũng không chuẩn bị cái gì, chẳng qua là chút ít tâm ý." Nói đến đây Thương Lung Tinh còn có chút xấu hổ, lễ này đặc biệt này không phải do chính nàng chọn, mà là Mộng Vũ an bài. Cụ thể là cái gì, nàng vẫn chưa hỏi.

"Ồ, như vậy à, chỉ là muội không biết cha thích gì. Không biết nên tặng cái gì đây." Thương Doanh Nhi trưng ra khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu, đỏ bừng, dĩ thường khả ái, chau mày ừ đột nói.

"Tỷ tỷ, hôm đó tỷ phụ sẽ đến đây sao?" Thương Doanh Nhi tò mò hỏi, con ngươi quay một vòng, thần thái sáng láng nhìn Thương Lung Tinh nói.

"Có phải vậy không, phải ngày đó mới biết." Thật ra thì Thương Lung Tinh cũng không biết nam tử yêu nghiệt kia có đến hay không. Tuy nói ngày đó nói có thọ yến ngày đó đến, ai có thể cũng không biết rốt cuộc là thật hay giả, mà nàng cũng không quan tâm những thứ này.

"A, muội còn chưa từng thấy qua đây? Tỷ tỷ, đến lúc đó tỷ phải giới thiệu tỷ phụ cho muội biết nha." Bộ dáng Thương Doanh nhi tràn ngập tò mò, có chút mong đợi nói.

"Ừ, đến lúc đó rồi hãy nói." Thương Lung Tinh nhàn nhạt đáp lại.

"Tốt lắm, tỷ tỷ, muội đi về trước, hôm nào tán gẫu tiếp." Thương Doanh Nhi nhìn phản ứng lạnh nhạt của Thương Lung Tinh, đầu óc có chút kìm hãm, nhưng lại không nói ra được là tại sao. Chung quy cảm thấy giống như thay đổi cái gì. . . Vì vậy, chỉ có thể đi về trước.

"Tốt, lúc nào có thời gian tiếp tục." Ngược lại lúc này Thương Lung Tinh khẽ cười đáp lại. Nhìn Thương Doanh Nhi đi ra, trong lòng cũng có so đo. Doanh Nhi này thật đúng là ngây thơ, có lẽ được mẫu thân của nàng bảo hộ quá tốt đi?

"Tiểu thư, Nam Cung công tử muốn gặp người." Mộng Vũ vừa vào cửa, nhìn thấy Thương Lung Tinh đang trầm tư, nhẹ nhàng nói.

"Ừ, để cho hắn vào đi." Thương Lung Tinh liếc mắt nhìn ngoài cửa, nhàn nhạt nói.

"Có chuyện gì sao?" Thương Lung Tinh hí hóp mắt nhìn hắn, lạnh lùng hỏi.

"A, không có chuyện thì không thể đi tìm người sao? Mạng của ta bây giờ đang nằm trong tay người đấy. " Khuôn mặt tuần nhã của Nam Cung Hành Vân lộ ra nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói. Giọng nói tràn đầy ý vị không đứng đắn. . .

"Trong khoảng thời gian này ta còn có việc cần xử lý, nếu người muốn thì rời đi trước, không thì ở lại chỗ này." Thương Lung Tinh nhàn nhạt liếc hắn một cái, vẻ mặt nghiêm túc vừa nói chuyện.

"Không phải mới vừa nói sao? Mạng của ta còn nằm trong tay người đấy? Ta thế nào mà chịu rời đi đây." Thần sắc Nam Cung Hành Vân thoáng qua một luồng tinh quang và sắc bén cơ trí, ngay sau đó khôi phục lại vẻ mặt đùa giỡn hi ha, mở miệng cười.

"Nếu như người muốn sống ở chỗ này, thì phải đổi tên đổi họ, ta cũng không muốn chọc phải phiền toái gì." Thương Lung Tinh lạnh lùng nói. Còn không biết, ngay từ thời điểm một khắc lúc cứu hắn, phiền toái đã chọc tới rồi. . .

"Có thể, sau này liền kêu ta là Nam Cung đi? Trở thành hộ vệ của người, như thế nào?" Lúc này Nam Cung Hành Vân cũng nghiêm túc đáp trả. Hắn sợ đi làm như vậy, chuyện thứ nhất đúng là bởi vì độc của hắn còn chưa giải, còn chuyện khác sao, chính là cảm thấy Thương Lung Tinh bất đồng với những cô nương khác, trong lòng không khỏi mong đợi những ngày sau này sống chung cùng nàng. Dĩ nhiên, đây là ý nghĩ của hắn, người khác tất nhiên là không biết.

"Đồng ý, trong khoảng thời gian này, người không được tự mình rời đi, không được khiến người khác nhận ra bất kỳ chuyện gì, trong thời hạn ba tháng." Thương Lung Tinh bình tĩnh nói, trong lòng lại có chút kỳ quái, thân phận người này cũng không đơn giản, lúc này muốn lưu ở đây, chỉ đơn thuần là tị nạn hay còn có mục đích khác? Nhưng mà, bất kể hắn muốn như thế nào, chỉ cần không chọc phải nàng là được, cái khác nàng cũng có thể một mắt mờ một

mất nhắm cho qua. . .

"Được, trong thời gian này tùy thời chờ sai khiến." Nam Cung Hành Vân ngoài ý muốn vòng vo. Không nghĩ tới Thương Lung Tinh dễ dàng lưu lại hần như vậy, hần còn tưởng rằng phải phí một phen tâm tư mới được! Xem ra Thương Lung Tinh này thật sự không đơn giản, một bộ dáng giống như lạnh nhạt, từ trên người nàng tản mát ra một loại hơi thở tự tin và cuồng vọng, cứ như mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay nàng.

"Ừ, tạm thời độc của ngươi không có gì nguy hiểm, chờ sau khi qua thọ yến này, ta liền bắt đầu điều chế giải độc cho ngươi." Thương Lung Tinh cũng làm như bảo đảm. Nàng làm việc luôn luôn là ân oán rõ ràng, đã đáp ứng chuyện của người khác, dĩ nhiên cũng sẽ nhanh chóng hoàn thành.

Dù sao hiện tại độc tố cũng không uy hiếp được sinh mạng của ta, ngươi xem làm đi" Nam Cung Hành Vân lại khôi phục cái loại dáng vẻ bất cần đời kia, không để ý lời nói vừa rồi một chút nào. Thật ra thì trong lòng cũng là vô cùng tò mò, vì sao Thương Lung Tinh luôn có cảm giác khiến người khác đoán không ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tính là gián tiếp hôn môi không?

"Tiểu thư, Vương gia tới, hiện tại đang ở đại sảnh, lão gia cho gọi người qua đó." Mộng Vũ từ bên ngoài đi vào, sau khi liếc mắt nhìn Nam Cung Hành Vân, liền nhẹ giọng nói.

"Nhanh như vậy? Đi, đi xem một chút." Thương Lung Tinh có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới yêu nghiệt này thật đúng là đã tới. Ban đầu, nàng chỉ nghĩ là hần nói cho có mà thôi, không nghĩ tới là thật, hơn nữa còn sớm hơn lúc trước. Chẳng lẽ hần tới đây, còn có mục đích khác?

Vội vàng đến đại sảnh, liền nghe được trong đại sảnh truyền đến thanh âm vang dội của phụ thân, thậm chí là cười ha ha. Thương Lung Tinh cau mày, Tiêu Dao Vương này được hoan nghênh như vậy sao? Vì sao phụ thân nàng giống như thật cao hứng?

"Tình nhi, con đã đến rồi, mau vào, Vương gia tới." Mặt mày Thương Minh hớn hở nhìn Thương Lung Tinh đi vào đại sảnh vừa sùng ái nói.

"Như thế nào sớm như vậy mà ngươi đã tới đây." Thương Lung Tinh liếc Đông Phương Dịch Hân một cái, ngay cả lễ cũng không thực hiện, mặt không thay đổi dứt khoát hỏi hần. Ở trong lòng buồn bực, sớm như vậy người này tới đây làm gì? Trên mặt tự nhiên lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nàng mới không tin nam nhân phong lưu này tới đây vì nàng.

"Thế nào? chẳng lẽ ái phi không hi vọng bốn vương tới đây?" Đông Phương Dịch Hân sùng sốt, không nghĩ tới Thương Lung Tinh hỏi trực tiếp như vậy. Sắc mặt ghét bỏ kia của nàng, khiến khuôn mặt tuấn kiệt của hần đen như đáy nồi, có chút không vui mở miệng. Mấy ngày nay hần vì nhanh chóng muốn sớm chạy tới bên nàng, phải thức đêm xử lý rất nhiều chuyện. Không nghĩ tới lại dỗi lẫy về mặt hơi hột của nàng, trong lòng buồn bực vô cùng.

"A, làm sao có chuyện đó chứ, Vương gia có thể tới đây, chính là vinh hạnh của Thương gia." Thương Minh là người từng trải, nhìn bọn họ giống như có điểm không đúng, vội vàng chen miệng cười khẽ trả lời. Ánh mắt còn thỉnh thoảng hướng Thương Lung Tinh nhú mi, ý bảo nàng không nên nói chuyện lung tung. . .

Dĩ nhiên Thương Lung Tinh không bỏ qua ám hiệu của Thương Minh, nhưng nàng lại không quan tâm đến. Ngược mắt lần nữa nhìn về phía Đông Phương Dịch Hân, phát hiện hần nhìn tự rất nhiều, trong lòng không khỏi sùng sốt, thuận miệng hỏi: "Ngươi thế nào lại biến thành như vậy? Chẳng lẽ mấy ngày không ngủ?"

Đông Phương Dịch Hân nghe xong, phiền muộn trong lòng lập tức biến mất, ánh mắt chớp chớp, ** tựa như nói: "Đây là ái phi đang quan tâm ta sao? Ta biết là nhất định ái phi luyến tiếc ta một nhọc mà."

Khỏe miệng Thương Lung Tinh mím chặt, mặt hắc tuyến, trong lòng không khỏi mắng chửi miệng mình tùy tiện, vô duyên vô cớ hỏi hần làm gì. Liếc hần một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi có thể bình thường nói chuyện một chút không? Giống như là lỗi của ta vậy."

Khuôn mặt Đông Phương Dịch Hân vốn đang đen như đáy nồi, bây giờ lại trở nên thần thái sáng láng, bộ mặt hưng phấn, giống như yêu nghiệt cười nói: "Mấy ngày ta ngủ không ngon, nhưng mà, cũng chính xác là bởi vì phải nhanh chóng một chút để đến tìm nàng nha"

Đông Phương Dịch Hân cũng không biết tại sao mình vừa đụng đến Thương Lung Tinh, hần sẽ có bộ dáng này. Chung quy là mình vô tình thay đổi trong mọi hoàn cảnh, nhưng mà, như thế này cũng rất thích thú.

Thương Lung Tinh cảm thấy nếu nói tiếp, nhất định nàng sẽ bị tức chết, quyết định không để ý đến hần, ngồi trên ghế ở một bên, cầm lên ly trà uống vào. Vậy mà, còn chưa có nuốt xuống, liền nghe thanh âm vô tội của yêu nghiệt kia vang lên: "Lung nhi, ly nước nàng đang uống là của ta đấy, như thế chúng ta được tính là ở gián tiếp hôn môi không?"

"Phốc" một tiếng, Thương Lung Tinh phun hết nước trong miệng ra, nàng không nghĩ đến tùy ý lấy cái ly lại chính là cái hần đã uống. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hần, rõ ràng là cố tình nói ra, nhìn dáng vẻ hần đắc ý, trong lòng nàng nổi khí lên, không chút nghĩ ngợi ném cái ly trong tay qua. . .

ánh mắt Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng nhìn phương hướng cái ly bay tới hắn, lập tức lắc mình né tránh, "Vèo" một tiếng đến bên người Thương Lung Tinh, đưa tay nắm lấy eo nhỏ của nàng, có chút úy khuất và bất đắc dĩ nói: "Lung nhi, nàng không cần ác như vậy chứ? Chỉ là ta nói thật thôi mà. "

"Cút, cách ta xa một chút." Trán Thương Lung Tinh đầy hắc tuyến, buồn bực nói lớn, đây là nàng tự tìm khổ ăn sao? Hết lần này tới lần khác chọc phải một tên vô lại như vậy?

Tiểu Ưc đi theo bên cạnh hoàn toàn ngốc lảng ở một bên, không có phản ứng. Đây, đây là có chuyện gì vậy? Lúc nào vương gia đã thành bộ dáng này? Lại còn dùng "Khô nhục kế" với Vương Phi, ăn vạ? Tính bài hôn môi? Á, hình như cũng không phải. Trong lòng không nhịn được mặc niệm: Gia à, ngài cho ta chuẩn bị tâm lý một chút nha, tình huống còn đột nhiên phát sinh như vậy, ta lo lắng trái tim của mình sẽ không chịu nổi mất.

Thương Minh cảm giác mình có chút già rồi hoa mắt, giơ tay lên xoa xoa mắt, không thể tin được nhìn hai người trước mặt, trái nhìn Thương Lung Tinh, phải nhìn Đông Phương Dịch Hàn. Trong lòng suy nghĩ, người này thật sự là Tiểu Dao vương trong truyền thuyết sao? Hôm nay như thế nào nhìn vào lại không thấy giống? Chẳng lẽ là do sức quyến rũ của Tinh nhi quá lớn, ảnh hưởng đến Tiểu Dao vương?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ta có muốn người cũng không giữ được

Editor: Ôp

"Tiểu thư, không xong, Nam Cung công tử đã xảy ra chuyện." Mộng Vũ vội vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào.

"Chuyện gì xảy ra, đi xem một chút." Thương Lung Tinh vừa nghe đến Nam Cung Hành Vân gặp chuyện không may, liền đứng lên đi ra ngoài, không để ý tới đám người Đông Phương Dịch Hàn. Đông Phương Dịch Hàn khẽ cau mày bực mình, vì sao Thương Lung Tinh vừa nghe Nam Cung gì đó lại khẩn trương như thế? Trong lòng nghi ngờ không hiểu, nhưng cũng đồng thời đứng lên đi sau lưng nàng.

Thời điểm Thương Lung Tinh đến, thấy độc Nam Cung Hành Vân đã phát tác đang nằm trên giường, gương mặt hiện ra màu bầm đen. Nhanh chóng đi tới mép giường đỡ hân dậy, để cho hân tựa vào trên người mình, từ trong ngực móc ra một chai thuốc, lấy ra một viên thuốc giải trăm độc nhét vào trong miệng hân, động tác nhanh mà quả quyết, không thể có bất kỳ chuyển động tác dư.

Vậy mà ánh mắt Đông Phương Dịch Hàn đi ở phía sau lại thâm thúy có chút ý vị nhìn Thương Lung Tinh, tay siết thật chặt, sợ mình sẽ không nhìn được mà đẩy nam tử đang tựa vào Thương Lung Tinh.

Lúc này Thương Lung Tinh bắt mạch cho Nam Cung Hành Vân nhúu mày, trầm tư một chút, nhìn về phía người đi theo phía sau nàng, nhàn nhạt nói: "Các ngươi người nào có nội lực khá, tới đây giúp một tay đi. "

Tiểu Ưc lấy được gợi ý của Đông Phương Dịch Hàn, liền đi tới nói: "Vương Phi muốn thuộc hạ làm cái gì?"

Đông Phương Dịch Hàn vốn là không có lòng tốt như vậy, nên sẽ để cho Tiểu Ưc giúp một tay, đương nhiên không muốn thấy Thương Lung Tinh cùng hân ta thân mật như vậy, còn có vẻ mặt quan tâm của hân. Hân tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào dòm ngó đến người hân nhìn trúng, hơn nữa không cho phép bất luận kẻ nào hấp dẫn ánh mắt của Thương Lung Tinh.

Tuy Thương Lung Tinh có chút ngoài ý muốn hân xuất thủ, nhưng cũng không khách khí nói: "Ngươi thử dùng nội lực giúp hân bức độc ra đi. "

Tiểu Ưc gật đầu một cái, liền đỡ Nam Cung Hành Vân ngồi dậy, lấy tay hướng về phía sau lưng hân bắt đầu vận công. Thương Lung Tinh lúc này hoàn toàn không chú ý tới bất kỳ vẻ mặt nào của Đông Phương Dịch Hàn, nhúu chặt chân mày nhìn hai người đang vận công, trong lòng có chút lo lắng có thể thông mạch hay không? Mặt ngoài cũng rất lạnh nhạt.

Một lát sau, chỉ thấy Nam Cung Hành Vân phun ra một búng máu, Thương Lung Tinh đi nhanh lên đến, nắm tay của hân lên tỉnh táo mà bắt mạch, nhìn máu đen nhỏ ra, mạch đập dần dần trở nên bình thường. Thương Lung Tinh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhàn nhạt nói: "Có thể dừng lại, tạm thời không có gì đáng ngại. "

Sau khi Tiểu Ưc dừng lại, đứng dậy đỡ Nam Cung Hành Vân nằm trên giường, mình lui về bên người Đông Phương Dịch Hàn. Đông Phương Dịch Hàn hít mắt nhìn hết thấy trước mặt, cả người tán mát ra hơi thở lạnh lùng. Lúc Thương Lung Tinh không để ý, bước nhanh đi tới trước mặt nàng, không nói hai lời liền lôi kéo nàng đi ra ngoài.

"Ê, ngươi làm gì thế?" Thương Lung Tinh kỳ quái nhìn Đông Phương Dịch Hàn kéo mình đi ra ngoài, thần sắc có chút mê mang. Không rõ lắm, hân kéo nàng ra đây làm cái gì?

Đông Phương Dịch Hàn trầm mặt, không nói câu nào. Cho đến khi đi đến dưới một cây đại thụ trong vườn hoa mới dừng lại, vẻ mặt buồn bã nhìn Thương Lung Tinh, hồi lâu mới nói: "Hân là ai? Vì sao nàng còn quan tâm hân hơn cả ta?"

Thương Lung Tinh nghe khước miệng co quắp, cái trán xet qua mấy đạo hắc tuyến, yêu nghiệt nam tử này kéo nàng ra ngoài sẽ không phải vì chuyện này chứ? Rõ ràng trong lòng có ý nghĩ sơ sơ, nhưng vẫn lạnh nhạt mở miệng: "Đây hình như không phải chuyện liên quan đến ngươi, giữa chúng ta cũng không có bất kỳ quan hệ nào. "

"Thế nào mà chuyện không liên quan đến ta, nàng nhưng là vương phi của ta đấy, chỉ cho quan tâm đến ta, không cho phép tổn tâm tư ở trên người kẻ khác." Đông Phương Dịch Hàn có chút dỗi gằm nhẹ, vừa nghĩ tới nàng quan tâm nam tử vừa rồi như vậy, trong lòng càng thêm phiền não bất an.

Thương Lung Tinh kỳ quái nhìn hắn, giọng nói có chút không tin nói: "Ngươi xác định ngươi không nói sai đối tượng?"

"Nói sai đối tượng?" Đông Phương Dịch Hàn sững sốt, lặp lại, ngay sau đó phản ứng kịp, có chút sần sảo nói: "Nàng rốt cuộc là muốn như thế nào mới có thể tin tưởng lời nói của ta?"

"Ngươi không cần thiết quan tâm đến ý nghĩ của ta, bởi vì chúng ta là người bất đồng thế giới, sớm muộn cũng sẽ tách ra, huống chi ta có muốn ngươi cũng không giữ được." Thương Lung Tinh nhàn nhạt nói, vẻ mặt có một tia sần sảo. Nàng tới nơi này đã mấy tháng, không muốn tìm tình cảm kỳ thác gì ở đây, những thứ này trong lòng nàng chưa bao giờ suy tính qua. Hiện tại nàng chỉ muốn cuộc sống thật tốt, không muốn liên quan quá nhiều chuyện bên ngoài.

"Nàng nghĩ muốn cái gì? Sao biết ta không giữ nổi?" Đông Phương Dịch Hàn vừa nghe Thương Lung Tinh nói cái gì sớm muộn sẽ tách ra, còn có cái gì bất đồng thế giới, trong lòng một trận hoảng hốt. Đây là điều hắn chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa bao giờ có cảm giác, tay không khỏi dùng sức siết thật chặt. Sợ mình sẽ không nhìn được muốn cưỡng chế lưu nàng ở bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Trộn đời trộn kiếp một đôi

Editor: Ôp

"Ta muốn chính là có người cùng ta trộn đời trộn kiếp một đôi, tôn trọng lẫn nhau, người có thể kề vai chiến đấu bên cạnh, mà không phải nói ta làm gì là nghe nấy, khiến ta phải tranh tranh đoạt sủng ái cùng người khác, có hiểu không?" Thương Lung Tinh biết nếu như nàng không đưa ra đáp án, hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua. Vì vậy, cũng không giấu giếm bất kỳ điều gì nói ra ý tưởng của nàng.

Đông Phương Dịch Hàn hơi sững sờ, không ngờ thứ nàng muốn lại là như vậy. Hồi thần, khuôn mặt yêu nghiệt hiện ra tà tứ vui vẻ, lắc mình đến gần bên cạnh nàng, tay nhẹ nhàng nắm ở eo nhỏ nhắn của nàng, hơi thở nóng rực vòng quanh bên tai Thương Lung Tinh, tư thế cực kỳ ái muội, giọng nói trầm thấp mỉa mai: "Điều nàng nói chính là điều ta muốn, ta cũng luôn luôn tìm kiếm, nói như thế, chúng ta tuyệt đối là trời sinh một đôi. "

Thương Lung Tinh không nghĩ hắn sẽ nói vậy, dù sao ở triều đại này tam thê tứ thiếp chính là chuyện bình thường. Huống chi hắn là Vương gia, cơ thiếp càng thêm **, làm sao có thể có cùng ý muốn với nàng? Nghi ngờ nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Ngươi xác định nghe hiểu được ý tứ ta nói chứ?"

"Dĩ nhiên rõ ràng, ta không phải đã nói với nàng, ta chưa từng chạm qua ** nữ nhân. " Đông Phương Dịch Hàn có chút bất đắc dĩ giải thích, hắn biết cho dù nói thế nào, nàng cũng sẽ không tin tưởng. Nhưng không biết tại sao, trong lòng vẫn hi vọng nàng sẽ hiểu thân phận của hắn cùng những chuyện mà hắn đã trải qua.

Thương Lung Tinh nhàn nhạt nhìn hắn, hơi cau mày, thần sắc không rõ nói: "Mặc kệ ngươi nói thế nào đi nữa, cũng không thay đổi được hiện thực cơ thiếp của ngươi thành đoàn, ngươi và ta là không thể nào. "

Tay Đông Phương Dịch Hàn dùng sức ôm sát eo của nàng, không cho nàng tránh khỏi, giọng nói có chút bị thương và bất đắc dĩ: "Rốt cuộc muốn ta làm sao thì nàng mới bằng lòng cho ta cơ hội?"

Thương Lung Tinh không chút suy nghĩ, liền bật thốt lên: "Ta tuyệt đối không chia xẻ một người đàn ông với bất kỳ nữ nhân nào, trừ phi ngươi chịu giải tán hậu viện của mình. "

Nói xong, bản thân sững sờ, không ngờ mình nói ra những lời như vậy, muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi.

Ánh mắt Đông Phương Dịch Hàn sáng lên, trên khuôn mặt tuấn đạt nhàn nhạt mỉm cười, thần sắc mừng rỡ như điên nói: "Nàng nói thật?"

"Chờ ngươi làm được hãy nói, hiện tại hình như nói trước quá sớm." Ngoài mặt Thương Lung Tinh trấn định nói chuyện, trong lòng thật ra đã có chút hốt hoảng. Cho tới nay nàng đều cho rằng mình không cần tình cảm gì, vậy mà trong lúc vô tình lại để cho hắn tiến vào trong lòng mình, còn chiếm cứ một vị trí khá lớn. Bây giờ bài xích hắn như thế, cũng bởi vì hậu viện của hắn có quá nhiều nữ nhân.

"Sau khi thọ yến lần này kết thúc, ta liền xử lý tốt vấn đề của nàng, nhưng nàng tuyệt đối không được cho phép để cho bất luận kẻ nào chiếm giữ tim nàng, nếu không bất kể là ai, ta đều diệt đến cùng." Giọng nói Đông Phương Dịch Hàn bá đạo lạnh lẽo tuyên bố. Trong thần sắc lại tràn đầy tự tin và

cuồng vọng, cùng với tình yêu sâu sắc.

Thương Lung Tinh vốn cho hắn chỉ nói thôi, không ngờ lúc này hắn lại nghiêm túc như vậy. Nhìn dáng vẻ của hắn cũng không phải là đang diễn trò, trong lòng có chút kỳ quái. Thời gian bọn họ tiếp xúc lẫn nhau không dài, vì sao hắn để ý đến nàng như vậy?

Mặt Thương Lung Tinh không thay đổi nhìn hắn, mâu quang trong mắt thoáng qua một luồng kinh ngạc, lạnh nhạt nói: "Người nhận định người không cam kết sai người chứ?"

"Dĩ nhiên sẽ không, ta nghiêm túc, tuyệt đối không nói giỡn, không cho phép nàng động tâm với người khác." Đông Phương Dịch Hàn không chút biểu tình nhìn Thương Lung Tinh, giọng nói bá đạo không tha. Trong lòng lại hoảng loạn, hắn không thể lúc nào cũng quản được nàng.

"Hiện giờ ta không có tâm tình nói những thứ này, sau này hãy nói đi." Sau khi Thương Lung Tinh nghe lời của hắn, khóe miệng giật giật, mặt hắc tuyến, người nha, có thể không bá đạo như vậy được không? Nàng cũng không phải là vật phẩm, huống chi có thích một người hay không là có thể không chế sao? Bất đắc dĩ, chỉ có thể nói cho có lẽ.

"Ta không phải chỉ là nói suông, nàng đừng qua loa cho xong, ta nói được là làm được." Đông Phương Dịch Hàn nhìn về mặt thương Lung Tinh, có chút lực bất tòng tâm rồi lại cường thế khẳng định. Trong lòng lại cảm thấy chưa bao giờ có cảm giác vô lực như thế này, hắn đoán không ra tâm tư của nàng. Chẳng lẽ là bởi vì trước kia nàng chịu quá nhiều tổn thương hay bởi vì nàng có nguyên nhân khác? Vì sao rõ ràng là hai người ở rất gần, lại có cảm giác khoảng cách rất xa xôi.

Thương Lung Tinh im lặng nhìn hắn, vẻ mặt tràn đầy mâu thuẫn, lúc này nàng cũng không biết nên làm thế nào mới xem là tốt nhất? Hôm nay chỉ có thể im lặng giữ vững trầm mặc.

Đột nhiên eo cảm thấy có chút đau, mới phát hiện nàng còn bị Đông Phương Dịch Hàn ôm, ngẩng đầu nhìn hắn, thấy ánh mắt thâm thúy của hắn cũng đang nhìn chằm chằm nàng, không đợi nàng kịp phản ứng, hắn liền hôn nàng thật sâu.

Thương Lung Tinh hồi thần, muốn tránh thoát trời buộc, lại phát hiện mình không thể động đậy, sớm đã bị hắn khống chế. Chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lấy, trong lòng buồn bực vô cùng, có ai chịu ủy khuất giống như nàng không? Lại bị cưỡng hôn.

Nhưng mà Đông Phương Dịch Hàn lại không để ý tới ý nghĩ của Thương Lung Tinh lúc này, hắn chỉ biết là hắn muốn ôm lấy nàng thật chặt, không cho nàng có cơ hội thoát đi. Chưa từng có người khiến hắn có cảm giác lo được lo mất như vậy, ngay cả chính bản thân hắn cũng không thể giải thích rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Coi trọng hắn?

Trong nháy mắt, ngày sinh thần Thương Minh đã đến, từ trên xuống dưới Thương phủ đều vô cùng bận rộn, vui sướng, một mảnh hoan thanh tiếu ngữ * (nói cười sung sướng), không khí vui vẻ.

Sáng sớm, trong phủ tung bừng náo nhiệt, khách quý lục tục đi đến Thương gia. Thương Lung Tinh thờ ơ lạnh nhạt, giống như không chuyện gì liên quan tới nàng. Bên cạnh Nam Cung Hành Vân lại có chút tò mò nhìn nàng, ý tứ thử dò xét nói: "Hình như người không quan tâm lắm, không cần giúp một tay xử lý gì sao?"

Thương Lung Tinh nhàn nhạt nhìn hắn một cái, như không có chuyện gì xảy ra: "Hoàng đế không vội, thái giám đã gấp hả?"

Câu nói đầu tiên thành công chặn đứng lời nói của Nam Cung Hành Vân, chỉ có thể sờ sờ lỗ mũi, đứng ngoài quan sát, trong lòng rất kinh ngạc nàng tinh táo và thờ ơ như vậy.

"Lung nhi, sao nàng không đợi ta." Đông Phương Dịch Hàn cách đó không xa đến gần bên người Thương Lung Tinh, đưa tay nắm lấy hông của nàng, ánh mắt hướng về Nam Cung Hành Vân, giống như khiêu khích nhìn hắn.

Nam Cung Hành Vân nhìn hành động của Đông Phương Dịch Hàn, trong con ngươi lướt qua một đạo tinh quang khiến người khác không rõ, thấy cử chỉ thân mật của bọn họ làm cho hắn nhìn có chút chướng mắt, nhưng mặt ngoài lại cười khê nói: "Vị này chính là Tiêu Dao Vương đi? Nghe danh đã lâu, tại hạ Nam Cung."

"Đúng là ta, Nam Cung huynh khách khí." Đông Phương Dịch Hàn cũng khách khí hàn huyên, trong lòng lại có chút nghi ngờ với người này, rốt cuộc người này có thân phận gì, tại sao có cảm giác quen thuộc? Tạm thời lại không nhớ ra được.

Thương Lung Tinh cũng không chú ý đến động tác của bọn họ, nhưng mà đối với cử chỉ thân mật của Đông Phương Dịch Hàn có chút không quen, đang muốn đẩy ra hắn, lại nghe được hắn thấp giọng nói bên tai nàng: "Không cho đẩy ta ra, nếu không ta liền hôn nàng"

Trần Thương Lung Tinh xẹt qua mấy đường hắc tuyến, cau mày, đầu óc của nam nhân yêu nghiệt này có phải có vấn đề hay không? Lại có loại uy hiếp năng thế này? Không chút suy nghĩ, đã đưa tay sờ trán hần. Không nóng lên nha, tại sao có hành động không bình thường như vậy?

Đông Phương Dịch Hàn biết rõ ý tứ của Thương Lung Tinh, lại giả ngây giả dại nói: "Lung nhi, nàng đang làm gì vậy? Nam Cung huynh vẫn còn ở nơi này đấy." (bản chất vô sỉ được bộc lộ :D2)

Lời này vừa nói ra, Thương Lung Tinh im lặng, khóe miệng mím thẳng, có người mở mắt nói mò như vậy sao? Rõ ràng là chuyện đơn giản, tại sao từ trong miệng hần phát ra, lại trở thành tiếng nói mười phần ái muội?

Lúc này Nam Cung Hành Vân tay nắm thành quả đầm thật chặt, ánh mắt thâm thúy nhìn vào hai người, trong lòng cũng không hiểu vì sao quan tâm Thương Lung Tinh như thế? Từ góc độ hần đứng nhìn, hai người thực sự là rất thân mật khăng khít, khiến lòng hần hết sức không thoải mái, rất muốn kéo bọn họ ra. . . Vậy mà hiện tại một chút lập trường hần cũng không có, chỉ có thể âm thầm hao tổn tinh thần.

"Vương gia, tiểu thư, công tử, lão gia nói mọi người đến đại sảnh tham dự yến hội." Quân gia cách đó không xa đi tới, cung kính nói. Nhìn không khí giữa ba người kỳ quái, thần sắc cũng nghi ngờ khó hiểu.

"Ừ, người đi trước, chúng ta đến sau." Thương Lung Tinh lạnh nhạt đáp lời. Trong lòng kỳ quái hôm nay Tiêu Dao Vương này không phải ăn nhầm thuốc chứ? Thật sự không giải thích được. (Ca ghen đây==")

Thương Lung Tinh nhìn bọn họ một cái, cũng không nói gì trực tiếp đẩy cánh tay bên hông ra, nhẹ nhàng dời bước, không để ý tới bọn họ đi đến đại sảnh.

"Lung nhi, chờ ta một chút." Đông Phương Dịch Hàn sừng sốt, hồi thần, nhìn Thương Lung Tinh đi cách đó không xa, liền mở miệng đuổi theo.

Mà sắc mặt Nam Cung Hành Vân vẫn không thay đổi nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, vẻ mặt tràn đầy phức tạp, ngưng trọng suy nghĩ sâu xa.

Khi mấy người Thương Lung Tinh đã đi đến đại sảnh, gần như tất cả mọi người đều đã đến đông đủ. Mọi người kinh ngạc nhìn bọn họ, nói đúng hơn là nhìn về phía Đông Phương Dịch Hàn, hiển nhiên là không ngờ Tiêu Dao Vương lại xuất hiện ở chỗ này?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không phản ứng kịp. Không biết người nào phản ứng trước, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Ra mắt Vương gia, Vương Phi." Tất cả mọi người sau khi sững sờ kinh rồi rít hành lễ, nhưng vẫn có chút khó mà tin được nhìn Đông Phương Dịch Hàn, giống như đề phòng kẻ giả danh.

Thương Lung Tinh liếc mắt một cái xem thường, im lặng nhìn một đồng lõa người quỳ trên mặt đất, trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới hôm nay nhiều người đến chúc thọ như vậy.

"Điều miễn lễ đi, hôm nay là sinh thần nhạc phụ Bồn vương, các vị không cần đa lễ, tránh cho hồng bầu không khí." Đông Phương Dịch Hàn lạnh nhạt nói, toàn thân tản mát ra một loại khí chất uy nghiêm và cao quý không thể khinh thường. . .

"Tạ vương gia." Mọi người rồi rít đứng dậy an vị, thần sắc khác nhau nhìn tất cả trước mắt.

"Thiên hạ kỳ trang Phó môn chủ đến." Đang lúc tất cả khách nhân suy nghĩ sâu xa, liền nghe được giọng nói từ ngoài cửa truyền vào, mọi người sững sốt, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thế nào lần này lại đến những hai người không tưởng được.

Thương Lung Tinh nhíu mày, sắc mặt lạnh nhạt nhìn Phó môn chủ kia, trong lòng lại kỳ quái tại sao Dịch Thủy Hàn không xuất hiện?

Chỉ lo suy nghĩ không có chú ý tới mình đang nhìn chăm chăm Phó môn chủ kia, cho đến khi phát hiện bên hông bị xiết, mới hồi thần, không hiểu gì nhìn chủ nhân đôi tay bên hông, mặt mang theo nghi ngờ nhìn hần, đang muốn mở miệng, lại nghe được thanh âm hần giận dữ khinh miệt: "Nàng cứ nhìn chăm chăm vào hần làm gì? Coi trọng hần?"

Mặt Thương Lung Tinh nhất thời chảy mồ hôi, khóe miệng giật giật, người đang nói gì đấy? Nàng bụng đói ăn quàng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Lễ vật sinh thần

Editor: Ôp

Thương Lung Tinh đẩy hần một cái, lạnh lùng nói: "Đúng thì thế nào? Người quản được sao?"

Đông Phương Dịch Hàn hí mắt nhìn xuống Phó môn chủ kỳ trang, vừa nhìn về phía Thương Lung Tinh, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lùng. Đưa tay ôm lấy Thương Lung Tinh, yêu mỹ nói: "Ta biết nàng đang nói đùa, nếu thật sự coi trọng hần, ta liền giết hần. "

Thương Lung Tinh nhú mày, vẻ mặt tràn đầy hài hước, tùy ý nói: "Ta cứ nhìn người khác thì người có thể diệt được bao nhiêu?"

Đông Phương Dịch Hàn nghe thấy, trên đỉnh đầu giống như bay qua một đám quạ đen, sắc mặt đen như đáy nồi, vẻ mặt tràn đầy chiếm giữ và bá đạo, cường thế nói: "Vậy tới một người ta giết một người, tới một đôi diệt một đôi, ai dám dòm ngó đến nàng, ta liền phế kẻ đó, nếu nàng không tin, vậy thì thử xem. "

"Là sao? Người xác định người có bản lĩnh đó?" Thương Lung Tinh khinh bỉ nhìn hần một cái, nhàn nhạt nói.

"Thiên hạ này còn không có người ta không dám động, nàng có thể thử." Giọng nói Đông Phương Dịch Hàn đầy khí phách, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cả người tản mát ra khí chất cao quý và sự uy hiếp khiến người khác không thể bỏ qua, khiến Thương Lung Tinh không khỏi sùng sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới hần nghiêm túc như vậy.

Mà lúc này Phó môn chủ ở cách đó không xa ánh mắt quái dị tò mò nhìn bọn họ, đầu nghiêng về phía Thương Lung Tinh, không có chút nào chú ý đến vẻ mặt không vui của Đông Phương Dịch Hàn.

Thương Lung Tinh cau mày, kỳ quái nhìn Đông Phương Dịch Hàn, lạnh nhạt nói tiếp: "Chưa bao giờ ta làm chuyện không nắm chắc, thử thì miễn đi. "

Đông Phương Dịch Hàn sùng sốt, đột nhiên khoe môi nhất câu, lộ ra nụ cười mỉa hoặc, thần sắc vui vẻ: "Đúng vậy, ai dám tới trực tiếp diệt, không cần thử, nàng cũng bớt phiền không ít. "

Môi Thương Lung Tinh co quắp, ý của nàng căn bản không phải là thế này, sao vào trong miệng của hần lại ra như vậy chứ?

Quay người xem thường, quyết định không để ý tới hần, nhẹ nhàng cầm lên một ly trà, nhàn nhã uống.

Ở nơi xa một ánh mắt ác độc nhìn chăm chú vào Thương Lung Tinh, hần không thể thiên dao vạn quả nàng.

"Chuẩn bị xong chưa?" Một nữ nhân ăn mặc cao quý hung tợn nói. Vẻ mặt tràn đầy ác độc cùng đắc ý, khuôn mặt âm u.

"Đều chuẩn bị xong, phu nhân yên tâm." Đứng ở bên cạnh là một thiếp thân nha hoàn có lòng tin mười phần trả lời.

"Nhớ, chỉ cho phép thành công, không cho thất bại." Phu nhân kia hết sức hài lòng gật đầu, lần nữa giao phó.

Phu nhân kia cũng chính là Dương Tú Nhi, trên khuôn mặt nhu mỹ của bà lộ ra sự ác độc, xoay người rời đi.

Ở trên đại sảnh, mặc dù mọi người ngoài dự đoán lần này nhân vật đặc biệt trình diện, nhưng cũng không đi truy cứu, lúc này đều có hai ba nhóm người tụ tập với nhau nói chuyện, chờ đợi nhân vật chính lên màn, yến hội sẽ bắt đầu. . .

Thời điểm lúc mọi người nói chuyện về thời tiết, Thương Minh cười cười tiến vào đại sảnh, giọng nói vang dội lại có địa: "Hôm nay là sinh thần lão phu, đa tạ các vị đã đến chúc mừng, mọi người tận tình vui sướng, không cần câu nệ. . ."

Lời này vừa nói ra, tất cả đã thấy nhân vật chính đến nơi, rồi rít đi lên dâng lễ vật, bày tỏ chúc mừng. Thương Lung Tinh nhợt nhạt nhìn một đồng lớn lễ vật, lòng mày nhếch lên, quyền quý ở cô đại này không thể xem thường nha! Nhiều lễ vật như vậy, đưa đến thế kỷ 21, thành đồ cổ, giá cả không biết phải mấy triệu. Những người này thật là đủ xa xỉ, tùy tiện vừa ra tay đều là lấy ra đồ gì đó giá trị liên thành.

"Tiểu thư, lễ vật của người gờ mang lên sao?" Mộng Vũ thấp giọng hỏi Thương Lung Tinh, thần sắc tràn ngập tò mò, đem qua nhìn nàng bận rộn hơn nửa ngày trong phòng bếp, không biết là làm gì?

"Ừ, lấy vào đi. Cẩn thận một chút, chớ đụng phải." Thương Lung Tinh nhìn ánh mắt tò mò của nàng, khẽ cười lên tiếng, giao phó.

Khi Mộng Vũ cầm một bánh sinh nhật cao ba tầng tiến vào đại sảnh, tiếng vang ầm ỹ trong đại sảnh lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người tò mò tròn mắt há mồm nhìn chiếc bánh sinh nhật kia cao khoảng nửa thước, không biết là vật gì? Mặt theo mang nghi ngờ nhìn lễ vật thần bí này chờ đợi giải đáp.

Đông Phương Dịch Hàn nhìn vẻ mặt bình tĩnh Thương Lung Tinh, thần sắc thoáng qua một luồng kinh ngạc, không nghĩ nàng lấy ra lễ vật đặc biệt như thế, nhìn như có thể ăn, cũng không biết vật kia làm ra sao? Hần đi qua rất nhiều nơi, nhưng lần đầu tiên thấy vật kia. Trong lòng cũng hứng thú tìm tòi nghiên cứu hơn đối với Thương Lung Tinh.

"Lão gia, đây là lễ vật tiểu thư chuẩn bị cho sinh thần của ngài. " Mộng Vũ tự hào nói, nhìn nhiều người phú quý như vậy, lại không hiểu vật này, hiển nhiên đã nói lên thứ này có chỗ hơn người, tặng một lễ vật đặc biệt như vậy, so với người tặng vàng bạc châu báu gì kia có vẻ ý tứ hơn nhiều.

"Ha ha, tốt, vật đặc biệt như thế, lão phu vẫn là nhìn thấy lần đầu tiên đây." Thương Minh mặt mày hớn hở nhìn Thương Lung Tinh, trong ánh mắt tràn đầy thương yêu cùng cưng chiều, tự hào nói.

Khóe miệng Thương Lung Tinh giật giật, bánh sinh nhật này là do nửa đêm hôm qua nàng nhiệt huyết sôi trào làm ra, căn bản không nghĩ đến phản ứng

mọi người như vậy. Nàng chỉ vì không chuẩn bị cái lễ vật quan trọng gì, mới làm cái bánh sinh nhật này, không nghĩ rằng bây giờ lại trở thành tiêu điểm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thật đúng là thâm tàng bất lộ nha

Editoer: Ôp

"Tỷ tỷ, lễ vật của tỷ thật đặc biệt nha, là cái gì vậy?" Thương Doanh Nhi tò mò nhìn bánh sinh nhật kia, thấp giọng hỏi.

"Bánh sinh nhật, có thể ăn." Thương Lung Tinh nhàn nhạt nói, thường thức chén trong tay.

"Tinh nhi, nàng nói một chút đây là cái gì?" Đang lúc Thương Doanh Nhi lại muốn đặt câu hỏi, liền nghe được giọng nói tràn đầy vui mừng của Thương Minh.

Kể từ sau khi ái thể của ông rời đi, ông cơ hồ là đem tất cả yêu thương cho nàng, đặt trong lòng bàn tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan. Cho đến khi mấy tháng trước nàng xuất giá, cũng đưa nhất cho nàng thứ tốt nhất.

Vậy mà trong lòng vẫn còn có chút áy náy, mặc dù bình thường rất thương nàng, nhưng luôn luôn bận rộn buồn bán ở ngoài, không để mắt đến hứng thú yêu thích của nàng, không nghĩ tới nàng lúc này lại học được thủ nghệ như thế.

Dương Tú Nhi nhìn khuôn mặt hưng phấn của Thương Doanh Nhi, chỉ hận rèn sắt không thành thép, trong lòng thất vọng với Thương Doanh Nhi vô cùng, vì sao con gái của bà tốt với Thương Lung Tinh kia như vậy, tín nhiệm như vậy? Vì sao không thể đứng cùng một trận tuyến với bà? Nghĩ tới đây, dịu dàng trên mặt trở nên ác độc âm hiểm, bà tuyệt đối không cho phép Thương Lung Tinh lấy đi mọi thứ trong Thương gia.

"Đây là bánh sinh nhật, coi như là bánh ngọt đi." Thương Lung Tinh đi đến phía trong đại sảnh, nhìn bánh sinh nhật lạnh nhạt nói. Tay cũng cầm lên 5 cây nến nhỏ mình đặc chế để bên cạnh, cầm từng cây một trên bánh.

Mọi người thấy động tác của Thương Lung Tinh, rất kỳ quái nhìn vào, không hiểu vì sao một chiếc bánh ngọt đang tốt như thế lại chen vào 5 cây nến? Cho đến lúc nàng cầm lửa lên đốt đầu nến, càng khiến cho mọi người thêm xôn xao, khó hiểu. Sau đó lập tức vang lên tiếng sợ hãi, tiếng nghi ngờ, tiếng kinh ngạc, tiếng tò mò ở trong đại sảnh. . .

"Oa, người xem, thật thần kỳ, lại có thể làm như vậy? Đây rốt cuộc là sao nha?"

"Ừ ừ, Đúng vậy, vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy đấy. "

"Thật là xinh đẹp, nếu sinh nhật của ta có vật đặc biệt như vậy, thật là tốt biết bao."

"Người xem, phía trên cây nến còn lóe lên ánh sáng năm màu đấy."

"Không biết, chiếc bánh ngọt chen vào những cây nến này còn có thể ăn không? Thoạt nhìn rất ngon miệng. "

...

Thương Lung Tinh nghe tiếng nghị luận mọi người, lông mày nhếch lên, những người này phản ứng cũng quá hơi quá đi? Bánh sinh nhật này vốn là phải đốt nến trong buổi tối mới đẹp, mà bây giờ là ban ngày, căn bản không nhìn ra hiệu quả, các nàng cũng có thể nói đến mức thần kỳ như thế, thật sự là hết ý kiến.

Đồng Phương Dịch Hân nhìn Thương Lung Tinh một bộ tử y nhạt, trong con ngươi thoáng qua một tia tán thưởng và thương yêu. Trước kia không biết nàng trôi qua cuộc sống thế nào, nhưng hôm nay với thủ nghệ như này, nói vậy phải bỏ ra không ít tâm huyết? Ánh mắt nóng rực vẫn nhìn chăm chú vào Thương Lung Tinh, vẻ mặt tràn đầy vui sướng. Xem ra hân nhật được bảo vật. . .

"Cha, người tới đây một chút." Thương Lung Tinh không có để ý lời nói của mọi người, xoay người nhìn về phía Thương Minh, nhẹ giọng gọi.

"Tốt." Thương Minh vừa nghe Thương Lung Tinh gọi ông, lập tức đáp trả đi đến.

"Cha, người hãy ước gì đi. Sau đó thổi tắt cây nến." Thương Lung Tinh nói xong cũng làm động tác, cho Thương Minh làm theo, nói ông nhìn về phía bánh sinh nhật ước.

"A, tốt, tốt." Thương Minh nhìn chiếc bánh sinh nhật lấp lánh, trong mắt tràn đầy ý vui sướng, liền tiếp nói mấy từ tốt, dựa theo phương pháp Thương Lung Tinh nói mà làm.

Thương Lung Tinh nhìn phản ứng của mọi người, có chút không tương. Đây là việc đơn giản ở thế kỷ 21, vậy mà ở chỗ này lại trở thành tiêu điểm, chẳng qua là không nghĩ sẽ lớn đến thế. . . Xem ra sau này có thể mở một gian hàng bánh ngọt nư vậy bánh, chắc chắn buôn bán sẽ rất tốt.

"Tình nhi, sau đó thì sao? Nên làm như thế nào?" Thương Minh cho ước xong rồi thổi tắt cây nến, không biết bước kế tiếp nên làm thế nào, có chút mờ mịt hỏi Thương Lung Tinh.

"Cầm cái dao bên cạnh lên, từ phía trên cắt dọc xuống." Thương Lung Tinh nhẹ nhàng nói xong, đưa tay lấy cây nến ra, ý bảo Thương Minh bắt đầu cắt bánh sinh nhật.

Nhìn tay run nhẹ Thương Minh không biết làm sao, nàng nhận lấy cây dao trong tay Thương Minh, nhẹ nhàng bắt đầu cắt bánh, từ từ cắt chiếc bánh ba tầng cao từng miếng nhỏ, phân đều đặt trên đĩa.

"Mộng Vũ, phân phát cho bọn họ thử một chút." Thương Lung Tinh cắt xong bánh ngọt, mở miệng nói.

"Vâng, tiểu thư." Mộng Vũ nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Thương Lung Tinh, cầm lên số bánh đã được chia nhỏ phát ra.

Mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau, không biết như thế nào cho đúng, thậm chí có người cầm lên cái nĩa trên đĩa nghiên cứu, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc. Đồng loạt nhìn về Thương Lung Tinh, chờ đợi đáp án.

Ánh mắt Thương Lung Tinh nhàn nhạt đảo qua, lúc ánh mắt mọi người tò mò, cầm lên một khối bánh ngọt cuối cùng, dùng nĩa nhẹ nhàng lấy một khối bánh nhỏ cho vào miệng, ngoài mặt là giải thích phương pháp ăn, sau đó uyển chuyển nói: "Mọi người theo như phương pháp của ta, thử ăn một chút xem thế nào?"

Mọi người vừa nghe, rói rít đưa tay cầm nĩa lên, xiên một miếng nhỏ bánh ngọt bỏ vào miệng, trong lúc nhất thời, tất cả đều xuất hiện vẻ mặt bất khả tư nghị cùng khiếp sợ, ngơ ngác nhìn thức ăn trong tay.

"Cô nương, món điểm tâm ngọt đặc biệt như thế có thể cho tại hạ biết cách làm hay không? " Một thương nhân ước chừng chừng bốn mươi tuổi, mặt mày hưng phấn, con ngươi tràn đầy chờ mong.

"Tạm thời ta chưa tính truyền ra ngoài, sau này có thể được." Thương Lung Tinh lạnh nhạt nói.

"Ồ, đáng tiếc, vậy xin cô nương sau này chiếu cố nhiều hơn." Vị thương nhân kia có hơi thất vọng, nhưng vẫn rất có thành ý nói.

Dương Tú Nhi nhìn mọi thứ trước mặt, ánh mắt trở nên dữ tợn ngoan lệ, bộ mặt âm u. Không nghĩ Thương Lung Tinh lần này trở lại, lại còn dễ dàng chiếm cứ ánh mắt của mọi người. Nếu như hôm nay Thương Minh thật sự tuyên bố nàng thừa kế sản nghiệp, tin tưởng sẽ có rất nhiều người vì vậy mà ủng hộ nàng.

Không được, nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, tuyệt không cho phép tình huống như thế phát sinh. Suy nghĩ suy nghĩ, nhìn một chút Thương Minh, lại nhìn xuống Thương Lung Tinh, cuối cùng ánh mắt dừng trên người một tiểu nha hoàn nơi đó, ý bảo nàng nhanh ra tay.

Lúc Thương Lung Tinh trở về an vị, Đông Phương Dịch đột nhiên Hàn nhích tới gần nàng, vòng tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, hơi thở nóng rực phả ra bên tai Thương lung Tinh, giọng nói trầm thấp từ tính vang lên: "Lung nhi, nàng thật đúng là thâm tàng bất lộ* nha!"

*Thâm tàng bất lộ: Che giấu tài năng, chỉ những người cao thâm nhưng không lộ ra.

Thương Lung Tinh không thay đổi nhìn hắn, mặt trấn định, trầm mặc, không để ý chút nào đến giọng nói của Đông Phương Dịch Hàn. Tay cầm ly trà, nhàn nhạt uống.

Lúc này, tiểu nha hoàn mặc quần áo xám tro đứng ở bên cạnh, vội vàng đến gần nàng, giúp nàng rót trà, tay giống như rất khấn trương nhẹ nhàng run lên. Về mặt có chút hốt hoảng lui trở về, mắt lại thỉnh thoảng nhìn chằm chằm vào ly trà của Thương Lung Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Nàng đã đi đâu?

Editor: Ôp

Làm sao Thương Lung Tinh bỏ qua thần sắc của nàng ta chứ? Nhưng mà nàng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, sau đó không để ý đến. Khi tay lần nữa cầm lấy cái chén, chợt chuyển sang Đông Phương Dịch Hàn, đến gần bên tai của hắn, nhẹ nhàng nói: " Cho dù lát nữa có phát sinh chuyện gì, ngươi cũng không được nhúng tay vào. "

Trải qua bản nhạc đệm nhỏ vừa rồi, tuy mọi người không thể lấy được cách làm bánh ngọt, nhưng cũng không mất hứng, vẫn chuyện trò vui vẻ như cũ,

về mặt chuyên chú nhìn vũ cơ biểu diễn trên đại sảnh, mà thương Lung Tinh không biết là, ở góc độ khác nhìn về bên này, tư thế vừa rồi có rất nhiều ái muội, khiến cho thần sắc vài người càng thêm mờ mịt không thôi.

Trong con người Đông Phương Dịch Hàn thoáng qua một luồng nghiền ngẫm, vui vẻ gật đầu một cái. Mặc dù không biết nàng muốn làm gì, nhưng từ trong ánh mắt của nàng có thể thấy được, nhất định lát nữa sẽ có chuyện phát sinh, hơn nữa còn có liên quan với nàng. . .

Thương Lung Tinh nói xong liền ngồi thẳng người, lúc giờ chén lên muốn uống, lại đột nhiên đề xuống. Còn tiểu nha hoàn bên cạnh lại khấn trương đến mức trán đỏ mồ hôi lạnh, run rẩy nhìn nàng, còn có một người khác cũng gắt gao nhìn chăm chăm ly trà trong tay nàng. Không ai biết đây là do Thương Lung Tinh cố ý, nàng đã sớm ngửi thấy mùi lạ không tầm thường từ trong nước trà tỏa ra, chỉ là muốn xác định có bao nhiêu người đang chú ý nàng mà thôi.

Mắt lạnh quét một vòng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, quả nhiên là bà ta. Thương Lung Tinh giờ chén lên lần nữa, uống vào. Phất tay nói tiểu nha hoàn kia thêm một chén nữa. Tiểu nha hoàn cầm bình trà, hiển nhiên có chút mừng rỡ, về mặt vô cùng đắc ý, vội vàng lại rót thêm cho Thương Lung Tinh.

Thương Lung Tinh lại uống như không có chuyện gì xảy ra, về mặt không hề lo lắng nhìn hết thấy trước mắt. Chỉ chốc lát, nàng liền đứng lên, nói với Đông Phương Dịch Hàn: "Nơi này có chút nóng, ta ra ngoài đi dạo một chút. "

Tiểu nha hoàn bên cạnh vừa nghe thấy Thương Lung Tinh muốn đi ra ngoài, sắc mặt mừng rỡ bám theo đi cùng, còn không quên nhìn về phía Dương Tú Nhi. Giống như đang xin phép chỉ thị bước kế tiếp nên làm như thế nào?

"Tiểu thư, toàn bộ đều được chuẩn bị xong." Thương Lung Tinh vừa mới đi ra không lâu, Mộng Vũ dựa vào gần bên tai nàng, nhẹ nhàng nói.

"Ừm, chiếu theo kế hoạch làm việc, cho Mục Vũ đưa ra toàn bộ tư liệu đã điều tra đến." Thương Lung Tinh mặt lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

"Vâng, tiểu thư." Mộng Vũ đáp, liền đi ra ngoài. Chỉ để lại một mình Thương Lung Tinh đứng ngắm hoa ở hoa viên. . .

"Tiểu thư, có phải người không được thoải mái hay không? Có cần đi nghỉ ngơi một chút không ạ?" Tiểu nha hoàn vừa rồi đứng bên cạnh Thương Lung Tinh châm nước nhẹ nhàng nói, trên mặt lại không che giấu được một phần tính toán thành công cùng vẻ mặt đắc ý dạt dào.

"Ừ, ta đi trước nghỉ ngơi một chút." Thương Lung Tinh sờ sờ cái trán, cảm giác cơ thể hơi mệt, nhàn nhạt nói. Chẳng qua là không ai phát giác về mặt của nàng đã som trở nên lạnh như băng, trong con người lướt qua một tia tinh quang cùng sát ý.

"Phu nhân, mọi thứ đều hoàn thành theo chỉ thị của ngài, hiện tại nên làm như thế nào?" Tiểu nha hoàn len lén đi theo thấy Thương Lung Tinh tiến vào gian phòng nghỉ ngơi, liền vội vàng trở lại bẩm báo kết quả.

"Ừ, thật tốt quá, chưa tới nửa canh giờ nữa người tìm lý do dẫn lão gia và khách quan đi xem là được." Mặt Dương Tú Nhi lộ vẻ phần hận và oán độc, một loại hưng phấn gấp gáp vì cuối cùng ý định đã theo như ý muốn.

"Dạ, phu nhân, nô tỳ đi chuẩn bị." Tiểu nha hoàn đáp, vội vàng rời đi.

"Lão gia, không xong, đại tiểu thư ... nàng đã xảy ra chuyện." Ước chừng qua nửa canh giờ, một tiểu nha hoàn mặc bộ y phục xám tro vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào, vừa thở hổn hển vừa nói.

"Chuyện gì xảy ra, Tinh nhi thế nào?" Thương Minh vừa nghe Thương Lung Tinh đã xảy ra chuyện, gấp gáp vô cùng, nhưng lại sợ quá nhiều người biết, dù sao cũng là chuyện nhà, chỉ có thể hàng thấp giọng, có chút gằm nhẹ nói.

"A, tiểu thư... nàng. . . Lão gia, hay là ngài đi qua xem một chút đi." Tiểu nha hoàn khó nói, trên mặt tràn đầy khấn trương và lo lắng. Trong lòng ở buồn bực làm sao để cho Thương Minh tự nguyện đi xem với nàng đây, đồng thời ánh mắt cũng có vẻ giấu diếm nhìn Tiểu Dao Vương ngồi ở bên cạnh.

"Được, đi, đi xem một chút." Thương Minh cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy, vừa nghe Thương Lung Tinh có chuyện, liền vội vàng muốn xem đến rốt cuộc là thế nào?

Đông Phương Dịch Hàn bên cạnh vừa nghe thấy Thương Lung Tinh gặp chuyện không may, sắc mặt trở nên âm trầm, trong lòng cũng khấn trương lo lắng, nhưng lại nghĩ đến lời nàng nói bên tai lúc nãy, lại yên tâm không ít. Nhưng trong lòng vẫn không tự chủ được đứng ngồi không yên, liền đứng dậy theo sau lưng bọn họ đi xem một chút, đương nhiên cũng không thiếu được đám người Tiểu Úc vẫn theo bên người.

Khi đoàn người Thương Minh đạt tới yến thính cách đó không xa phòng khách lúc, nghe được từ bên trong phòng truyền đến từng trận tiếng rên rĩ ái muội, thờ gấp, còn có tiếng gằm nhẹ của nam tử, nhất thời xanh cả mặt, khó coi hơn chết, vừa nghe cũng biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Khiến cho Thương Minh không rõ là tại sao có thể như vậy, vì sao lại là Tinh nhi?

Đông Phương Dịch Hàn tuần dật khuôn mặt lúc này cũng âm trầm nặng nề, tay nắm thật chắc, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lùng đóng băng người khác. Có thể tưởng tượng bên trong nếu quả thật là Thương Lung Tinh, hẳn có mất bình tĩnh mà một chương giết chết nam nhân kia hay không. . .

Đang lúc mọi người do dự có nên đi vào hay không, lại ngoài ý muốn nghe được giọng nói của Thương Lung Tinh: "Các người đang làm gì vậy? Có chuyện gì không?"

Mọi người nghe vậy quay đầu, sững sờ nhìn Thương Lung Tinh trong lòng đánh dấu chấm hỏi, nàng ở chỗ này, vậy bên trong là người nào? Không phải nói nàng xảy ra chuyện sao? Chẳng lẽ có gì nghĩ sai rồi?

Nét mặt Đông Phương Dịch Hàn mừng rỡ, nhanh chóng lắc mình đến bên cạnh nàng, ôm eo nhỏ nhắn của nàng, nhàn nhạt nói: "Nàng đã đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nhất định có hiểu lầm gì?

Editor: Ôp

Khóe môi Thương Lung Tinh kéo lên, mặt mày như họa vẽ ra nụ cười tuyệt mỹ, lại giống như đáng vẻ lúng túng quần bách, có chút ngượng ngùng vô tội nói: "Vốn là ta không thoải mái ở trong người nên đi nghỉ ngơi, nhưng mà, hình như không đúng quy củ lắm... có chuyện gì tìm ta sao?"

Lời này vừa nói ra, thần sắc tất cả mọi người quái dị nhìn vào gian phòng, lại trầm mặc nhìn thoáng qua Thương Lung Tinh. Mà tiểu nha hoàn đi ở phía trước nhanh chóng đến gần cửa phòng, kinh hoảng hoảng sợ, ấp úng nói: "Đại... Đại tiểu thư, người... Ở chỗ này, vậy... Bên trong là người nào?"

Thương Lung Tinh xoay người, muốn tránh thoát ra trong ngực Đông Phương Dịch Hàn, ngược lại còn bị hắn ôm chặt hơn, bên hông cảm giác có chút đau, khẽ cau mày, ngược mắt nhìn hắn một cái, bất đắc dĩ, tùy theo hắn, nhìn về phía tiểu nha hoàn kia, nhàn nhạt nói: "Bên trong có ai không? Lúc đi ra ta không thấy ai cả!"

"Vào xem một chút đi?" Đông Phương Dịch Hàn xác định Thương Lung Tinh không có việc gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, về phần bên trong là ai cũng không liên quan đến hắn, chẳng qua hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc là người nào đang làm trò quỷ? Vở kịch này rõ ràng là muốn hãm hại nữ nhân của hắn...

Thương Minh gật đầu, ông cũng muốn biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, hơn nữa còn ở trong phủ của ông. Vì vậy, liền nói với tiểu nha hoàn: "Mở cửa ra xem bên trong là người nào?"

"Chi" một tiếng, tiểu nha hoàn run rẩy mở cửa gian phòng, chỉ thấy y phục lộn xộn vứt đầy đất, hai bóng người trên giường còn đang hăng hái trong chiến đấu, không chút nào phát hiện đoàn người đứng ngoài cửa.

Thương Minh xanh cả mặt, trên khuôn mặt lộ ra một vẻ ngoan lệ. Phát phát tay, ý bảo tiểu nha hoàn kia vén lên màn giường. Trong lòng tiểu nha hoàn đang kỳ quái, người này rốt cuộc là người nào, thế nào y phục trên đất quen thuộc như vậy? vén màn lên vừa nhìn vào, mắt choáng váng, ngăn người đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như là bị điểm huyết.

"Đây... Là... Là Nhị phu nhân, làm sao... Có thể?" Tiểu nha hoàn hoàn hồn, không thể tin nhìn hai người trên giường. Vẻ mặt tràn đầy hoảng hốt và sợ hãi.

Thương Minh nghe vậy, đến gần nhìn, sắc mặt trở nên âm trầm đáng sợ, tay "Bốp" một tiếng vỗ trên bàn, tức giận nói: "Tiện nhân đáng chết, cũng không biết hổ thẹn làm ra loại chuyện như vậy? Còn có xấu hổ hay không hả?"

Ý chí hai người trên giường lúc này có chút mơ hồ không rõ, nhưng đột nhiên có tiếng vang khiến cả hai sợ hết hồn, nhất thời tỉnh táo lại, nam tử trên giường nhìn bóng người trước cửa, vội vàng kéo chăn đắp lên toàn thân, thần sắc khủng hoảng, trong lòng "thình thịch" một cái, xong rồi, tuy kinh hãi nhưng vẫn có chút nghi ngờ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Làm sao hắn và Tú Nhi cùng nhau...?

Dương Tú Nhi choáng váng không biết phát sinh chuyện gì, đang muốn đứng dậy, mới phát hiện toàn thân mình trần truồng. Ý thức được có cái gì không đúng, mới "A" một tiếng hét rầm lên, tay run rẩy kéo chăn ở bên cạnh che kín cơ thể, vẻ mặt tràn ngập mê mang cùng oán hờn... .

*oán hờn : oán giận + hối hận

Thương Minh giận đến sắc mặt đen thui, lông mày run rẩy, tức giận gào thét: "Mặc quần áo tử tế, nói cho ta nghe một chút là chuyện gì xảy ra?"

Nói xong, liền rời khỏi gian phòng, đoàn người sau lưng cũng đi theo ra ngoài.

Thương Lung Tinh biết Đông Phương Dịch Hàn chắc chắn sẽ không buông nàng ra, dứt khoát cũng không vội tránh đi, trực tiếp tựa vào trên người hắn nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi bọn họ ra ngoài. Mà Đông Phương Dịch Hàn có vẻ rất hài lòng việc Thương Lung Tinh dựa vào, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt yêu mị cúi đầu nhìn người trong ngực.

"Lão gia, thiếp thân oan uổng, thiếp thân cũng không biết có chuyện gì xảy ra, nhất định là có người cố ý hãm hại chúng ta." Dương Tú Nhi vội vàng mặc quần áo tử tế, lập tức chạy ra bên ngoài quỳ gối trước Thương Minh kêu trời trách đất khóc lóc kể lể. Vẻ mặt mê mang, không hiểu vì sao rõ ràng là thiết kế Thương Lung Tinh, thế nào kết quả lại biến thành bà cùng Thương Quyên?

"Hừ, tiện nhân, chuyện hôm nay bại lộ, còn nói oan uổng, việc này người khác có thể đổ tội cho người hay sao?" Thương Minh đương nhiên không tin Dương Tú Nhi giải thích, mặt tái xanh, khuôn mặt u ám nhìn vào bà. Mặc dù ông không thích bà ta, nhưng nhiều năm như vậy cũng đối xử với bà ta

không tệ, không nghĩ tới bà ta lại dám hồng hạnh vượt tường.

Sắc mặt Dương Tú Nhi xanh rồi lại trắng, trắng rồi xanh, màu sắc không ngừng biến ảo khác nhau, có thể nói tương đối đặc sắc. Nhưng cũng không biết giải thích như thế nào, cũng không thể nói đây là cái bày bày ra cho Thương Lung Tinh? Ánh mắt lóe lên, chỉ có thể lần nữa khóc lóc kể lể nói: "Lão gia, thiếp thân thật không biết là chuyện gì xảy ra? Người phải tin tưởng thiếp thân."

"Phụ thân, mẫu thân sẽ không bao giờ như vậy đâu, nhất định là có hiểu lầm gì đó!" Thương Doanh Nhi không thể tin được mọi thứ trước mắt, mặc dù trong lòng bị tổn thương, nhưng thấy bộ dáng mẫu thân mình như vậy, cũng không nhận được vì bà cầu xin tha thứ.

"Câm miệng, sự thật đều ở ngay trước mắt, còn hiểu lầm gì?" Thương Minh trầm mặt, tức giận quát, vẻ mặt tràn đầy thất vọng và sầu não.

"Nhưng... Tỳ tỳ, làm sao bây giờ?" Thương Doanh Nhi nhìn tức giận thương mình, có chút sợ hãi, chỉ có thể chuyển sang thương Lung Tinh, hi vọng nàng có thể giúp bận rộn nói chuyện.

Thương Lung Tinh ngay cả mắt cũng lười nhìn, mặc dù Thương Doanh Nhi này không có ác ý gì đối với nàng, thế nhưng Dương Tú Nhi chính là địch nhân số một của nàng đây, làm sao nàng có thể cứu bà ta? Người không đánh ta, ta không đánh người, nếu người phạm ta, ta sẽ trả lại gấp vạn, đây vẫn luôn là nguyên tắc của Thương Lung Tinh. Hiện giờ là phải nghĩ cách nào để giết bà ta chứ không phải là cứu bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đối đãi các người không tệ

Đông Phương Dịch Hân hít một hơi thật sâu, lạnh lùng trầm mặc nhìn Dương Tú Nhi quỳ trên đất. Tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Thương Lung Tinh, trong lòng không khỏi tức giận, nữ nhân này dám động thủ với Lung nhi của hắn, quả thực là muốn chết.

Thương Doanh Nhi đợi đã lâu, cũng không thấy Thương Lung Tinh nói chuyện, không rõ chân tướng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn.

"Lão gia, nô tài cũng không biết chuyện gì xảy ra, chẳng qua đột nhiên bị đánh một cái, ngã đi, tỉnh lại thành như vậy, cầu xin lão gia làm chủ cho nô tài." Thương Quyền mặc quần áo tử tế, nhìn Dương Tú Nhi trên đất, ủy khuất quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Thương Minh nhàn nhạt nhìn Thương Quyền, nói thật, ông thật sự có phần không tin, dù sao Thương Quyền đã đi theo ông một thời gian dài như vậy, cũng coi như là lão nhân trong phủ. Bình thường đều do hắn giúp một tay xử lý sự việc, nhưng sự thật đặt ở trước mắt, làm sao ông có thể tin tưởng hắn ta?

"Tình nhi, con thấy chuyện này thế nào." Thương Minh xoay người nhìn về phía Thương Lung Tinh, có chút chờ đợi nói. Trong lòng ông đã sớm muốn giao gia nghiệp cho Thương Lung Tinh xử lý, chỉ lo ngại và sợ hãi Thương Lung Tinh quá trẻ tuổi, không tiếp nhận được! Mà hôm nay nàng đã thành hôn, hơn nữa bên người còn có Tiểu Dao Vương, tin tưởng là đến lúc rồi.

Dù sao cũng đã lẫn lộn lâu dài trong thương trường, tuy nói danh tiếng Tiểu Dao Vương ở bên ngoài không phải là rất tốt, nhưng Thương Minh mình lại cảm thấy, người này thâm tàng bất lộ, không phải đơn giản như mặt ngoài. Hôm nay thấy hắn quan tâm yêu thương nữ nhi của ông như thế, trong lòng càng thêm yên tâm, tin tưởng người này nhất định là phụ quân tốt của Tình nhi.

"Không có lựa làm sao có khó, di nương xác định chỉ bị người khác hãm hại thôi sao?" Thương Lung Tinh mở mắt ra, trong con ngươi thoáng qua một luồng giảo hoạt.

"Đương... Đương nhiên đúng vậy! Thiếp thân cũng không biết chuyện gì xảy ra, ngay tại đây... Nơi này" Tuy Dương Tú Nhi có chút ngoài ý muốn với câu hỏi của Thương Lung Tinh, nhưng vẫn nghiêm túc giải thích.

"Là sao? Vậy vì sao nơi khác không đi, hết lần này tới lần khác lại tới địa phương ta đang nghỉ ngơi?" Thương Lung Tinh nhàn nhạt hỏi ngược lại, vẻ mặt thoáng qua một tia sát ý.

"Cái này... Cái này thiếp thân cũng không biết." Dương Tú Nhi áp ứng trả lời, thần sắc lại lóe lên ánh sáng không xác định, không dám nhìn thẳng Thương Lung Tinh.

"A...? Thế nhưng ta biết được đại khái đấy nha. Ban đầu ý định của ngươi muốn cho ta bị bôi xấu trước mặt mọi người, khiến Tiểu Dao Vương bất gian tại hiện trường, hừ ta, ta nói có đúng không?" Thương Lung Tinh lạnh nhạt trần thuật, giống như người đang nói kia không phải là nàng. Thu liễm vui vẻ, phượng mâu hít lại, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo.

"Cái gì, ngươi lại muốn đối với Tình nhi như vậy?" Thương Minh vừa nghe vốn là Dương Tú Nhi muốn bày kế nàng, nhất thời tức giận ngất trời, lớn tiếng rống giận.

Đông Phương Dịch Hân siết chặt eo Thương Lung Tinh, khuôn mặt lạnh lùng ngạo nghễ, toàn thân tản mát ra khí tức băng hàn, nếu như không phải sợ

thương tổn đến Thương Lung Tinh, hẳn khẳng định không chỉ phát ra lãnh khí như vậy.

"Này, điều này sao có thể? Mẫu thân sẽ không làm như vậy chứ." Thương Doanh Nhi không thể tin nói, vẻ mặt tràn đầy bi thương và xót xa, một người là mẹ ruột của nàng, một người là tỷ tỷ thân thiết nhất của nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ?

"Ta, ta không có. . . Người nói hưu nói vượn" Dương Tú Nhi sống chết không nhận cãi. Vẻ mặt tràn đầy ủy khuất và bị vu oan, lệ nóng đọng quanh khóe mắt, đầm đìa đáng yêu nhìn Thương Minh.

"Không có sao? Vậy thì Thương Quyền, người nói thế nào?" Thương Lung Tinh không để ý tới Dương Tú Nhi khóc lóc kể lể, lãnh mâu quét về phía Thương Quyền, lạnh lùng hỏi.

"Nô. . . Nô tài không hiểu ý tứ đại tiểu thư. " Thương Quyền giả ngây giả dại nói, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Thương Minh. Hi vọng ông có thể nhìn đến nhiều năm hắt đã phục vụ trong phủ mà buông tha cho hắn.

"Tĩnh nhi, vì sao hỏi như thế, chẳng lẽ. . ." Thương Minh có chút nghi ngờ nhìn Thương Lung Tinh, không hiểu vì sao phải hỏi Thương Quyền như vậy. Mặc dù chuyện này phát sinh thái quá, nhưng hôm nay đã thành sự thật, cũng thì không cách nào thay đổi. Vậy mà Thương Lung Tinh hỏi thế, có phải đại biểu còn có chuyện mờ ám gì hay không?

"Mộng Vũ, cầm đồ ra cho bọn họ nhìn đi." Thương Lung Tinh mất lạnh đảo qua, không để mắt đến hai người trên đất, trực tiếp phân phó cho Mộng Vũ.

"Vâng, tiểu thư." Mộng Vũ lấy ra danh sách những thứ bọn họ đã trộm, ghi chép từng sự tình từng từ từng từ đưa lên.

Vốn Dương Tú Nhi còn muốn cãi lại, thấy gì đó trong tay, nhất thời ngạc nhiên, này, điều này sao có thể? Làm sao nàng ta biết được nhất thanh nhị sở* (rõ ràng), thậm chí ngay cả tên thứ bọn họ trộm, thời gian cũng có? Sắc mặt lập tức trở nên xanh xao, trong nháy mắt tái nhợt, vô lực hạ tay xuống, giấy bay đầy đất, mọi thứ hối hận đã muộn.

Thương Quyền nhìn Dương Tú Nhi thay đổi bộ dạng, trong lòng nghi ngờ, làm sao Tú Nhi thiếu kiên nhẫn như vậy? Đây không phải là muốn phá hủy chính bọn họ sao? Ánh mắt liếc tới trang giấy rải rác trên đất, tay tự nhiên nhặt lên, vừa nhìn thấy trong nháy mắt liền hóa đá, miệng mở ra, không khép được, ánh mắt dờ dẫn, mặt xám như tro tàn, khí lực cả người giống như bị rút sạch. . .

Này, điều này sao có thể, bọn họ bí mật làm việc như vậy lần này lại toàn bộ xuất hiện ở đây? Lần này xong rồi, hơn nửa đời người nghĩ kể cứ bị hồng mất như vậy? Suy nghĩ, trong lòng có tia không cam lòng cùng ý tưởng ác độc hiện lên trên mặt. Đột nhiên ánh mắt dữ tợn ngoan lệ, vẻ mặt oán hận nhìn Thương Lung Tinh.

"Người. . . Các người quá làm ta thất vọng, bình thường ta đối đãi với các người không tệ cơ mà!" Thương Minh nhìn tài liệu trong tay, bộ mặt tang thương kinh ngạc và sâu não, lộ ra đau lòng bất đắc dĩ. . .

"Mẫu thân, người nói cho con biết, không phải như thế, không phải như thế, có đúng hay không?" Thương Doanh Nhi không thể tin lặp lại, khuôn mặt bi thương. Dù thế nào nàng cũng không nghĩ nương nàng sẽ làm như vậy. Mặc dù cha không thương nàng, nhưng không bao giờ để nàng thiếu thốn thứ gì! Vì sao bà còn phải làm thế, điều này nàng nên làm thế nào mới phải?

"Hừ, không tệ, người vẫn luôn nhớ mãi không quên tiện nhân kia, bây giờ ngay cả gia nghiệp cũng để lại cho nữ nhi tiện nhân đó, mà ta và Doanh nhi thì sao? Có thể được cái gì?" Lúc này Dương Tú Nhi phần hận nghiêng răng nói, vẻ mặt tràn đầy thù hận và oán độc, lại thêm một chút ý nghĩ không rõ ràng. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Không lưu lại thêm mấy ngày sao?

Chương 53 :

"Người, người thật là hồ đồ, coi như ta có yêu thương Tĩnh nhi hơn nữa, thì Doanh nhi cũng là con gái của ta, sao mà không để ý đến nó được chứ?" Thương Minh đau lòng lắc đầu nói, mặc dù nàng ta không phải là nữ nhân ông yêu, nhưng những năm gần đây, ít nhiều cũng có chút cảm tình, huống chi Doanh nhi là nữ nhi của ông, sao ông lại không cần?

"Người không phải đã uống nước trà kia sao? Vì sao không có việc gì?" Lúc này Dương Tú Nhi vẫn còn một chút không cam lòng cùng tâm tư nghi hoặc, nhưng miệng vẫn hỏi, nếu chuyện đã bại lộ, bà ta cũng không cần phải che giấu cái gì.

"Người nói cái này sao?" Thương Lung Tinh mặt trần định móc ra một chiếc khăn tay đã ướt đầm từ ống áo, ném trên đất cho Dương Tú Nhi. Kỳ thật nàng không uống một hớp nào, tất cả đều đổ vào trên khăn tay giấu trong ống áo.

"Tỷ tỷ, van cầu tỷ, bỏ qua cho di nương đi." Thương Doanh Nhi lệ rơi đầy mặt nhìn Dương Tú Nhi, nhất thời không biết nên làm thế nào cho tốt, chỉ có

thể cầu xin Thương Lung Tinh tha thứ. . .

Thương Lung Tinh nhàn nhạt nhìn hai người quỳ trên mặt đất, không người nào biết ý nghĩ trong lòng nàng. Ngay tại lúc này, Thương Quyền vẫn quỳ trên mặt đất đột nhiên tập kích lên người Thương Lung Tinh đang trầm tư.

Đông Phương Dịch Hàn đã sớm chú ý tới thần sắc của hắn, thời điểm nhìn thấy hắn động thủ, nhanh chóng phát tay, giống như một trận gió, lao đến đánh ngã Thương Quyền. "Phốc" một tiếng, Thương Quyền phun một ngụm máu, tay chậm rãi để xuống, mắt trừng thật to, không kịp nữa mở miệng, đã ngã gục xuống.

"A. . ." Trong nhà vang lên một mảnh hỗn loạn, ánh mắt Dương Tú Nhi ngây ngốc nhìn Thương Quyền nằm trên mặt đất, đột nhiên kêu to lên, lát sau lại cười ha ha, giống như mọi chuyện đều thành trò cười, mắt lưu luyến nhìn vào Thương Doanh Nhi, đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, "Bốp" một tiếng đùng vào trên tường, máu chảy ròng, người chậm rãi ngã xuống.

"Mẹ, mẹ, không được bỏ lại con." Thương Doanh Nhi nhìn Dương Tú Nhi không lưu tình rồi đi. Chạy tới đỡ bà dậy, nước mắt rơi, khóc nức nở. . .

"Mẫu thân. . . Thật xin lỗi, Doanh. . . Nhi, con. . . sau này. . . phải sống tốt. . . chiếu cố mình. . ." Dương Tú Nhi nói đứt quãng. Về mặt hiện lên một tầng hối hận, bất đắc dĩ. Hai mắt từ từ nhắm nghiền, tay cũng từ từ hạ xuống.

"Ai, người đâu, hậu táng hai người bọn họ đi. . ." Khuôn mặt Thương Minh sầm sập, giọng nói tràn đầy tang thương. Ông chưa từng muốn bọn họ chết, lại không nghĩ rằng bọn họ sẽ chọn phương thức cực đoan kết thúc sinh mạng như thế. Hôm nay hậu táng cho bọn họ, cũng coi như là không làm bọn họ thất vọng. . .

Từ đầu tới cuối Thương Lung Tinh thờ ơ lạnh nhạt, mặc dù đối với cách làm của hai người có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm cái gì. Về mặt lạnh nhạt như băng, giống như mọi thứ không có quan hệ gì với nàng, lạnh nhạt nói: "Đi ra ngoài trước đi. "

Đông Phương Dịch Hàn hạ mi, biểu tình lạnh nhạt ôm lấy Thương Lung Tinh đi ra ngoài. Trong lòng lại còn có chút tức giận, hai người kia dám đánh chủ ý lên nữ nhân của hắn, đơn giản chỉ chết như vậy, quá tiện nghi cho bọn họ rồi. . .

Bữa tiệc vẫn đang tiến hành, Thương Minh giao phó xử lý mọi chuyện cho người làm, liền trở về đại sảnh, dù sao cũng là việc xấu trong nhà không nên truyền ra, những chuyện này cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Một buổi yến hội sinh thần vốn là nên vui vẻ, lại thành một ngày khiến cho người ta khó mà quên, đặc biệt đối với Thương Doanh Nhi mà nói, càng thêm dả kích mạnh mẽ. Mơ hồ chìm trong nặng nề, yến hội cũng dần kết thúc, tân khách cũng lục tục rời khỏi Thương phủ. . .

"Tình nhi, cha cũng già rồi, định đưa toàn bộ quyền của Thương gia cho con quản lý, còn có muội muội Doanh Nhi của con nữa, con cũng phải giúp đỡ nó." Thương Minh nhìn Thương Lung Tinh, nói có chút sầm sập. Chuyện lần này đối với ông là một đả kích lớn, không nghĩ tới một người là thiếp của ông, một người là thuộc hạ ông tín nhiệm nhất, bọn họ lại làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy. . . Ông làm sao chịu nổi chứ!

"Cha, con còn trẻ, không thích hợp xử lý chuyện tình ở Thương gia." Khóe miệng Thương Lung Tinh mím lại, Thương Minh rõ ràng còn rất cường tráng, nói gì mà già rồi? Một số ít người có tiền đến tuổi này còn muốn cưới vợ bé đấy. Còn trẻ như vậy đã muốn lui xuống rồi hả?

"Đúng thế, nhạc phụ đại nhân, mấy năm nữa cũng không muộn, ta cùng Lung nhi còn chưa đi du ngoạn đây, hiện tại nàng không thích hợp nhận lấy." Đông Phương Dịch Hàn cũng hết sức phản đối. Nói giỡn, hắn còn chưa kịp cùng nàng bồi dưỡng tình cảm, cứ như vậy để cho nàng tiếp nhận trọng trách, vậy sau này chẳng phải là càng không có thời gian.

"Ai, được rồi! Vậy thì đợi mấy năm nữa đi." Thương Minh suy nghĩ một chút cũng gật đầu đáp ứng. Cũng đúng, Tình nhi bây giờ còn trẻ, thật sự có chút chuyện rất khó xử lý, hôm nay tuy nói có Tiêu Dao Vương, nhưng hai người cũng phải cần thời gian cùng nhau bồi dưỡng tình cảm, lúc này nhận lấy trọng trách của Thương gia cũng không được ổn thỏa.

Thương Lung Tinh mặt không thay đổi nhìn mọi chuyện trước mắt, trầm mặc. Trong lòng lại đổ mồ hôi lạnh, nàng cự tuyệt, cũng không phải là vì nàng không nhận nổi, cũng không phải là vì muốn bồi dưỡng tình cảm cùng Tiêu Dao Vương, mà là nàng lười phải xử lý, tạm thời không muốn tới quan tâm quá nhiều thứ.

"Cha, ngày mai chúng ta phải trở về, chính người phải chiếu cố tốt bản thân." Thương Lung Tinh quyết định không để ý tới lời của bọn họ, lạnh nhạt lên tiếng, trong thần sắc thoáng qua một luồng tinh quang làm cho người ta không rõ.

"Nhanh như vậy? Không lưu lại thêm mấy ngày sao?" Thương Minh kinh ngạc hỏi, thật khó khăn nàng mới được trở lại, không nghĩ tới bây giờ lại muốn đi, trong lòng có loại cảm giác buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hình như là phát độc

Editor: Ôp

"Vâng, con trở về còn có chuyện phải xử lý." Mặc dù Thương Lung Tinh có điểm không muốn rời xa tình thương của phụ thân, nhưng mà cũng không thể ở chỗ này mà không trở về. Nàng còn chưa quên chuyện đã hứa với Nam Cung Hành Vân đây.

"Àiii, được rồi. Vậy sau này nếu rảnh rồi nhớ quay về, con nhớ chiếu cố thật tốt mình." Thương Minh bắt đầu đã đáp lại. Trên khuôn mặt tràn đầy không nở và buồn bã. . .

"Vâng, con sẽ, người cũng vậy." Thương Lung Tinh khó có được lúc lên tiếng nhỏ nhẹ như vậy, kiên nhẫn nói chuyện, ngay cả chính nàng cũng có chút ngoài ý muốn. Chắc là do nhìn thấy phụ thân của nguyên chủ, lại còn một phần tình thương của cha khó có được đi?

Đông Phương Dịch Hàn thủy chung vẫn duy trì trầm mặc, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào Thương Lung Tinh, trong lòng vì chuyện nàng nói phải xử lý mà phiền muộn. Mặc dù hắn không biết Thương Lung Tinh muốn làm gì, nhưng cảm thấy chuyện của nàng không giống bình thường. Không biết tại sao, cứ cảm thấy như hai người bọn họ rõ ràng sống chung một chỗ, nhưng lại có một loại cảm giác rất xa xôi, loại cảm giác này khiến cho hắn hoảng sợ phiền não bất an. . .

Ban đêm, những vì sao lấp lánh xung quanh vàng trắng sáng, ánh trăng chiếu rõ lên cả vùng đất rộng rãi, khoác thêm cho vùng đất một tầng ngân quang thật mỏng, hết sức kỳ ảo, làm cho người ta thấy rất thoải mái, thích hợp trầm tư ở một địa phương tốt.

Thương Lung Tinh ngồi trên tảng đá trong đại viện, nhàn nhã uống trà. Bên cạnh còn có cả Nam Cung Hành Vân và Đông Phương Dịch Hàn, hai người đều có tâm tư riêng nhìn Thương Lung Tinh đang nhàn nhã thưởng thức trà.

Đột nhiên, sắc mặt Đông Phương Dịch Hàn trở nên có chút cổ quái, thần sắc thoáng qua một luồng thống khổ và nhẫn nại. Nhưng hắn vẫn bình tĩnh đứng lên, nói với Thương Lung Tinh: "Ta có chút chuyện phải xử lý, đi trước một bước. "

"Tốt." Tuy Thương Lung Tinh kinh ngạc Đông Phương Dịch Hàn tự mình rời đi, nhưng cũng không ngăn cản, lạnh nhạt đáp lại.

"Quái lạ, sao hôm nay hắn chịu rời khỏi ngai chứ?" Nam Cung Hành Vân kỳ quái liếc mắt nhìn Đông Phương Dịch Hàn, giọng nói giễu cợt. Chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng? Bình thường còn không cho hắn có cơ hội ở một mình cùng Thương Lung Tinh, mấy ngày nay vẫn luôn bắt ép hắn, thật là gây thơ. . .

Thương Lung Tinh cũng không ngẩng đầu lên nhàn nhã uống trà, thưởng nguyệt, không để ý tới Nam Cung Hành Vân nhạo báng. . .

Đội không có trong tình yêu, yêu là không tha cho một sai sót nhỏ, Đông Phương Dịch Hàn chính xác là sợ Thương Lung Tinh đặt ý định lên người Nam Cung Hành Vân, huống chi mình còn chưa lấy được lòng của nàng, tất nhiên cách làm chính là bá đạo cưỡng chiếm.

. .

"Gia, ngài làm sao vậy?" Tiểu Úc theo bên người, lúc vòng qua khúc quanh vội vàng đỡ lấy Đông Phương Dịch Hàn, lo lắng hỏi.

"Hình như là độc phát tác." Đông Phương Dịch Hàn hữu khí vô lực thở hổn hển nói.

"Nguy rồi, vậy làm sao bây giờ? Làm sao lại đột nhiên phát tác chứ?" Tiểu Úc gấp gấp vô cùng, thần sắc khẩn trương hỏi. Trong lòng thì đang suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ?

"Không biết, có thể là cổ độc trong người chuyển động tăng nhanh." Đông Phương Dịch Hàn chịu đựng cảm giác khó chịu trong lòng, có chút mõi mết nói.

"A? Vậy nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại Tiểu Thần lại không ở bên người..." Tiểu Úc vừa nghe là cổ phát tác, lòng càng như lửa đốt, thần y Tiểu Thần còn chưa tới, chuyện này nên làm thế nào cho phải đây?

"Đúng rồi, gia, thuốc." Không phải Tiểu Thần đã nói nếu như phát đột, có một viên thuốc có thể chống lại mấy canh giờ sao?" Tiểu Úc vỗ vỗ cái trán, bình tĩnh đại ngộ.

"Ừ, chờ ta đi nghỉ ngơi." Đông Phương Dịch Hàn bình tĩnh nói, thần sắc lướt qua một ý bất đắc dĩ.

"Tốt, thuốc hạ cũng phải nhanh chóng liên lạc với Tiểu Thần tới đây nữa." Tiểu Úc đỡ Đông Phương Dịch Hàn về phía nghỉ ngơi, miệng cũng không ngừng lầm bầm, vội vội vàng vàng vào trong nhà sau, lại chạy ra ngoài.

Đông Phương Dịch Hàn ăn viên thuốc ngăn chặn độc phát tác, vận công từ từ điều tức. . .

Bất tri bất giác, sắc trời đã sáng mờng lung, hoa cỏ cây cối ngoài cửa sổ cũng khoác một tầng sương mỏng, không khí có vẻ đặc biệt mát mẻ, khiến tâm tình người ta hết sức sáng khoái. Đông Phương Dịch Hàn đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, trên khuôn mặt tuấn đạt vẻ phức tạp làm cho người ta nhìn không hiểu, lạnh nhạt nhìn cảnh sắc mờ mờ ngoài cửa sổ, tâm tư bay xa. . .

Đột nhiên hồi thần, lực lợi trên người, phát hiện hình như ít đi thứ gì, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là ngọc bội tùy thân mang theo không thấy đâu, khẽ cau mày, không rõ chân tướng, là rớt ở nơi nào hay bị kẻ nào lấy trộm? Nhưng trộm đi có thể tính là không dễ, dù sao người có công lực để đến được gần hắn ít lại càng ít, huống chi là lấy đi tùy thân của hắn.

Duy nhất có thể nghĩ chính không cẩn thận rốt là ở nơi nào đó? Chất liệu mặt ngoài ngọc bội kia chỉ là một khối ngọc thượng hạng, thực tế quan trọng chính là tượng trưng cho thân phận của hắn. Dĩ nhiên, không có khối ngọc bội này, mặc dù chuyện làm có chút bất tiện, nhưng thực chất sẽ không ảnh hưởng quá lớn.

Chẳng qua là phải tìm một chút, nếu quả thật không tìm được, cũng có thể cái khác thông báo lần nữa chế biến.

"Gia, sao rồi?" Tiểu Úc từ bên ngoài trở lại, sắc mặt lo lắng hỏi. Chỉ sợ giống như có cái gì không may xảy ra, lo lắng gấp gáp nhìn Đông Phương Dịch Hàn.

"Không sao, hôm nay không có vấn đề lớn gì." Đông Phương Dịch Hàn sắc mặt lạnh nhạt, như không có chuyện gì xảy ra nói. Giống như nhớ tới cái gì, lại cau mày, trầm tư.

Một lát sau, Đông Phương Dịch Hàn có chút động dung lên tiếng: "Ngọc bội của ta bị mất, người ra ngoài phụ cận tìm một chút, xem có thể bị rơi ở nơi nào hay không."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ái phi, nàng đừng ghét bỏ ta

"Hả, ngọc bội? Ý gia nói là vật tùy thân ngài luôn mang theo sao?" Tiểu Úc ngoài ý muốn hỏi, nghĩ thầm, chẳng lẽ rơi lúc tối hôm qua? Tại sao trùng hợp như thế?

"Ừ, người ra ngoài tìm một chút, tận lực tìm trong phạm vi lúc người đỡ ta tối hôm qua, tìm thật kỹ càng, nếu như thật sự không tìm được thì coi như thôi." Đông Phương Dịch Hàn nhàn nhạt nói, mặc dù ngọc bội kia quan trọng, nhưng không miễn cưỡng, cũng bắt buộc phải tìm thấy.

"Tốt, thuộc hạ ra ngoài tìm." Tiểu Úc đáp lời xong, liền vội vàng chạy ra ngoài. Phải nắm chặt thời gian, chưa tới nửa canh giờ cố gắng tìm cho ra.

"Người đang tìm cái gì vậy?" Thời điểm Tiểu Úc cúi đầu tìm kiếm ngọc bội ở chỗ cách Thương Lung Tinh không xa, Mộng Vũ và Thương Lung Tinh đứng lúc đi ra, tò mò hỏi.

"À, ta đang tìm ngọc bội giúp Vương gia." Tiểu Úc cũng không quay đầu lại trả lời, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh. Ngay cả hành lễ với Thương Lung Tinh cũng quên, về mặt vô cùng gấp gáp tìm kiếm.

"Ngọc bội, hình dáng thế nào? Ta giúp người cùng tìm." Mộng Vũ liếc nhìn Thương Lung Tinh, tò mò nói, ánh mắt chớp chớp, đáng yêu vô cùng.

"À, chính là một khối ngọc thượng hạng, óng ánh trong suốt, phía trên có khắc hàng dài giống như kiểu ấn ký. . ." Tiểu Úc không chút do dự vừa nói cụ thể bộ dáng ngọc bội, không cảm thấy có gì không ổn. . .

Thì ra là Thương Lung Tinh không thêm đề ý việc Tiểu Úc tìm kiếm ngọc bội, chẳng qua là đang nghe kiểu dáng của ngọc bội theo lời hắn nói thì cảm giác có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi đã gặp qua ở chỗ nào. Khẽ cau mày, nghi ngờ vì sao ngọc bội hắn lại bị mất?

"Người giúp hắn cùng nhau tìm đi, ta đi ra ngoài trước." Thương Lung Tinh phân phó Mộng Vũ, một mình đi về phía cửa lớn.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Mộng Vũ trở lại bên người Thương Lung Tinh, mà Tiểu Úc lại ừ ừ cúi đầu đi phía sau, sầm mi khổ não đi tới bên người Đông Phương Dịch Hàn.

"Không tìm được?" Thương Lung Tinh nhìn thần sắc của Tiểu Úc cũng biết đại khái kết quả, nhưng vẫn mở miệng lên tiếng. Trong lòng càng nghi ngờ sâu hơn, nếu như thật sự bị rơi, tại sao lại không tìm được?

"Vâng, Đúng thế! Trước trước sau sau mọi nơi xung quanh đều tìm nhưng không thấy, không biết có phải bị rơi xuống nơi khác hay không." Mộng Vũ kỳ quái nói. Theo lý, ngọc bội không phải là vật quá nhỏ, nếu quả thật bị rơi ở nơi đó, thì sẽ tìm được! Trừ phi bị người lấy mất hoặc là rơi ở nơi khác.

Thương Lung Tinh không đáp lại, chẳng qua là lạnh nhạt lên xe ngựa, lúc ngồi ở bên trong nhắm mắt dưỡng thần, lại nghe được tiếng bước chân của Đông Phương Dịch Hàn, càng ngày càng gần, đột nhiên xe ngựa hơi chìm xuống, chỉ thấy hân da mặt dày ngồi ở bên người Thương Lung Tinh, đưa tay nắm vai của nàng.

Thương Lung Tinh cau mày, muốn tránh thoát tay hắn, lại phát hiện không thoát ra được. Giọng nói không có ý tốt: "Người đi lên thì cứ đi lên, ôm ta làm cái gì? Buông tay!"

Khuôn mặt Đông Phương Dịch Hàn yểu ớt bị thương, đáng thương nói: "Ái phi, nàng đừng ghét bỏ ta nha, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng co quắp, bộ mặt hắc tuyến, người này nói cái gì thế? Động kinh cái gì thế? Nàng cũng chưa có nói gì, thế nào hần nói ra khỏi miệng thì giống như biến thành hần bị nàng khi dễ? Bất tri bất giác, nàng giờ tay áp lên trán hần, để xem xem có phải đầu óc bị cháy hống hay không, mới có thể nói những lời không tưởng này.

Vậy mà, Đông Phương Dịch Hân lại vô cùng phối hợp vuốt cái tay trên trán, về mặt ủy khuất nhìn Thương Lung Tinh, giống như là đứa trẻ đòi kẹo. . . Cơ thể cũng chậm chậm đến gần nàng, dán lên người nàng. Lúc mặt Thương Lung Tinh đen lại muốn đẩy ra lại nghe được giọng nói rầu rĩ của hần: "Đừng nhúc nhích, cho ta mượn nàng dựa vào một lát, ta đang không thoải mái."

Thương Lung Tinh dừng tay lại, quái dị nhìn hần rồi cuối cùng vẫn không đẩy hần ra, cứ để cho hần ôm thật chặt như vậy. Trong lòng buồn bực vô cùng, mình lúc nào thì nhân từ với hần như vậy? Lại có chút không muốn đẩy hần đi, không muốn nhìn vẻ mặt buồn bã của hần. Mặc dù không biết hần đang diễn trò hay là thật sự, chính là tay không nhúc nhích được để đẩy hần. Tính ra, nhìn dáng vẻ của hần cũng không giống như diễn trò, trước cứ để cho hần dựa vào đi? Thương Lung Tinh trong lòng an ủi mình một chút. . .

Đông Phương Dịch Hân cũng không biết tại sao như vậy, có lẽ là cổ độc trong thân thể hần đang tác quái. Vốn là người hơi mệt, lúc nhìn thấy Thương Lung Tinh và ôm nàng vào lòng, không chỉ không muốn buông nàng ra mà còn có cả dục vọng chiếm giữ, cơ thể cũng không khống chế được dán lên trên người nàng. Mặc dù không phải là hần mong muốn, nhưng thấy Thương Lung Tinh muốn đẩy ra lại thôi, chẳng biết tại sao tâm tình lại vui vẻ như nở hoa, thân thể bởi vì độc phát tác nên mệt mỏi dần dần buông lỏng xuống, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười tà tử mê hoặc lòng người. . .

Nam Cung Hành Vân cỡi ngựa, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú vào xe ngựa, nghĩ thầm, hôm nay tại sao Thương Lung Tinh nói chuyện dễ dàng như vậy, lại để cho Tiểu Dao Vương kia ngồi trong xe ngựa? Có phải đại biểu rằng trong lòng nàng đã có hần hay không? Hừ, không được! Một kỳ nữ từ như vậy hần nhất định phải tranh thủ, không thể để cho kẻ gọi là Tiểu Dao Vương bị đồn đãi phong lưu phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, không có thực quyền chiếm cứ nàng, như thế thì sẽ che phủ đi tài hoa của nàng. Người nàng cần là một kẻ có dã tâm giống như hần, là một người có năng lực bề ngễ thiên hạ cùng giúp đỡ nhau nắm giữ thiên hạ. Nghĩ tới đây, tay đột nhiên siết chặt, khuôn mặt đầy ý tranh đoạt. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Ngài nói không sai chứ? Giải tán hậu viện?

Lúc trở lại Tiểu Dao Vương phủ đã gần đến hoàng hôn, đèn lồng treo ở phía góc tường trên đường đã sớm thấp sáng, ánh sáng ngũ sắc theo gió dập chòn, vì đường phố tăng thêm một tầng màu sắc, phố xá náo nhiệt cũng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, thỉnh thoảng có người đi qua, còn có tiếng trẻ con cười hi ha. . .

"Đến rồi, tỉnh tỉnh" Thương Lung Tinh đẩy người Đông Phương Dịch Hân một cái, im lặng rút người ra, người này thật kỳ quái, thế mà lại có thể dựa vào trên người nàng ngủ gần một ngày, hay là hần đang có ý? Mà mình cũng không giải thích được, tại sao khi nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt của hần đang ngủ lại không nổi đánh thức hần.

"Ừm, đến rồi à, ta lại có thể ngủ lâu như vậy?" Hiển nhiên là Đông Phương Dịch Hân còn có chút mờ mịt, ngoài ý muốn thế nhưng mình ngủ được sâu đến thế, hơn nữa còn là ở trên đường? Đưa tay ra vuốt thắt lưng, ngẫm nghĩ, không biết đã bao lâu hần ngủ được một giấc ngon như vậy, không cần phải dưới tình huống lo lắng suy nghĩ, mà được thoải mái buông lỏng cảnh giác. Trong con người thoáng qua vẻ khó hiểu và ngoài ý muốn. . .

"Ngủ giống như heo ấy, còn nói cái gì." Thương Lung Tinh tức giận. Đứng lên, định xuống xe ngựa, lại không nghĩ rằng bởi vì ngồi quá lâu không di chuyển, cho nên chân tê cứng, không đứng được, tay quynh lên không nắm được cái gì, mắt thấy sẽ phải ngã xuống, trên eo lại đột nhiên xuất hiện thêm một cánh tay, cơ thể cũng ngã nhào vào trong ngực hần.

"Ái phi, vội vã như vậy làm gì, nếu ngã bị thương, ta chắc chắn sẽ rất đau lòng, vẫn nên để ta ôm nàng đi." Khuôn mặt Đông Phương Dịch Hân mang theo nụ cười. Không đợi nàng trả lời, đã ôm nàng khom người chui ra xe ngựa, đi vào trong phủ.

Mặt Thương Lung Tinh không đổi sắc để cho hần ôm, nghĩ thầm, còn không phải là lỗi của người hã, nếu không phải là người luôn tựa vào trên người ta, ta sẽ như thế sao? Để cho hần ôm hình như cũng không có gì không hợp lý, lúc này nàng cũng không phát hiện ra trong lúc vô tình mình đã đón nhận sự thân cận của Đông Phương Dịch Hân. Đương nhiên, nàng cũng không nghĩ tới, không khí ái muội như thế khiến những người khác xôn xao thành cái dạng gì. . . Di/en/d.a,n/1.e.qu//dnoo

Những người phía sau thấy tình huống này, về mặt đều nghi ngờ khó hiểu, tại sao mới chỉ một ngày, hai người đã thân mật khăng khít như vậy? Tất cả hạ nhân đều tròn mắt há mồm, gần như là hóa đá gốc lẳng mờ mịt nhìn theo bóng lưng xa dần của bọn họ. . .

Tay Nam Cung Hành Vân siết thật chặt, sắc mặt âm trầm nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, đột nhiên có loại ý niệm rất muốn thay thế Đông Phương Dịch Hân. Nhưng mà hần biết hiện tại hần không có cách nào để đi ngăn cản mọi thứ ở trước mắt này, chỉ có thể lẳng lơ nhìn theo. Mặc dù trong lòng vô cùng đỏ kị và hâm mộ. . .

Ban đêm, trên trời đầy sao lấp lánh, ánh trăng sáng chiếu xuống khắp mặt đất, tăng thêm nhiều màu sắc rực rỡ. Đông Phương Dịch Hân đứng ở bên cửa sổ, ánh mắt phức tạp nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, trầm mặc yên tĩnh trong ánh trăng. . .

"Gia, chưa đến nửa canh giờ nữa Tiểu Thần sẽ tới, có lẽ hẳn có biện pháp chế trụ cổ này." Giọng nói Tiểu Úc có chút không xác định. Sắc mặt cũng lộ vẻ gấp gáp và phiền nhiễu.

Một bên Hường Nhất và Hường Nhị cũng đều có khuôn mặt buồn rầu, không biết nên làm thế nào cho phải? Không hiểu vì sao gia lại đột nhiên phát độc, chẳng lẽ ngài ấy động phải thứ gì đó khiến cổ phát tác?

"Hắn đến thì biết thôi, hiện tại gấp gáp cũng chẳng có tác dụng." Mặt Đông Phương Dịch Hàn không thay đổi nói.

"Gần đây như thế nào? Có tình huống mới gì sao?" Đông Phương Dịch Hàn ngồi trở lại trên tháp mềm, tay có hạ xuống một bên gối, thần sắc lạnh nhạt hỏi.

"Vâng, gần đây rất kỳ quái, các phe đều yên lặng hơn rất nhiều, cũng không hề có động tĩnh gì, không biết có phải đang mưu tìm cái gì hay không?" Hường Nhất chau mày có chút nghi ngờ nói.

"Tiếp tục quan sát, có động tĩnh gì lập tức bẩm báo cho ta biết." Ánh mắt Đông Phương Dịch Hàn sâu thẳm nhìn chăm chú vào phía trước, cả người tản ra khí thế cao quý ngạo nghễ.

"Dạ, thuộc hạ hiểu." Hường Nhất Hường Nhị hai miệng một lời.

"Đúng rồi, Tiểu Úc, người đi thu dọn lại hậu viện xem có bao nhiêu nữ nhân, mỗi người cấp cho một khoản ngân lượng, cuối tháng này cho toàn bộ các nàng tự rời đi đi." Đông Phương Dịch Hàn giống như nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên về mặt tràn đầy mong đợi. Di/en./d.a,n/l.e.qu//dnno

Tiểu Úc nghe vậy vô cùng sửng sốt, ngây dại một lúc lâu cũng chưa lấy lại bình tĩnh. Cho đến khi Hường Nhất buồn cười địa vỗ hán một cái, hẳn mới hồi thần. Sau đó ngược mặt lên chậm chậm quai dị nhìn Đông Phương Dịch Hàn, muốn xác định lần nữa nói: "Gia, ngài nói không sai chứ? Giải tán hậu viện?"

"Thế nào? Người không bỏ được?" Đông Phương Dịch Hàn lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tiểu Úc, lời nói ra khiến Tiểu Úc buồn bực không thôi, khiến hắn đột nhiên ngây ngốc, ngơ ngác nhìn Đông Phương Dịch Hàn. . .

"Phụt" một tiếng, Hường Nhất Hường Nhị hai người nhìn nhau, không chút lưu tình bật cười. Cũng vỗ vỗ vai Tiểu Úc, không sợ chết hòa nhã nói: "Không phải là người không bỏ được cô nương nào trong đó chứ? Mau dẫn ra ngoài cho chúng ta nhìn xem, giúp người góp ý một phen. . ."

Tiểu Úc hồi thần, trên gương mặt xuất hiện màu đỏ ửng mắt tự nhiên, lửa giận bùng lên lớn tiếng nói: "Hai người các người ít há hê thêm mắm thêm muối đi, tốt nhất nên cầu nguyện không để cho ta bắt được cái đuôi, hừ. "

"Ồi ôi, tức giận à? Chúng ta hơi sợ đấy." Hường Nhất càng không sợ chết về mặt giả vờ bị hù dọa, tiếp tục trêu tức.

"Các người. . . Các người câm miệng cho ta, nói chính sự ấy." Tiểu Úc bất đắc dĩ rống giận. Trong lòng không khỏi xúc động: Đúng là kết giao nhằm với bằng hữu. Về mặt tràn đầy tức giận và ảm nẫn.

Tiểu Úc rống xong, nhìn về phía Đông Phương Dịch Hàn, thần sắc nghiêm túc, có chút lo lắng nói: "Gia, như vậy được không? Có thể dẫn đến sự chú ý của người khác hoặc kẻ khác hoài nghi dụng tâm gì hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bốn vương chính là tử cũng sẽ không thể đi tìm kia tiện, nhân

Editor: Ôp

"Ừ, không trở ngại, cũng là thời điểm đối mặt rồi. Huống chi ta đã hứa với nàng lúc trở về sẽ xử lý." Đông Phương Dịch Hàn ngạo nghễ nói xong, trong con ngươi lóe một tia chờ mong cùng với ý cười. Trên khuôn mặt yêu nghiệt lộ ra nụ cười mỉa mai. . .

Tiểu Úc nhìn Đông Phương Dịch Hàn khó có khi lộ ra vẻ cười yếu ớt trên mặt, suýt chút nữa là hóa đá, đây, đây có phải là gia hay không, làm sao lại không thấy thích hợp chứ? Còn nữa, rốt cuộc "nàng" trong miệng ngài ấy nói là ai? Chẳng lẽ là hứa hẹn gì đó với vương phi? Nếu như quả thật là như vậy, lực ảnh hưởng của vương phi cũng quá lớn đi? Thật sự là quá bất khả tư nghị. . .

Hường Nhất Hường Nhị nghe thế, sắc mặt trở nên rất nghiêm túc, ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng bắn khoăn. Theo như lời gia, không phải là muốn bại lộ ra thân phận khác chứ? Nhưng, vương phi có thật sự là người của Vương gia không? Gia làm như vậy có phải quá mạo hiểm hay không?

"Các người không cần lo lắng, ta tự có chừng mực." Đông Phương Dịch Hàn hiển nhiên không bỏ qua biểu cảm của bọn họ, về mặt bình tĩnh nói.

"Gia, như thế nào, làm sao có thể đột nhiên phát tác?" Đang lúc mỗi người còn đắm chiều có suy nghĩ riêng, Tiểu Thần từ bên ngoài vội vàng gấp gấp trở về, gấp rút mở cửa phòng, chạy vào, thở phì phò sốt ruột hỏi.

"Ồ, các người đều ở đây hết hả? Gia, ngài. . . Không có việc gì chứ?" Tiểu Thần dừng lại, vẻ mặt nghi hoặc nhìn mấy người bọn họ, có chút mờ mịt, không rõ chân tướng, chỉ có thể chờ đợi đáp án. . .

"Không phải là không có việc gì, mà là tạm thời không có việc gì, đang đợi người đấy. Nói thật, người cũng không cần gấp gấp thành dạng này chứ?" Tiểu Úc lắc lắc đầu, giọng nói vang lên.

"Đương nhiên ta gấp rồi, các người không biết cả đường ta đều phải vội vàng như thế nào đâu." Tiểu Thần nghe vậy, bất mãn nói. Hắn vừa nghe tin gia phát độc, liền liều mạng trở về gấp, vốn dĩ là hành trình trong ba ngày, thì một ngày đã đến nơi, còn chạy chết hai con ngựa, thực làm cho hắn đau lòng mả.

"Ấc, thật ra thì cũng rất vội, đừng tức giận đừng tức giận." Tiểu Úc cười ha hả an ủi, ánh mắt nhìn về phía Đông Phương Dịch Hàn luôn luôn trầm mặc, sắc mặt cũng trở nên nghiêm cẩn, giọng nói tự nhiên cũng biến thành sàu lo.

"Gia, ta nhìn xem một chút." Đương nhiên Tiểu Thần biết đây không phải chuyện đùa, nhóm người bọn họ ở cùng nhau lâu như vậy, làm sao không biết chuyện gì là nặng chuyện gì là nhẹ? Đi đến bên người Đông Phương Dịch Hàn, bắt mạch, trầm tư. . .

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, mấy người khác bên trong đều sốt ruột nhìn Tiểu Thần và Đông Phương Dịch Hàn, đặc biệt khi thấy Tiểu Thần nhíu mày, càng khiến tim gan bọn họ run sợ, bất an không yên lòng, hận người trúng độc không phải là chính bản thân, mà không vị thần trong lòng bọn họ - Đông Phương Dịch Hàn.

"Thế nào, có biện pháp điều trị gì hay không?" Vài người vừa thấy Tiểu Thần thu tay, liền vội vàng hỏi, ngay cả cơ hội thở cũng không cho hắn. Vẻ mặt mỗi người đều tràn ngập nét khẩn trương. . .

Tiểu Thần nhíu mày, lộ ra nét khó xử, có chút bất đắc dĩ nói: "Gia, gần nhất có phải ngài tiếp xúc cái gì làm cho cổ đột phát nhanh hơn phải không?"

Khuôn mặt Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng đạm bạc, trầm tư một hồi, không vội không nóng nói: "Không có, đều giống như ngày thường."

"Không có? Chẳng lẽ là trong cổ phát sinh chuyện gì mới dẫn đến như thế? Nếu như thực sự là thế này, vậy thì nguy rồi." Mặt Tiểu Thần sốt ruột lo âu, giọng nói tràn ngập lo lắng. . .

"Vậy nên làm thế nào? Tiểu Thần, người cũng không có biện pháp gì sao?" Tiểu Úc nghe vậy, càng quỳnh lên, gấp gấp hỏi.

Tiểu Thần nhìn mọi người, sắc mặt càng thêm trầm trọng, giọng nói cũng không nắm chắc: "Trước mắt ta chỉ có thể nghiên cứu tạo ra một ít dược khổng chế, sau đó lại nghĩ biện pháp tìm kiếm phương pháp giải cổ, nhưng gia, ngài ngàn vạn lần không thể sử dụng nội lực, bằng không sẽ rất nguy hiểm."

"Chẳng lẽ thực sự không có biện pháp dẫn cổ ra hay sao?" Hướng Nhất cũng rất lo lắng, giọng nói nặng nề hỏi. Cứ dựa vào dược để áp chế cổ là không được, lỡ may ngày nào đó gặp phải nguy hiểm, không thể ra tay? Vậy thì nên làm cái gì bây giờ?

"Ừ, trước mắt ta cũng không có biện pháp, có lẽ chỉ có thể thông qua cô công chúa kia mới biết được." Tiểu Thần chưa bao giờ có cảm giác vô lực như thế này, mặc dù hắn được xưng là thần y, bệnh tình khó khăn nguy cấp gì cũng có thể chữa trị, duy nhất chỉ có tình cổ trong người Đông Phương Dịch Hàn là giải không xong. . .

"Vậy. . . Vậy chẳng lẽ còn muốn gia đi tìm ả nữ nhân kia?" Tiểu Úc vừa nghe đến tìm cô công chúa kia, khuôn mặt tức giận bất bình. Giọng nói tràn ngập khinh thường và trào phúng, nghiêng rằng nghiêng lợi giống muốn ăn tươi nuốt sống ả. . .

"Nếu thực sự không giải hết, muốn cứu mệnh của gia, cũng chỉ có. . ." Tiểu Thần chăm chú nhìn Đông Phương Dịch Hàn, có chút bất đắc dĩ. Trong lòng hắn quả thực rất rõ ràng, Vương gia không biết có bao nhiêu chán ghét ả ta, hơn nữa ngài có bệnh thích sạch sẽ, làm sao có khả năng chạm vào nữ nhân kia? Mà nếu thực sự không đi tiếp xúc ả, vậy gia liền. . .

"Không có khả năng, bản vương có chết cũng không bao giờ tìm ả tiện nhân kia." Lòng mày Đông Phương Dịch Hàn nhíu lại, đáy mắt lướt qua một tia tức giận, lộ ra từng trận hàn ý lạnh lẽo thấu xương, sắc mặt phát thanh, giọng nói trầm thấp đáng sợ.

Lúc trước nếu không phải là bởi vì mặt mũi hoàng huynh, nhất thời mềm lòng uống với ả một ly rượu, lại không nghĩ rằng bị trúng cổ. Mà chỉ bằng hành vi nằng nặc hạ loại cổ này với hắn, hắn đã có thể bắtмыш vạn đoạn ả. Nhưng cuối cùng vẫn giữ lại tính mạng cho ả ta, chỉ phé đi cánh tay hạ cổ của ả. Bây giờ muốn vì cứu tính mạng, phải cùng với ả ta, quả thực là so với việc giết hắn còn khó hơn. Huống chi, hiện tại trong đầu hắn đều suy nghĩ tưởng niệm đến Thương Lung Tinh. . .

Cứ như vậy, khuôn mặt vài người lộ vẻ khó xử, vẻ mặt lo âu đứng ở trong phòng quan sát. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ta nhớ nàng, không được sao?

Editor: Ôp

"Mục Tinh, việc huấn luyện bên kia thế nào rồi?" Thương Lung Tinh nhú mày, giống như có chút chờ mong nhưng lại lạnh nhạt hỏi.

"Hồi tiểu thư, trước mắt bên kia đã ổn, nhân số cũng đã mở rộng đến năm ngàn người." Mục Tinh vừa nghe thấy Thương Lung Tinh nhắc tới chuyện huấn luyện, bộ dáng hưng trí bừng bừng, vẻ mặt vô cùng tự hào và kiêu ngạo. . .

"Ừ, rất tốt, ngày mai ta đi qua chọn ra một ít người làm huấn luyện khác, những người khác ngươi cứ huấn luyện như bình thường, đến lúc đó ngươi hãy phân bổ lại người." Thương Lung Tinh gật gật đầu, như có chút dăm chiêu nói.

"Vâng, thuộc hạ đi trước thông báo cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng." Mục Tinh nói xong lập tức chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên dừng lại, hưng phấn nói: "Tiểu thư, người muốn tên gọi là gì?"

"Còn đang suy nghĩ, ta đã muốn lập ra một đội quân độc nhất vô nhị, thì đương nhiên phải có một cái tên đủ khí phách, để ta ngẫm nghĩ lại đã, không vội." Trên mặt Thương Lung Tinh lộ ra một chút ý cười, nhẹ giọng nói.

"Vâng, được, vậy thuộc hạ đi trước." Mục Tinh gật gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý, chậm rãi đi ra ngoài.

"Thương tiểu thư, có ở đây không?" Thương Lung Tinh đang trong trầm tư, giọng nói Nam Cung Hành Vân ngoài cửa truyền vào.

"Có, vào đi." Thương Lung Tinh tuy có chút ngoài ý nghĩ vì đã trễ thế này hắn còn có việc tìm nàng, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt đáp lời.

"Có phải quấy rầy ngươi nghỉ ngơi hay không?" Nam Cung Hành Vân thấy bộ dáng Thương Lung Tinh giống như đang muốn nghỉ ngơi, liền ngưng ngừng mở miệng hỏi.

"Không đâu, ta còn có chút việc xử lý, có việc gì sao?" Thương Lung Tinh nhú mày, vẻ mặt hình như cũng không lạnh lùng như trước.

"Ta muốn biết, khi nào thì có thể phối xong giải dược?" Nam Cung Hành Vân có chút kích động nói, vốn là không vội, nhưng lúc này bên kia đã càng ngày càng khẩn trương, hắn không thể không vội vàng chuyện giải dược được. Huống chi còn phải trở về xử lý chuyện tình. . .

"Thế nào? Chờ không kịp?" Thương Lung Tinh ngược mắt, nhàn nhạt nói.

"Ừ, bên kia có việc gấp muốn ta quay trở về xử lý chút chuyện, chẳng qua, ngươi yên tâm, ta đã ký đáp ứng ở lại bên cạnh ngươi ba tháng, ước định vẫn hữu hiệu, xử lý xong việc, ta lại tiếp tục trở lại có được không?" Vẻ mặt Nam Cung Hành Vân nghiêm cẩn thương lượng với Thương Lung Tinh, hi vọng nàng có thể thông cảm cho chỗ khó xử của hắn.

"Có thể, ba ngày sau ta sẽ đưa giải dược cho ngươi, mấy ngày nay ngươi nên nhớ không nên động võ, bằng không, giải dược cho ngươi cũng vô dụng." Thương Lung Tinh hí mắt, trong con ngươi lóe lên một tia sáng, lạnh nhạt nói.

"Được, mấy ngày nay ta sẽ ngồi ở trong này." Nam Cung Hành Vân vừa nghe ba ngày sau lấy được giải dược, vô cùng kinh hi, kích động cam đoan. Hắn không nghĩ tới lúc trước chỉ ôm một tia hi vọng nho nhỏ, vậy mà có thể trở thành sự thật, nàng thật sự có biện pháp giúp hắn giải độc. Lúc trước đứng ở bên người nàng, cũng chỉ là tồn tại ý tưởng đánh cược cho số mệnh.

Thời điểm ánh trăng lơ lửng, Thương Lung Tinh lại bắt đầu tập luyện, đợi đến khi hùng đông, trên tóc nàng lộn xộn nồng đậm mê hoặc, nhàn nhạt ánh nước, lại có chút ướt đầm, giống như vừa mới tắm rửa xong.

Nhưng ngoài ý muốn là, chỗ cửa lại có người luôn luôn đứng ở kia nhìn Thương Lung Tinh, một bước cũng không rời đi. Thẳng đến lúc thấy Thương Lung Tinh muốn vào nhà rửa mặt chải đầu, hắn mới dúi bước đến bên người nàng, sâu trong đôi mắt lóe lên vẻ kinh ngạc và tán thưởng, nhàn nhạt mở miệng: "Nàng luôn luôn kiên trì rèn luyện như vậy sao?"

Phải biết rằng, ở thời đại này, nữ tử người người lấy hiền thực ôn nhu, cầm kỳ thư họa làm chủ, vốn dĩ có rất ít người có thể kiên trì rèn luyện thể lực giống nàng như thế này, cho dù là nam tử, cũng là cực nhỏ! Trừ phi là người có chức trách hoặc là mấy binh tướng.

"Có việc gì?" Thương Lung Tinh ngược mắt lên nhìn một cái, trong con ngươi có vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới hắn lại đề đây. Liền cúi đầu sửa sang lại y phục của bản thân, không hề để ý tới lời nói của hắn, lạnh nhạt hỏi.

d/d/lay/doon Vốn là tối hôm qua Đông Phương Dịch Hàn không thể nào ngủ ngon, sáng sớm đứng dậy, nhưng lại bất tri bất giác đi tới viện của Thương Lung Tinh, từ xa đã nhìn thấy bóng người đang di chuyển, vừa mới bắt đầu tưởng là kẻ nào không biết sống chết muốn gây loạn. Không nghĩ tới đúng là Thương Lung Tinh đang tập luyện, hơn nữa các phương diện về động tác đều vô cùng quý dị, nên luôn luôn đứng ở chỗ này chờ nàng. . .

"Không có việc gì thì không thể đến nhìn nàng sao?" Lúc này Đông Phương Dịch Hàn không giống như bình thường cả vú lấp miệng em, cũng không phát ra hàn khí bức người, ngược lại là một bộ dáng tang thương mỗi một vô cùng tiều tụy, nhẹ nhàng hỏi lại. Có lẽ cũng bởi vì cổ độc phát tác đi?

Thương Lung Tinh có chút kinh ngạc, nhú mày nhìn hắn, hôm nay thẳng nhai này bị gì thế? Giống như thay đổi bản thân, hơn nữa cũng chỉ vài canh giờ không gặp, thể nào đáng vẻ hắn lại trở nên hữu khí vô lực như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

"Chỉ mới mấy canh giờ, đã không bình thường rồi." Thương Lung Tinh liếc mắt nhìn hắn một cái, giọng nói có chứa nghi hoặc.

"A, ta nhớ nàng, không được sao?" Đông Phương Dịch Hàn lắc mình đến bên người Thương Lung Tinh, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, hơi thở ấm nóng lượn vòng ở bên tai của nàng, chọc cho cả người nàng cứng đờ, cảm giác tê dại, như dòng điện chạy khắp toàn thân, giống như lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, có một loại cảm giác vô lực. Cứ thế mà thất thần. . .

"Buông ra, cả người ta đều là mồ hôi đấy." Thương Lung Tinh hoàn hồn, giãy dụa tránh thoát. "Bốp" một tiếng, lấy tay đánh vào cánh tay hắn đang khoát trên hông nàng thủ, ý bảo hắn buông ra.

Ai biết hắn lại trở tay kéo lấy, một lần nữa giữ chắc nàng ở trong ngực không thể động đậy, tà mị cười nói: "Ta không để ý."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sao nàng có thể nở lòng vứt bỏ ta chứ?

Editor: Ôp

Thương Lung Tinh nghe vậy, vẻ mặt hắc tuyến, người này nói cái gì vậy? Cứ như hắn chiếm tiện nghi bản thân là đương nhiên vậy? Nhân nhật liếc mắt nhìn hắn một cái, giọng điệu không vui nói: "Ta để ý, mau buông ra."

"A, cái kia. . . Vương gia, sao người lại ở trong này?" Mộng Vũ từ bên ngoài bùng nước vào, chuẩn bị cho Thương Lung Tinh tẩy rửa, nào biết mới đẩy cửa ra, liền thấy tiểu thư bị Đông Phương Dịch Hàn ôm, nhất thời bị dọa, nhìn hắn có chút hoảng sợ nói.

Khuôn mặt Đông Phương Dịch Hàn âm u, hắn tới nơi này không được hoan nghênh như vậy sao? Thế nào hai chủ tớ các nàng đều cùng một loại phản ứng chứ! Hiển nhiên là hắn không nghĩ tới hắn trước kia khác hoàn toàn so với hắn hiện tại, phản ứng của nàng tuyệt đối là bình thường.

Mộng Vũ nhìn mặt mày Đông Phương Dịch Hàn đen như đáy nồi, thân thể run run, nhanh chóng đặt chậu nước trong tay xuống, vội vàng đi tới cửa, giống như sau lưng có sói có hổ đuổi theo, run run nói: "Tiểu thư, ta đi ra ngoài trước, có việc gì thì cứ kêu ta."

Thương Lung Tinh không biết nói gì, khóe miệng giật giật, phản ứng của nha đầu kia như vậy, chẳng lẽ là sợ bị người ta ăn thịt sao? Lắc lắc đầu, không để ý tới Đông Phương Dịch Hàn, liền đi rửa mặt. . .

Đây là lần đầu tiên Đông Phương Dịch Hàn tiến vào phòng Thương Lung Tinh, có chút tò mò đánh giá, bỗng nhiên lại bị khối ngọc bội ở trên chiếc giường nhỏ của nàng làm cho ngốc lảng, liếc mắt một cái liền nhìn ra khối ngọc bội này là cái hắn đang đi tìm, nhưng là vì sao ở nàng nơi này của nàng?

Thương Lung Tinh rửa mặt chải đầu xong, sau lại thấy Đông Phương Dịch Hàn cứ nhìn về một phía ngăn người, nhú nhú mày, đến gần nhìn, là ngọc bội tối hôm qua nàng lấy được, nói đúng ra, là từ trên người Dịch Thủy Hãn tìm thấy. Thời điểm tối hôm qua nàng xem xét, luôn cảm thấy có loại quen thuộc, nhưng nghĩ không ra đã gặp hoặc nghe qua khối ngọc bội này ở đâu.

"Làm sao nàng có khối ngọc bội này?" Đang lúc Thương Lung Tinh muốn hỏi vì sao hắn nhìn chằm chằm vào khối ngọc bội kia, đã thấy Đông Phương Dịch Hàn hoàn hồn, ánh mắt thâm thúy cẩn thận nhìn nàng cũng kinh ngạc hỏi.

"Lấy từ trên thân của một người, người biết nó?" Thương Lung Tinh không chút nào giấu diếm nói. Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả nàng cũng sửng sốt một chút, sao có thể dễ dàng trả lời câu hỏi của hắn như vậy, hơn nữa không hề có cảm giác không ổn chỗ nào.

Đông Phương Dịch Hàn hít một hơi, trong con ngươi lướt qua một tia sáng không ai hiểu được, hắn vừa nghe liền biết người kia là ai! Chính là hắn có chút nghi hoặc, ngọc bội này làm thế nào đến trong tay nàng được? Mà nàng có phải không phải đối với hắn có tình ý đâu? Càng nghĩ sắc mặt càng biến ảo không ngừng, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú vào Thương Lung Tinh.

"Nàng xem trọng hắn hả? Vì sao lấy ngọc bội của hắn?" Đông Phương Dịch Hàn mang theo nồng đậm dâm chưa bá đạo lên tiếng chất vấn. Toàn thân tản ra một loại khí thế cường hãn khiến người khác không thể bỏ qua.

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng giật giật, này nha nói cái gì thế? Khối ngọc bội chính là ngày đó nàng thuận tay lấy được, cũng không có ý tứ gì khác. Nàng có chút tò mò và một chút động tâm đối với hắn, nhưng không đến mức độ vì coi trọng hắn mới lấy ngọc bội. Trong lòng biết rất rõ ràng, nàng không có khả năng dễ dàng trả giá cảm tình, đặc biệt đối với một người không rõ thân phận, gặp mặt nam nhân kia không vài lần đã yêu. Tuy rằng bị hắn chiếm tiện nghi một chút, nhưng đối với một linh hồn đến từ thế kỉ 21, chút này không đáng kể tẹo nào.

Thương Lung Tinh lâm vào trầm tư, nhưng mà ở trong mắt của Đông Phương Dịch Hàn lại thành nàng cam chịu, nhất thời trong lòng ghen tuông cùng ghen ghét khiến cho khuôn mặt tuấn tú của hắn càng thêm thâm trầm lạnh lẽo, nhin xuống tức giận trong lòng, tay tự nhiên gắt gao nắm tay nàng, bỗng

nhiền lắ mình đến bên người nàng, ôm eo nhỏ của nàng, bá đạo cùng cường thế nói: "Không cho coi trọng hấn, nàng là vương phi của ta, chỉ có thể là của ta, người khác đừng mơ tưởng nhìn trộm. . ."

Thương Lung Tinh hoàn hồn, khoe miệng co giật, người này thế nào lòng chiếm giữ mạnh như thế, lại còn bá đạo mãnh liệt như vậy. Nhưng lại không biết vì sao, trong lòng nàng không hề bài xích? Còn có một chút vui sướng không rõ. . .

Nàng nhú mày, như có chút đăm chiêu nhìn Đông Phương Dịch Hàn, nhàn nhạt trở về câu: "Ta là của bản thân ta, ai cũng không thể chi phối được. Mà người của ta cũng chỉ có thể vĩnh viễn trung thành với ta, vĩnh viễn không phản bội, bao gồm cả người về sau ta yêu."

Đông Phương Dịch Hàn sùng sốt, có chút mờ mịt nghĩ tới lời của nàng, sau khi hoàn hồn lại cười thầm, trên khuôn mặt yêu nghiệt tà tứ lộ ra một chút hơi thờ hoặc nhân, thần sắc vui sướng giả ngốc nói: "Lung Nhi, vì phụ yêu nàng say đắm si tình như thế, nàng làm sao nỡ lòng vứt bỏ ta chứ?"

Đỉnh đầu Thương Lung Tinh bay qua một đám quạ đen, trên mặt xuất hiện biểu cảm muôn màu muôn vẻ, không nói gì mặt thiên, này tư thế nào liền như vậy da mặt dày, bộ dáng này thật là Tiêu Dao vương chứ? Thực sự hoài nghi có phải là giả mạo hay không, bắt đắ dĩ chỉ có thể bảo trì trầm mặc, không nhìn về giả ngốc của hấn.

"Xú nha đầu, tránh ra, kêu Thương Lung Tinh đi ra đây gặp bản cung." Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một trận âm ỹ cùng vui giọng nói giận dữ, loáng thoáng còn nghe được giọng nói khuyên bảo của Mộng Vũ.

"Sao lại thế này, ai muốn gặp ta." Mất lạnh Thương Lung Tinh đảo qua, chỉ thấy một thiếu nữ y phục màu đỏ nhạt vẻ mặt giận ngút trời, hai tay chống nạnh khiển trách tỷ nữ bên người. Về mặt tràn ngập khinh thường cùng ngạo khí. . .

"Người chính là Thương Lung Tinh? Tân sủng của Hoàng huynh? Còn là người khiến cho hoàng huynh dọn sạch nữ nhân trong hậu viện?" Giọng nói Đông Phương Dao mang theo khinh thường và trào phúng, về mặt ngạo mạn nhìn nàng, giống như người đối diện được nàng ta hỏi đến là cỡ nào vinh hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Làm thế nào mà thu phục được hoàng huynh ta?

"Dao Nhi, ai cho phép muội đến đây hồ nháo vậy!" Đang lúc Thương Lung Tinh định đáp lời, lại ngoài ý muốn nghe thấy tiếng Đông Phương Dịch Hàn đi ra từ phòng trong, lời nói lạnh lùng băng hàn, toàn thân tan mát ra hơi thở lãnh liệt.

"A, hoàng, hoàng huynh, tại sao huynh ở trong này?" Hiển nhiên là Đông Phương Dao không nghĩ tới Đông Phương Dịch Hàn lại ở chỗ này, thấy Đông Phương Dịch Hàn xuất hiện, có chút ngốc lăng, cũng có chút run rẩy, rút lui thân mình, chớp chớp nói nhỏ.

Phải biết rằng, mặc dù bình thường hai vị hoàng huynh rất sủng ái nàng, nhưng không cho phép nàng dính vào chuyện riêng của mình. Đặc biệt Đông Phương Dịch Hàn là đại hoàng huynh mà nàng tôn trọng và sùng bái nhất, cũng là người mà nàng sợ hãi nhất, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không dám tùy ý chọc giận hấn, huống chi nàng chỉ là tiểu công chúa chứ. Đông Phương Dao ủy khuất nhìn Đông Phương Dịch Hàn, nàng chính là đến xem tiện nhân mê hoặc hoàng huynh trong miệng Lí Mị Nhi, nào biết còn chưa có bắt đầu, cứ như vậy đã bị hoàng huynh khiển trách, xem ra hoàng huynh thực sự bị người ta bỏ yêu thuật mê hoặc.

Nghĩ nghĩ, ánh mắt ai oán nhìn về phía Thương Lung Tinh, đều do nàng ta, nếu không phải là nàng ta, nàng làm sao bị hoàng huynh quát chứ. Về mặt tràn ngập bất mãn cùng oán hận đối với Thương Lung Tinh, trong lòng nghĩ về sau nhất định phải nghĩ biện pháp giáo huấn nàng ta mới được. . .

Ánh mắt Thương Lung Tinh lạnh lẽo, khuôn mặt không biểu cảm nhìn mọi chuyện trước mắt, lại nhàn nhạt đảo mắt liếc nhìn Đông Phương Dịch Hàn một cái, lạnh lùng nói với hấn: "Nói nàng ta đừng trêu chọc thêm mấy thứ phiền toái cho ta, ta rất lười, không muốn đi xử lý. Chẳng qua, nếu thật sự muốn trêu chọc ta, thì nhất định phải trả giá đại giới."

Hiện nhiên, Thương Lung Tinh đang nhắc nhở Đông Phương Dịch Hàn, người trước mắt là muội muội của hấn, nếu không muốn muội muội hấn xảy ra chuyện gì, thì đừng đến trêu chọc nàng. Bằng không, nàng cũng sẽ không khách khí.

"A, Lung Nhi, yên tâm, ta sẽ xử lý thật tốt việc này, không cần nàng ra tay." Đông Phương Dịch Hàn cười nói, giống như còn mang theo tứ lầy lòng ý, ôn nhu nhìn nàng.

Miệng Đông Phương Dao há ta thành hình chữ O, đưa tay lên xoa xoa mắt, khó có thể tin nhìn hoàng huynh nàng sùng bái lại giống như đi lấy lòng vương phi của hấn. Biểu cảm ngốc lăng, sắc mặt mờ mịt, trong lòng nghi hoặc, đây rốt cuộc có phải là hoàng huynh của nàng hay không vậy?

Hoàn hồn, về bất mãn cùng oán hận vừa rồi đã sớm biến mất không thấy, thần thái trở nên sáng láng, về mặt sùng bái và hưng phấn nhìn Thương Lung Tinh, giống như cả người nàng không ngại gì. Con người không ngừng chuyển động nhìn chằm chằm trên người nàng, muốn nhìn một chút rốt cục là nàng có sức quyến rũ mê người gì, vậy mà có thể thu phục được hoàng huynh yêu nghiệt kia của nàng. . .

Đương nhiên Thương Lung Tinh không bỏ qua biến hóa của Đông Phương Dao, trên trán xẹt qua ba đường hắc tuyến, đây là tình huống gì? Không phải mới vừa rồi về mặt còn khinh thường kiêu ngạo sao? Tại sao lúc này ánh mắt nhìn nàng cứ giống như coi nàng thành thần vậy? Nghĩ thế, thân mình không khỏi run lên, da gà đều nổi đầy người, người Đông Phương gia này có phải đầu óc đều có chút vấn đề hay không. . .

Lúc này Đông Phương Dịch Hàn lại dở khóc dở cười về mặt bất đắc dĩ lắc đầu, tính tình nha đầu kia thật sự rất trẻ con, lúc thì nằng, lúc thì mura. Nhưng mà tại sao muội ấy lại có thể nháo loạn lớn đến như thế này? Là Lí Mị Nhi kia xúi giục sao? Nghĩ vậy, trong con ngươi của hắn lướt qua một luồng thị sát và băng hàn. Ai dám làm tổn thương Thương Lung Tinh, hắn nhất định sẽ khiến cho kẻ đó trả giá đại giới gấp trăm ngàn lần.

"Cái kia, hoàng tẩu à, vừa rồi là Dao Nhi hồ nháo, tẩu đừng trách móc muội nhé." Tròng mắt Đông Phương Dao xoay vòng, thành ý nói. Về mặt lại mang theo tò mò và nghi hoặc, cuối cùng vẫn là nhìn không được thấp giọng hỏi một câu: "Hoàng tẩu, làm thế nào tẩu thu phục được hoàng huynh ta thế, xin chỉ giáo cho muội mấy chiêu." dds2l6q7u8i9%3đôn

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng co giật, về mặt hắc tuyến, chỉ biết nha đầu kia không nhu thuận như vậy. Lại không nghĩ lấy lòng nàng, vì hỏi vấn đề này? Ăn no không có việc gì làm sao? Không nói gì nhìn trời, bỗng nhiên thần sắc lại lóe lên một chút ý cười và trêu tức, lạnh nhạt nói: "Hỏi hoàng huynh người."

"A? Hỏi hoàng. . . Hoàng huynh?" Đông Phương Dao lấp bắp, tay chỉ chỉ bản thân, lại chỉ chỉ vào Đông Phương Dịch Hàn, cuối cùng buông tay ra, lại vô cùng uể oải đâm đầu vào nhìn Thương Lung Tinh nói: "Không dám, huynh sẽ không nói đâu."

"Hắn đáng sợ như vậy sao?" Thương Lung Tinh nhú mày, một mặt nghi hoặc nhìn chằm chằm Đông Phương Dịch Hàn, người này cũng không phải rất là một kẻ quá lạnh lùng, cũng không phải là dã nam tàn bạo, lại càng không là người hung ác, thậm chí hình tượng có chút vô lại, vì sao thấy biểu cảm của Đông Phương Dao lại không dám trêu chọc hắn đây? Nhưng Thương Lung Tinh không biết là, ở nàng trước mặt nàng Đông Phương Dịch Hàn mới có một mặt này, đối với bên ngoài thì khiến người ta không dám nhìn vào.

"Ặc, có." Đông Phương Dao nhìn thoáng qua Đông Phương Dịch Hàn, tuy rằng rất kỳ quái hình tượng hắn ở trước mặt Thương Lung Tinh bất đồng, nhưng vẫn thật nghiêm cẩn gật đầu. Đôi mắt sáng cũng không ngừng chuyển động nhìn về phía hắn, để phòng cho lúc nàng nói sai lại chọc hắn tức giận. . .

Khuôn mặt Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng đâm mặt lướt qua về bất đắc dĩ và sùng nịch, hắn là một người đang sống sờ sờ ở đây, lại bị hai nữ nhân này bỏ qu, thậm chí còn ở trước mặt hắn không ngại thảo luận về hắn. . .

"Dao Nhi, sao ngươi lại tới đây tìm Lung Nhi?" Giống như Đông Phương Dịch Hàn nghĩ tới cái gì đó, thần sắc không rõ hỏi Đông Phương Dao.

"A, cái đó. . . Cái đó chính là do sủng phi Lí Mị Nhi của huynh, nàng nói, nàng nói. . ." Ánh mắt Đông Phương Dao liếc về phía Thương Lung Tinh, ngượng ngùng khó nói ra, chỉ có thể lấp ba lấp bắp.

"Nàng nói cái gì?" Đông Phương Dịch Hàn đang muốn hỏi à ta nói cái gì, lại nghe thấy Thương Lung Tinh hí mắt cau mày, lên tiếng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Thật sự có thể giải quyết xong trong năm ngày?

Chuyện này, ta nói ra, ngươi đừng nóng giận nhé?" Đông Phương Dao co người lại, thật sự không chịu nổi khí tức nóng rực lại âm lãnh của hai người trước mặt.

"Chuyện đó không phải là do hoàng huynh muốn để cho mấy nữ nhân kia cuối tháng này tự rời đi sao? Lí Mị Nhi liền cùng cha nàng là tể tướng chạy tới trước mặt nhị hoàng huynh khóc lóc kể lể, nói cái gì mà hoàng tẩu hạ mê dược hoàng huynh, mị hoặc hoàng huynh, muốn nhị hoàng huynh ra mặt làm chủ, vừa khéo ta ở nơi đó, liền tò mò chạy tới nhìn xem." Bộ dáng Đông Phương Dao hiện ngang lăm lăm, ánh mắt chớp chớp nhìn chằm chằm vào Thương Lung Tinh, đột nhiên lại thốt ra một câu: "Phòng chừng thánh chỉ sẽ nhanh đến thôi."

Mới nói xong, liền nghe được tiếng quần gia từ bên ngoài đi vào, thờ hồn hèn nói: "Vương gia, thánh chỉ đến, muốn vương phi tiếp chỉ."

Mặt Thương Lung Tinh không biểu cảm, mặt lạnh đảo qua, lập tức đóng băng ngàn dặm, toàn thân tản mát ra loại khí thế ngạo nghễ bức nhân, hơi thở khiến người khác không dám đến gần. Khiến cả người Đông Phương Dao run lên, trong lòng âm thầm may mắn, may mà có hoàng huynh ngăn cản, không trêu chọc vào nàng. Bằng không kết cục của mình nhất định sẽ rất khó xem. . .

Khuôn mặt tà tử yêu nghiệt tuấn tú Đông Phương Dịch Hàn lúc này cũng âm trầm như sắt, toàn thân toát ra hàn khí tôn quý khiếp người, tay nắm thành quyền, trong con ngươi lóe qua một tia sát ý. Nhưng mà, lúc chuyển hướng về Thương Lung Tinh lại thay bằng biểu cảm ngốc nghếch vô tội, ánh mắt chớp chớp cười yếu ớt.

"Tự mình gây ra chuyện, tự mình giải quyết, ta không rảnh." Thương Lung Tinh mặc kệ, lạnh lùng nói. Xoay người đi vào trong phòng, còn thuận tay

đóng cửa.

"Ồ, đây là thánh chi đó, hoàng tẩu, người không tiếp chính là kháng chi đấy" Đông Phương Dao cho rằng Thương Lung Tinh không hiểu, liền lớn tiếng la lên. Trong lòng lại tràn ngập tò mò và khâm phục, hoàng tẩu này thật đủ khí thế, ngay cả kháng chi cũng không sợ, thậm chí vung cũng không vung tay một cái liền trực tiếp đóng cửa không để ý người khác. . .

Đông Phương Dịch Hàn bắt đầu nhìn nàng rồi đi, thờ dài một hơi, nhưng vẻ mặt cũng là ý cung chiều dung túng. Trên khuôn mặt Lạnh lùng lộ ra chút âm trầm và ẩn nhẫn, xem ra kìa Lí Mị Nhi đã chán sống. . . Hẳn thật vất vả mới có hơi chút tiến thêm một bước phát triển với Thương Lung Tinh, không nghĩ tới lại bị nữ nhân kia làm hỏng .

"Gặp qua Vương gia, công chúa." Lí công công thấy Đông Phương Dịch Hàn và Đông Phương Dao từ bên ngoài đi vào, liền chạy nhanh đến hành lễ, trong lòng lại nghi hoặc, vương phi đâu rồi? Sao lại không nhìn thấy? Ánh mắt cũng tự nhiên mà ngó ra phía bên ngoài. .

"Miễn lễ, trở về nói cho Hoàng thượng, lát nữa bốn vương sẽ đi nói rõ ràng với hần, vương phi tiến cung thì không cần." Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng nói xong, sắc mặt đậm nhạt, toàn thân tản mát ra hơi thở cường hãn uy hiếp cùng khí thế ngạo nghễ không cho cự tuyệt.

"Vâng, lão nô cáo lui." Lí công công lập tức đáp lời, vội vàng lui đi ra ngoài, toàn thân ớn lạnh, khí thế của Tiêu Dao vương quả là không thể bỏ qua!

Đông Phương Dao há hốc mồm, tình huống trước mắt là gì vậy? Vì sao thánh chi của nhị hoàng huynh nàng ở trong vương phủ này lại giống như tờ giấy bỏ đi thế kia? Đại hoàng huynh cũng quá sùng hoàng tẩu rồi? Vậy mà thật sự giúp nàng ngăn trở phiền toái. . . Trong lòng không khỏi có chút hâm mộ và chờ mong, xem ra sau này phải học tập hoàng tẩu làm thế nào nắm bắt tâm nam nhân, có tài năng gì để khiến cho bọn họ sùng ái dung túng như thế.

"Này, đây là giải được sao?" Thần sắc Nam Cung Hành Văn kích động khó tin nhìn Thương Lung Tinh đưa cái bình nhỏ kia cho hần.

"Ừ, mỗi ngày ba lần, mỗi lần một viên, dùng sau khi vận công trợ giúp tiêu hóa, cho đến khi mồ hôi chảy ra mới dừng lại, đại khái trong khoảng 5 ngày là giải hết." Thương Lung Tinh chuyên nghiệp tính toán nói. Dù sao thuốc này là nàng trải qua mấy ngày thức suốt đêm chế tạo, đương nhiên cách dùng công hiệu cũng sẽ biết rõ ràng.

"Thật sự năm ngày có thể giải xong?" Nam Cung Hành Văn ngốc lăng lự lại, khuôn mặt khó có thể tin. Vì sao trong mắt người đời không có thuốc giải độc, ở trước mặt nàng giống như uống một chén nước là có thể giải chứ. Tay siết chặt bình giải được, vẻ mặt khiếp sợ.

"Thế nào? Ngại thời gian quá dài ?" Thương Lung Tinh nhàn nhạt liếc hần một cái, nhủ mày nói. Biết rõ hần khiếp sợ, nhưng lại cố ý làm bộ như không biết, không biết còn tưởng hần ngại giải độc trong thời gian quá dài đấy.

"A, không, không, là, là quá nhanh, ta cho rằng ít nhất cũng phải nửa tháng mới có thể giải hết độc." Nam Cung Hành Văn ấp a ập úng, vẻ mặt kích động, hưng phấn giống như ngốc tử, ngây ngô cười nhìn Thương Lung Tinh.

"Tốt lắm, hiện tại người đi thử thuốc trước đi. Có vấn đề gì lại tới tìm ta." Thương Lung Tinh thấy bộ dáng Nam Cung Hành Văn hưng phấn, có chút chịu không nổi, chỉ là giải được chất độc trong người thôi, có cần thiết phải kích động như vậy sao?

Nhưng nàng lại không biết, ở trong mắt nàng đơn giản, nhưng đối với người khác lại là khó được. . .

"Ừ, ta đi ngay." Nam Cung Hành Văn gật gật đầu đáp lại. Khi ánh mắt nhìn về phía Thương Lung Tinh cũng trở nên ý vị thâm trường, trong con ngươi lóe qua vẻ tinh quang cùng thâm trầm.

Trên xe ngựa, Thương Lung Tinh nhắm mắt dưỡng thần, đang suy tư về việc làm sao để phân bổ nhân lực, còn phải lấy tốc độ nhanh nhất khiến cho bọn họ học tập phối hợp đoàn kết. Một đoàn thể thì cần phải đoàn kết nhất trí tốt thì mới có thể phá vây, bằng không sẽ giống như một nắm cát, không có ý nghĩa.

"Tiểu thư, đường này tương đối gấp ghe, nhưng ngắn hơn một nửa thời gian, người xem thế nào?" Mục Tinh đánh xe ngựa, nhẹ giọng hỏi.

"Ừ, đi đường này là được." Thương Lung Tinh xốc rèm cửa sổ lên, nhìn con đường bên ngoài, nhàn nhạt trả lời.

"Tốt, vậy tiểu thư nghỉ ngơi đi." Mục Tinh nói xong, liền đánh xe ngựa chạy nhanh hơn đi tới. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Có ai thử đi lên nữa

"Thương tiểu thư đến đây, Thương tiểu thư đến đây, mọi người mau tới." Thương Lung lung vừa vào bên trong sơn thôn, liền có người la lên, mọi người cũng ào ào xông tới, người người thần thái sáng láng nhìn nàng.

"Mọi người khỏe, gần đây trải qua thế nào rồi?" Thương Lung Tinh thấy biểu cảm kích động của mọi người, trong lòng âm áp, cảm thấy nơi này thực sự có cảm giác như nhà, để nàng cảm nhận được sự đầm ấm chưa bao giờ có.

"Tốt lắm!" Vừa nghe Thương Lung Tinh chào hỏi bọn họ, mọi người càng thêm kích động, phải biết rằng chủ tử quan tâm trân trọng đối với hạ nhân là vô cùng ít. Mà nàng không chỉ có vật chất cung cấp tốt nhất cho bọn họ, không khiến cho bọn họ chịu nửa điểm ủy khuất, lại càng xem bọn họ thành thành người nhà ân cần thăm hỏi, như vậy có thể không làm cho bọn họ kích động, cảm động sao?

"Ừ, nếu ai có nhu cầu gì thì có thể đề xuất với Mục Tinh, ta sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của các người." Thương Lung Tinh cười khẽ ra tiếng, ở trong lòng nàng, tuyệt không bạc đãi một thuộc hạ nào, đương nhiên cũng sẽ không dung túng người phản bội. Bỗng nhiên sắc mặt trở nên nghiêm khắc nói: "Đương nhiên, huấn luyện sẽ không nhân hạ."

"Vâng, tiểu thư." Mọi người trăm miệng một lời. Người người vẻ mặt kích động ngẩng cao, mặc dù huấn luyện không thoải mái, rất vất vả, nhưng bọn họ lại thích thú, toàn lực ứng phó, không muốn cô phụ kỳ vọng của Thương Lung Tinh đối với bọn họ.

"Ừ, hôm nay ta đến đây với mục đích chủ yếu là chọn ra một ngàn người đi huấn luyện đặc biệt, người khác cứ theo bình thường. Đương nhiên được chọn trúng là tốt, chọn không trúng cũng đừng nản chí, mặc kệ đứng trên vị trí nào, chỉ cần các người không làm ra chuyện quá đáng có lỗi với đoàn đội, có lỗi với ta, thì ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người, đã hiểu rõ chưa?" Giọng nói Thương Lung Tinh vang dội cường thế vang xa.

Toàn thân nàng tản mát ra khí thế ngạo nghễ bức nhân, khí phách tỏa ra, uy áp khiếp người, cái loại tự tin cùng cuồng vọng này, từ trong xương mà ra; trong con người kia lạnh như băng mà kiên định, lại khiến cho người ta cảm thấy nàng đã phải trải qua rất nhiều trận chiến sinh tử.

"Vâng, thuộc hạ hiểu rõ, liều chết trung thành với Thương chủ tử." Tất cả ngóc lảng, không nghĩ tới chỉ một nữ tử nhưng lại có thể tản mát ra khí lực uy hiếp như thế. Lúc hoàn hồn trăm miệng một lời hô lớn, vẻ mặt hưng phấn trào dâng.

"Tốt lắm, hiện tại mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, tiếp tục huấn luyện." Thương Lung Tinh vừa lòng gật đầu, giọng nói vang dội hữu lực quanh quẩn khắp sơn thôn.

"Mục Tinh, người điều những người này ra, ta cho huấn luyện khác." Thương Lung Tinh ngồi ở trên ghế chủ vị, cầm tư liệu cá nhân Mục Tinh cung cấp, lấy ra một ít danh sách, giao cho hắn, nhân nhậm phân phó.

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi ngay." Mục Tinh nhìn trên danh sách, hưng phấn đáp lời. Phải biết rằng, những người này cũng là do hắn vất vả huấn luyện ra, hiện thời có thể được nàng thưởng thức, cũng đáng giá để tự hào.

"Các vị, các người đều là ta tự mình xem tư liệu mà chọn lựa xuất ra, ta sẽ một lần nữa an bài vị trí của các người để có phương pháp huấn luyện thích hợp, các người có dị nghị gì hay không?" Thương Lung Tinh nhìn một loạt người xếp trước mặt, giọng nói hữu lực vang dội.

"Tùy ý chủ tử sai phái." Mọi người vừa nghe, ào ào quỳ xuống đất, trăm miệng một lời. Tiếng nói vang dội quanh quẩn trong không khí. . .

"Tốt lắm, từ giờ trở đi, các người tự bản thân lựa chọn, phía trước 5 trăm người, 5 người một tổ, mặt sau 5 trăm người, 10 người một tổ, cho các người thời gian một khắc, tự phân tổ đứng ra." Thương Lung Tinh khí phách nói, vẻ mặt tràn ngập tự tin cùng cuồng vọng, khí thế uy áp làm cho người ta không thể không phục.

"Vâng. . ." Mọi người tuy có chút tò mò, không rõ vì sao làm như vậy, nhưng cũng không ai thắc mắc hỏi gì. Theo lời của nàng, nhanh chóng đi chuyển lựa chọn đội hữu đứng vững, chờ đợi nàng phân phó câu tiếp theo.

"Các vị, ta cần một tổ đội đoàn kết hữu ái, cộng đồng cùng tiến cùng lùi, nắm tay nhau cùng đi tới một đội ngũ, nhưng nếu như trên đường phát hiện ra có người cá biệt, ham mê ích lợi mà ích kỷ, bán đứng đội hữu, ta tuyệt sẽ không tha thứ dễ dàng. Hiện tại cho các người lựa chọn cơ hội, nếu không thể trung thành và đoàn kết, có thể tự rời đi, ta tuyệt không ngăn cản, các người rời đi cũng có thể kiếm một cuộc sống bình thường." Thương Lung Tinh căn cứ vào quy tắc tự do thế kỷ 21, đặc công huấn luyện phương thức phải bảo mật, linh hoạt vận dụng ở trong mọi tình huống, vẻ mặt tràn ngập ngạo nghễ cùng tư thái cường thế.

Nhưng mà, toàn trường một mảnh tĩnh lặng, không người đi chuyển, chỉ chốc lát, người người ngẩng đầu tò mò nhìn xem có ai rời đi hay không, phát hiện một người lùi bước cũng không có, hơn nữa vẻ mặt đều mang theo vẻ kích động nhìn Thương Lung Tinh, vẻ mặt hưng phấn cùng háng hái muốn thử sức mình.

"Tốt lắm, tin tưởng các người đã lựa chọn ngốc ở trong này, vậy nhất định phải kiên trì đoàn kết hữu ái, cùng tiến cùng thối." nói xong, nàng đột nhiên khom người nhặt lên một cành cây dưới chân, "rắc" một tiếng bẻ gãy, nhân nhậm nói: "Lực lượng một người, cũng giống như một cành cây này, mặc dù cứng rắn, nhưng vẫn bị người khác bẻ gãy dễ dàng, nhưng mà, nếu ghép 5 cành cây lại, các người không xuất nội lực, một hơi có thể bẻ gãy sao?"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cảm thấy bất khả tư nghị, trong lòng vô cùng nghi hoặc, bằng khí lực bọn họ thật sự không thể bẻ gãy 5 cành cây hay sao? Lúc này, trong đội ngũ xuất hiện đủ loại biểu cảm, có tin tưởng, có nghi hoặc, có chất vấn, có muốn thử, có rối rắm.

Thương Lung Tinh đương nhiên không bỏ qua biểu cảm mọi người, tay cầm lân mấy cành cây Mục Tinh nhặt được, lạnh nhạt nói với bọn họ: "Các người ai không tin, có thể đi lên thử xem."

"Ta đến..." Ngay tại lúc mọi người còn đang trầm mặc, một giọng nói hùng hậu vang lên.

Chỉ thấy một nam tử thân hình cao lớn, cường tráng da ngăm đen, đi đến trước mặt Thương Lung Tinh, đầu tiên nhận lấy một cành cây, "Rắc" một tiếng,

bẻ gãy, nhưng mà, lại tiếp tục ghép 5 cành cây lại, cho dù có dùng sức như thế nào cũng không thể bẻ được, cuối cùng, mồ hôi đầy đầu cũng không có biện pháp bẻ gãy. Về mặt xấu hổ lau mồ hôi, nhẹ nhàng nói: "Bẻ không gãy..."

"Có ai muốn tiến lên thử nữa không" Thương Lung Tinh nhân nhặt nhìn hần một cái, ánh mắt hướng về phía mọi người, giọng nói hữu lực thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Các người đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các người

Editor: Diệp Thu Khinh

Đã có lần thứ nhất tức có lần thứ hai, có hai thì sẽ có ba, theo thời gian trôi qua, những người có chứa nghi ngờ kia, tất cả bọn họ xếp thành từng hàng, mỗi người đều muốn bẻ gãy bó cây kia trong một lần. Cuối cùng, ai nấy đều ủ rũ, cúi đầu quay lại chỗ của mình, mong đợi người phía sau có thể tạo nên kỳ tích...

“Đạo lý này, mọi người đã hiểu chưa? Một nhánh cây đại biểu cho lực lượng của một người, 5 nhánh cây trong 1 bó cây buột chặt đại biểu cho lực lượng của 5 cá nhân đoàn kết cùng nhau, nếu tách ra, sẽ rất dễ dàng bị người khác tùy ý đánh bại, nhưng khi ở cùng nhau thì rất khó bị đánh bại, hầu như là không thể, thứ ta cần là đoàn đội không thể bị đánh bại như thế.” Thương Lung Tinh ngược mắt, trong ánh mắt tràn đầy tự tin cùng ngạo nghễ, toàn thân tản mát ra khí thế uy hiếp cường thế bá đạo.

“Dạ, thuộc hạ đã hiểu.” Mọi người quỳ một chân trên đất, đồng thanh đáp. Ai nấy đều mang vẻ mặt kích động, tràn đầy hưng phấn. Ánh mắt mang vẻ mong đợi cùng khát vọng nhìn Thương Lung Tinh.

“Về sau các người có thể tự do lựa chọn tổ để cùng huấn luyện, ta sẽ nói cho các người biết cách thức cụ thể, một tháng sau ta tới nghiệm thu, nếu toàn bộ đều đạt thì lập tức triển khai kế hoạch của chúng ta.” Thương Lung Tinh lạnh nhạt nói, ánh mắt lạnh lẽo nhưng kiên định, khiến người ta nghĩ rằng năng đã trải qua vô văn trận sinh tử.

“Dạ, tiểu thư.” Mọi người mang vẻ mặt mong đợi đáp lời, mặc dù huấn luyện khổ cực, nhưng bọn hần trông chờ vào sự huấn luyện kỳ lạ và kế hoạch của Thương Lung Tinh hơn, tin tưởng rằng về sau nhất định sẽ rất có thành tựu.

“Mục Tinh, đi lấy những thứ đã chuẩn bị mang ra đây.” Thương Lung Tinh nhìn lướt qua mỗi tổ, xoay người bảo Mục Tinh lấy ra mấy người bù nhìn đã chuẩn bị xong, muốn tỉ mỉ giới thiệu cấu tạo thân thể và vị trí trí mạng cho bọn họ.

Khi Mục Tinh lấy ra những người bù nhìn đã chuẩn bị sẵn thì về mặt mọi người càng thêm mờ mịt không biết làm sao, không phải nói muốn huấn luyện bọn họ sao? Sao lại lấy ra mấy người bù nhìn? Đến tột cùng muốn làm gì đây?

“Chắc hẳn mọi người cảm thấy khó hiểu tại sao ta lấy ra cái này phải không? Đợi lát nữa các người sẽ hiểu.” Mục Tinh gương mặt tuấn tú cười khê một tiếng, thần bí nói. Ban đầu, tiểu thư kêu hần chuẩn bị thì hần cũng rất tò mò, sau mới biết, thì ra tiểu thư muốn mọi người hiểu rõ về thân thể con người, từ đó biết được các huyết vị quan trọng và chỗ nào là vị trí trí mạng.

Diễn#n~đ@n.lê.quý.d0n

Thương Lung Tinh thần nhiên liếc nhìn bọn hần, cũng không nhiều lời nữa, chỉ là cầm trên tay một ít tiểu châm làm tương tự với Tú Hoa Châm (châm để thêu) ngày trước kêu chế tạo ra ngoài, thiết kế này không những có thể làm ám khí, còn có thể làm châm cứu trong nghề y. Hôm nay, nàng chỉ muốn lấy ví dụ khi kim đâm vào chỗ nào thì sẽ sinh ra hiệu quả gì.

Trên sân im lặng lạ thường, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt chăm chú, lắng nghe Thương Lung Tinh giải thích, về mặt không thể tưởng tượng nổi, không ngờ cấu tạo thân thể con người lại thần kỳ, phức tạp như thế, cuối cùng chỉ nghe nàng nói: “Đầu, mắt, động mạch cổ, trái tim cùng các vị trí ở đầu gối đều là những chỗ yếu ớt nhất trên cơ thể con người, một tổ các người phải có từ 5 đến 10 người, chính là muốn các người phải công kích vào vị trí trọng yếu của đối phương, khiến cho đối phương không biết đã bị tấn công khi nào, vô lực phản kháng, tốt nhất có thể một chiêu chiến thắng, đã hiểu rõ chưa?”.

Mọi người hết hồn, về mặt sôi sục, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, âm thanh vang dội nói: “Hiểu...”

“Ừ, rất tốt, đợi lát nữa ta bảo Mục Tinh đưa cho các người bức vẽ chỉ dẫn, các người cứ theo đó mà tập luyện, có chỗ nào không rõ có thể hỏi Mục Tinh. Nên nhớ, muốn sử dụng linh hoạt, ngàn vạn lần đừng học bằng cách nhớ rồi đánh mù quyền.”

“Dạ, xin nghe tiểu thư dạy bảo.” Mọi người đồng thanh đáp một tiếng, âm thanh có lực, lại một lần nữa vang dội khắp trong sân trống trải....

Diễn#n~đ@n.lê.quý.d0n

“Tiểu thư, hình như phía trước có động tĩnh? Có muốn dừng lại không?” Mộng Vũ nhìn thấy phía trước là một đám người vây quanh, bọn họ đều mặc trang phục màu đen, có chút cau mày dò hỏi.

“Không cần, chớ chọc phiền toái, tiếp tục đi thẳng.” Thương Lung Tinh híp mắt, thần nhiên nói.

Vậy mà, bọn nàng không chọc phải phiền toái, nhưng phiền toái lại tìm đến cửa! Đúng lúc Thương Lung Tinh vừa nói xong, Mộng Vũ đang định điều khiển xe ngựa đi thẳng thì tên áo đen cầm đầu xoay người, nói với các nàng: “Dừng lại, nếu đã nhìn thấy, chỉ có con đường chết.”

“Các người muốn giết ta thì làm nhanh lên chút, cần gì lạm sát người vô tội.” Tiếng nói trẻ con có lực, giọng nói không chút nào luống cuống, sợ hãi vang lên.

Thương Lung Tinh thật ra không muốn xen vào việc của người khác, nhưng lại bị giọng nói non nớt ngạo nghễ hấp dẫn, tò mò vén rèm cửa sổ trên xe ngựa lên, từ xa nhìn lại là một tiểu nam hài quần áo rách nát, khuôn mặt bẩn thỉu, trên người đầy rẫy các vết thương, tiểu nam hài khí thế ngạo nghễ thể nhưng trên mặt lại còn có một loại hồn nhiên thiên thành. Nàng nghĩ thầm, thân phận của tiểu tử này nhất định không đơn giản, nếu không sao lại có nhiều người đuổi giết như thế, trên người còn tản ra khí thế vương giả mà người bình thường không có.

“Hãy bớt nói nhảm đi, mau xuống xe.” Tên áo đen cầm đầu mắt kiên nhẫn nói. Vẻ mặt tràn đầy khinh thường, càng không bận tâm đến lời nói của tiểu nam hài kia.

“Bản tiểu thư vốn không muốn xen vào việc người khác, nếu các người đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các người.” Thương Lung Tinh ra khỏi xe ngựa, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, trong mắt ẩn hiện sát khí, cả người tản ra khí tức lạnh giá, nàng nói nhấn mạnh từng chữ.

Nàng đột nhiên híp mắt phượng lại, cả người tản ra khí tức lạnh liệt, chẳng biết tiểu châm xuất hiện trong tay từ lúc nào, chỉ thấy thân châm ở trong không trung lóe sáng tia sắc bén, cùng lúc đó tên áo đen cầm đầu: “phốc” một tiếng, hộc máu mà chết, ngã xuống đất....

Trong khoảng thời gian ngắn, những tên còn lại nhìn nhau, vẻ mặt sững sờ, bọn hắn không biết nàng ra tay lúc nào, tại sao không cảm nhận được chút nội lực nào, nàng đã có thể giết người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Tỷ tỷ chờ ta trưởng thành rồi gả cho ta, được không?

Editor: Diệp Thu Khinh

Tiểu nam hài trông thấy tình huống như thế, lập tức sững sờ, hắn không ngờ rằng một cô nương không lớn hơn hắn bao nhiêu tuổi lại có thân thủ nhanh như vậy, hơn nữa còn dưới tình huống không dùng chút nội lực nào lại có thể giết chết tên sát thủ cầm đầu.

“Thủ lĩnh đã bị nàng ta giết, nếu chúng ta không muốn chết, mau rút lui thôi.” Mọi người còn đang sững sờ, không biết ai đó kêu lên một câu, một đám sát thủ sợ chết nhanh chóng biến mất dạng, bọn chúng không hề để ý đến tiểu nam hài còn sống sót ở bên cạnh.

Diễn#n~đ@n.lê.quý.d0n

Thương Lung Tinh im lặng, tổ chức gì thế này, tên cầm đầu vừa bị giết, cả đám còn lại liền bỏ chạy tán loạn? Cũng tốt, bớt được chuyện, nàng không ngờ phiền toái này giải quyết được dễ dàng như vậy. Ánh mắt nhìn về phía tiểu nam hài kia, vừa đúng lúc nó nhìn sang đây, hai người nhìn thẳng vào đối phương, Thương Lung Tinh phát hiện tiểu nam hài này thật sự không đơn giản, nhìn đáng vẻ khoảng mười một tuổi, nhưng gặp tình huống nguy hiểm không hề tỏ ra sợ hãi, lạnh nhạt đón nhận tất cả, chẳng lẽ gặp nhiều trường hợp như vậy rồi?

Tiểu nam hài cũng bị ánh mắt và khí thế của Thương Lung Tinh dọa sợ, nghĩ thầm, trên người cô gái này tản ra loại khí thế khiến người khác có cảm giác bị uy hiếp, so với phụ hoàng của nó còn uy nghiêm hơn! Nếu mình có tỷ tỷ giống như nàng ấy thì thật tốt, ít nhất có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nghĩ đi nghĩ lại, trong con người của nó xuất hiện tia hăm mộ cùng vẻ chờ mong.

Nó cử động thân mình, vui vẻ đi đến trước mặt Thương Lung Tinh, mắt chớp chớp, không còn chút khí thế vương giả như vừa rồi, biểu cảm vô tội, làm nàng nói: “Tỷ tỷ, ta có thể đi theo người không?”

Thương Lung Tinh vốn muốn cự tuyệt, lại phát hiện bộ dáng làm nũng kia thật đáng yêu, không đành lòng bỏ lại nó. Nàng biết rõ nó giả bộ, nhưng vẫn tin tưởng nó vốn có một mặt đáng yêu như vậy. Nàng thần nhiên lên tiếng: “Đi thôi, lên xe ngựa.”

Mộng Vũ kinh ngạc, sao hôm nay tiểu thư tốt bụng như vậy? Chỉ là, tiểu nam hài này nhìn qua cũng thật đáng thương, nhưng liệu dẫn theo nó trở về, nó có thể gây thương tổn đến tiểu thư không?

Trên xe ngựa, tiểu nam hài đảo mắt vòng quanh, vết bẩn trên người vẫn chưa lau, nhìn chăm chăm vào Thương Lung Tinh. Nhìn hồi lâu, vẻ mặt mong

đội, áp úng lên tiếng: “Tỷ tỷ, người có thể trở thành tỷ tỷ của ta không?”

“Vì sao?” Thương Lung Tinh mở mắt ra, nhúu mày nói. Trong lòng cảm thấy không giải thích được, chẳng lẽ mình lớn lên giống tỷ tỷ của nó? Sao tiểu tử này lại đưa ra yêu cầu đối với người mới gặp lần đầu tiên như thế?

“Bởi vì tỷ tỷ rất tốt, ta thích tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ chờ ta trưởng thành rồi gả cho ta, được không?” Tiểu nam hài ngây thơ nói, đôi mắt còn chớp lia chớp lia nhìn Thương Lung Tinh.

Diễn#n~đ@n.lê.quý.d0n

Thương Lung Tinh nghe vậy, im lặng đến cực điểm, khóe miệng giật giật, tình huống gì thế này? Chẳng lẽ nam tử cổ đại đều trưởng thành sớm vậy sao? Giá thị trường của nàng tốt thế sao? Thậm chí ngay cả tiểu hài tử cũng cầu hôn nàng? Nhìn nó một chút, trong lòng suy nghĩ, hay là nàng nên im lặng? Tránh cho nó tiếp tục nói những lời kỳ quặc, nghĩ vậy, nàng lấy ra cái khăn lụa đưa cho nó, lạnh nhạt nói: “Lau sạch rồi nói tiếp.”

“Ừm, cũng may là ta tuần tú, nếu không sẽ hù dọa tỷ tỷ rồi.” Tiểu nam hài nói như lẽ đương nhiên, vẻ mặt tràn đầy tự hào cùng kiêu ngạo....

Thương Lung Tinh trầm mặc, vẻ mặt hiện rõ sự bất đắc dĩ, may là nàng không trả lời tiếp, nếu không e là miệng nói không ngừng rồi. Nàng không thèm để ý tới nó nữa, trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần...

“Tiểu thư, đến nơi rồi.” Xe ngựa dừng lại, cùng lúc đó giọng của Mộng Vũ vang lên.

Thương Lung Tinh xuống xe ngựa, bước vào cổng chính, Mộng Vũ cùng tiểu nam hài đi theo sau. Trong mắt tiểu nam hài thoáng qua tia kinh ngạc, đây là Tiêu Dao vương phủ, chẳng lẽ vị tỷ tỷ này có thân phận là vương phi?

“Lung nhi, nàng lại chạy đi đâu, sao không gọi ta đi cùng.” Đông Phương Dịch Hàn bất ngờ xuất hiện bên cạnh Thương Lung Tinh, còn đưa tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, có chút ghen ghét nói.

Thương Lung Tinh không chút nghĩ ngợi “ba” một tiếng, vỗ vào bàn tay đang ôm eo nàng, cau mày lạnh nhạt nói: “Buông ra, ta muốn đi tắm.”

“Có muốn ta giúp nàng một tay hay không?” Đông Phương Dịch Hàn hơi sững sờ, sau đó lập tức khôi phục nụ cười yêu nghiệt, chớp chớp đôi mắt với nàng, nói bằng giọng chọc ghẹo.

“Đừng đến làm phiền ta, mau tránh ra.” Thương Lung Tinh nhìn khuôn mặt tuần dật đầy vẻ gian manh kia, trên trán xẹt qua mấy vạch đen, tức giận gầm nhẹ.

“Ô ô, Lung nhi, nàng lại ghét bỏ ta?” Đông Phương Dịch Hàn bày ra vẻ mặt vô tội, vẻ mặt kia giống như hắn thật sự bị Thương Lung Tinh khi dễ vậy.

“Tiểu thí hài (tiểu hài tử xấu xa) này khắp người đều bẩn, nhặt được ở đâu vậy?” Trong lúc Thương Lung Tinh trầm mặc thì hắn buông nàng ra, gương mặt tuần tú khề cau mày nhìn tiểu nam hài, nghi ngờ hỏi.

“Người mới là tiểu thí hài, ta đã mười một tuổi rồi.” Tiểu nam hài vừa nghe Đông Phương Dịch Hàn gọi hắn là tiểu thí hài, lập tức giận giữ, hai mắt sáng lên, tức giận nhìn Đông Phương Dịch Hàn nói.

“Hả? Thế thì sao, vẫn là một tiểu thí hài mà thôi.” Đông Phương Dịch Hàn nói bằng giọng tức chết người không đền mạng. Vẻ mặt biểu lộ khinh bỉ kia là nói người chính là một tiểu thí hài còn không thừa nhận?

“Người câm miệng lại, không cho phép gọi ta là tiểu thí hài, ta tên Âu Dương Thăng.” Tiểu nam hài không chịu được sự nhạo báng của Đông Phương Dịch Hàn, lớn tiếng nói, bộ dáng kia giống như đây là trận tỷ thí giữa phụ thân và hài tử.

Thương Lung Tinh không nói gì, chỉ biết lắc đầu, quyết định không để ý bọn họ nữa. Hai người kia giống như có thù hận từ kiếp trước, mới vừa thấy mặt liền âm ỷ. Cả hai bình thường không phải là kiểu người tính khí nóng nảy, thế nào vừa chạm mặt nhau liền trở nên như thế? Đặc biệt là tiểu nam hài kia, lúc vừa gặp gỡ, nó tỏ ra là một người bình tĩnh, còn hiện tại giống như một tiểu nam hài tính tình xấu xa vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Điều tra xem gần đây có người nào muốn tìm cái chết

Editor: Diệp Thu Khinh

“Mộng Vũ, dẫn nó đi tắm đi.” Thương Lung Tinh nhìn Âu Dương Thăng một lượt, cau mày, lạnh nhạt nói. Vết bẩn trên thân thể này thật sự khó coi, hơn nữa hình như trên người nó còn có vết thương nhẹ cần phải xử lý ngay.

“Được, chúng ta đi thôi?” Mộng Vũ đáp lời, đi lên phía trước đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé của Âu Dương Thăng, đi tới phòng bên cạnh.

“Tỷ tỷ, người phải chờ ta, tắm xong ta sẽ tới tìm người.” Âu Dương Thăng vừa đi vừa quay đầu lại, lưu luyến không rời nói.

“Tiểu thí hài, vẫn muốn đến tìm vương phi của bản vương sao, cút sang một bên.” Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, gương mặt tuấn tú lập tức tối sầm, không chút nghĩ ngợi quay trở về, cự tuyệt nói.

“Hừ, người ta tìm là tỷ tỷ, không phải là người... đâu có liên quan gì đến người.” Âu Dương Thăng chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không phục nói. Nét mặt giống như đang nói, người không cho ta tìm, ta liền muốn tìm đó, hừ...

“Chúng ta phải đi nghỉ ngơi rồi, chẳng lẽ người muốn tới làm ghế kê chân (ghế nhỏ)?”

“Tỷ tỷ sẽ không đi cùng với người đâu, người đừng có dọa ta.”

“Nàng là vương phi của bản vương, không cùng một chỗ với bản vương, chẳng lẽ lại cùng một chỗ với người?”

“Hừ, chờ đến khi ta trưởng thành, ta liền cưới nàng, xem các người làm sao mà ở chung một chỗ?”

“Người dám... Người chưa đủ lông đủ cánh, mà muốn cưới nàng?”

“Người... Hừ, ta muốn thành thân với nàng ấy đấy, muốn giành nàng ấy của người, để xem người làm cái gì.”

.....

Diễn#n~đ@n.lẽ.quý.d0n

Thương Lung Tinh im lặng, khuôn mặt đen sì, thì ra hai người kia coi nàng như vật sở hữu để tranh giành? Âu Dương Thăng còn nhỏ nên không nói, sao tên nam nhân yêu nghiệt này cũng giống như tiểu hải tử, một lớn một nhỏ cãi nhau không ngừng? Thật không biết trong đầu hắn nghĩ gì? Có nhất thiết phải cãi nhau với tiểu nam hài như vậy không? Thật ra nàng không biết rằng, biểu hiện của Đông Phương Dịch Hàn là đang ghen, hắn không muốn Âu Dương Thăng chiếm cứ ánh mắt của nàng...

Thương Lung Tinh không để ý tới đôi bên còn đang cãi vã, quay sang giao phó Mộng Vũ đội lát nữa sau khi tắm xong thì giúp tiểu nam hài bôi thuốc, rồi một mình vào phòng nghỉ ngơi. Nàng lấy tay vỗ trán, nằm trên chiếc giường êm nhắm mắt, lâm vào trầm tư, con đường sau này nên đi như thế nào? Bát ngò, tiếng cãi vã bên ngoài dừng lại, hai người kia cũng trở về phòng của mình, không hề tới quấy rầy nàng. Như vậy cũng tốt, nhàn rồi một chút, nàng phải nghỉ ngơi cho khỏe thôi.

Ban đêm, bầu trời đêm tựa như được một tấm màn che màu xanh đen bao phủ, đính trên đó là mấy viên tàn tinh, ánh sao âm đạm, ánh trăng bị tầng mây thật dày che lại, lộ ra tia sáng yếu ớt. Bỗng dưng, một trăng âm thanh huyền ảo truyền đến, trong không khí thoang thoảng mùi tanh.

Thương Lung Tinh đi vài bước về phía cửa, đập vào mắt nàng là một con rắn độc màu đen! Tiếp đó, tiếng vang càng lúc càng lớn, ba bốn con rắn độc và một vài con độc trùng không biết tên lục tục bò vào, bọn nó diều võ dương oai trước mặt nàng! Nàng đảo đôi mắt lạnh lùng, trong nháy mắt trên tay xuất hiện thêm vài cây Băng Phong Thiên Lý, những cây châm lóe ra tia sáng sắc nhọn, trong con ngươi của nàng thoáng qua ý giết chóc, khoe môi nhếch lên, không suy nghĩ thêm nữa, vận khí phóng tiểu châm, những cây châm bén nhọn phóng như bay ra ngoài.

Trong chớp mắt, hình như mấy con rắn độc còn kháng cự vài cái, liền ngoan ngoãn gục xuống, các con độc trùng phía sau hình như có chút sợ, lúc trước bò vào có trật tự bao nhiêu thì bây giờ bọn chúng trở nên hỗn loạn bấy nhiêu, nhưng tuyệt không lùi bước, bọn nó bò xung quanh vài vòng, sau đó di chuyển nhanh chóng về vị trí của Thương Lung Tinh.....

Thoáng chốc, Thương Lung Tinh trở nên lạnh lùng, kèm theo đó là vẻ không kiên nhẫn và chán ghét, nàng bình tĩnh tiến về phía trước, từ trong ống tay áo lấy ra mấy bao thuốc bột, nàng nhanh chóng rải xuống, bên cạnh đó còn vẽ một vài vòng tròn để bọn chúng không chạy trốn được.

Không bao lâu sau, một đám độc trùng không biết tên dưới tác dụng của thuốc bột, nên chết cũng đã chết, không còn tạo thành uy hiếp nữa, Thương Lung Tinh hí mắt nhìn một màn trước mắt, khẽ nhủ thầm, những chuyện này rốt cuộc là ai làm? Chưa diệt được nàng nên chưa chịu bỏ qua sao? Được, nếu muốn tìm cái chết, vậy nàng theo hầu đến cùng....

“Mục Vũ, đi vào, người mau đi kiểm tra xem gần đây có người nào muốn tìm cái chết.” Thương Lung Tinh đảo qua đôi mắt lạnh lẽo, toàn thân tản ra một cỗ khí tức làm lòng người hoảng sợ, lạnh lùng nói.

“Dạ, tiểu thư.” Mục Vũ nhìn rắn độc và mấy con độc trùng không biết tên nằm đầy đất, rung mình một cái, thật may là tiểu thư biết dùng thuốc bột. Nếu không, cho dù võ công có cao hơn người đi nữa, đừng nói muốn bình yên vô sự tránh những thứ này, ngay cả trước khi chạy, cũng chưa chắc giết được những thứ nằm trên đất này, huống chi toàn bộ đều xử lý xong, vậy thì khó càng thêm khó.

“Tiểu thư, những thứ này nên làm thế nào?” Mộng Vũ từ bên ngoài chạy vào, nhìn mấy con vật đáng ghét nằm trên đất, hắn rất muốn ói, nhưng lo lắng cho Thương Lung Tinh hơn, chỉ có thể nhắm mắt hỏi.

“Tìm người đem những thứ này dọn dẹp sạch sẽ, rồi đem đi thiêu, còn phải trừ độc quanh đây, tránh gieo họa cho người khác.” Thương Lung Tinh lạnh nhạt nói xong, thuận tay lấy ra một chai thuốc trừ khử độc, đưa cho Mộng Vũ.

“Được, tiểu thư.” Mộng Vũ nhận lấy chai thuốc trừ độc, gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn căn phòng đầy mùi tanh, nàng có chút ghê tởm, nên đi ra gian phòng bên ngoài, rồi bước về phía đình nghỉ mát nằm trong vườn hoa. Trên không trung sao treo thưa thớt, lấp lóe, gió thổi cây cối lay động, truyền tới bên tai tiếng xào xạc, nàng chợt cảm thấy lạnh lẽo, chớp mũi như ngửi được hơi thở của hoa cỏ, lá cây.

Thương Lung Tình ngồi trên băng đá, trầm tư, những thứ này rốt cuộc là người nào lấy được? Chẳng lẽ do nữ nhân trong hậu viện giờ trò quý? Có thể lấy được nhiều độc vật như vậy, nhất định không phải do người bình thường làm. Xem ra, trong lúc vô tình nàng đã chọc phải đại nhân vật nào rồi? Chỉ là, người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, ta phải đòi lại gấp ngàn vạn lần. Mặc kệ chủ mưu là ai, sớm hay muộn hẳn đều phải trả cái giá đắt cho hành vi lần này.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Chuyện gì nên tới sẽ tới

Edit: Diệp Thu Khinh

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời đỏ rực đã bắt đầu lộ dạng từ phương Đông xa xôi, những tia nắng đầu xuyên qua, ráng ngũ sắc đầy trời, bầu trời trong xanh, báo hiệu một ngày tốt lành.

“Tiểu thư, hôm nay muốn đến tử lâu không?” Mộng Vũ đi tới bên cạnh Thương Lung Tình, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ, đã lâu chưa ghé qua rồi, hôm nay nên đến xem một chút đi.” Thương Lung Tình đang chải tóc, hình như có điều suy nghĩ rồi nói. Chuyển hướng nhìn về chân trời xa xôi, tựa hồ đang chờ đợi cái gì?

“Tiểu thư, người đã đến rồi.” Lưu chương quý vừa thấy Thương Lung Tình xuất hiện ở tử lâu, lập tức ý cười đầy mặt, vội vàng đón nàng vào trong, rồi đưa đến căn phòng vốn được dành riêng cho nàng.

“Tử lâu gần đây như thế nào?” Thương Lung Tình ngồi trên giường êm, thản nhiên khẽ cười hỏi.

“Tất cả đều hoạt động bình thường, có điều, gần đây có Thiên Hạ Kỳ Trang Phó Môn Chủ tới chơi, nói Môn chủ bọn họ muốn gặp người. Tiểu thư, người xem chuyện này nên xử lý thế nào?” Lưu chương quý về mặt khó xử nói. Dù sao đắc tội với Thiên Hạ Kỳ Trang cũng không tốt, mặc dù không biết mục đích của việc họ muốn gặp tiểu thư là gì, nhưng trốn tránh không gặp thì không được.

“Hả? Bọn hắn tới mấy lần rồi?” Thương Lung Tình híp mắt, lạnh nhạt nói, vẻ mặt tràn đầy lạnh lùng. Thiên Hạ Kỳ Trang này muốn làm gì? Chỉ đơn thuần muốn gặp nàng?

“Đại khái tới ba bốn lần rồi, chỉ là, hôm nay vừa đúng lúc bọn họ cũng ở đây, tiểu thư có muốn gặp mặt một lần không?” Lưu chương quý về mặt bất đắc dĩ nói, mới vài ngày ngắn ngủi, bọn họ đã tới mấy lần rồi, nếu truyền mệnh lệnh từ chối mãi, chắc không thể thực hiện được.

“Ừ, cái gì tới sẽ tới, người đi mời bọn họ đến đây đi.” Thương Lung Tình đứng dậy, đứng trước cửa sổ, hình như có điều suy nghĩ nói. Tia giết chóc lóe lên trong đôi mắt, nếu bọn họ là bằng hữu, với nàng sẽ không thành vấn đề; nhưng nếu là kẻ địch, nàng sẽ đối kháng đến cùng...

“Dạ, tiểu thư chờ chút, lão nô đi ngay.” Lưu chương quý gật đầu đáp lời, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

die~n dan L3 Qui Do^~n

“Gì, người nói xem chủ nhân của tử lâu này là ai, vì sao muốn gặp mặt một lần cũng khó khăn nữa.” Phó Môn Chủ về mặt khó xử, vô lực nói. Hắn đã đến mấy lần, nhưng chủ nhân luôn không có ở đây, sắp mất hết tính nhẫn nại rồi. Tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng hẳn sẽ không kiềm chế được mà làm loạn ở đây...

“Cái gì tới sẽ tới, không vội.” Dịch Thủy Hãn mang mặt nạ màu bạc, mặc áo khoác màu tím, lạnh nhạt nói.

“Ài, nhưng là, ta thật sự con mẹ nó sắp hết tính nhẫn nại rồi.” Phó Môn Chủ tức giận gầm nhẹ, vẻ mặt chán nản.

Tà Hữu Hộ Pháp liếc mắt nhìn nhau, buồn cười nhìn Phó Môn Chủ, người này sao không có tính nhẫn nại, gấp gáp cái gì chứ? Người ta sẽ để cho người vô duyên vô cớ muốn gặp là gặp sao? Người này sao đầu óc có lúc không thông suốt chứ?

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa, Phó Môn Chủ đang tức mà không có chỗ phát tiết, ác ngôn nói: “Ai vậy, muốn chết sao?”

“À, ta là Lưu lão, xin hỏi Môn chủ các người có ở đây không?” Lưu chương quý bị Thiên Hạ Kỳ Trang Phó Môn Chủ dọa sợ, lập tức khôi phục giọng như cũ, bình tĩnh nói.

“Lưu lão? Chương quỹ của tù lâu này?” Phó Môn Chủ hiển nhiên không ngờ người tới là hắn, có chút không phản ứng kịp.

“Đúng, Môn chủ của các người không phải muốn gặp chủ tử nhà ta sao? Hiện tại, chủ tử của ta đang chờ ở phòng dành riêng cho nàng ấy, các người có muốn gặp hay không?” Lưu lão khách khí nói, nghĩ thầm, người của thiên hạ kỳ trang này thật là hung dữ, hoàn hảo là tiểu thư đã đồng ý gặp mặt, nếu không chỉ sợ ngay cả cửa tù lâu cũng bị phá hủy rồi...

“À? Thật? Chủ tử các người chịu gặp mặt rồi sao?” Phó Môn Chủ hơi giật mình nói, này có phải đúng dịp không chứ? Gia vừa mới đến, người này liền chịu gặp mặt, chẳng lẽ nàng ta quen biết Gia? Đợi lát nữa vào thời điểm nhìn thấy người, chắc sẽ càng thêm thất kinh...

“Ừ, không biết các vị có muốn gặp hay không.” Lão Lưu thật không hiểu nổi ý tứ của Môn Chủ này thế nào, chỉ có thể xác định lại lần nữa.

“Gặp, đương nhiên là gặp, chúng ta cầu còn không được nữa là.” Phó Môn Chủ quét ánh mắt về hướng phòng của Dịch Thủy Hân, ý bảo thế nào? Thấy hắn gật đầu, có hơi khoa trương nói. “Tiểu thư, Thiên Hạ Kỳ Trang Môn Chủ và Phó Môn Chủ đến.” Lưu chương quỹ gõ cửa, cung kính nói.

“Vào đi.” Lúc này Thương Lung Tinh trên tay còn đang cầm tách trà, thông dong uống trà, ánh mắt còn không thèm nâng lên, thản nhiên trả lời một câu.

“Tiểu thư, chủ tử của các người là nữ nhân?” Phó Môn Chủ có hơi kinh ngạc và tức giận nói. Nhớ là hắn đến nhiều lần như vậy, hắn còn nghĩ rằng lão bản là nam nhân, không ngờ tới lại là nữ nhân? Cái này quá đã kích người đi? Nhìn tù lâu này buồn bán thật tốt à? Không phải là dọa người đó chứ?

“Thế nào, nữ nhân thì không được sao?” Đúng lúc Mộng Vũ vừa đi ra để lấy thêm nước, nghe được lời của hắn, hơi không vui nhìn hắn chằm chằm nói.

“Ách, không phải không được, chỉ có chút ngoài ý muốn. À, người là ai?” Phó Môn Chủ thuận miệng đáp lời, nói xong mới biết có gì không đúng, nhìn kỹ lại là một cô nương, hắn chưa từng thấy người này bao giờ, liền nghi ngờ hỏi. Nghĩ thầm, không phải là vị cô nương này chứ?

“Mộng Vũ, người tính đi châm nước sao? Để ta làm cho? Người ở lại đây giúp một tay đi.” Lão Lưu vừa thấy Mộng Vũ đi ra, vội vàng chạy tới, nhận lấy bình trà trong tay của nàng nói.

“Ừ, được, phiền toái cho Lưu lão rồi.” Mộng Vũ le lưỡi một cái, cười hi hi nói.

“Mời hai vị vào?” Mộng Vũ quay đầu lại, nhìn hai người trước mặt, lạnh nhạt nói.

“Ồ, nha đầu này, thật là thú vị, có nét đặc biệt nha.” Phó Môn Chủ sờ sờ cằm dưới, cảm thấy hứng thú nói. Mới vừa rồi còn đối với hắn nói năng hung dữ, hiện tại lại nhẹ giọng nói cười.

“Người được rồi, đừng làm loạn, chính sự quan trọng hơn.” Tả Hộ Pháp lắc đầu một cái, vỗ vai hắn nói. Theo sau Dịch Thủy Hân đi vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Sổ sách phân chia 5:5, thấy thế nào?

Editor: Diệp Thu Khinh

“Ngồi đi” Thương Lung Tinh thản nhiên nhìn mấy người vừa mới tới, vẻ mặt lạnh lùng, nàng không hề cảm thấy kinh ngạc đối với sự xuất hiện của bọn họ.

“A, là người?” Phó Môn Chủ nhìn thấy Thương Lung Tinh, cả người như mụ mị hẳn đi, chuyện này đúng dịp quá đi chứ? Tiểu Dao vương phi, Thương gia nhi nữ lại là lão bản giấu mặt của “Thiên Tinh tù lâu”? Nói như vậy, rất nhiều ý kiến đều xuất phát từ vị Vương phi này hả?

“Thấy bất ngờ sao?” Thương Lung Tinh nhìn vẻ mặt ngốc lảng của mấy người bọn họ, trong lòng thấy rất buồn cười, nhưng vẻ mặt bên ngoài vẫn không thay đổi, thản nhiên nhìn bọn họ hỏi.

“Đúng thật là có hơi bất ngờ, không ngờ nương tử của bản tọa lại là một kỳ nhân (người tài) như thế.” Dịch Thủy Hân khuôn mặt mang một nụ cười nhạt, mặc dù không thấy được toàn bộ vẻ mặt, nhưng vẫn có thể thấy khỏe mỗi lần nhếch lên bờ môi, lộ ra nụ cười yếu ớt, ánh mắt mang vẻ mỉa mai hoặc làm cho người khác khó lòng dời đi.

“Ta không phải nương tử của người, đừng nhận loạn người thân.” Trên trán Thương Lung Tinh xẹt qua mấy cái vạch đen, sao người này thích gọi nàng là nương tử thế, hắn không quên vương gia yêu nghiệt nhà hắn là một thùng dấm chua đó chứ. Ách, đợi chút, khi không sao nàng lại nghĩ tới tên Đồng Phương Dịch Hân đó, còn để ý đến cảm nhận của hắn nữa chứ. Xem ra, lúc không cẩn thận nàng đã trúng phải chất độc của hắn...

die~n dan Le^ Qu! Do^n

Vậy mà, nhiều lúc nàng cảm giác hai người kia có hơi thở giống nhau nha? Đến tận cùng vấn đề nằm ở chỗ nào? Thương Lung Tinh nhíu mày trầm tư, nàng quên rằng hiện tại mấy người trong phòng này đều đang nhìn nàng.

“Thế nào, nương tử tính vứt bỏ vị phu sao?” Dịch Thủy Hàn lắc mình đến bên cạnh nàng ngồi xuống, một bộ dáng ủy khuất, ánh mắt làm bộ tội nghiệp nhìn nàng, giống như hẳn đang chỉ trích nàng bội tình bạc nghĩa vậy.

Tà Hữu Hộ Pháp cùng Phó Môn Chủ giống như hóa đá, đây là vị Gia anh minh thần võ của bọn họ sao? Hình tượng này nói ra ai sẽ tin đây? Có cần phải kích thích bọn họ vậy không? Mấy người im lặng nhìn trời, vỗ trán lẩm nhẩm, người này không phải là Gia của bọn chúng, quá mất mặt rồi...

“Mau nói chính sự... ta không có thời gian chơi với người.” Thương Lung Tinh lúc nói còn không liếc nhìn Dịch Thủy Hàn, thản nhiên mở miệng nhắc nhở.

“Đây cũng là chính sự a, nương tử.” Dịch Thủy Hàn ra vẻ rất nghiêm túc nói, vẻ mặt vui thích tùy ý nhạo báng Thương Lung Tinh.

Thương Lung Tinh không lên tiếng nữa, chỉ là ánh mắt lạnh lùng quét về phía hắn, lập tức bốn phía trở nên rét lạnh. Mấy người bọn Phó Môn Chủ, vội vàng rút người một cái, thật là lạnh, khí thế vị vương phi này thật mạnh mẽ...

“Món ăn của tửu lâu này đều xuất phát từ người hả?” Dịch Thủy Hàn rốt cuộc cũng thu hồi vẻ mặt tươi cười đùa giỡn, nghiêm túc đặt câu hỏi. Về mặt chuyên chú nhìn Thương Lung Tinh, tựa như đang nhìn một món trân bảo vậy.

“Có vấn đề gì sao? Người cảm thấy không nên là ý kiến của ta?” Thương Lung Tinh nhíu mày, đáp trả.

“Hơi ngoài ý muốn, không ngờ người còn có năng lực này.” Dịch Thủy Hàn nhìn Thương Lung Tinh, chậm rãi nói. Khuôn mặt mỉm cười nhàn nhạt, sức quyến rũ bắn ra bốn phía...

“Các người muốn gặp ta, chỉ để nói mấy chuyện trời đất này sao?” Thương Lung Tinh có hơi mất kiên nhẫn nói, chuyện gì xảy ra với người này? Đặc biệt đến gặp nàng chỉ để bàn luận mấy đề tài nhảm chán này? Nàng không có nhiều khí lực để hao tổn cùng bọn họ.

“À, không phải vậy, nhưng người không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta sao?” Dịch Thủy Hàn cảm thấy hứng thú với chuyện của Thương Lung Tinh, nên cứ hỏi liên tục. Khóe môi tạo thành một đường cong, lộ ra một nụ cười yếu ớt...

“Nếu như vậy... Xin cứ tự nhiên, không tiền.” Thương Lung Tinh nói được một nửa rồi dừng lại một chút, không khách khí trực tiếp đuổi người.

Mấy người bên cạnh trung ra vẻ mặt ngốc trẻ, Thương Lung Tinh này thật mạnh mẽ, cư nhiên đối xử với Gia như vậy, trên đời này chắc nàng là người duy nhất dám đối với Gia như vậy. Vậy mà, Gia nguyện ý để cho nàng “chà đạp” như thế, biết trách ai đây? Mấy người ở bên cạnh nhìn nhau rồi nhìn xuống dưới, lựa chọn không nhìn tiếp nữa...

“Ài, nương tử, sao người độc ác vậy a.” Dịch Thủy Hàn làm bộ đau lòng vỗ ngực liên tục, giả bộ đáng thương nói.

Thương Lung Tinh khuôn mặt đen sì, buồn bực vô cùng, nàng bắt đầu cảm thấy choáng rồi, hẳn có nhất thiết phải diễn như vậy không? Để cho hắn đến thế kỷ 21 làm diễn viên, nhất định sẽ nổi tiếng khắp thế giới...

“Ta không muốn cùng người nói nhảm, hoặc là bàn chuyện chính, hoặc rời đi, tự chọn đi.” Thương Lung Tinh không thể nhịn thêm được nữa, vẻ mặt không vui nói với hắn, nàng cực kỳ muốn giải quyết hắn bằng một đao, đỡ phải phiền toái.

“Được rồi? Nói chính sự đi, ta muốn người cung cấp cho ta các món ăn mà người điều chế.” Dịch Thủy Hàn vẻ mặt nghiêm nghị, hơi mong đợi nhìn Thương Lung Tinh nói.

“Tại sao, ta không mua bán lỗ vốn.” Thương Lung Tinh nhíu mày, có hơi hăng hái nhìn hắn, thản nhiên nói.

“Người phụ trách giao cho ta các món ăn, cách điều chế và tất cả những thứ liên quan, còn sổ sách thì phân chia 5:5, thấy thế nào?” Dịch Thủy Hàn đáp trả ngay lập tức, trong con ngươi thoáng qua tia sáng, hẳn nở nụ cười...

Lời này vừa nói ra, mấy người đứng bên cạnh càng thêm bối rối, vị Gia này chẳng lẽ bị đứt gân não? Sổ sách mà phân chia 5:5, đây là một con số rất lớn đấy. Các chi nhánh ở các quốc gia của họ còn nhiều mà, Gia đang muốn tặng không số ngân lượng này cho Thương Lung Tinh à? Chỉ là, suy nghĩ cũng phải, Gia đã gọi nàng là nương tử rồi, chắc vụ hợp tác này sẽ nước chảy thành sông (thuận lợi) thôi.

“Được, ta đồng ý, mỗi tháng một lần, người hãy cử người qua đây lấy thực đơn cùng cách điều chế.” Thương Lung Tinh không hề vòng vo, trực tiếp đồng ý. Phương pháp kiếm tiền đơn giản như vậy ai lại không muốn? Với nàng mà nói, những món ăn cùng cách điều chế đó, quả thực dễ như trở bàn tay. Đã là kiếm tiền, sao không làm đây?

“Được, quyết định vậy đi.” Dịch Thủy Hàn nhìn vẻ tươi cười trên mặt Thương Lung Tinh, lập tức tâm tình hẳn trở nên tốt hơn, vui thích nói.

“Thời gian không còn sớm nữa, ta về trước đây, các người cứ tự nhiên.” Thương Lung Tinh đứng lên, không quay đầu lại nói một câu, rồi đi thẳng tới cửa, chẳng thèm để ý tới bọn họ.

Lần này, Dịch Thủy Hàn không giữ nàng lại nữa, chỉ đưa mắt nhìn nàng, sau khi nàng đi khỏi, hắn đứng lên đi ra ngoài...

Chương 68: Quà sinh nhật của ta đâu?

Editor: Diệp Thu Khanh

“Tỷ tỷ, người đã trở lại.” Âu Dương Thăng hai tay nâng cằm dưới, vừa thấy Thương Lung Tinh, lập tức hai mắt sáng lên, thần thái sáng láng chạy đến trước mặt nàng, vui mừng hỏi.

“Ừ, thương thế của ngươi không sao chứ?” Thương Lung Tinh thấy nó có điểm giống với Tiểu Chính Thái, đều đáng yêu như nhau, vì vậy mà đối xử đặc biệt với nó, chẳng lẽ trong lòng tác quái chăng? Chỉ là nàng có cảm giác rất thân thiết với tên tiểu tử này....

“A, chút vết thương nhỏ này có là gì đâu, đã sớm không sao rồi.” Âu Dương Thăng xoa bàn tay nhỏ bé, về mặt tỏ vẻ nói. Bộ dáng kia cực kỳ giống với thằng hề quái dị.

“Phốc” Mộng Vũ đi ở phía sau, không nhịn được mà bật cười, tiểu tử này khôi hài thật đấy.

“Mộng Vũ tỷ tỷ, người cười cái gì?” Âu Dương Thăng về mặt không được tự nhiên hỏi, khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên, hai mắt long lanh nhìn Mộng Vũ.

“Ách, không có, chỉ cảm thấy buồn cười.” Mộng Vũ cười ngượng ngùng, nói không ra nguyên nhân vì sao.

“Tỷ tỷ thật hư, khi dễ người ta.” Âu Dương Thăng làm bộ ủy khuất, mắt chớp chớp, long lanh nhìn Mộng Vũ.

“A, cái đó... Ta không phải cười khi dễ ngươi nha.” Mộng Vũ thấy Âu Dương Thăng như thế, tự nhiên nàng cảm thấy mình có tội, vội vàng khoát tay áo, giải thích nói.

“Được rồi, Tiểu Thăng, không cho ngươi khi dễ Mộng Vũ.” Thương Lung Tinh lắc đầu, cười nhẹ nói. Đừng xem Âu Dương Thăng này còn nhỏ, thật ra nó rất quý quái, Mộng Vũ cũng thật đơn thuần, bị nó lừa dễ dàng như vậy. Rõ ràng là không làm gì cả, chỉ nở nụ cười, cũng sợ nó chỉ trích....

“Nào có, tỷ tỷ, ta ngoan nhất, nào có khi dễ người đâu.” Âu Dương Thăng cười hi hi đi tới bên cạnh Thương Lung Tinh, làm nũng nói. Ngày hôm sau, trời nắng sáng sủa, ánh nắng tươi sáng, Tiêu Dao vương phủ giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng, trên dưới vương phủ bận rộn liên tục, thỉnh thoảng truyền đến tiếng la của quân gia cùng tiếng thúc giục...

“Tỷ tỷ, hôm nay vương phủ có chuyện vui gì sao?” Âu Dương Thăng từ nơi không xa chạy tới, tò mò hỏi Thương Lung Tinh.

“Không biết.” Thương Lung Tinh thần nhiên đáp, ngồi trong lương đình nhàn nhã uống trà, giống như tất cả mọi chuyện đều không có quan hệ gì tới nàng.

“Ách, tỷ tỷ không phải là vương phi sao? Thế nào chuyện gì trong vương phủ cũng không biết.” Âu Dương Thăng về mặt vô cùng nghi hoặc nói, về mặt không tin, tựa như nói người đang gạt người. Trong lòng càng thêm phi nhô, tỷ tỷ không phải là vương phi sao? Nào có chuyện nàng không biết? Chẳng lẽ nàng không muốn nói cho mình nghe?

“Người nào quy định vương phi thì phải biết mọi chuyện?” Thương Lung Tinh liếc mắt nhìn Âu Dương Thăng, không chút hoang mang nói. Nàng dĩ nhiên biết trong lòng tiểu tử này đang nghĩ gì, chỉ là nàng lười giải thích.

“Đó cũng là, vậy có phải tỷ tỷ không quan tâm tới Tiêu Dao vương gia không?” Âu Dương Thăng đáng vẻ như người lớn, như có điều suy nghĩ nói.

die~n đạ`n Le^ Qui Đo^n

“Tiểu thí hài (hài tử xấu xa), ngươi ở đây nói hươu nói vượn (nói nhảm) gì đó?” Thương Lung Tinh còn chưa kịp trả lời, liền nghe giọng nói giận dữ của Đông Phương Dịch Hân từ cách đó không xa.

“Ta đâu có nói hươu nói vượn, đó là sự thật, ngươi mau đứng sang một bên, về sau tỷ tỷ sẽ gả cho ta.” Âu Dương Thăng tức giận, nhìn chằm chằm Đông Phương Dịch Hân, về mặt há hê nói. Hừ, ta sẽ chọc cho ngươi tức chết, ai cho ngươi gọi ta là tiểu thí hài?

“Ngươi nằm mơ chưa đủ? Lông còn chưa mọc đủ, còn muốn thành thân?” Đông Phương Dịch Hân về mặt xem thường nhìn Âu Dương Thăng, miệng nói ra lời độc ác làm tổn thương nó. Trong con ngươi thoáng qua vẻ tươi cười không dễ bị nắm bắt....

“Ô ô, tỷ tỷ, hân khi dễ ta.” Lập tức Âu Dương Thăng trưng ra vẻ mặt ủy khuất, xoay người về phía Thương Lung Tinh làm nũng nói.

“Tiểu thí hài đúng là tiểu thí hài, chỉ có chút chuyện nhỏ, liền chạy đi tố cáo, ngươi có thấy xấu hổ không?” Đông Phương Dịch Hân lộ ra nụ cười nhạt trên khuôn mặt lạnh giá, nói chuyện không chừa cho người ta con đường lui, tiếp tục làm tổn thương nó.

“Hừ, người ý lớn hiệp nhỏ, không nói được lời tốt đẹp gì.” Âu Dương Thăng bị chọc giận lần nữa, vẻ mặt tức giận bắt bình chi vào Đôn g Phương Dịch Hàn nói.

“A, người biết người còn nhỏ, nếu biết còn nhỏ, còn dám giành thế tử với ta?” Đông Phương Dịch Hàn tuy có hơi xem thường nhìn nó, nhưng giọng điệu tràn đầy ý tứ bốn cọt.

“Ta...Ta muốn cùng người giành đó, thì sao?” Âu Dương thăng nhất thời cứng họng, bộ dạng giống như ăn vạ nói. Vẻ mặt tràn đầy vẻ đắc ý...

“Ừ, nếu là tình địch, thì không cần nương tay rồi.” Đông Phương Dịch Hàn tựa như có điều suy nghĩ gật gật đầu, ngay lúc Âu Dương Thăng còn chưa kịp trở tay, tay hắn đã vung ra một chưởng, cuối cùng khiến cho nó bay ra ngoài.

Chợt nghe một tiếng “A...” tiếng đó dần dần biến mất, Thương Lung Tinh sững sờ, không ngờ hắn ra tay bất ngờ, người này ra tay không nặng chứ? Nhưng vẫn lên tiếng hỏi: “Người không đánh chết nó chứ?”

“A, không có việc gì, tôi đa cũng chỉ là vết thương nhẹ thôi.” Đông Phương Dịch Hàn cười khể trả lời, đi tới bên người Thương Lung Tinh, bàn tay thoải mái ôm vòng eo nhỏ của nàng, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể nàng.

“Buông ra, ta cho người ôm hay sao?” Thương Lung Tinh có hơi giận nói, vỗ vào bàn tay đặt trên eo, lạnh lùng nói.

“Không buông, Lung nhi, quả sinh nhật của ta đâu?” Đông Phương Dịch Hàn nở nụ cười, đáng vẻ giống như tiểu hài tử đòi ăn kẹo, tội nghiệp nói.

“Không có...” Thương Lung Tinh trực tiếp đáp trả. Trong lòng hơi kinh ngạc, hôm nay chẳng lẽ là sinh nhật của hắn? Khó trách được buổi sáng trong phủ náo nhiệt như thế?

“Không có sao? Người đã đồng ý sẽ tặng ta lễ vật mà.” Đông Phương Dịch Hàn xoay người Thương Lung Tinh lại, mặt đối mặt nhìn nàng nói, vẻ mặt thể hiện rõ sự thất vọng.

“Ta đồng ý tặng quà cho người vào lúc nào?” Thương Lung Tinh nhìn khuôn mặt yêu nghiệt phóng to trước mặt, hơi sững sờ, lạnh nhạt nói.

“Có, có mà, rõ ràng lần trước người đã đồng ý. Cho dù không có, vậy sinh nhật của ta, người không phải nên bày tỏ chút tâm ý sao?” Đông Phương Dịch Hàn trung ra vẻ mặt “Người xấu lắm”, giả bộ phờ trương.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Có ý gì?

Editor: Diệp Thu Khinh

“Hôm nay là sinh nhật của người?” Thương Lung Tinh tùy ý hỏi, không hơi đầu để ý tới lời của hắn.

“Không phải, ngày mai...” Đông Phương Dịch Hàn mang vẻ mặt không sao cả đáp. Kỳ thật bất quá cũng chỉ là ngày sinh nhật mà thôi, đối với hắn không quan trọng, trước kia việc này do nữ nhân ở hậu viện phụ trách, phần lớn người ở chỗ này không do hắn cai quản, mà thuộc về quyền của Tiểu Triệu.

Có điều, lần này hắn có hơi mong đợi, trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện Thương Lung Tinh có tặng cho hắn lễ vật hay không, sẽ tạo cho hắn niềm vui như thế nào? Nhưng theo tình huống trước mắt mà nói, nữ nhân này không hề đem hắn để ở trong lòng. Vừa nghĩ tới, lập tức trong lòng cực kỳ khó chịu, rất phiền não, đột nhiên vòng tay ôm nàng cũng tăng thêm sức lực, gắt gao ôm nàng vào người.

Thương Lung Tinh khuôn mặt đen sì, ngày mai mới sinh nhật mà hôm nay đã giống trống khua chiêng chuẩn bị rồi, nếu vậy yến hội sẽ nguy nga tráng lệ biết chừng nào? Chuyện này so ra cách biểu hiện giữa dân thường và phong độ hoàng thất quả nhiên bất đồng.

“Làm gì vậy, đau...” Thương Lung Tinh cảm thấy bên hông nhói đau, cau mày, người này muốn làm gì, đột nhiên dùng sức như vậy để làm gì?

“Lung nhi, ngày mai ta muốn nhận lễ vật của người.” Đông Phương Dịch Hàn hơi tức giận nói xong, vòng tay nhẹ nhàng nói lỏng một chút.

“Thêm một người cũng không nhiều, mà bớt đi một người cũng chả ít, người cái gì cũng không thiếu, còn muốn lễ vật gì đây?” Thương Lung Tinh buồn bực vô cùng, người này định làm thật à? Cư nhiên đòi nàng lễ vật. Thật ra nàng vẫn chưa chuẩn bị gì cả.

“Mặc kệ, ngày mai người phải tặng cho ta, nếu không...” Đông Phương Dịch Hàn hơi đổi sắc mặt, ngang ngược uy hiếp nàng. Tay càng thêm giữ chặt vòng eo của nàng, hơi thở mập mờ quanh quần bên tai của nàng...

Thương Lung Tinh sắc mặt biến đổi, nam nhân yêu nghiệt này dám uy hiếp nàng? Nàng ghét nhất là bị người ta uy hiếp, đang muốn nổi giận, lại nghe được giọng nói giả bộ đáng thương làm nũng của hắn: “Lung nhi, ta không phải uy hiếp ngươi, chỉ là muốn lễ vật của ngươi mà thôi.”

“Khi nào tới đó rồi nói.” Thương Lung Tinh vốn muốn nổi giận, nhưng không biết vì sao khi nhìn đến bộ dáng của hắn, sự tức giận đó lại biến mất một cách kỳ diệu, có hơi bất đắc dĩ nói.

“Được, đó là ngươi nói, ngày mai là tới rồi.” Đông Phương Dịch Hàn nở nụ cười yếu ớt, trong lòng vô cùng mong chờ ngày mai nàng sẽ tặng cho hắn lễ vật gì, rồi lại sợ nàng quên, cứ lặp đi lặp lại một câu ngày mai.

Die~n Da`n L3^ Qui Đo`n

Ban đêm, trăng sáng nhô lên cao, sao lốm đốm đầy trời, ánh trăng nhu hòa chiếu rọi, chiếu sáng khắp mọi nơi, một mảnh ánh sáng màu bạc. Chợt, trong bầu trời đêm xuất hiện một bóng đen đập phong mà đến, áo bào nhẹ nhàng tung bay, giống như thần tiên giáng trần. Dịch Thủy Hàn trên mặt mang một màu bạc, mặc dù không nhìn rõ cả khuôn mặt, nhưng mơ hồ vẫn cảm nhận được khí phách ngạo nghễ, khí chất tao nhã và tôn quý.

Trong phòng Thương Lung Tinh ánh nến bao phủ khắp người nàng, tựa hồ che bớt đi tầng ánh sáng nhàn nhạt trên người nàng, thoát nhìn mê ly mà lạnh lạnh, cao quý mà đậm bạc. Nàng thong dong nâng chung trà lên, động tác ưu nhã hợp một ngụm trà, rồi nhẹ nhàng đặt ly trà xuống bàn, lạnh nhạt nói: “Nếu đã tới thì vào đi?”

“A, nương tử, ngươi đang đợi ta sao?” Dịch Thủy Hàn trong con ngươi thoáng qua ý cười, có hứng thú trêu đùa nói.

“Chờ ngươi? Ngươi cảm thấy ta sẽ làm điều đó sao?” Thương Lung Tinh không thèm nâng mí mắt, nhàn nhạt đáp trả.

“Vậy sao ngươi biết người tới là ta?” Dịch Thủy Hàn có chút tò mò, Thương Lung Tinh này không có nội lực, sao có thể nhạy cảm như vậy, biết được có người đến đây?

“Không có chút sát khí nào, hơi thở quen thuộc.” Thương Lung Tinh không nói nhiều lời, lạnh nhạt nói.

“Thật sự, ngươi quen thuộc cả hơi thở của ta? Cái gì?” Dịch Thủy Hàn hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, kích động nói, người bình thường vốn không thể ngửi ra được mùi của hắn, vậy mà nàng có thể cảm nhận được?

“Kỳ quái lắm sao? Không xác định rõ là cái gì, nhưng có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng.” Thương Lung Tinh vẻ mặt nhẽo trả lời, không hiểu sao hắn tỏ ra hứng thú như vậy?

“A, nương tử, ngày mai là sinh nhật của ta, ngươi có thể cho ta lễ vật không?” Dịch Thủy Hàn vẻ mặt mỉa mai hoặc cười nhìn Thương Lung Tinh, lách mình đến bên cạnh nàng, đưa tay ôm eo nhỏ của nàng, mập mờ nói.

“Sinh nhật?” Thương Lung Tinh sững sờ, tại sao lại là sinh nhật? Người này với tên nam nhân yêu nghiệt kia có quan hệ như thế nào? Vì sao hơi thở của bọn họ giống nhau như vậy, thậm chí ngay cả ngày sinh nhật cũng giống? Chỉ trùng hợp thôi sao?

“Đúng vậy, nương tử có thể tặng cho ta cái gì?” Dịch Thủy Hàn có hơi mong đợi hỏi, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ và hưng phấn...

Thương Lung Tinh nhìn nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn, vô cùng mê người. Lập tức sững sờ, khuôn mặt hơi đỏ lên, đẩy tay hắn ra, đi tới bên cạnh bàn cầm lên một khối ngọc bội, ném cho hắn, lạnh nhạt nói: “Trả lại ngươi..”

Dịch Thủy Hàn sững sờ, không hiểu ý của nàng, nhưng vẫn thuận tay đón lấy món đồ mà nàng vừa ném qua, nhìn kỹ lại, sắc mặt càng thêm biến đổi, không hiểu nàng có ý gì? Giọng nói có phần bất ổn hỏi: “Có ý gì?”

“Vật của ngươi nên trả lại cho ngươi, để ở chỗ ta cũng vô dụng.” Thương Lung Tinh nhún nhún vai nói, lúc nói không hề mang theo biểu cảm gì, cũng không thêm để ý tới sắc mặt của Dịch Thủy Hàn.

“Nếu khối ngọc bội này đã ở trong tay ngươi, vậy coi như ta tặng cho ngươi, thấy thế nào?” Dịch Thủy Hàn giống như đang nhẫn nhịn điều gì đó, sắc mặt không chút thay đổi, giọng nói có hơi phiền não nói.

“Không được, ta rất lười biếng, sợ không cẩn thận lại đánh mất.” Thương Lung Tinh nhíu mày, tuyệt không tiếp nhận, lạnh nhạt trả lời.

“Ngươi cảm thấy đồ vật đã quyết định cho đi rồi, nếu thu về sẽ là đạo lý gì?” Dịch Thủy Hàn lông mi nhíu lại, đáy mắt thoáng qua tia tức giận, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Người có chắc là sẽ ngăn cản được?

Editor: Diệp Thu Khanh

Thương Lung Tinh sững sờ, người này đang tức giận sao? Nàng chẳng qua chỉ trả lại ngọc bội mà thôi, có cần thiết phải không? Huống chi cũng không phải là hấn tặc, mà do ngày đó nàng thuận tay lấy từ trên người hấn xuống. Có thể lấy nó làm lễ vật sao? Nếu là vậy thì tư duy của hấn thật khác người mà.

“Vậy ta sẽ lấy vật này làm quà đáp lễ của ngươi, được chứ?” Trong lúc Thương Lung Tinh sững sờ thì Dịch Thủy Hàn đã rút chiếc trâm cài tóc lỏng lẻo từ trên đầu nàng, bỏ vào ống tay áo, lạnh nhạt nói.

Thương Lung Tinh cảm thấy khóe miệng giật giật, cái gì đây? Đầu phải nàng định tình với hấn, vì sao phải làm cuộc trao đổi? Về mặt không vui nói: “Ta có nói sẽ cho ngươi sao? Trả lại cho ta...”

“Ta còn có chuyện, ta đi trước đây, hôm nào sẽ trở lại thăm ngươi.” Bỗng nhiên Dịch Thủy Hàn không để ý đến lời nói của nàng, nhẹ nhàng hôn vào bờ môi của nàng một cái, thuận tiện nhét miếng ngọc bội vào trong tay nàng, tiến lui nhanh chóng, khóe miệng còn ẩn hiện độ cong, rồi phi thân lướt đi.

Thương Lung Tinh không nói gì mà nhìn nam nhân tỏ ra tự nhiên nào đó, trên trán xuất hiện vài vạch đen, sao người này có thể vô lại như vậy? Ánh mắt nhìn chăm chăm vào miếng ngọc bội kia, có cảm giác hơi quen thuộc. Vì sao nàng cứ có cảm giác đã từng gặp qua nó rồi nhỉ?

Bất chợt, sắc mặt của Thương Lung Tinh biến đổi, đây không phải là miếng ngọc bội mà Tiểu Triệu thường mô tả sao? Thế nào mà hai miếng giống nhau như đúc? Rốt cuộc chỉ là sự trùng hợp hay bọn hấn căn bản là cùng một người? Xem ra phải tìm thời gian để điều tra cuối cùng mọi chuyện là như thế nào?

Die~n Đa~n Le^ Qui Đa^n

Sáng sớm tinh mơ ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi, bên trong Tiêu Dao vương phủ vô cùng náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, những người tới chúc mừng toàn là quan lớn quyền quý. Thương Lung Tinh trốn ở trong phòng, nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, thờ ơ với mọi thứ bên ngoài.

“Vương phi có ở đây không?” Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói uyển chuyển hàm xúc, dịu dàng êm dịu, dường như còn mang theo hàm ý giễu cợt.

“Có chuyện gì sao?” Thương Lung Tinh khẽ cau mày, không vui đáp lời. Nàng đã không muốn nhúng tay vào những chuyện này, vì sao còn có người đến gây phiền toái cho nàng...

“Tham kiến vương phi, hôm nay là sinh nhật của vương gia, vương phi nên ra ngoài tiếp khách nha.” Giọng nói của Lý Mị Nhi kia nũng nịu, khiến cho toàn thân Thương Lung Tinh nổi cả da gà. Trong lòng oán thán, nàng đâu phải nam nhân, ả có cần phải dùng giọng điệu nũng nịu đó nói chuyện không?

“Ngươi tiếp đãi cũng giống nhau cả mà, ta có hay không cũng đâu có sao.” Thương Lung Tinh thản nhiên liếc ả một cái, không vui mở miệng nói. Nàng cực kỳ lười, không muốn để ý tới những chuyện nhảm chán đó, nữ nhân này vốn biết rõ là nàng không để ý, còn tới nơi này tìm, hay chê ngày tháng sau này quá thoải mái?

“Thế nhưng, nếu thiếp thân ra ngoài tiếp đãi, thật không hợp quy tắc chút nào a! Hơn nữa Vương gia mà trách tội thì.....” Lý Mị Nhi ra vẻ tội nghiệp nói, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất.

“Hấn không rảnh tới nỗi quan tâm những chuyện nhảm chán này đâu, ngươi cứ việc đi tiếp đón đi.” Thương Lung Tinh nhún mày, nữ nhân này đến nơi này để tìm lý do sao? Vậy cũng tốt, ta sẽ thành toàn cho ngươi vậy...

“Thật sự có thể chứ? Vương phi không sợ bị chỉ trích sao?” Lý Mị Nhi gắt gao nắm chặt khăn trong tay, giọng nói chứa cả mong đợi cùng hưng phấn, con ngươi ẩn chứa tia đắc ý và tính toán.

Thương Lung Tinh làm sao có thể bỏ qua ánh mắt đó của ả, chẳng qua làm như không biết, giả bộ giống như rất vui lòng nếu ngươi làm điều đó, khẽ cười mở miệng nói: “Chuyện đó thì có sao đâu chứ? Đầu là nữ nhân của vương gia cả thôi, cần gì phải tính toán những thứ này? Người ngoài rảnh rỗi quan tâm chuyện nhà của chúng ta sao?”

“Vâng, miễn vương phi không ngại là được, vậy thiếp thân ra ngoài chiêu đãi khách đây.” Lý Mị Nhi vẻ mặt quyến rũ, lẳng lơ nói. Rồi hài lòng lắc hông, xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu thư, như vậy có được không?” Mộng Vũ nhìn theo Lý Mị Nhi đã đi xa, lo lắng hỏi. Đợi lát nữa không biết tiểu thư có gặp phiền toái gì hay không.

“Không có việc gì, nếu ả ta đã thích bị giày vò, vậy cứ để ả ta làm, xem xem ả ta có thể diễn ra được vở kịch gì, chờ thời điểm đến, liền xử lý.” Thương Lung Tinh biểu cảm như không có chuyện gì xảy ra, chỉ riêng lời nói của nàng, đã khiến cho người ta lạnh đến nổi run lập cập.

“Nhưng mà, nói như vậy, danh dự của tiểu thư sẽ bị ảnh hưởng.” Mộng Vũ tỏ ra không đồng ý nói, nàng lo lắng một khi bị Lý Mị Nhi quấy rối như vậy, người bị thương tổn sẽ là tiểu thư a!

“Không có việc gì, không cần lo lắng, ta chẳng để ý mấy thứ này đi.” Thương Lung Tinh nhìn vẻ mặt lo lắng của Mộng Vũ, trong lòng càng thêm ám áp. Khẽ mỉm cười, nụ cười kia giống như bông tuyết nở rộ, vô cùng mê người.

“Vậy ngươi quan tâm cái gì?” Đúng lúc Mộng Vũ còn muốn nói thêm gì đó thì ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm thấp ẩn chứa lửa giận của Đông

Phương Dịch Hàn.

“Tham kiến vương gia.” Mộng Vũ sững sờ, hoảng hốt khi nhìn thấy người tới là Đông Phương Dịch Hàn, vội vàng hành lễ, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài. Chỉ thấy hắn mang khuôn mặt lạnh lẽo đi tới, lúc này vừa vặn nghe được nửa sau cuộc nói chuyện của các nàng, khi nghe được lời nói từ phía Thương Lung Tinh, hắn liền tức giận.

Thương Lung Tinh nhẹ nhàng nâng con mắt, lạnh nhạt nhìn Đông Phương Dịch Hàn trước mắt, ánh mắt nóng rực của hắn cứ nhìn chăm chăm nàng, im lặng. Nàng chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi, hắn có cần phải tức giận vậy không? Hình như chuyện này đâu có liên quan đến hắn? Nghĩ tới đó, nàng liền mở miệng: “Chuyện này mắc mớ gì tới ngươi sao? Ta cũng chỉ nói ra sự thật mà thôi, có liên quan đến chuyện thứ ta quan tâm là gì sao?”

“Nói lại sự thật? Danh hiệu Tiểu Dao vương phi không đáng để ngươi để ý ư? Vậy ngươi cũng nên quan tâm tới cảm nhận của ta chứ?” Đông Phương Dịch Hàn tay nắm chặt thành quyền, thẹn hóa quá giận gầm nhẹ, trong nháy mắt đi tới bên cạnh nàng, mặt đối mặt nhìn nhau.

“Cảm nhận của ngươi?” Thương Lung Tinh sững sờ, không phản ứng kịp với lời nói của hắn, nàng không hiểu người này tức giận cái gì, quan tâm cảm nhận gì của hắn? Do nàng không đi tiếp đãi tân khách sao?

“Không phải sao? Ngươi là vương phi của ta, mà ngươi lại không để ý đến sự sắp xếp của người ta - người muốn hãm hại ngươi, điều đó đồng nghĩa với việc không quan tâm tới cảm nhận của ta, hay ngươi muốn mượn cơ hội lần này để người ta có lý do đem ngươi đẩy ra xa ta?” Ánh mắt Đông Phương Dịch Hàn rét lạnh, toàn thân tản ra khí thế làm người khác có cảm giác bị uy hiếp, nhìn chăm chăm Thương Lung Tinh, bỗng nhiên hắn thật sự rất muốn moi tìm nàng ra, xem xem nó là cái cái gì? Mà sao máu lạnh vô tình đến vậy...

“Ta chưa từng nghĩ như vậy, chỉ lười phải đi tiếp đón khách mà thôi.” Thương Lung Tinh im lặng vỗ trán, thì ra người này để ý cái này, nhưng ý nghĩ thật sự của nàng chỉ không muốn để ý tới mọi chuyện mà thôi. Hôm nay lúc hắn nói như thế, lại thấy có đạo lý, nhưng phải làm sao đây? Nếu hắn thật sự có tình cảm với nàng, vậy sẽ không vì những chuyện này mà đối xử với nàng khác được?

“Thật chứ? Không phải muốn mượn lý do ấy rồi khời ta?” Trong nháy mắt con ngươi của Đông Phương Dịch Hàn sáng lên, đưa tay nhẹ nhàng ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, mừng rỡ nhìn nàng nói.

Thông báo: Bắt đầu từ đoạn cuối của chương này, ta sẽ thay đổi cách xưng hô của nam-nữ chính cho phù hợp nhé. Bởi nhờ có khúc mắc lần này, mà nam chính và nữ chính chịu bộc lộ suy nghĩ thật của mình. Với lại ta thấy đã đi hơn ½ chặng đường rồi cứ để ta-ngươi hoài cũng không được. Đổi cách xưng hô cho nó ngọt ngào.

“Ừ, nếu ta muốn rời khỏi chàng, còn cần nhiều lý do vậy sao? Trực tiếp rời đi không phải càng tốt.” Thương Lung Tinh cố ý trung ra vẻ mặt thờ ơ rồi nói, trong con ngươi ẩn hiện tia hải hước.

“Không cho phép, không cho nàng rời xa ta.” Đông Phương Dịch Hàn tức giận lập tức gia tăng lực của cánh tay, khí thế bá đạo nói. Trong lòng có một loại cảm xúc phiền lòng mà nóng nảy không biết tên, hắn có cảm giác không thể nắm bắt được nàng.

“Nếu ta muốn đi, ngươi có chắc là sẽ ngăn cản được?” Thương Lung Tinh giống như cố ý nói khích để hắn tức giận, nhẹ giọng dễ dàng đưa ra nghi vấn.

“Hừ, vậy ta sẽ luôn luôn đem nàng cột vào bên người, nhìn xem nàng đi như thế nào?” Đông Phương Dịch Hàn không chút nghĩ ngợi, thuận miệng đáp lời. Ngay cả hắn cũng không cảm thấy lời nói lúc đó có gì bất thường, trong lòng chỉ nghĩ đến làm sao để giữ chặt nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ngươi có thể đừng nhàm chán như vậy, được không?

Editor: Diệp Thu Khinh

Trong nháy mắt vẻ mặt của Thương Lung Tinh đen hơn phân nửa, người này sao lại gây thơ thế cơ chứ? Cứ nhiên những lời như vậy cũng nói ra được sao? Nàng im lặng nhìn trời, rồi nhẹ nhàng đẩy hắn ra, lại phát hiện căn bản chẳng thể động đậy. đành bất đắc dĩ nói: “Buông ta ra, không phải ngươi muốn ta ra ngoài tiếp đãi tân khách sao?”

Thật ra, trong lòng Thương Lung Tinh rất mâu thuẫn, tự bản thân còn cảm thấy bất ngờ vì lời nói của hắn mà nàng thay đổi chủ ý, đi gặp mặt đám quan lại nhàm chán kia. Vậy mà, nàng cũng chẳng xem xét, lúc này bản thân chỉ không muốn nhìn thấy dáng vẻ thất vọng và mất hồn của hắn mà thôi.

“Ách, tiếp đãi tân khách?” Nhất thời Đông Phương Dịch Hàn không phản ứng kịp, vẻ mặt mờ mịt lặp lại lời của nàng.

“Ừ, không cần sao? Vậy, ta đi nghỉ ngơi một lát.” Thương Lung Tinh nhú mày, đẩy hắn ra, nàng muốn đi vào trong phòng.

“Muốn, đương nhiên là muốn, chúng ta cùng đi.” Rốt cuộc Đông Phương Dịch Hàn cũng hiểu rõ lời nói của Thương Lung Tinh, ánh mắt sáng lên, vội vàng đưa tay ôm ghì nàng một lần nữa, hơi thở nóng rực phả vào bên tai nàng, vô cùng mờ ám.

“Vương gia, vương phi đến.” Trong lúc đại sảnh một mảnh ồn ào thì bất ngờ vang lên một tiếng hô to, mọi người vốn rối rít liền yên tĩnh trở lại, ánh mắt đều đồng loạt nhìn về hai người đang tiến về phía cửa.

Chỉ thấy Thương Lung Tinh trong một bộ y phục xanh dương nhạt, trên vai khoác một tấm lụa mỏng màu trắng, một đầu tóc đen được vấn gọn gàng ở phía sau, bên cổ rũ xuống hai sợi tóc, gió nhẹ lướt qua, bông bành tựa như tiên tử giáng trần, dung nhan tinh xảo, khuôn mặt không trang điểm, da thịt trong suốt như ngọc, ăn mặc giản dị nhưng không đánh mất lễ tiết, từ trên xuống dưới tản ra một loại khí chất xuất trần.

Mà Đông Phương Dịch Hàn bên cạnh mặc một bộ áo khoác màu tím nhạt, vẻ mặt lạnh lẽo hờ hững nhưng vẫn ẩn hiện độ cong của nụ cười, ánh mắt dịu dàng, thần thái chuyên chú cúi đầu nhìn Thương Lung Tinh, tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng thật chặt, tựa như chỉ sợ đột nhiên nàng đổi ý rồi đi.

Die~n Đa~n Le~n Qui Đa~n

“Tham kiến vương gia, vương phi.” Mọi người chỉ biết ngây ngẩn, kinh ngạc nhìn, lần này sự xuất hiện của Tiểu Dao vương gia thật không giống với trước đó, nhưng không rõ là khác ở chỗ nào? Sau khi ngơ ngẩn một lát, mọi người liền hoàn hồn, ríu rít hành lễ.

“Miễn lễ, các vị tùy ý.” Đông Phương Dịch Hàn vẻ mặt lạnh lẽo, sống mũi cao, cái cằm lộ ra vẻ nghiêm túc, mơ hồ tản ra một loại khí thế áp bức người khác, đôi mắt phượng thâm thúy tỏa ra ánh sáng bén nhọn, lạnh lùng quét mắt toàn trường, thần nhiên nói.

Mọi người càng thêm sững sờ, hồi lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, Tiểu Dao vương gia này trước kia đâu phải như thế chứ? Trước kia tuy có nghiêm túc, nhưng không hề khiến người khác có cảm giác bị uy hiếp. Hôm nay, người ở trước mắt có vẻ càng thêm tôn quý ngạo nghễ, cả người tản ra hơi thở tao nhã giống như cấm người lạ chớ đến gần, khiến cho người ta không dám coi thường.

Đông Phương Dịch Hàn không để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người, trực tiếp ôm Thương Lung Tinh đi về phía chủ vị nằm ở đại sảnh.

Nào biết, Lý Mị Nhi xuất hiện với vẻ mặt quyến rũ, gọi tình cùng nũng nịu nói: “Vương gia, thiếp thân chờ ngài đã lâu, mời ngài mau tới ngồi bên này đây?”

Đông Phương Dịch Hàn híp mắt nhìn vị trí phía trước, không thèm để ý tới Lý Mị Nhi, trực tiếp mang theo Thương Lung Tinh tiến về phía chủ vị, thậm chí còn sẵn sàng, quơ tay áo lau chỗ ngồi cho Thương Lung Tinh, có ý lấy lòng nói: “Lung nhi, sạch rồi, nàng ngồi đi.”

Lý Mị Nhi “xoạt” một tiếng, sắc mặt thay đổi, màu trắng xanh đen đan xen vào nhau, vẻ mặt oán độc, nhìn Thương Lung Tinh ngồi ở vị trí phía trước, ghé đó là chỗ nàng vừa ngồi, vương gia làm vậy, chẳng lẽ chê nàng bẩn sao?

“Vương phi, mới vừa rồi không phải ngài đã nói tất cả mọi việc giao cho thiếp thân xử lý sao? Thiếp thân không có sắp xếp vị trí cho ngài, hôm nay ngài đi ra, vậy không đủ vị trí rồi.” Trong mắt Lý Mị Nhi thoáng qua tia không cam lòng cùng đố kỵ, thẹn quá hóa giận, ủy khuất nhẹ giọng nói.

“Không đủ thì lấy thêm, chuyện đơn giản như vậy mà cũng không biết?” Đông Phương Dịch Hàn không chút suy nghĩ, lạnh lùng lên tiếng, tựa như chỉ trích nàng đã làm việc thất lễ vậy...

Từ đầu tới cuối, vẻ mặt của Thương Lung Tinh đều thờ ơ lạnh nhạt, không nói bất kỳ lời nào. Thần nhiên cầm ly trà lên, nhàn nhã uống một hớp trà, đáng vẻ xa cách cùng lạnh nhạt, trong mắt hiện rõ vẻ mỉa mai nồng đậm, không mang theo bất cứ cảm xúc tình cảm nào nói: “Chẳng lẽ Lý trác phi trách ta chiếm vị trí của người? Vậy bản phi nhường cho người ngồi, thế nào?”

Vừa dứt lời, Thương Lung Tinh cảm thấy bên hông nàng đau một chút, khẽ ngước mắt, liền nhìn thấy bộ mặt tối tăm như sắt, khuôn mặt tuấn tú đang híp mắt lại nhìn nàng, tựa hồ đang bảo: nàng dám nhường, thử xem xem?

Lý Mị Nhi sững sờ, ả không ngờ Thương Lung Tinh nói trực tiếp vậy, nhất thời không phản ứng kịp, ngây ngốc nhìn nàng! Vừa hoàn hồn, tay đã dùng sức nắm đấm cả lòng bàn tay, trong con ngươi thoáng qua một tia ác độc cùng nham hiểm, vẻ mặt lại trở về với vẻ tươi cười, điềm đạm đáng yêu nói: “Mong vương phi đừng trách, thiếp thân không phải có ý này.”

“Người đâu, lấy thêm ghế.” Tiểu Triệu nhận được chỉ thị của Đông Phương Dịch Hàn, không để ý tới Lý Mị Nhi nữa, trực tiếp gọi hạ nhân lấy thêm một cái ghế đặt vào vị trí ở phía dưới bên phải. Cứ như vậy, chủ vị chỉ có Đông Phương Dịch Hàn và Thương Lung Tinh ngồi...

Lý Mị Nhi ngồi ở vị trí bên phải, có vẻ càng dễ bị người ta xem nhẹ hơn. Trong lòng đối với Thương Lung Tinh oán hận càng thêm mãnh liệt, ả hận không thể rút được gân của nàng, lột da của nàng. Khuôn mặt dịu dàng xẹt qua tia ác độc cùng nham hiểm. Tay gắt gao siết chặt, hận không thể dùng ánh mắt đâm trên người nàng vài lỗ...

Thương Lung Tinh không để ý tới Lý Mị Nhi nữa, mặc dù thấy rõ ánh mắt của ả ta, nhưng vẫn giả vờ không biết, vẻ mặt tự nhiên uống trà. Bên cạnh là nam nhân yêu nghiệt bày ra vẻ mặt tình thâm, ân tình đắm đuối nhìn chăm chăm nàng, giống như lúc này chỉ có hai người bọn họ mà thôi, dần dần, Thương Lung Tinh thật sự không thể bỏ qua ánh mắt nóng rực của hắn, bất đắc dĩ nói: “Người không thể nhìn đi nơi khác sao? Vì sao cứ nhìn ta chăm chăm vậy?”

“A, Lung nhi, rốt cuộc nàng cũng chú ý tới ta rồi à?” Đông Phương Dịch Hàn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người ngồi dưới, vẻ mặt mỉm cười nhìn Thương Lung Tinh nói.

Thương Lung Tinh nghe vậy, trong nháy mắt khuôn mặt đen sì, người này thật nhảm chán, thì ra nhìn nàng chăm chăm, mục đích chỉ muốn nàng chú ý tới hắn thôi sao? Có người ngây thơ như vậy à? Mà còn đường đường là Tiểu Dao vương gia? Người này không sợ người phái dưới chê cười sao?

Nàng quay đầu lại, xem như không nghe hắn nói gì, vẻ mặt vô cảm nói: “Ngươi có thể đừng nhàm chán như vậy, được không? Nếu còn như vậy, ta đi trước.”

“A, được rồi, không đùa với nàng nữa, lễ vật của ta đâu?” Đông Phương Dịch Hàn vừa nghe Thương Lung Tinh muốn rời đi, vội vàng ôm sát nàng, kê vào lỗ tai nàng nói, vừa vỗ lại vừa làm nũng đòi lễ vật, nét mặt không cho phép người ta cự tuyệt.

“Nếu như ta nói không có thì sao?” Thương Lung Tinh thản nhiên nhìn hắn, tựa như vô ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tiết lộ tin tức cho ta, có được không?

Editor: Diệp Thu Khinh

“Không thể nào, nàng rõ ràng đã đáp ứng ta mà.” Lúc này Đông Phương Dịch Hàn giống như tiểu hài tử xấu xa vậy, quần lấy nàng để đòi lễ vật, còn bày ra vẻ mặt khẳng định rằng nàng không thể nào không chuẩn bị lễ vật cho hắn. Gương mặt anh tuấn khi lâm cận, càng toát ra sức quyến rũ mê người....

Khóe miệng Thương Lung Tinh như bị rút gân, nàng tạm thời quyết định không để ý tới hắn nữa, tên nam nhân này có thật sự là Tiêu Dao vương gia Đông Phương Dịch Hàn không? Làm sao mà trong đầu óc lại phát sinh những ý tưởng chọc điên người khác thế cơ chứ? Nào có chuyện đường đường là một vị Tiêu Dao vương gia lại đi theo nữ nhân để đòi một món lễ vật? Nàng vốn không biết rằng, một mặt này của hắn chỉ biểu hiện ra trước mặt nàng, còn đối với người khác, đó là chuyện không thể xảy ra.

Bên cạnh, Tiểu Triệu sớm đã rơi vào trạng thái hóa đá, người này thật sự là vị vương gia trước nay bọn họ luôn sùng bái sao? Tại sao bây giờ, hình tượng so với một tiểu hài tử còn không bằng đây? Phải chăng có sự khác biệt quá lớn? Trong lòng không khỏi mặc niệm: “Gia, người có thể chú ý tới hình tượng một chút, được không? Người phía dưới nhìn thấy được, người không sợ sẽ bị đánh mất thanh danh sao?”

Lý Mị Nhi vẫn luôn nhìn chăm chú về hướng của bọn họ, nhìn vị Tiêu Dao vương gia này đang bày ra vẻ mặt lấy lòng với người ngồi đối diện – Thương Lung Tinh, lòng của ả càng thêm rí mấu, chuyện này được coi là gì đây? Từ trước tới nay, ả đều yêu hắn rất sâu đậm, vậy mà hôm nay bắt ả phải nhìn hắn đối xử với một nữ nhân khác như vậy, có thể không tức giận sao? Thật sự không cam tâm, ý niệm nhất định phải trừ khử Thương Lung Tinh càng thêm kiên định, càng thêm mãnh liệt....

Lúc này, quân gia vẻ mặt nghiêm túc đang sắp xếp lại danh sách các lễ vật của những tân khách tham gia yến hội, vẻ mặt trang trọng mà lại thiêng liêng đọc: “Nhân sâm ngàn năm một củ, bình hoa đồ cổ một cái, dạ minh châu hai viên, ngọc phi thúy thượng hạng mười miếng.....”

Đông Phương Dịch Hàn một mực không để ý tới danh sách các lễ vật mà quân gia vừa đọc tên. Người khác tặng cái gì hắn đều không thèm để ý, hắn để ý nhất vẫn là món lễ vật của Thương Lung Tinh, sau khi nghe quân gia đọc tên các lễ vật xong, liền bày ra vẻ mặt mong đợi nhìn Thương Lung Tinh nói: “Lung nhi, bọn họ đã đọc tên các lễ vật xong rồi, nàng thì sao, tiết lộ cho ta chút thông tin, có được không?”

Thương Lung Tinh ngược mắt, thể hiện vẻ mặt “ngươi thật là nhàm chán” nhìn hắn, khuỷu tay nâng ly trà lên, uống một hớp trà, đùa giỡn nói: “Không được..”

“Ách, không được? Điều đó chứng minh nàng có chuẩn bị?” Lập tức ánh mắt vốn lạnh lùng của Đông Phương Dịch Hàn sáng lên, bày ra nét mặt “ngươi bị lừa rồi”, sung sướng nói, trong con ngươi ẩn hiện tia mong đợi cùng hưng phấn.

Thương Lung Tinh cực kỳ im lặng, nàng càng ngày càng cho rằng đầu óc của tên nam nhân yêu nghiệt này có vấn đề, chuyện ngây thơ như vậy cũng làm được? Biết nói cái gì cho tốt đây? đành bất đắc dĩ vuốt trán, lạnh nhạt nói: “Đợi lát nữa sẽ biết.”

“Được...” Đông Phương Dịch Hàn vừa nghe được nàng thật sự có chuẩn bị, lập tức tinh thần trở nên tỉnh táo, nét cười đầy mặt đáp lời, tay còn không quên giúp nàng rót thêm cho đầy ly trà.

Chỉ không nghĩ tới rằng, hành động lần này của hắn khiến cho người bên dưới chấn động biết bao nhiêu, kinh ngạc biết bao nhiêu. Phàm là người có vai phần chú ý tới bọn họ, trong nháy mắt đều ngó ra, không phản ứng kịp. Đường đường là một vị vương gia, lại vì vương phi của mình mà thêm nước chấm trà? Huống chi đừng nói là vương gia, mà bình thường những nam tử trong gia tộc giàu có cũng không thể nào làm chuyện đó được. Hôm nay, vương gia thật sự khiến cho người ta mở rộng tầm mắt a.....

“Vương gia, tất cả các lễ vật trong danh mục đều đã đọc xong rồi, bữa tiệc có nên bắt đầu hay không?” Quân gia vẻ mặt cung kính hỏi ý kiến.

“Lung nhi, nàng có thể mang ra chưa?” Đông Phương Dịch Hàn không trả lời câu hỏi của quân gia, ngược lại vẻ mặt mong đợi hỏi Thương Lung Tinh.

Thương Lung Tinh khóe miệng rút gân, người này có cần gấp gáp như vậy không? Nếu thật sự nàng không có chuẩn bị, vậy bây giờ chẳng phải rất mất

thể diện sao? Trong lòng khẽ thở dài một cái, đành bắt đầu nói: “Có thể.”

“Mộng Vũ, các người đi mang lễ vật lên đây đi.” Thương Lung Tinh quay đầu lại, nhẹ giọng phân phó Mộng Vũ. Ý bảo nàng tìm người hỗ trợ, dù sao với một cái bánh ngọt năm tầng cao một mét, nếu chỉ một người cầm, thật sự khó khăn.

“Dạ, tiểu thư.” Mộng Vũ đáp lời xong liền đi ra ngoài, vẻ mặt vui thích ngâm lên một tiểu khúc, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ hưng phấn. Tiểu thư thật là thần kì, chưa tới thời gian một buổi tối, lại có thể làm ra một thứ gọi là bánh ngọt như vậy.

Mà lúc này, các tân khách ở phía dưới nhỏ giọng nghị luận:

“Người nói xem, vị vương phi này thần bí như vậy là muốn tặng lễ vật gì đây?”

“Đúng vậy, đến tốt cùng là thứ gì, cần chi phải khổ tâm như vậy chứ?”

“Ừ, nghe nói, lần trước sinh nhật của phụ thân nàng, nàng tặng một món điểm tâm ngọt cao ba tầng không biết gọi là gì, khiến cho mọi người luôn miệt khen không dứt, không biết lần này là cái gì?”

“Các người nói, chúng ta có thể có phúc phần được ném thư hay không đây?”

“Đúng vậy, nghe nói còn có một vị thương gia bí mật muốn mua cách điều chế, nhưng đã bị vương phi cự tuyệt rồi.”

“Hừ, thật hay giả vậy, thần kỳ như vậy sao? Có phải các người nghe đồn bậy bạ không?”

“Không phải vậy đâu, không tin, vậy các người cứ chờ xem đi.”

“Nhất định, nhất định, chờ xem rồi biết.”

..... phân cách tuyến die^~n đa`n Le^ Qui Đo^n

Chính tại thời điểm mọi người còn đang tranh luận, liền nhìn thấy hai người đang nâng một thứ gì đó chiều cao cao hơn một thước, còn hình dạng giống như năm tầng tiến vào đại sảnh, trong nháy mắt toàn bộ mọi người yên tĩnh trở lại, toàn trường yên lặng như tờ, vẻ mặt khiếp sợ nhìn, tựa như đang chờ đợi công bố một đáp án.

Đông Phương Dịch Hàn vừa nhìn thấy đồ được mang tới, lập tức khuôn mặt sáng lên, khuôn mặt yêu nghiệt gian manh lộ ra một nụ cười mê hoặc hiểm ác, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ, nhẹ nhàng hỏi: “Lung nhi, cái bánh ngọt này giống với cái ở sinh nhật của nhạc phụ, phải không?”

Thương Lung Tinh ra hiệu bảo Mộng Vũ đem thứ che phủ lấy ra, cuối cùng một cái bánh ngọt năm tầng tinh xảo hiện ra ở trước mắt mọi người, chỉ thấy từ phía dưới cùng cho đến tầng cao nhất của bánh ngọt được sắp xếp theo thứ tự quả nhãn (cái này ta không biết là quả gì nữa), dâu tây, quả xoài, hoa quả tươi, quả thanh long và một vài loại hoa quả khác xen lẫn, phía trên cùng là những trái đào mùng thọ nhỏ nhỏ được xếp thành vòng, trên đó còn khắc một chữ “Thọ”, nhìn qua có vẻ cực kỳ hấp dẫn. Khiến cho mọi người càng thêm xôn xao, cực kỳ kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Tranh thủ tình cảm

Editor: Diep Thu Khinh

“Chắc người đã biết nên làm thế nào rồi, hãy đi đi” Thương Lung Tinh không đáp lời của Đông Phương Dịch Hàn, trực tiếp để hân đi qua.

“Cùng đi đi.” Đông Phương Dịch Hàn lộ vẻ mặt mang ý cười nhạt, đưa tay kéo Thương Lung Tinh, ôm nàng cùng đi xuống dưới, đi đến chỗ đang đặt bánh ngọt.

Vốn Thương Lung Tinh định hất tay hân ra, bởi nàng không muốn có dính líu gì với hân cả! Mặc dù nàng tặng lễ vật cho hân, nhưng không có nghĩa là nàng đồng ý cùng tiến cùng lùi với hân. Lúc nàng đối diện với ánh mắt mang hàm ý cầu xin từ hân, nên đành phải mềm lòng rút lui, tỏ vẻ phối hợp cùng hân bước tới phía trước cái bánh ngọt.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đông Phương Dịch Hàn giơ lên hai tay đan xéo vào nhau cầu nguyện, sau đó tới lúc cầm dao lên định cắt bánh ngọt thì đột nhiên xoay người kéo Thương Lung Tinh vào trong ngực, tay hân cầm tay nàng, cùng nhau cắt bánh ngọt.

Thương Lung Tinh không ngờ Đông Phương Dịch Hàn lại làm vậy, nhất thời chưa phản ứng kịp, kế tiếp đã thấy tay hân nắm lấy tay nàng, cùng cầm dao, định tiến tới cắt bánh ngọt, vốn nàng muốn rút tay về, nhưng phát hiện tay nàng bị hân nắm rất chặt, không thể động đậy, hân kê vào lỗ tai nàng, mập mờ nói: “Lung nhi, có phải nàng nghĩ ta sẽ hôn nàng trước mặt mọi người không?”

Khuôn mặt Thương Lung Tinh đen sì, đang muốn nổi giận, lại nghe được giọng điệu làm nũng của hắn: “Lung nhi, nàng cũng không muốn để ta đánh mất thể diện, đúng không? Hôm nay là ngày sinh nhật của ta đấy.”

Bàn tay Thương Lung Tinh cứng đờ, tạm dừng động tác, ánh mắt khó hiểu nhìn Đông Phương Dịch Hàn một hồi, sau đó không còn có động tác gì nữa. Đông Phương Dịch Hàn mừng rỡ kéo tay của nàng tiếp tục cắt bánh ngọt, lúc này tư thế của hai người cực kỳ mập mờ a!

Người xung quanh cơ hồ đều hóa đá khi chứng kiến hành động của hai người trước mặt, không biết là người nào, thậm chí đến cái ly trên tay rớt xuống đất khi nào cũng không biết, về mặt sững sờ nhìn phía trước. Tình huống này thật sự làm cho người ta không tưởng tượng được a....

Lý Mị Nhi lộ ra vẻ mặt phần hận và oán độc, đáy mắt chứa đầy bụi mù nhìn chằm chằm Thương Lung Tinh, hiện tại ả hận không thể dùng tay xé nát hình dáng của nàng. Lập tức, trước mặt mọi người lại khôi phục tốt đẹp hình tượng hiền lương thực đức, đoan trang lễ độ.

“Chia cho mọi người nếm thử đi.” Giọng nói lạnh lùng của Đông Phương Dịch Hàn vang lên, sau khi cắt bánh xong, liền giao những công việc còn lại cho Mộng Vũ và quân gia, còn bản thân thì kéo tay Thương Lung Tinh quay về ghế chủ vị, ngồi xuống.

Mọi người vừa nghe, trên mặt liền xuất hiện một loại cảm giác mong đợi được nếm thử, dù sao bây giờ món điểm tâm ngọt này cũng không mua được ở bất kỳ địa phương nào. Hiện tại chỉ có Tiêu Dao vương phi mới làm ra được, đến cả cách điều chế nàng cũng không đưa cho bất luận kẻ nào. Vì vậy hiển nhiên món điểm tâm ngọt này trở nên quý hiếm rồi.

Mọi người ríu rít nhận lấy bánh ngọt cầm trong tay, dùng nửa xiên một phần nhỏ bánh bỏ vào miệng, về mặt tràn đầy sự kinh ngạc, món điểm tâm này hương vị thật phong phú, bỏ vào miệng liền tan ngay, còn có vị hoa quả nhân nhật nữa. Chuyện này đối với những người trước kia chưa từng thấy qua thứ bánh này mà nói thật sự để lại dư vị cực kỳ sâu sắc.

Die~n Đa~n Le^ Qui Đo~n

“Tỷ tỷ, bánh này còn nữa không? Ăn rất ngon, ta còn muốn ăn nữa.” Âu Dương Thăng hai mắt sáng lên, khuôn mặt tuấn tú nho nhỏ tràn đầy thần thái sáng láng, mang vẻ mặt như ăn chưa đủ.

“Còn, để Mộng Vũ lấy cho ngươi.” Thương Lung Tinh cười khẽ vuốt cái đầu nhỏ của nó, thản nhiên nói, giọng nói tràn đầy sủng ái....

“Lung nhi, ta cũng muốn, nàng không thể thiên vị một mình tiểu thí hài kia được.” Đông Phương Dịch Hàn nhìn về mặt cung chiêu của Thương Lung Tinh dành cho Âu Dương Thăng thì trong lòng không khỏi sinh đồ kị, chua xót nói.

Thương Lung Tinh khòe miệng rút gân, ngươi vẫn nói nó là tiểu thí hài, mà còn tới tranh giành cùng nó? Vậy ngươi được coi là cái gì? Im lặng nhìn trời, sau đó quét mắt nhìn hắn một cái, lâm vào trầm mặc...

“Hừ, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, tỷ tỷ còn lâu mới để ý đến ngươi.” Âu Dương Thăng bày ra vẻ mặt xem thường nhìn Đông Phương Dịch Hàn, giọng nói trẻ con tràn đầy hả hê và giễu cợt.

“Tiểu thí hài, ngươi nói cái gì? Có phải muốn bị đá đi một lần nữa hay không?” Cả người Đông Phương Dịch Hàn tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, trong con ngươi thoáng qua ý trêu tức, giận giữ nói.

“Tỷ tỷ, người xem, hắn lại muốn ăn hiếp ta kìa.” Lần này Âu Dương Thăng học được thông minh, hiểu được rằng trước tiên phải cáo trạng với Thương Lung Tinh trước, cầu mong sự che chở.

“Tiểu thí hài, trừ bỏ tố cáo, người còn biết làm gì khác không?” Đông Phương Dịch Hàn mang vẻ mặt khinh bỉ nhìn Âu Dương Thăng, giọng điệu cổ quái khó dò nói.

“Vậy....Việc đó, ai bảo ngươi luôn lấy lớn hiếp nhỏ.” Gò má Âu Dương Thăng xuất hiện một mảng đỏ hồng nhân nhật, ngượng ngùng nói.

“Đó là do ngươi không biết tự lượng sức mình, đã không có bản lĩnh còn muốn cùng người ta giành.” Đông Phương Dịch Hàn tựa như vô ý nói, trong con ngươi thoáng qua thứ ánh sáng khiến người khác không thể nắm bắt.

“Hừ, ta mới lười phải nói với ngươi, ta muốn ngồi cùng với tỷ tỷ.” Âu Dương Thăng then quá hóa giận nói, con ngươi đẹp để lấp lánh, hiện lên một chút cảm xúc không tên.

“Tiểu thí hài, nơi này không có vị trí của ngươi, cút nhanh mau lên, nếu không ta không ngại giúp ngươi thêm một lần nữa đâu.” Đông Phương Dịch Hàn dùng giọng nói rét lạnh uy hiếp, toàn thân tỏa ra khí thế ngạo nghễ, không để cho người khác cự tuyệt.

“Ta...Được rồi? Nể mặt hôm nay ngươi là người được chúc thọ.” Âu Dương Thăng thật sự không cam lòng nhưng lại sợ hãi nói, khuôn mặt tuấn tú nho nhỏ có dáng vẻ như đang đi bó thí vậy, thật sự khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Thương Lung Tinh nhìn về mặt lạnh lùng của Đông Phương Dịch Hàn và biểu tình buồn cười của Âu Dương Thăng, trong nháy mắt trên trán xẹt qua mấy cái vạch đen, hai người kia rốt cuộc sao lại thế này? Ở đâu đụng phải cũng có thể tranh cãi không ngừng, chỉ một chuyện đơn giản cũng có thể tranh cãi đến khi mặt đỏ bừng bừng, thật là bội phục...

Mọi người trông thấy một màn trước mắt này, như rơi vào con ảo giác, chỉ biết giương mắt nhìn. Cái này, đây là tình huống gì, đường đường là một

vuông gia, lại cùng một tiểu hài tử tranh giành tình cảm, hơn nữa còn là bộ dạng vui đến quên cả trời đất. Thật là kỳ quái.....

Trong nháy mắt, Lý Mị Nhi ngây dại ra, vẻ mặt rung động, bộ dáng của vương gia như vậy trước đây ả chưa từng thấy bao giờ, người này có phải giả mạo hay không? Trong lòng sự nghi ngờ ngày càng lớn...A không biết rằng, bộ dáng của Đông Phương Dịch Hàn mà bọn họ gặp hằng ngày mới là giả mạo, còn Đông Phương Dịch Hàn chân chính chỉ xuất hiện ở trước mặt Thương Lung Tinh, lúc đó hắn mới biểu lộ ra một bộ dáng hoàn toàn khác!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thành lập Đế Quốc Kỳ Minh

Editor: Diep Thu Khanh

“Tiểu thư, hôm nay muốn đi ra ngoài sao?” Mộng Vũ mang về mặt tò mò nhìn bộ y phục kỳ quái trên người Thương Lung Tinh, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ, hôm nay đi đến sân huấn luyện, kỳ hạn một tháng đã đến rồi, đi xem thử kết quả thế nào.” Thương Lung Tinh toàn thân ăn mặc kín đáo, tương tự như y phục của nam nhân, nhưng không hề thiếu đi vẻ dịu dàng nữ tính tượng trưng. Sở dĩ nàng ăn mặc như thế này, bởi lát nữa chỉ muốn dễ dàng tranh đấu với bọn họ mà thôi (người tham gia huấn luyện ấy).

Khi Thương Lung Tinh vừa tới sân huấn luyện cũng là lúc bọn họ đang học hình thức đánh nhau ở hiện đại, vừa thấy Thương Lung Tinh tới, bọn họ liền tự giác ngừng lại, ngẩng ngẩn nhìn y phục kỳ quái và khí thế hồn nhiên trời sinh trên người nàng.

“Tiểu thư, người đã đến rồi.” Mục Tinh thấy những người ở đây đều dừng lại, hắn quay đầu liền nhìn thấy Thương Lung Tinh ở cách đó không xa, vẻ mặt mừng rỡ bước tới chào hỏi.

“Ừ, việc huấn luyện thế nào rồi?” Thương Lung Tinh gật đầu một cái, lạnh nhạt hỏi.

“Có thể rồi, tiểu thư, người đến để kiểm tra thử sao?” Mục Vũ nhìn y phục kỳ quái trên người Thương Lung Tinh, đoán rằng nàng phải họp mặt ở trên sân huấn luyện, liền thuận miệng hỏi.

“Ừ, ta tới để kiểm tra bản lĩnh của bọn họ.” Thương Lung Tinh thân nhiên quét ánh mắt nhìn tất cả mọi người ở sân huấn luyện, tựa như có điều suy nghĩ nói.

“Tổ nào muốn khiêu chiến thì bước lên trước, các ngươi cứ coi như ta là kẻ địch, đem những gì các ngươi đã học được ra phát huy, như vậy ta mới có thể chỉ ra chỗ nào thiếu sót, trong quá trình đánh nhau, ngàn vạn lần đừng phân tâm hay thủ hạ lưu tình.” Thương Lung Tinh bước tới chính giữa, nhìn từng hàng người ở trước mặt, giọng nói có lực vang lên.

“Hiện tại có thể bắt đầu rồi chứ? Tổ thứ nhất bắt đầu...” Thương Lung Tinh nhìn lướt qua bọn họ, suy nghĩ một hồi, lạnh nhạt nói.

“Dạ, tiểu thư.” Tổ thứ nhất gồm năm thành viên tiến lên một bước, chuẩn bị ứng chiến.

Động tác của Thương Lung Tinh vô cùng linh hoạt, chỉ thấy nàng qua lại không ngớt ở giữa năm người, động tác nhanh, hung ác, chính xác đáp trả công kích của bọn họ. Dù sao bọn họ còn chưa có kinh nghiệm, phối hợp lại không đủ ăn ý, chưa đến vài phút, từng người bị đánh ngã trên mặt đất, thở phì phò.

Mà bộ dạng của Thương Lung Tinh lại giống như không có chuyện gì xảy ra, từ tốn nói một câu: “Phối hợp không tốt, tổ kế tiếp.”

“Thân thủ còn thiếu độ nhanh nhẹn, tổ tiếp theo.”

“Chưa nắm chắc được vị trí trí mạng, tổ kế tiếp.”

“Không đủ ăn ý, tổ tiếp theo.”

.....

Cứ như vậy, một tổ lại một tổ, đến cuối cùng vẫn không có tổ nào có thể đánh bại được Thương Lung Tinh, trái lại ở trong sân xuất hiện ngày càng nhiều người ngồi ở dưới đất thở phì phò, bọn họ vừa nghỉ ngơi vừa tiếp tục quan sát trận chiến trước mắt, cho đến khi kết thúc.

Thương Lung Tinh thở hắt ra, thể lực có hơi tiêu hao thật, nhưng dù sao một người phải đấu với nhiều tổ như vậy, có thể duy trì đến giờ phút này đã là chuyện không dễ. Nàng lau mồ hôi, hài lòng gật đầu, nói với mọi người: “Tổng thể cũng không tệ lắm, có điều, cần phải huấn luyện nhiều hơn những chỗ thiếu sót vừa rồi, ta tin tưởng không lâu nữa, các ngươi sẽ trở thành một đoàn đội quan trọng không thể thiếu.”

“Dạ, đa tạ tiểu thư đã chỉ dạy.” Mọi người tâm phục khẩu phục nói, biểu tình kích động nhìn Thương Lung Tinh.

Die~n Đa~n Le^ Qui Do^~n

“Tốt lắm, kế tiếp ta muốn nói với các người một chuyện khác, là việc đặt tên cho đoàn đội này, ta đã nghĩ rất lâu, cảm thấy cái tên “Đế Quốc Kỳ Minh” cũng không tệ, không biết mọi người có ý kiến nào tốt hơn không?” Thương Lung Tinh trên mặt nở nụ cười, nhìn mọi người nói chuyện, giọng nói vô cùng nghiêm túc và khí thế ngạo nghễ, toàn thân tản ra khí thế bức người, dung mạo trời sinh, phong hoa tao nhã, khiến người ta không dám nhìn.

Bên dưới lâm vào yên tĩnh, bọn họ mang vẻ mặt chuyên chú tựa hồ đang tự hỏi, không có người nào lên tiếng nói chuyện, chỉ là hai mặt nhìn nhau, kích động lắng nghe lời nói tiếp theo....

“Nếu mọi người không có đề nghị gì, vậy về sau đoàn đội chúng ta sẽ dùng cái tên này chứ?” Giọng nói của Thương Lung Tinh vang lên có lực, vẻ mặt tràn đầy tự tin và ngạo nghễ.

“Dạ, tiểu thư vạn tuế, Đế Quốc Kỳ Minh vạn tuế...”

“Tiểu thư vạn tuế, Đế Quốc Kỳ Minh vạn tuế....”

“Đế Quốc Kỳ Minh vạn tuế....”

Không ngờ mọi người lại cao giọng hô to, giọng nói giữa buổi trưa vang vọng khắp sân huấn luyện vắng vẻ, thật lâu vẫn chưa dừng lại...

“Mục Tinh, từ ngày mai trở đi, đem tin tức truyền ra ngoài, Đế Quốc Kỳ Minh bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ....” Thương Lung Tinh quét mắt một vòng, như có điều suy nghĩ nói.

“Tiểu thư, nhanh như vậy sao? Có thể được không?” Mục Tinh có hơi lo lắng hỏi, vẻ mặt tựa hồ có hơi sầu lo.

“Thế nào, không tin nhiệm sao?” Thương Lung Tinh nhíu mày, lạnh nhạt nói.

“Không phải, chẳng qua chỉ cảm thấy bây giờ chúng ta chỉ mới vừa bắt đầu, có cần truyền ra tin tức lớn như vậy không?” Mục Tinh đem lo lắng trong lòng nói ra, biểu tình chăm chú chờ Thương Lung Tinh cho hắn đáp án.

“Đương nhiên muốn, nếu như không truyền ra, người khác làm sao biết tới đội ngũ này? Yên tâm, bởi vì vừa mới bắt đầu, nên người ta sẽ chỉ báo một vài vụ việc để thử chúng ta thôi, sẽ không lập tức hoàn toàn tin tưởng chúng ta, cần phải đi từng bước một.” Thương Lung Tinh phân tích cho hắn hiểu.

“Dạ, tiểu thư, vậy bên dưới chúng ta nên làm như thế nào?” Mục Tinh gật gật đầu, đúng là hắn lo lắng hơi quá.

“Đoàn đội này của chúng ta cũng có nguyên tắc, không giết lão ấu bệnh tàn (cụ già bệnh tật), không lạm sát kẻ vô tội, không giết thê diệt tử, phạm là tất cả những nhiệm vụ giết người đều không nhận, còn lại chỉ cần đối phương ra một cái giá khiến chúng ta hài lòng thì cho dù có là nhiệm vụ đi sứ cũng có thể tiếp nhận! Toàn bộ sẽ do người xử lý, nếu như có vấn đề xử lý không được, thì tới tìm ta.” Thương Lung Tinh trầm tư một chút, lạnh nhạt phản phó, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Dạ, tiểu thư, thuộc hạ đã hiểu.” Mục Tinh gật gật đầu, nghiêm túc nói. Biểu tình đối với tương lai tràn đầy sự chờ mong và hưng phấn.

“Ừ, mặc kệ về sau như thế nào, cũng không cho phép người của chúng ta đi lấn áp đám người nhỏ yếu, hiểu chưa?” Thương Lung Tinh suy nghĩ một chút, lại lần nữa căn dặn, năng không hy vọng mình tạo ra một đội mà trong đó có ác bá đi lấn áp dân chúng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Trên đường đi bị ám sát

Editor: Diệp Thu Khinh

“Dạ, tiểu thư, thuộc hạ sẽ căn dặn bọn họ kỹ lưỡng.” Mục Tinh gật đầu nghiêm túc, hứa hẹn nói. Hắn cũng muốn làm như tiểu thư vậy, bởi bất luận một đoàn thể có mạnh đến bao nhiêu, thỉnh thoảng vẫn sẽ có sâu mọt, nên trước hết cứ ngăn ngừa trước vẫn hơn, miễn cho về sau xuất hiện thiếu sót quá lớn.

“Ừ, tạm thời nếu không có vấn đề gì, ta đi về trước đây, sau này có chuyện gì thì tới tìm ta bàn bạc.” Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Thương Lung Tinh lộ ra nụ cười nhạt, như hoa lê đương nở rộ, cực kỳ mê người....

“Vâng, tiểu thư, đi đường cẩn thận.” Mục Tinh cung kính nói, lúc này vẻ mặt của hắn còn có sự sùng bái và thần phục.

Trên xe ngựa, Thương Lung Tinh lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái nghỉ ngơi. Bất chợt, bên tai của nàng cảm giác gió thổi qua làm có lay động có sự khác thường, liền mở mắt ra, cau mày trầm tư....

“Tiểu thư, phía trước hình như có điểm không thích hợp lắm.” Mộng Vũ ngồi ở phía trước xe ngựa, lo âu nói.

“Ừ, ta biết rồi, đợi lát nữa cẩn thận một chút.” Thương Lung Tinh rất nhạy cảm, giống như đã sớm biết được âm mưu quỷ kế này rồi, lạnh nhạt nói.

“Giết.” Đột nhiên bốn phía xuất hiện một nhóm hắc y nhân che mặt, khí thế hung hăng hết to.

Ánh mắt Thương Lung Tinh lạnh lùng đảo qua, lập tức ánh mắt rét lạnh, hơi thở tựa như của nữ vương đứng đầu thiên hạ vậy, làm người ta rét run cả người. Nàng thật sự nghĩ không ra những người này là ai, có thâm cừu đại hận gì với nàng, vì sao lại nhiều lần muốn diệt trừ nàng như thế?

Những người này tựa hồ rất hiểu rõ Thương Lung Tinh, đều không dám đứng gần nàng để công kích, chung quy còn đứng cách nàng khoảng mười thước, liên bất đầu sử dụng nội lực tiến hành tấn công. Mà Thương Lung Tinh đành hết cách rồi, chỉ có thể tận lực né tránh, để tránh cho những chỗ hiểm không bị tổn thương. Dần dần trên người bắt đầu xuất hiện vết thương, y phục cũng bị rách không ít, cánh tay đã bắt đầu rớm máu.

Mộng Vũ hai mắt đỏ lên, căn bản không biết giúp Thương Lung Tinh như thế nào, chỉ có thể đứng cách đó không xa mà lo lắng suông, xung quanh những hắc y nhân hung tợn còn lại đang chuẩn bị tấn công về phía nàng.

Những hắc y nhân đều xuất ra chiêu trí mệnh (đoạt mạng), khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Lung Tinh dần dần trắng bệch, thể lực có hơi không chống đỡ nổi, đôi mắt lạnh lùng nhìn tình hình trước mắt, hôm nay ở sân huấn luyện nàng đã tiêu hao không ít tinh lực, hiện tại lại ứng phó với những người này, thật sự có hơi quá sức.

Đột nhiên một hắc y nhân tay cầm một thanh kiếm, đâm thẳng về phía Thương Lung Tinh, nàng vừa phải lo ứng phó công kích với những người khác ở khoảng cách không xa, lúc này mắt thấy người kia phi thân đến, thật sự vô lực chống đỡ. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, liền xoay người để tránh mũi kiếm tổn thương những nơi trí mạng, rút cuộc mũi kiếm vẫn quét qua cánh tay nàng. Máu “phốc” thoát cái phun ra, khiến người ta thấy mà kinh sợ.....

Die~n Đa`n Le^ Qui Đo`n

Thương Lung Tinh nhìn thoáng qua cánh tay một cái, chẳng may may bận tâm vết thương đó thế nào, chỉ lo tập trung tinh thần ứng phó tình huống trước mắt. Lúc này, Dịch Thủy Hàn mang mặt nạ màu bạc từ xa phi thân tới, ôm lấy Thương Lung Tinh, quay một vòng, tránh thoát được sự tập kích của hắc y nhân, văng vẳng rơi xuống đất.

“Tay của nàng thế nào rồi? Sao chảy nhiều máu như vậy?” Dịch Thủy Hàn hít mắt nhìn vết thương đầy máu trên cánh tay nàng, sắc mặt biến đổi, toàn thân tản ra khí thế lạnh lẽo như muốn giết người.

“Không có gì đáng ngại, không chết được.” Thương Lung Tinh lạnh lùng nói, từ trong ống tay áo lấy ra một chai thuốc bột, sau đó rắc lên miệng vết thương, trong nháy mắt, máu từ từ đông lại, chỉ để lại trên cánh tay một vết máu nhàn nhạt.

“Thế nào không chịu xử lý vết thương trước, cứ coi như không bị bọn hắc y nhân giết chết, thì cũng sẽ chết vì máu chảy hết.” Dịch Thủy Hàn đau lòng, vội vàng nói, trong vẻ mặt hiện lên ý muốn giết người.

“Không có thời gian...” Thương Lung Tinh tỉnh táo nói, ánh mắt nhìn những hắc y nhân trước mặt, đôi mắt càng trở nên lạnh lùng sắc bén hơn.

“Hừ, hãy bớt sàm ngôn đi, chịu chết đi, mọi người lên.” Trong đó một hắc y nhân lớn tiếng rống giận, tay liền cầm trường kiếm bay đến.

“Trước hết nàng cứ đứng một bên đi, chớ để bị tổn thương.” Dịch Thủy Hàn nhẹ nhàng đẩy nàng ra, ánh mắt lạnh lùng quét xuống, hai tay bắt đầu huy động nội lực, một chương xuất ra, chỉ nghe “vèo” một tiếng, chương đó đánh tới hắc y nhân vừa tiến lên.

Hắc y nhân nhận một chương kia lập tức học máu ngã trên mặt đất, mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau, ra sức điều chỉnh hơi thở bị rối loạn mà dồn dập. Bất tri bất giác, bọn hắc y nhân mới phát hiện người trước mặt mang mặt nạ màu bạc, chẳng lẽ hẳn là Kỳ Môn môn chủ trong lời đồn, Dịch Thủy Hàn?

Lúc này trên mặt bọn hắc y nhân đều xuất hiện vẻ kinh hoảng, rất ngạc nhiên vì sao nữ nhân này lại có dính líu với Dịch Thủy Hàn? Chẳng lẽ giữa bọn họ có quan hệ mật thiết gì hay sao?

“Nghĩ muốn động đến người của ta, muốn tìm cái chết.” Dịch Thủy Hàn không thêm đề ý đến vẻ mặt kinh hoảng của bọn họ, giọng nói lạnh lùng vang lên, tay lần nữa huy động, một chương tựa như gió lốc, đánh về phía những hắc y nhân còn sót lại.

Lập tức, mọi người trúng chương học máu mà chết, có người chỉ còn sót lại hơi thở mỏng manh, khuôn mặt xám như tro tàn, toàn thân hơi sức giống như bị rút sạch, máu chảy lan tràn trên thảm cỏ, giống như đóa hoa Bỉ Ngạn màu đỏ đương nở rộ trên thảm cỏ, màu đỏ của máu kết hợp với màu xanh của cây cỏ, tạo nên một bức tranh xinh đẹp vô cùng, nhưng cũng làm người ta sợ hãi vô cùng..

Đúng lúc này, Tiểu Triệu cùng Tả Hữu hộ pháp từ đằng xa chạy đến, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Dịch Thủy Hàn, lại mắt lạnh nhìn những hắc y nhân nằm trên mặt đất, cung kính nói: “Vương gia, chúng ta tới chậm.”

“Không có việc gì, những chuyện còn lại các người xử lý đi.” Dịch Thủy Hàn lạnh lùng nói, trên mặt xuất hiện thoáng qua vẻ đau lòng khó có thể tha thứ.

“Dạ, Gia.” Tiểu Triệu gật đầu, xoay người đi xử lý những hắc y nhân kia.

“Lung nhi, nàng không sao chứ?” Dịch Thủy Hàn chịu đựng sự khó chịu trong thân thể, khẩn trương hỏi thăm Thương Lung Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Cổ độc phát tác

Editor: Diệp Thu Khinh

“Không có việc gì đâu.” Trong mắt Thương Lung Tinh xuất hiện tia kinh ngạc, nhẹ nhàng đáp trả. Về mặt mờ mịt nhìn hắn, không nói thêm gì nữa.

Vậy Dịch Thủy Hàn này và Đông Phương Dịch Hàn chính là cùng một người rồi, lúc nàng nhìn thấy Tiểu Triệu và Tả Hữu hộ pháp đều cùng lúc xuất hiện, thì hết thấy liền sáng tỏ. Chỉ có điều nàng không hiểu, vì sao hắn lại lựa chọn bại lộ thân phận của mình vào lúc này?

“Gia, trước hết người nên trở về đi thôi, nơi này còn lại sẽ do chúng ta xử lý.” Tiểu Triệu sắc mặt lo âu nhìn Dịch Thủy Hàn, hắn biết lần này Gia lại vận dụng nội lực, đoán chừng cổ độc rất nhanh sẽ phát tác, lần này nên làm gì đây? Gia có thể vì vương phi, đến nỗi sinh mệnh của bản thân cũng quên luôn?

“Ừ, Lung nhi, chúng ta đi trước.” Dịch Thủy Hàn gật đầu một cái, đưa tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Thương Lung Tinh, giọng điệu mang hàm ý hỏi thăm nói với Thương Lung Tinh.

Vậy mà, mới vừa đi một bước, đột nhiên sắc mặt chợt biến đổi, “phốc” một tiếng, máu từ trong miệng phun ra, cơ thể cũng dần dần mất đi ý thức, lập tức ngã xuống mặt đất. Thật may là Thương Lung Tinh phản ứng nhanh, liền đưa tay đỡ lấy hắn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thương Lung Tinh hí mắt, nhìn về phía Tiểu Triệu, ý bảo hắn cho nàng một lời giải thích.

“Nguy rồi, cổ độc trong người Gia phát tác rồi, nên mới ngất xỉu.” Tiểu Triệu đang sốt ruột vô cùng, hắn không biết nên làm gì cho phải đây?

“Cổ độc phát tác? Hắn trúng độc sao?” Thương Lung Tinh bắt lấy tay của hắn, cau mày bắt mạch, biểu tình mờ mịt.

“Nhanh lên, Tiểu Triệu, còn đứng ngây ra đó làm gì, vội vàng mang Gia về tìm Tiểu Thần đi.” Một số người vừa chạy tới đây, lớn tiếng rống giận, trên mặt lộ ra vẻ khẩn trương và lo lắng.

“A a, vương phi, để cho thuộc hạ đỡ vương gia đi.” Tiểu Triệu tiếp nhận Dịch Thủy Hàn từ tay Thương Lung Tinh, phi thân về hướng Tiêu Dao vương phủ.

Thương Lung Tinh về mặt không thay đổi nhìn bóng lưng bọn họ vừa rồi đi, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cư nhiên người này lại bị trúng Chung Tinh cổ, hơn nữa hiện tại nếu như không giải được cổ, tính mạng sẽ rất nguy hiểm. Có lẽ hắn đã trúng loại cổ độc này trong thời gian dài rồi, hơn nữa còn kèm theo những nhân tố khác nữa.

Bất tri bất giác bàn tay của Thương Lung Tinh nắm lại thành quyền, trong lòng có một loại tình cảm không biết tên đang lan tràn, còn có nỗi lo lắng phiền não, lại không để ý ngoại thương của bản thân, về mặt quái dị liếc nhìn mấy tên hắc y nhân trước mặt, nàng có loại cảm xúc muốn đem bọn hắc y nhân thành trăm mảnh.

Die~n Đa~n Le^ Qui Do~n

“Đã xảy ra chuyện gì rồi, không phải đã nói không cho Gia sử dụng nội lực sao?” Thương Lung Tinh mới vừa bước vào phòng của Thương Lung Tinh liền nghe thấy tiếng rống giận của Tiểu Thần.

“Chuyện này, chúng ta cũng không biết, thời điểm chúng ta tới, Gia đã động thủ rồi.” Tiểu Triệu về mặt uất ức nói, hắn cũng không muốn Gia xảy ra chuyện gì, làm sao mà biết sẽ xảy ra tình huống như thế chứ!

“Được rồi, đừng nói nữa... Vội vàng nghĩ biện pháp cứu Gia đi.” Phó Môn Chủ nhìn về mặt vội vàng của ba người bọn họ, liền đứng lúc cắt đứt đoạn đối thoại của bọn họ.

“Nghĩ cái rắm a, mấy ngày trước ta đã đặc biệt dặn dò, nếu có biện pháp, thì cần gì phải dặn dò cẩn thận như vậy chứ?” Tiểu Thần biểu tình tức giận, đến tận cùng Gia đã gặp chuyện quái quỷ gì? Thậm chí đến cả mạng cũng không cần.

“Vậy bây giờ làm sao đây? Chẳng lẽ để cho Gia chờ chết sao?” Tiểu Triệu lo lắng hỏi, rốt cuộc nên làm gì đây? Lẽ nào Gia chỉ có thể chờ chết như vậy?

“Khụ khụ... Lung nhi đâu rồi? Nàng ấy có sao không? Hiện tại nàng đang ở đâu?” Dịch Thủy Hàn vừa tỉnh lại, liền vội vã muốn biết tình trạng của Thương Lung Tinh, không chút nào để ý đến tình trạng của bản thân.

“Gia, nàng ta không có việc gì, người cảm thấy như thế nào rồi hả?” Dĩ nhiên Tiểu Triệu biết hắn đang quan tâm nàng, lập tức trả lời ngay vấn đề của hắn, về mặt lo âu thăm hỏi Dịch Thủy Hàn.

“Khụ khụ... Khá tốt.” Dịch Thủy Hàn đỏ bừng cả khuôn mặt, da mặt nhẵn nhụi, màu da trở thành màu đỏ trong suốt, tựa như có thể thấy có cái gì đó đang giãy dụa trong cơ thể đó, làm cho người ta nhìn mà trong lòng lạnh giá.

“Cho dù có tốt hơn nữa, mạng người cũng sắp mất rồi.” Thương Lung Tinh đi vào, lạnh lùng nói.

“Lung nhi, nàng đã đến rồi, thương thể của nàng không sao chứ?” Dịch Thủy Hàn vừa nhìn thấy Thương Lung Tinh đi vào, ánh mắt sáng lên, không quên quan tâm thương thể của nàng.

“Không có gì đáng ngại đâu.” Thương Lung Tinh thần nhiên đáp trả, nhưng trong lòng lại âm áp, nàng biết hắn thật sự quan tâm tới nàng, lo lắng cho nàng.

“Vương phi, người có biện pháp cứu Gia sao?” Tiểu Thần này giờ luôn trầm mặc, đột nhiên cảm thấy vị vương phi này không hề đơn giản, nàng vừa vào cửa đã nói cho dù có tốt hơn nữa, mạng cũng sắp mất, điều đó chứng minh nàng biết Gia đang trúng loại cổ độc gì, hỏi với vẻ mặt chờ mong.

Vừa nghe xong câu đó, mọi người đều nhìn về phía Thương Lung Tinh, vẻ mặt chờ mong. Bọn họ đã bó tay hết cách, trừ phi đi tìm nữ nhân kia, mà Gia có chết cũng không chịu đi, hiện tại chỉ có thể ký thác trên người Thương Lung Tinh.

“Lung nhi, nàng biết ta trúng loại độc gì sao?” Dịch Thủy Hàn cũng mang vẻ mặt chờ mong, mặc dù bây giờ Chung Tinh Cổ đang di chuyển trong cơ thể hắn, nhưng hắn vẫn tận lực chịu đựng, không thể để cho người khác biết hắn khổ sở biết nhường nào.

“Không biết, chỉ là, có thể thử xem.” Thương Lung Tinh nhìn hắn, lạnh nhạt nói. Nàng đi tới bên giường, nắm lấy tay của hắn, bắt mạch, khẽ cau mày, trong ánh mắt hiện lên một thứ ánh sáng không rõ tên.

“Như thế nào, như thế nào.” Thương Lung Tinh mới vừa buông tay hắn xuống, Tiểu Triệu liền vội vã chạy tới hỏi.

“Nên gọi người là Đông Phương Dịch Hàn hay là Dịch Thủy Hàn đây?” Thương Lung Tinh không trả lời vấn đề của Tiểu Triệu, ngược lại thần nhiên chất vấn Đông Phương Dịch Hàn.

“Đều có thể.... Lung nhi, ta cũng không muốn lừa gạt nàng, về sau ta sẽ giải thích với nàng, được không?” Đông Phương Dịch Hàn sững sờ, bình tĩnh nhìn về mặt của Thương Lung Tinh, đột nhiên hắn có cảm giác hơi sợ nàng, vội vàng nói.

“Cổ độc của hắn có thể giải, có điều, cần phải có một nữ nhân phối hợp, các người đi tìm một người đến đây đi?” Thương Lung Tinh liếc nhìn bọn hắn, lạnh nhạt nói. Trong lòng đè nén cảm giác khác thường, nhưng nàng không muốn truy cứu nó là gì.

“Ách, nữ nhân? Xin hỏi vương phi muốn kiểu nữ nhân như thế nào?” Tiểu Triệu mờ mịt hỏi, Gia muốn giải cổ độc thì phải tìm đến nữ nhân à? Có quan hệ gì sao?

“Người nên hỏi hắn mới phải, hắn cần người như thế nào thì người tìm người như thế đó đến.” Thương Lung Tinh chỉ về phía Đông Phương Dịch Hàn, lạnh lùng nói, mắt cũng không thèm nhìn hắn lần nào nữa, tự mình rót một ly trà uống.

“Có ý gì?” Đông Phương Dịch Hàn cũng mang vẻ mặt sững sờ, hắn cũng không biết tại sao muốn tìm nữ nhân thế nào thì phải hỏi hắn? Cái này thì có liên quan gì tới hắn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Sống chết tùy mệnh

Editor: Diệp Thu Khinh

“Ý của vương phi là cần nữ nhân này cùng vương gia giao hợp, thì có thể giải trừ hoàn toàn cổ độc sao?” Dù sao Tiểu Thần cũng là người học y, vừa nghe liền biết đại khái ý của Thương Lung Tinh.

“Ừ, ta đã có cách dẫn Chung Tinh cổ trên người hắn ra ngoài, nhưng sau khi dẫn ra sẽ còn lưu lại một chất độc tên là Chung Tinh mị độc, lúc đó bắt buộc phải cùng một nữ nhân giao hợp, thì chất độc mới hoàn toàn được giải trừ, hậu viện của hắn không phải có một đồng nữ nhân sao? Tùy tiện tìm một nữ nhân đến là được rồi.” Thương Lung Tinh gật đầu, như nghĩ tới cái gì đó liền nói.

“Ách, vậy ta sẽ nhanh chóng đi tìm...” Tiểu Triệu vừa nghe đến nữ nhân hậu viện, hắn cảm thấy rất có đạo lý, một đồng nữ nhân ở nơi đó rốt cuộc cũng có chỗ dùng được rồi...

“Đứng lại, không cho phép đi...” Tiểu Triệu đang muốn đi ra ngoài tìm người, lại bị Đông Phương Dịch Hàn gọi trở lại.

“Gia, làm sao vậy?” Tiểu Triệu khó hiểu quay đầu lại nhìn Đông Phương Dịch Hàn, hần tưởng là Đông Phương Dịch Hàn có yêu cầu tuyển chọn nữ nhân như thế nào, về mặt tò mò hỏi.

“Lung nhi, nàng không thèm quan tâm tới ta chút nào sao, cam lòng đẩy ta cho nữ nhân khác?” Toàn thân Đông Phương Dịch Hàn tản mát ra hơi thở rét lạnh, đau lòng chất vấn, về mặt thoáng qua nỗi buồn bã và sự thất vọng...

“Hiện tại người nghĩ nói lời này có ích sao? Vậy chắc người không có ý định giải cổ độc này rồi.” Thương Lung Tinh không đáp, lạnh nhạt nói. Về mặt không chút thay đổi, khiến cho bất luận ai cũng không biết được nàng đang suy nghĩ gì.

“Nếu bắt ta cùng nữ nhân khác giao hợp, ta thà rằng bị cổ độc phát tác cho đến chết...” Đông Phương Dịch Hàn tức giận trả lời, sắc mặt biến đổi, khuôn mặt tuấn tú sa sầm, lệ khí trong con người càng thêm dày đặc.

“Gia... Đây không phải là chuyện có thể đùa giỡn, người đừng làm rộn có được không?” Hường Tam vội vàng nói, vốn nghe Gia có thể được cứu, đang cảm thấy vui mừng, vậy mà Gia lại nói những lời này, rốt cuộc là tình huống gì đây?

“Ta đang nói nghiêm túc, Lung nhi, cho tới hôm nay, người ta muốn cũng chỉ có nàng...” Đông Phương Dịch Hàn kiên định nói, trong giọng nói tràn đầy nhân nhật ưu thương, hần phải làm như thế nào thì mới có được trái tim của Thương Lung Tinh đây?

Nếu như lần này hần đồng ý tìm nữ nhân khác, điều đó đồng nghĩa với việc về sau sẽ không có bất kỳ dính líu gì tới Thương Lung Tinh nữa, hần nhớ nàng đã từng nói rằng, nàng cần chính là suốt đời suốt kiếp chỉ một đôi. Vì giải Chung Tinh cổ mà phải cùng nữ nhân khác giao hợp, chỉ có thể đại biểu cho việc Thương Lung Tinh sẽ thật sự vứt bỏ hần. Không, hần không cần, dẫu hần có chết cũng sẽ không cùng nữ nhân khác giao hợp, hần không muốn Thương Lung Tinh rời bỏ hần, hần không bỏ được, thật sự không nữa...

“Tùy người vậy, nếu không giao hợp với nữ nhân, người chỉ có thể chờ chết, ta cho người thời hạn nửa canh giờ (1 tiếng) để suy nghĩ.” Thương Lung Tinh lạnh nhạt nói, xoay người bước ra ngoài, về mặt nàng có điều khác thường và sự đau lòng, người này thật là cố chấp....

“Chuyện này...Gia, ai.... Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiểu Triệu gãi gãi tóc của mình, có cảm giác không biết phải làm sao. Những người khác chỉ biết nhìn nhau, không biết nên làm thế nào?

Die~n Đa^n Le^ Qui Đo^n

“Vương phi, người không muốn cứu vương gia thật sao?” Tiểu Thần đuổi tới, gấp gáp hỏi Thương Lung Tinh.

“Không phải là không cứu, là do bản thân hần không muốn, có thể trách ai đây?” Thương Lung Tinh lạnh lùng nhìn Tiểu Thần, mặt không đổi sắc nói. Kỳ thật trong lòng nàng cũng rất mâu thuẫn, nàng biết ý tứ của tên kia, nhưng nàng còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào.....

“Vương phi, Gia có tình ý với vời người, người có thể cảm nhận được, vì sao không thể tiếp nhận...” Tiểu Triệu cũng đuổi theo, đồng thời nghe được lời của Thương Lung Tinh, tức giận bất bình nói.

“Hần có tình ý với ta, ta liền phải tiếp nhận sao? Cũng không ai bắt ép hần...”

“Nhưng... Hiện tại chỉ có người mới có thể cứu Gia a, chẳng lẽ người thấy chết mà không cứu.”

“Ta nói rồi, không phải là ta không cứu, mà do hần không chịu phối hợp, ta cũng không có biện pháp.”

“Nhưng người biết rõ ràng, Gia thích người, chẳng lẽ người không thể vì Gia đã cứu người một lần mà cứu Gia sao? Van cầu người, cứu Gia đi?”

“Nợ ân tình không đại biểu cho việc ta phải trao đổi tình cảm của mình, cứu hần, cũng chỉ có biện pháp đó, hãy để hần suy nghĩ kỹ càng đi.”

Tiểu Triệu nhìn Thương Lung Tinh vẫn vô tình bước đi, tức mà không có nơi phát tiết, “phanh” một tiếng, hần dùng sức đánh vào chậu hoa bên cạnh. Sắc mặt sầm sầm đứng thẳng tắp nơi đó.

“Thế nào rồi, vương phi nói thế nào?” Lúc Tiểu Triệu và Tiểu Thần bước vào phòng, mọi người liền gấp gáp hỏi, về mặt tràn đầy mong đợi.

“Nàng nói, muốn cứu Gia, chỉ có biện pháp đó, để cho Gia tự cân nhắc rõ ràng.” Tiểu Triệu nhìn mọi người, bất đắc dĩ nói, ánh mắt không quên nhìn về hướng Đông Phương Dịch Hàn, nếu Gia mà nghe, sẽ có phản ứng thế nào đây?

“Cái gì? Chuyện này...Gia, người xem...” Hường Tam khó tin nói, không ngờ vị vương phi này lại nhẫn tâm như vậy, không chút nào để ý đến cảm nhận và tình cảm của Gia. Nhưng bọn hần không cam lòng từ bỏ như vậy, bây giờ chỉ có thể hy vọng Gia sẽ suy nghĩ thông suốt, chấp nhận lời đề nghị này.

“Gia, nếu không người cứ chấp nhận vậy đi, đem chất độc giải trước rồi nói sau.” Hường Nhất cũng có hơi khó xử nói, nhưng vì là mệnh lệnh của Gia, chỉ có thể tuân theo, bọn họ đều biết Gia đối với vương phi có tình cảm không giống bình thường, nhưng vương phi lại không chịu tiếp nhận, biết làm sao đây?

“Thôi, các người đi ra ngoài đi, sống chết tùy mệnh vậy...” Đông Phương Dịch Hàn thất vọng, mắt rừ xuống, lạnh nhạt nói. Về mặt tràn đầy đau thương và thất vọng, trái tim càng thêm co rút đau đớn, cuối cùng hần vẫn không có cách nào đi vào lòng nàng, để nàng cam tâm tình nguyện mà cứu hần...

“Nhưng...Gia, người không thể từ bỏ như vậy được...” Tiểu Triệu tức giận rống to, Gia thật không có tiền đồ, lại vì một nữ nhân mà buông tha tính mệnh của mình. Trong lòng hấn mắg Thương Lung Tinh độc ác, không tìm không phổi, Gia mạo hiểm đi cứu nàng? Hiện tại nàng bình an, lại mặc kệ tính mạng của Gia....

“Cút... Để ta bình tĩnh một chút...” Thân thể Đông Phương Dịch Hàn khó chịu, tức giận nói.

“Uhm.” Tim của hấn co rút đau đớn, giống như trong nháy mắt hô hấp có thể dừng lại bất cứ lúc nào, trên người có loại cảm giác vạn tiễn xuyên tim, tựa hồ cô độc đang di chuyển nhanh chóng, khiến cho người ta nhìn mà buồn nôn....

“Gia, người sao rồi.. Tiểu Thần, mau nghĩ biện pháp đi.” Hương Nhị vội vàng chạy đến cạnh Đông Phương Dịch Hàn, hướng tới Tiểu Thần hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Giải cổ (1)

Editor: Diệp Thu Khanh

“Mau đem thuốc áp chế này cho Gia ăn đi.” Tiểu Thần vội vàng chạy đi cầm loại thuốc mà gần đây hấn mới nghiên cứu xong đem đến, hấn cũng không biết có thể áp chế hay không, chỉ có thử xem sao.

“Nào, Gia, mau nuốt đi.” Tiểu Triệu vội vàng đỡ Đông Phương Dịch Hàn dậy, đem thuốc bỏ vào trong miệng hấn.

Thuốc vừa vào miệng liền tan ra, trong nháy mắt Đông Phương Dịch Hàn dễ chịu hơn rất nhiều, có điều, tiệc vui chóng tàn, chưa đầy một khắc đồng hồ (15 phút) sau, cổ độc lại tái phát lần nữa, hơn nữa lần tái phát này còn nghiêm trọng hơn nhiều. Hình như so với vừa rồi, lúc này hấn càng thêm khó chịu. Gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, hai mắt tròn tròn, khuôn mặt vốn tuấn tú trở nên dữ tợn, lập tức cả người cứng đờ không chịu nổi.

“Sao có thể như vậy?” Lúc này Tiểu Triệu thấy Đông Phương Dịch Hàn, liền sợ hết hồn, trong lòng càng thêm sốt ruột vô cùng.

“Gia, hay là người chấp nhận đề nghị của vương phi đi, mau đem cổ độc giải xong rồi mọi chuyện nói sau.” Hương Tam vội vàng nói, hấn không rõ Gia rốt cuộc đang kiên trì cái gì? Đem độc giải trước, chuyện khác giải quyết sau không phải sẽ tốt hơn sao? Chỉ là một nữ nhân thôi mà...

“Cút, tất cả đều cút ra ngoài cho ta...” Đông Phương Dịch Hàn chịu đựng sự khó chịu, tức giận rống to.

“Gia, người...” Tiểu Triệu bất đắc dĩ nhìn Đông Phương Dịch Hàn, thật sự hấn chẳng biết nên nói gì mới tốt đây.

Die~n Đa`n Le^ Qui Đo`n

Sau khi Thương Lung Tinh đi ra từ phòng của Đông Phương Dịch Hàn, trực tiếp bước về phía hậu hoa viên, đứng cạnh hồ nước lăm vào trầm tư. Thật ra trong lòng của nàng cũng rất mâu thuẫn, rốt cuộc có nên tin hấn hay không, có nên cho đôi bên một cơ hội? Nghĩ tới mấy tháng nay, mặc kệ hấn xuất hiện với thân phận nào, cũng đều chăm sóc cho nàng có thừa, cung chiều vô độ, nàng cũng chỉ là một người bình thường, nàng có trái tim, không phải là không cảm nhận được.

Chỉ là, thật sự nàng có thể tin tưởng hấn sao? Lần phản bội của kiếp trước vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, bàn tay Thương Lung Tinh siết thật chặt, mâu thuẫn trong lòng khó mà đưa ra quyết định được. Nhưng mà, nếu như hấn không chịu cùng nữ nhân khác giao hợp, thì sinh mạng sẽ rất nguy hiểm. Trong tim nàng có một loại tình cảm đang dâng trào, nàng không muốn hấn gặp chuyện không may. Vừa nghĩ tới đó, lòng liền phiền não lo lắng, khó chịu, tâm tình cực kỳ khó chịu...

Mất thấy thời hạn nửa canh giờ sắp đến, Thương Lung Tinh nhắm mắt hít thở sâu mấy cái, chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía trước, tựa như đang đưa ra một quyết định trọng đại, bất chợt, nàng xoay người đi về hướng phòng của Đông Phương Dịch Hàn...

Lúc Thương Lung Tinh đến phòng của hấn, chỉ thấy Tiểu Triệu và mấy người bọn họ đang gấp gáp, xoay quanh trong phòng, trong miệng còn đang lẩm bẩm: “Nên làm gì đây? Cứ để Gia chết như vậy à?”

Thương Lung Tinh về mặt không chút thay đổi bước vào, thân nhiên hỏi: “Quyết định sao rồi? Nên biết, thời gian qua rồi, ai cũng sẽ không cứu hấn được nữa.”

“Chuyện này...Gia, người đồng ý chứ? Tính mạng vẫn quan trọng hơn mà?” Hương Tam vội vàng nhìn về phía Đông Phương Dịch Hàn, cũng không quản được nhiều như vậy, lớn tiếng hầm hừ.

“Lung nhi, nàng biết ta muốn gì mà? Nếu như nàng không chịu chấp nhận ta, vậy thì tính mạng ta cứ để ông trời quyết định.” Đông Phương Dịch Hàn không để ý những người khác, hướng về phía Thương Lung Tinh lạnh nhạt nói, về mặt thoáng qua sự thất vọng và nỗi đau đớn. Hấn không có biện pháp

thật sự đi vào tìm năng, rốt cuộc loại người nào mới được nàng yêu và tin tưởng đây.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Thương Lung Tinh lộ vẻ cảm động khó có thể thấy, nàng không ngờ Đông Phương Dịch Hàn lại kiên quyết như vậy, đến cả mạng cũng có thể không cần?

“Người chắc chắn đây là do ngươi muốn sao? Không hối hận...” Thương Lung Tinh đi tới bên giường của hắn, thản nhiên nhìn hắn, lạnh lùng hỏi.

“Không ai có thể thay đổi quyết định của ta, quyết không hối hận.” Đông Phương Dịch Hàn chịu đựng sự dày vò trong cơ thể, khuôn mặt tràn đầy tình cảm nhìn Thương Lung Tinh.

Thật sự hắn luyến tiếc nàng, không buông tay nàng được, cho dù hiện tại sẽ mất mạng, hắn cũng quyết không làm chuyện có lỗi với nàng. Hắn biết nếu như hắn vì giải độc mà đón nhận một nữ nhân khác, như vậy tương đương với việc trực tiếp đẩy Thương Lung Tinh ra xa, sau khi giải cô độc xong, nàng càng không thể nào có tình cảm gì với hắn nữa. Hắn không nên làm như vậy, hắn không buông nàng ra, bởi ít nhất bây giờ hắn còn có thể cảm nhận một chút tình ý của nàng dành cho hắn, cho dù có chết đi, tâm cũng thỏa mãn rồi.

Thương Lung Tinh không nói thêm gì nữa, trực tiếp cầm chủy thủ, rạch một vết trên cánh tay, máu chậm rãi chảy ra, nàng ngồi ở mép giường, giờ tay đưa tới bên miệng của hắn, nhìn hắn nói: “Đem máu hút vào đi.”

Mọi người sững sờ, không rõ đầu đuôi như thế nào, trợn mắt há mồm nhìn Thương Lung Tinh, chuyện gì đang xảy ra? Vì sao kẻ Gia hút máu của nàng? Chẳng lẽ nàng muốn giúp Gia giải cô độc?

“Còn thất thần làm gì, không muốn giải cô độc đúng không? Vậy thôi đi.” Thương Lung Tinh nhìn vẻ mặt ngây dại của Đông Phương Dịch Hàn, giận dữ nói, nghĩ muốn rút tay về, ngay thời khắc nẫu chốt người này còn thất thần cái gì? Máu của nàng rất đáng quý có biết không, chảy nữa rất lãng phí, cộng thêm với việc bị thương, đoán chừng cần phải tắm rửa một thời gian rồi.

“Ách, muốn... Ta lập tức hút.” Đông Phương Dịch Hàn phản ứng kịp, ánh mắt sáng lên, vội vàng kéo cánh tay muốn rút về của nàng, miệng kề vào vết thương đang chảy máu, nhẹ nhàng hút máu. Tay gặt gao ôm nàng, mặc dù làm vậy không biết có tác dụng gì, nhưng hắn tin tưởng nàng làm vậy nhất định có ích, trong con người còn có tia đau lòng...

Thương Lung Tinh liếc mắt nhìn sắc mặt của Đông Phương Dịch Hàn, tình trạng của thân thể, quay đầu với mấy người phía sau nói: “Đợi lát nữa, các ngươi người nào có nội lực tốt? Tôi đây vận công giúp hắn chống lại, thời điểm không cho dừng, thì không được phép dừng lại; Tiểu Thần tới trợ giúp, thời điểm ta nói cắt, ngươi phải nhanh chóng rạch một vết trên cổ tay hắn, để máu đen chảy xuống, cho đến khi máu biến thành màu đỏ, mới cầm máu lại. Những người khác canh giữ bên ngoài, không cho bất kỳ người nào vào quấy rầy...”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Giải cổ (2)

Editor: Diệp Thu Khinh

Đám người của Tiểu Triệu vừa nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên, nháy mắt trở nên vui sướng, vị vương phi này rốt cuộc chịu ra tay cứu Gia rồi. Tiểu Triệu hưng phấn nói: “Về phần người có nội lực tốt nhất, cứ để cho ta đi? Còn mấy người các ngươi ra bên ngoài coi chừng...”

“Nên nhớ, lát nữa cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng không cho phép vào đây quấy rầy, nếu không thần tiên cũng không cứu nổi hắn...” Thời điểm bọn người kia chuẩn bị ra ngoài, Thương Lung Tinh cẩn thận dặn dò lần nữa, phải biết quá trình này ngàn vạn lần cũng không được có bất kỳ sai lầm nào, một khi phạm phải sai lầm, thì cổ trùng sẽ quay trở lại cơ thể, vĩnh viễn cũng không dẫn dụ ra được nữa.

“Dạ, bọn thuộc hạ nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Bọn họ trăm miệng một lời, nói.

Thương Lung Tinh gật đầu, nhìn sắc mặt của Đông Phương Dịch Hàn, bởi vì hút được máu mà trở nên bình thường, ánh mắt lại tiếp tục nhìn toàn thân của hắn, lạnh nhạt nói: “Một chút nữa ngươi phải cố chịu đựng, không được dùng nội lực để nảy sinh đối kháng với Tiểu Triệu, nếu không sẽ rất khó cho việc dụ cổ trùng đi chuyển ra khỏi cánh tay.”

“Tốt, ta chịu đựng được.” Đông Phương Dịch Hàn gật đầu cam kết, cả người cũng trở nên uể oải.

“Có thể dừng việc hút máu rồi, ngươi ngồi xuống đi.” Thương Lung Tinh nhận thấy do có tác dụng của máu, nên cổ trùng trở nên tròn trịa, bắt đầu di chuyển chậm lại rồi, liền lấy cánh tay của nàng ra, vẩy một chút rồi cầm máu, lạnh nhạt nói.

“Tiểu Triệu, ngươi có thể bắt đầu rồi, thời điểm không cho dừng, nhất định không được dừng.” Thương Lung Tinh nét mặt mang theo sắc lạnh, nghiêm túc nói.

“Dạ, thuộc hạ đã rõ.” Tiểu Triệu gật đầu đáp lời, bắt đầu tiến hành vận công để giúp Đông Phương Dịch Hàn....

“Tiểu Thần, bọn người hãy chuẩn bị cho tốt, đợi lát nữa khi cổ trùng di chuyển tới cổ tay, khi ta kêu bắt đầu, người nhất định phải hạ đao, hơn nữa không được do dự, chờ tới khi máu trở thành màu đỏ mới thôi, sau đó thì cầm máu, hiểu chưa.” Thương Lung Tinh quay đầu dặn dò Tiểu Thần với vẻ mặt nghiêm túc.

“Vâng, đã rõ.” Dù sao Tiểu Thần cũng là người học y, Thương Lung Tinh nói sơ qua hần liền hiểu, về mặt khăn trương, gặt đầu một cái rồi lên tiếng.

“Được, vậy chúng ta bắt đầu.” Thương Lung Tinh gặt đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng cũng xuất hiện vẻ khăn trương không dễ nhận thấy.

“Lung nhi, ta tin tưởng nàng, bắt đầu đi.” Tựa hồ Đông Phương Dịch Hân cảm nhận được Thương Lung Tinh đang run nhẹ, liền dùng giọng điệu êm ái nói với nàng.

Thương Lung Tinh nhìn Đông Phương Dịch Hân, trong ánh mắt thể hiện sự kinh ngạc, người này nhạy cảm đến mức có thể nhận thấy hơi thở của nàng bất thường sao? Nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì: “Tập trung tinh thần, không cần suy nghĩ bất kỳ điều gì, cũng không được nảy sinh nội lực chống đối với nội lực của Tiểu Triệu, bắt đầu đi.”

“Được...” Đông Phương Dịch Hân gặt đầu, cười dịu dàng nhìn Thương Lung Tinh.

Die~n Đa`n Le^ Qui Đo`n

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ (khoảng trên 1 tiếng), Đông Phương Dịch Hân bắt đầu lộ ra vẻ mặt khó chịu, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, trong nháy mắt màu da trở nên đỏ bừng, giống như nó được lấy ra ngoài sau khi đã ngâm trong nước nóng vậy, càng tạo nên vẻ mê hoặc khó cưỡng, mỹ miều, khiến người ta sinh ra cảm giác sợ hãi...

“Vương phi, tại sao Gia trở nên như vậy?” Tiểu Thần khăn trương, nhìn Thương Lung Tinh nói, vẻ mặt lo âu nhìn Đông Phương Dịch Hân, tay nắm chặt thành quyền, hần hận đến nỗi không thể lập tức đem cổ trùng này chặt thành trăm mảnh.

“Bình tĩnh một chút, thời cơ sắp đến rồi, người phải nhìn kỹ một chút, nó chỉ xuất hiện trong phút chốc mà thôi, nếu người xuống tay chậm, thì sẽ không còn kịp nữa.” Thương Lung Tinh tỉnh táo phân tích, mặc dù tình huống của Đông Phương Dịch Hân có phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nhưng vẫn giữ lý trí, nhắc nhở Tiểu Thần.

“Dạ, thuộc hạ biết.” Tiểu Thần xấu hổ nói, hình như hắn đã quá nóng vội rồi, may thay có vương phi ở đây, nàng rất bình tĩnh....

Lúc này Đông Phương Dịch Hân chịu đựng khổ sở, miệng cắn răng nghiêng lợi, tận lực sao cho không để âm thanh thể hiện sự khó chịu nào lọt ra ngoài. Sắc mặt càng ngày càng đỏ bừng, màu da thì vừa đỏ vừa đen, một lát lại hồng, chung quy không ngừng biến đổi. Có vẻ như cổ trùng trong thân thể đang di chuyển, nó giống như một chú cá nhỏ đang đùa giỡn, tới tới lui lui.

Tiểu Thần cố tập trung tinh thần, chăm chú nhìn cánh tay của Đông Phương Dịch Hân, tận lực để cho bản thân tỉnh táo mà ứng phó. Trong lòng khăn trương đến nỗi nghe được tiếng tim đập thành thịch, tựa như lúc này hắn đang đứng trước mặt Tâm Nghi cô nương vậy.

Thương Lung Tinh sắc mặt lạnh nhạt, nhưng trong lòng cũng hết sức khăn trương, lúc này là thời điểm mấu chốt, hành động lần này sẽ quyết định thành công hay thất bại. Bỗng nhiên, tựa hồ cổ trùng trong thân thể Đông Phương Dịch Hân chịu phải kích thích gì, lập tức di chuyển nhanh đến cổ tay, Thương Lung Tinh kích động nói: “Bắt đầu động thủ.”

Tiểu Thần nghe vậy, nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Đông Phương Dịch Hân, rạch xuống cổ tay một đường. Lập tức, một mùi máu đen tanh tưởi xông lên, nhỏ xuống trong chiếc chậu rửa mặt trong tay Thương Lung Tinh. Máu chảy tựa như nước chảy, ào ào chảy thẳng xuống dưới, khiến người ta không khỏi rung mình một cái, tộc độ máu chảy thật sự làm cho người ta kinh ngạc a...

Thương Lung Tinh nhìn màu máu đã khôi phục lại bình thường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đem chiếc chậu trong tay đặt qua một bên, lạnh nhạt nói: “Có thể cầm máu và ngừng vận công rồi.”

“Hô, thật là tốt, vương phi, tình hình của Gia thế nào rồi, đã giải được hoàn toàn cổ độc chưa?” Tiểu Triệu thở phào nhẹ nhõm, lấy tay lau trán đầy mồ hôi, mong chờ hỏi.

“Tạm thời đã không sao, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.” Thương Lung Tinh nhìn sắc mặt Đông Phương Dịch Hân, hiện tại tạm thời cổ độc trong cơ thể hắn đã được xử lý, đoán chừng Chung Tinh mị độc còn lưu lại rất nhanh sẽ phát tác.

“Vậy thì tốt rồi, vương phi, còn cổ trùng đâu? Nó nằm ở đâu vậy?” Tiểu Triệu tò mò nhìn Thương Lung Tinh hỏi, sau đó quay chung quanh một vòng, cũng không thấy bóng dáng nó đâu, đến tột cùng nó trông như thế nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Cổ trùng ở đâu rồi?

Editor: Diep Thu Khanh

Mặc dù Tiểu Thần hiểu biết về y, nhưng đối với cổ trùng thì hẳn biết không nhiều lắm, về lời nói của Tiểu Triệu, hẳn cũng mang tâm lý tò mò giống như vậy, tuy hẳn là người rạch vết thương, nhưng mà cụ thể cổ trùng ở nơi nào thì hẳn không biết, ánh mắt mong đợi nhìn Thương Lung Tinh.

“Ồ trong này...” Thương Lung Tinh thần nhiên nhìn bọn họ, tay nàng chỉ vào chậu nước rửa mặt mới vừa buông xuống, lạnh lùng nói.

“À? Không phải ở nơi này chỉ có máu thôi sao? Vì sao không nhìn thấy có thứ gì di chuyển trong đó hết vậy?” Tiểu Triệu nắm tóc, khó hiểu hỏi. Tiểu Thần cũng vô cùng nghi hoặc, nhìn Thương Lung Tinh.

Diễn @ Đàn @ Lê @ Quý @ Đôn

“Vừa ra khỏi cơ thể, nó liền dung hợp với máu, đợi lát nữa phải dùng thêm cái này để nổi lửa đốt, tránh cho nó tiếp xúc với thân thể con người, nếu không nó sẽ sống lại.” Thương Lung Tinh cầm một chai thuốc bột ném cho Tiểu Thần đang đứng một bên, lạnh nhạt giao phó. Dù sao thì hẳn cũng là người học y, đương nhiên về phương diện này sẽ cẩn thận hơn.

“Dạ, vương phi.” Tiểu Thần nhận lấy thuốc bột, gật đầu đáp lời, về mặt không giấu được sự kính nể, phục tùng. Vốn hẳn có hơi bất mãn về vị vương phi này, thế nhưng hôm nay điều đó đã tan theo gió rồi...

“Ừm...” Bỗng nhiên từ trên giường truyền đến giọng có vẻ rất khó chịu của Đông Phương Dịch Hàn, giờ phút này khuôn mặt hắn đỏ bừng, ánh mắt mờ mịt, trong con ngươi còn chứa cả ngọn lửa tình dục.

“Vương phi, Gia bị làm sao vậy?” Tiểu Triệu lo lắng nhìn Đông Phương Dịch Hàn, không phải cổ trùng trong người Gia vừa được giải rồi sao? Vì sao vẫn bị như vậy, giống như đang rất khó chịu.

“Đi đi đi, nơi này nên giao cho vương phi xử lý rồi.” Tiểu Thần hiểu ý, biết mị độc trong người Đông Phương Dịch Hàn đang phát tác, lập tức cầm chậu nước rửa mặt lên, lôi Tiểu Triệu ra khỏi phòng.

“À, người đi ra ngoài xử lý cổ trùng, còn kéo theo ta làm gì chứ?” Tiểu Triệu khó hiểu kêu to, không cam lòng hất tay Tiểu Thần ra.

“Ngu à, mị độc còn lưu lại trong người vương gia đang phát tác, chẳng lẽ người muốn ở lại quan sát bọn họ giải độc như thế nào?” Tiểu Thần tức giận, vỗ ót Tiểu Triệu một cái, hững hờ nhìn hắn, hỏi.

“Ách, thì ra là vậy à, sao người không nói sớm...” Tiểu Triệu tỉnh ngộ hiểu ra, vỗ trán của mình, còn trợn mắt nhìn Tiểu Thần tỏ vẻ không vui nói. Nói giỡn sao, quan sát? Hẳn đâu có muốn tìm cái chết....

“Lung nhi, ta khó chịu...” Đông Phương Dịch Hàn mở mắt ra, ánh mắt mê ly nhìn Thương Lung Tinh, khuôn mặt đỏ bừng bừng, hơi thở trầm khàn, mang theo tia tình dục nói.

Thương Lung Tinh thần nhiên nhìn Đông Phương Dịch Hàn một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng bước tới. Lúc nàng còn chưa bước tới bên giường, thì Đông Phương Dịch Hàn tựa như một con gió, lập tức nhào đến trước mặt nàng, ôm eo nàng, không chút suy nghĩ mà hôn môi nàng.

Mặc dù Thương Lung Tinh đã chuẩn bị tốt tâm lý là sẽ giúp hắn giải mị độc, nhưng nàng vẫn bị những hành động gấp gáp của hắn dọa sợ hết hồn, có lẽ do ảnh hưởng của mị độc, nên tăng nhanh dục vọng của hắn, nhất thời chưa phản ứng kịp, gây người bị hắn hôn....

“Lung nhi, có thể không?” Hình như Đông Phương Dịch Hàn còn hơi tỉnh táo, nên mở miệng dò hỏi, về mặt tràn đầy chờ mong.

Thương Lung Tinh nghe vậy, trong phút chốc cái trán xuất hiện mấy cái vạch đen, người này đã chiếm được tiện nghi, còn ra vẻ sao? Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa nàng còn bị hắn hôn, mà còn hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ nàng nói không thể, thì hẳn sẽ dừng lại sao?

Vừa nghĩ tới đó, lập tức nàng dùng sức cắn môi của hắn, lạnh lùng nói: “Ta nói không thể, người có thể dừng sao?”

Đông Phương Dịch Hàn liếm chỗ môi mình vừa bị cắn, tay dùng lực ôm nàng chặt hơn, về mặt mị hoặc nói: “Không dừng được, bây giờ nàng muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi.”

Vừa dứt lời, liền ôm lấy Thương Lung Tinh đi tới bên giường, nằm xuống, trong phút chốc y phục xóc xếch bị ném ra ngoài, tiếng rên rỉ mập mờ của nữ nhân, kèm theo tiếng thở gấp của nam nhân, còn có cả tiếng gầm nhẹ khàn khàn, tất cả đan xen vào nhau, tạo nên một khúc hát tuyệt vời.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chứa đầy sự nhu mì kiều diễm, cảnh xuân đầy phòng, hình như tất cả đều dừng lại ở thời khắc đẹp đẽ này...

“Tiểu Thần, người nói cổ trùng ở trong máu này thật à? Tại sao ta vẫn không thấy được hình dáng của nó?” Tiểu Triệu tò mò, nhìn chằm chằm vào trong chậu rửa mặt chứa đầy máu đen, nhẹ nhàng hỏi.

“Không biết, nhưng có một phương pháp thử xem có nó ở trong đó hay không?” Tiểu Thần mang về mặt đùa bỡn nhìn Tiểu Triệu, nói.

“À, vậy thử thế nào, nói ta nghe một chút coi.” Tiểu Triệu hưng phấn nhìn Tiểu Thần nói, thật sự hắn rất tò mò, muốn biết đến tột cùng cổ trùng này có hình dáng thế nào?

“Đưa bàn tay vào bên trong đi, lúc đó cổ trùng tiến vào cơ thể ngươi, ngươi sẽ biết ngay mà.” Tiểu Thần làm như vô tình, nhìn Tiểu Triệu nói, ánh mắt ý bảo, như thế nào, ngươi muốn thử sao?

“Ách, ngươi đùa với ta đúng không? Thế nào lại để ta dùng phương pháp này thử.” Tiểu Triệu khôi phục tinh thần, biết rằng bị Tiểu Thần đùa giỡn, hắn tức giận rống to.

Diễn @ Đan @ Lê @ Quý @ Đôn

Mọi người đứng bên cạnh, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, nhìn Tiểu Triệu phát biểu, thậm chí còn chế nhạo nói: “Tiểu Triệu, ngươi nên thử đi, dù sao nữ nhân trong hậu viện của Gia nhiều như vậy, ngươi có thể hưởng thụ một chút.”

“Cái đầu các ngươi, ngại chán sống lắm rồi phải không? Có muốn ta tiễn các ngươi một đoạn đường hay không?” Tiểu Triệu giận giữ nhìn mấy người bên cạnh rống to, trong lòng lại nói rằng, ai biểu bọn họ là bạn bè xấu xa của hắn làm chi. Dĩ nhiên hắn biết bọn họ chỉ đang nói đùa mà thôi.

“Tốt lắm, đừng tranh cãi nữa, nên mau mau xử lý vật này. Tránh xảy ra sai lầm gì.” Tiểu Thần thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

“Ừ, ngươi mau đi xử lý đi.” Hường Nhất cũng nghiêm túc gật đầu, lần này thật tốt quá, rốt cuộc Gia cũng không còn sự trói buộc nào nữa, về sau cũng không cần phải lo bị nữ nhân kia uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Sự mập mờ đầy âm áp

Editor: Diệp Thu Khanh

Sáng sớm hôm sau, từ phương Đông xa xôi, mặt trời đỏ rực chậm rãi leo lên bầu trời, những tia nắng đầu tiên xuyên qua, rắng ngũ sắc đầy trời, báo hiệu một ngày mới tốt lành.

Thương Lung Tinh mở mắt ra, nhìn sắc trời bên ngoài đã sáng rồi, trong lòng vô cùng kinh ngạc, bởi đây là lần đầu tiên nàng ngủ nhiều như vậy, bởi vì điều đó nên đã bỏ lỡ thời gian luyện công buổi sáng mất rồi. Đang muốn đứng dậy, lại phát hiện hông của nàng bị Đông Phương Dịch Hàn ôm chặt, cả người nằm gọn trong lòng của hắn.

Hơi ngạc nhiên, lúc này nàng mới nhớ tới, hôm qua nàng đã giúp hắn giải mị độc, nên nắm bàn tay hắn lên, bắt mạch, chắc cổ độc trên người hắn đã được giải trừ hết rồi, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày để điều chỉnh thì chẳng bao lâu sau sẽ khôi phục như bình thường. Trong lòng không khỏi thở dài một hơi, nam nhân yêu nghiệt này che giấu thân phận của hắn lâu như vậy, bây giờ có nên tính sổ với hắn không đây?

Tay nàng nhẹ nhàng đẩy thân hình đang ngủ say của hắn ra, đang muốn lật người, lại phát hiện thân thể của mình giống như bị rơi rạc, cả người vô lực, eo mỗi lưng đau, Thương Lung Tinh đặc biệt im lặng, nàng không quên ngày hôm qua nàng bị người này giày vò cả đêm, đến gần canh tư mới ngủ, nên chẳng trách giấc ngủ lại nặng nề như vậy, vừa nằm xuống thì cảm giác trời đã sáng.

“Lung nhi, tỉnh rồi, sao không chịu ngủ thêm một lát?” Đông Phương Dịch Hàn vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy Thương Lung Tinh nằm trong ngực hắn với vẻ mặt âm trầm, rồi rầm, lại còn nhìn chằm chằm nóc nhà đến gần người. Hắn nở nụ cười yếu ớt, giọng nói có hơi khàn khàn, tà mị và quyến rũ nói.

Thương Lung Tinh nghe vậy, khuôn mặt đen sì, người này đã chiếm được tiện nghi mà còn ra vẻ sao? Còn dám hỏi nàng như thế? Nàng thân nhiên nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Tỉnh rồi, ngươi buông tay ra, ta muốn đứng dậy.”

“Ách, Lung nhi, nàng đang tức giận sao?” Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, có hơi ngạc nhiên, trong lòng “đăng” một tiếng, nguy rồi, nàng đang muốn tính sổ với hắn, lập tức bày ra vẻ mặt đáng thương, làm nũng, đôi mắt không quên tỏ ra vô tội mà nhìn nàng chớp chớp, nói.

Diễn # Đan # Lê # Quý # Đôn

Vốn Thương Lung Tinh có hơi tức giận, nhưng ngay khi nhìn thấy bộ dáng kia của hắn, nên trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết phải làm sao với hắn bây giờ? Về mặt không đời nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Buông ra, ta không muốn cùng giường chung gối với một tên lừa gạt....”

“Lung nhi, nàng hãy nghe ta nói, thật sự ta không cố ý lừa gạt nàng, ngay từ khi bắt đầu đã không có, thật đó.” Lúc nhìn thấy thái độ lạnh lùng của nàng, Đông Phương Dịch Hàn cảm thấy kinh hoàng, ôm lấy nàng thật chặt, vội vàng giải thích.

“Ngươi coi ta là Hầu Tử (con khỉ) dễ đùa bỡn, đó không tính là lừa gạt sao? Vậy thế nào mới được xem là lừa gạt?” Thương Lung Tinh không thèm nhìn hắn, lạnh nhạt nói. Thật ra trong lòng cũng không thật sự tức giận, dù sao cũng là chuyện riêng tư của hắn, huống chi không phải nàng cũng có bí mật

mà gạt hấn đó sao? Chỉ là, khi nhìn thấy bộ dáng khăn trương của hấn, bỗng rất muốn chọc hấn thôi. Chính bản thân nàng cũng không hiểu rõ, rốt cuộc đó là loại tâm tư gì nữa.

“Chuyện đó....Ta.... Lung nhi, thật sự ta không có ý định lừa dối nàng, chẳng qua không biết phải nói thế nào với nàng, nàng đừng giận ta nữa, được không? Ta đảm bảo, về sau sẽ không lừa gạt nàng bất cứ chuyện gì nữa....” Đông Phương Dịch Hàn tưởng Thương Lung Tình giận thật, nên giải thích mà lòng đang nóng như lửa đốt, về mặt khăn trương, ôm chặt nàng không buông.

“Nếu không nhờ miếng ngọc bội kia và chuyện xảy ra lần này, ngươi định lừa dối ta đến khi nào?” Thương Lung Tình nghiêm mặt nhìn Đông Phương Dịch Hàn, có hơi tò mò nhìn hấn, hỏi.

“Không, ta vốn muốn sau khi qua sinh nhật phụ thân của nàng, sẽ nói cho nàng biết, thế nhưng lại không biết mở miệng thế nào, càng không nghĩ đến về sau sẽ có chuyện gì phát sinh, Lung nhi, ta thật sự không muốn gạt nàng, thân phận khác của ta trừ đám người của Tiểu Triệu biết ra, nàng là người đầu tiên biết đến.” Đông Phương Dịch Hàn không chút giấu giếm, giải thích, hấn hy vọng Thương Lung Tình có thể không truy cứu vấn đề rối rắm này nữa, có thể tha thứ tội giấu giếm của hấn, hấn thật sự bất đắc dĩ mà.

“Ngươi không cảm thấy lời ngươi nói rất mâu thuẫn sao? Nếu đã nghĩ từ sau sự kiện đó sẽ nói cho ta biết, vậy sau đó lại dùng một thân phận khác để tới gần ta, thăm dò ta, đây không xem là lừa gạt sao?” Thương Lung Tình thần nhiên nói, trong nháy mắt sắc mặt càng trở nên lạnh lùng.

“Ta... Cái đó... Chỉ là ta thấy nàng lấy miếng ngọc bội của Dịch Thủy Hàn nên có hơi ghen ghét mà thôi, cho nên mới muốn tiếp tục lừa gạt nàng thêm một chút, xem nàng có thích hấn hay không, còn thật sự ta cũng không nghĩ sẽ lừa gạt nàng thêm nữa.” Trên gò má vốn lạnh lùng của Đông Phương Dịch Hàn lộ ra vết đỏ hồng nhàn nhạt, có hơi mất tự nhiên nói.

Thương Lung Tình nghe vậy, trên trán xẹt qua mấy vạch đen, nam nhân yêu nghiệt này có phải quá ngây thơ rồi không? Rõ ràng hai thân phận đều là hấn, lại còn ăn dấm của chính mình? Còn muốn xác định rõ nàng thích thân phận nào của hấn nữa chứ? Không phải chuyện đó quá nhàm chán vậy sao?

Diễn # Đàn # Lê # Quý # Đôn

“Ta thích thân phận nào thì có ảnh hưởng gì sao? Điều không phải là ngươi à? Tại sao ngươi không nói, cả hai người ta đều không thích, ta thích người khác thôi.” Thương Lung Tình không chút suy nghĩ, nói những lời đó ra ngoài, lời vừa ra khỏi miệng, bỗng nàng ngạc nhiên, nàng thế nhưng lại nói chuyện với hấn về đề tài nhàm chán này.

“Không cho phép, ta không cho phép nàng thích người khác, tới một người ta liền giết một người, ai cũng đừng nghĩ được bước vào trong lòng nàng.” Đông Phương Dịch Hàn vừa nghe lời của nàng, lập tức trở nên bá đạo cường thế nói, trong con ngươi thoáng qua một tia khăn trương cùng hốt hoảng.

“Thật nhàm chán, ta không nói nhảm với ngươi nữa, mau buông tay, ta muốn đứng lên.” Thương Lung Tình quyết định không thảo luận với hấn về chủ đề nhàm chán này nữa, lấy tay đẩy hấn ra, tính rời đi.”

“Ừm...” Đông Phương Dịch Hàn cảm thấy thất vọng đau khổ, trong lúc nóng này, không chút nghĩ ngợi liền hôn nàng, một tay giữ chặt hai tay của nàng, không cho nàng kháng cự, một tay giữ lấy đầu nàng.

Thương Lung Tình sững sờ, nàng không ngờ hấn bá đạo cường hôn nàng như thế, thân thể muốn cử động lại không cử động được, trong lòng không khỏi tức giận, chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhìn hấn, mặc cho hấn hôn. Vậy mà, không nghĩ rằng nàng cũng bị lạc trong nụ hôn đó, từ từ thân thể có phản ứng, cứ tự nhiên mà đáp lại hấn.

Đông Phương Dịch Hàn trong con ngươi thoáng qua tia mừng rỡ, nhìn đôi mắt trong suốt trước mắt, ánh mắt dờ dẩn quyến rũ, cái miệng nhỏ nhắn mê người, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tuyệt diệu thoát tục, còn mang theo hương vị khờ khạo của một tiểu nữ nhân, đột nhiên hấn nuốt nước miếng một cái, yết hầu lên xuống, càng thêm nhiệt tình hôn nàng, bàn tay dần dần buông ra, từ từ di chuyển khắp người nàng.

Trong giây lát, cả căn phòng trở nên mập mờ, ấm áp vô hạn, cảnh xuân tràn ngập phòng, tất cả không gian như yên tĩnh trở lại...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chuyện này liên quan gì đến ngươi?

Editor: Diệp Thu Khanh – Diễn Đàn Lê Quý Đôn

“Cút... Không cho ngươi gặp mặt ta.” Mới sáng sớm, từ trong phòng đã vang lên tiếng rống to do thẹn quá thành giận, Thương Lung Tình nhìn thân thể đầy dấu vết bầm đen, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, hấn coi nàng là cái gì? Thế nào lại biến thành như vậy?

“Ách, Lung nhi, ta sai rồi, nàng đừng nóng giận nữa, được không?” Đông Phương Dịch Hàn nhận lấy sai lầm, bày ra vẻ mặt đáng thương, mắt long lanh nhìn nàng, lúc nàng chỉ lo nổi giận, không chú ý tới hấn, lại hiện ra một nụ cười vui vẻ, miễn cưỡng.

“Người...Người có xu hướng tàn bạo người à? Người xem, người biến ta trở thành hình dạng gì rồi.” Thương Lung Tinh tức giận, chỉ những dấu hôn trên khắp người nàng mà nói, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ nhìn hấn chăm chăm, rất muốn đập bẹp hấn cho rồi. “Mặc dù những dấu vết này không gây ra đau đớn, nhưng nhìn thật chứng mất, khiến cho nàng có một loại kích động muốn chạy trốn, lại có thể mất thể diện như vậy, đắm chìm như thế....”

“A, ta đảm bảo về sau sẽ không như vậy nữa, được không? Lung nhi, nàng cũng đừng tức giận nữa mà.” Đông Phương Dịch Hàn nở nụ cười nhìn nàng, giờ tay lên, nghiêm túc bảo đảm nói.

Ách, sao nghe lời này lại mập mờ như vậy? Hình như có chỗ nào đó không đúng, lại không nói ra được là sai ở chỗ nào. Thương Lung Tinh không thay đổi vẻ mặt, nhìn hấn, lạnh giọng nói: “Về sau nếu không được ta đồng ý, không cho phép chạm vào ta.”

“A, được.” Đông Phương Dịch Hàn nghiêm túc gật đầu một cái, trong lòng suy nghĩ, hay là trước tiên cứ thỏa hiệp, về sau sẽ chậm chạp dụ dỗ nàng đồng ý, muốn ăn nàng ra sao sẽ không còn là một vấn đề lớn.

Thương Lung Tinh có hơi ngoài ý muốn với sự phối hợp của hấn vào hôm nay, nhưng nàng không nghĩ được nhiều như vậy, trực tiếp đứng dậy, mặc quần áo tử tế, rồi đi ra ngoài.

Diễn @ Đàn @ Lê @ Quý @ Đôn

Đông Phương Dịch Hàn nhìn Thương Lung Tinh cứ rời đi như vậy, hơi ngạc nhiên, liền rời giường, đuổi sát theo, lớn tiếng nói: “Lung nhi, chờ ta với.”

Vừa mới ra khỏi phòng, bọn người Tiểu Triệu đã vội vàng xông tới, gấp gấp hỏi: “Vương phi, cổ độc trên người của Gia đã hoàn toàn giải được rồi sao?”

Thương Lung Tinh thản nhiên nhìn bọn họ một cái, vẻ mặt không đổi, bước thẳng ra ngoài, lạnh lùng nói: “Tên kia ở phía sau, các người tự mà đi hỏi hấn.”

Về mặt mọi người mờ mịt, giống như vương phi đang tức giận à? Đây là tình huống gì, chẳng lẽ Gia đắc tội nàng? Ách, nhưng ngày hôm qua không phải rất tốt sao? Bằng không sao lại giúp Gia giải độc?

“Lung nhi đâu? Các người có thấy không?” Đông Phương Dịch Hàn từ đằng sau đuổi tới, lại không thấy bóng dáng Thương Lung Tinh, không thể làm gì khác, đành lên tiếng hỏi bọn Tiểu Triệu.

“Ách, vương phi mới vừa đi ra, Gia, cổ độc của người đã giải xong chưa?” Tiểu Triệu bước ra trước, vẻ mặt lo lắng hỏi. Máy người còn lại cũng nhìn Đông Phương Dịch Hàn, chờ câu trả lời của hấn.

“Hoàn toàn rồi, trước ta đuổi theo Lung nhi, có chuyện gì chờ ta quay lại rồi nói.” Đông Phương Dịch Hàn vừa bước ra ngoài vừa trả lời, mặt lộ vẻ nôn nóng đuổi theo.

Mấy người bọn Tiểu Triệu liếc mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt hứng thú, xem ra Gia sắp trở thành thê nô (nô lệ của vợ) rồi, lúc này vương phi tức giận, Gia còn có thể quản chuyện gì nữa sao, hiện tại trong mắt hấn, chỉ có chuyện của Thương Lung Tinh là quan trọng, chuyện khác coi như bỏ đi. Bọn họ không khỏi im lặng, vô trách, đây là hình tượng của Gia ư? Hình tượng thường ngày đâu mất rồi?

“Vương phi, người đã trở lại, Lý trác phi đang chờ người ở bên trong.” Mộng Vũ vẻ mặt gấp gáp, chào đón Thương Lung Tinh, rồi nói với nàng.

“Nàng ta tới làm gì?” Thương Lung Tinh lạnh giọng hỏi, đột nhiên trong lòng trở nên rất khó chịu, đây là khoản nợ đào hoa mà tên nam nhân yêu nghiệt kia gây ra, không có việc gì lại tới nơi này tìm nàng làm gì?

“Ách, không biết, mới sáng sớm đã tới tìm người, ta nói người không có ở đây, nàng nói muốn đợi đến khi nào người trở lại thôi.” Mộng Vũ bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói, nàng cũng hết cách rồi, dù sao người ta cũng xem như là chủ nhân, mà nàng chỉ là một hạ nhân thôi, đành để nàng ta tùy ý đợi.

“Ồ, vương phi, ngài trở lại rồi, nếu không thiếp còn không biết phải đợi bao lâu nữa đây.” Giọng nói nũng nịu của Lý Mị Nhi truyền tới, giọng nói còn mang theo sự giễu cợt và hả hê.

“Không biết Lý trác phi tới tìm bản phi có chuyện gì?” Thương Lung Tinh không bỏ qua nét mặt và giọng nói đầy ẩn ý của nàng ta, lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, lạnh giọng hỏi.

“Không có việc gì, chẳng qua muốn tìm vương phi tâm sự mà thôi, không ngờ lại không thấy bóng dáng của vương phi, lẽ nào vương phi suốt cả đêm qua không về?” Lý Mị Nhi vẻ mặt dịu dàng nói, vô tình trên mặt lộ ra một tia hài lòng cùng đắc ý.

Nàng đã sớm cho người âm thầm theo dõi nàng ta, thật sự không nghĩ lần này lại bắt được, tóm hôm qua rõ ràng Thương Lung Tinh cả đêm không về, nhìn đáng vẻ hiện tại, hấn là vừa trở lại. Lần nữa, ánh mắt của nàng nhìn về phía Thương Lung Tinh, bỗng mừng rỡ đứng lên, phát hiện cổ của nàng lại có dấu hôn mờ nhạt, chẳng lẽ nàng lên lút ra ngoài gặp người khác? Lần này thật tốt quá, rốt cuộc cũng có lý do để vương gia hưu nàng, trong con người càng thể hiện rõ sự tính kế và vẻ giễu cợt!

“Chuyện này liên quan gì đến người? Người quản được sao?” Thương Lung Tinh bước tới chỗ ngồi, rót một ly trà, lạnh giọng nói.

“Sao không liên quan, ngài không phải biết là nữ nhân không thể cả đêm không về sao? Đây chính là mắc vào một tội trong bảy tội.” Lý Mị Nhi vui sướng khi người gặp họa nói.

“Hả? Tin tức của Lý Trắc phi thật là nhanh? Không biết người nghĩ rằng bản phi đã đi đâu?” Thương Lung Tinh đảo ánh mắt lạnh lùng qua, cả người phả ra hơi thở lạnh lẽo, nữ nhân này dám tìm người theo dõi nàng? Bây giờ còn chạy tới khỏi binh vấn tội (tra xét, điều tra tội)?

“A, điều đó thần thiếp không biết, chỉ có điều, vương phi không sợ khi vương gia biết được, sẽ bỏ ngài sao?” Lý Mị Nhi bày ra vẻ mặt vui vẻ, giống như đang nói, lần này người trốn không thoát đâu? Chỉ cần vương gia bỏ người, không có chức danh vương phi, xem ta trừng trị người ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Vương gia thật sự không quan tâm đến việc vương phi lén lút đến gặp người khác ư?

Editor: Diệp Thu Khinh - Diễn Đàn

“Lý Trắc phi rất hy vọng Vương gia hưu bản phi, đúng không? Vậy không bằng cho người làm thay thì thế nào?” Thương Lung Tinh cũng không ngừng đầu lên, tiếp tục uống trà nhàn nhạt nói, ý giết chóc thoáng qua trong đôi mắt.

“Chuyện này...Chuyện này thần thiếp sẽ bẩm báo cho Vương gia, để ngài ấy tự mình xử lý.” Lý Mị Nhi điềm đạm đáng yêu nói, thật ra thì nàng rất muốn nói nếu như nàng có quyền, hiện giờ nàng rất muốn loại bỏ nàng ta, xem nàng ta còn kiêu ngạo thế nào? Nhưng mà, nàng vẫn còn rất lý trí giữ nguyên về vô tội của mình. Khiến người ta cảm giác chuyện này không liên quan đến nàng.

“Chuyện gì cần bản vương xử lý.” Đông Phương Dịch Hân vừa đến nơi ở của Thương Lung Tinh, đôi mắt nhìn Lý Mị Nhi xẹt qua tia chán ghét cùng vẻ không kiên nhẫn, hơi băng giọng lạnh lùng.

“Vương gia, sao chàng lại tới đây? Thiếp đang muốn bẩm báo chuyện của Vương phi cho Vương gia.” Lý Mị Nhi duy trì vẻ mặt mềm mại đáng yêu mang theo tia đắc ý nhìn Thương Lung Tinh một cái, lại muốn đến khoác tay Đông Phương Dịch Hân, không nghĩ rằng bị hắn né tránh, ném cho nàng một ánh mắt lạnh lùng, khiến cho nàng nhất thời sửng sốt, tại sao nàng cảm giác hôm nay Vương gia không giống với trước kia?

“Vương phi của bản vương từ khi nào thì đến phiên người nói ra nói vào.” Đông Phương Dịch Hân vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn Lý Mị Nhi, xoay người, muốn đi tới bên cạnh Thương Lung Tinh.

“Người cần gì phải gấp gáp, trước hết nghe một chút xem Lý Trắc phi muốn nói cái gì với người chứ?” Thương Lung Tinh không để ý tới bọn họ, một thân một mình uống trà, vẻ mặt mang biểu tình tràn đầy hứng thú nhìn Lý Mị Nhi. Nàng đột nhiên rất muốn xem một chút Lý Mị Nhi này đến tột cùng có thể bịa ra chuyện gì.

“Được rồi? Nói một chút coi là chuyện gì?” Đông Phương Dịch Hân vừa nghe Thương Lung Tinh nói xong, khẽ cau mày, tựa hồ có chút ảm đạm nói. Hắn thật sự không nghĩ ra, vì sao hôm nay Thương Lung Tinh khác thường như vậy, như thế nào bỗng nhiên muốn nghe nữ nhân nhảm chán này nói chuyện?

“Vương gia, ngài có biết vương phi tới hôm qua đi nơi nào không?” Lý Mị Nhi vẫn trung ra vẻ mặt dịu dàng, thấp thoáng trên khuôn mặt ấy còn mang theo tia hải lòng và hả hê, biểu tình vui sướng khi người gặp họa nhìn dấu vết nhàn nhạt nơi cổ nàng, vẻ mặt chờ mong nhìn Đông Phương Dịch Hân, hi vọng hắn có thể xem trọng lời của nàng, tiếp thu ý nghĩ trong lời nàng nói.

Trong con người của Đông Phương Dịch Hân thoáng qua tia nhàm chán cùng vẻ không kiên nhẫn, nữ nhân này không biết tự trọng sao? Hắn đương nhiên biết Lung nhi ở nơi nào? Không phải là để giúp hắn giải độc, ở trong phòng của hắn sao? Nàng nói lời này là có ý gì? Nghĩ muốn vu oan cái gì?

“Vương phi tới hôm qua cả đêm không về, đây cũng không phải là chuyện một nữ nhân nên làm.” Lý Mị Nhi dừng lại một hồi, vẫn đợi không được Đông Phương Dịch Hân đáp lại, chỉ có thể giả bộ bất đắc dĩ, hiển lương thực đức thờ dài nói, thật ra thì trong lòng hưng phấn vô cùng, bất kỳ nam nhân nào đều không thể chịu được nữ nhân của mình bên ngoài làm ra chuyện gì chứ? Rốt cuộc cũng có thể đuổi Thương Lung Tinh này đi rồi...

“Người làm sao biết vương phi tới hôm qua cả đêm không về? Chẳng lẽ, người tìm người theo dõi nàng?” Đông Phương Dịch Hân lạnh nhạt nói, vẻ mặt lại càng lạnh lùng, trong con người thoáng qua tia sáng lạnh cho người ta không nắm bắt được cùng ý giết chóc.

Diễn # Đàn # Lê # Quý # Đôn

“Ách, không có, thiếp chẳng qua là sáng sớm tới nơi này tìm vương phi nhưng lại tìm không thấy, còn có nhìn thấy vết tích trên người vương phi, mới dám xác định.” Lý Mị Nhi bị hàn ý từ người Đông Phương Dịch Hân hù dọa, có chút ấp úng nói. Dĩ nhiên nàng cũng không phải là kẻ ngu, thừa nhận tìm người theo dõi nàng ta, vậy không phải muốn chết sao? Phải biết rằng, đây là việc phạm vào đại kỵ của nam nhân.

“Thật sao? Vậy thì như thế nào?” Đông Phương Dịch Hân dường như có chút rõ Lý Mị Nhi này muốn nói cái gì rồi, ánh mắt liếc về Thương Lung Tinh, nhìn vết hôn nhàn nhạt trên cổ nàng, tâm tình chợt rất tốt, ánh mắt tỏa sáng thâm tình ngắm nhìn nàng, đây là dấu vết thuộc về hắn...

“Bản phi không rảnh nghe các người ở chỗ này tán gẫu, muốn cái gì thì nói nhanh lên, rồi vội vàng xử lý, nếu không thử cho bản phi không thể cùng tiếp chuyện được rồi.” Thương Lung Tinh nhảm chán ngập, nhũn mày nói.

“Lung nhi, nàng mệt mỏi sao? Nếu không hãy đi nghỉ trước một lát, nơi này ta sẽ xử lý.” Đông Phương Dịch Hàn nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Thương Lung Tinh, hơi đau lòng nói, ngày hôm qua do hắn làm nàng mệt chết rồi...

“Được rồi, các người từ từ nói, ta đi nghỉ ngơi.” Thương Lung Tinh đứng lên, vừa đi vừa lạnh nhạt nói.

Lý Mị Nhi khuôn mặt sững sờ nhìn tình huống phát sinh trước mắt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao Vương gia chẳng hề quan tâm đến hôm qua Thương Lung Tinh đã làm gì? Chẳng lẽ là nàng nói không rõ ràng? Hay Vương gia còn chưa hiểu ý của nàng?

“Vương gia, ngài biết rõ thiếp đang nói đến điều gì sao?” Lý Mị Nhi có chút không cam lòng nói, nàng không tin Đông Phương Dịch Hàn sẽ hào phóng như vậy, tán thành việc Thương Lung Tinh lên lút gặp người khác?

“Người có phải là ăn no không có chuyện gì làm à? Có cần bản vương cho người chút việc để làm? Người trông nom vương phi của bản vương tối hôm qua đi nơi nào? Nàng như thế nào đều không liên quan đến người.” Đông Phương Dịch Hàn phui nàng một cái, không vui nói. Nữ nhân này ăn no không có chuyện làm đúng không? Hắn còn chưa có thời gian cùng nàng tính sổ chuyện đi hoàng cung cáo trạng đâu.

“Nhưng... Chuyện này... Vương gia thật không quan tâm vương phi đi gặp người khác?” Lý Mị Nhi vẻ mặt không thể tin được nhìn Đông Phương Dịch Hàn nói, biểu cảm đáng thương giống như là người ta đang khi dễ nàng vậy.

“Ai nói với người là nàng tối hôm qua đi gặp người khác chứ? Nàng tối hôm qua ở cùng một chỗ với bản vương.” Đông Phương Dịch Hàn nghe được lời của nàng, trong nháy mắt biến sắc mặt, toàn thân tan mát ra hơi thở lạnh lùng, nữ nhân này lại dám nói Lung nhi của hắn lên gặp người khác, muốn tìm cái chết đúng không?

“Ách, cùng... Cùng với ngài một chỗ?” Lý Mị Nhi có phần sững sờ, cả lâm nói, chuyện nàng đặc ý thì ra là do hiểu nhầm? Không trách được mới vừa rồi Thương Lung Tinh tuyệt không phản bác, ra là muốn nhìn nàng làm trò cười?

“Không sai, nếu như người không có việc gì cứ ngay trở về tự hồi lỗi, cả ngày không có việc gì làm rồi đi gây sự sao?” Đông Phương Dịch Hàn rét lạnh nói, trong con người thoáng qua vẻ không kiên nhẫn cùng tia chán ghét.

“Thiếp biết sai rồi, lập tức trở về tự hồi lỗi.” Lý Mị Nhi nhìn vẻ mặt tức giận của Đông Phương Dịch Hàn, rung mình một cái, bị dọa sợ đến mức vội vàng lui ra ngoài, lao đào chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cùng ta đi xem hoàng cung được không?

Editor: Diệp Thu Khinh – ĐDLQĐ

Lúc Đông Phương Dịch Hàn đi vào trong phòng, thì nhìn thấy Thương Lung Tinh đang nằm trên giường nệm nghỉ ngơi, hắn bước tới nhẹ nhàng, ngồi khom người xuống, ánh mắt chưa chan tình cảm nhìn mặt nàng, vẻ mặt càng trở nên dịu dàng và nuông chiều hơn, nhìn không được cúi đầu mà hôn nhẹ lên trán nàng.

Lúc hắn vừa mới bước vào, thì Thương Lung Tinh đã biết, chẳng qua nàng tiếp tục giả bộ ngủ mà thôi, muốn biết tiếp theo hắn sẽ làm gì? Không ngờ rằng lại như thế này, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng.

“Lung nhi, ta ôm nàng lên giường ngủ.” Bỗng nhiên Đông Phương Dịch Hàn khẽ nhũn mày, có hơi đau lòng thì thảo tự nói. Hắn sợ nàng ngủ ở nơi đó không thoải mái, vậy thì lên giường nằm chẳng phải tốt hơn sao?

“Không cần, thiếp chỉ nghỉ ngơi một lát thôi.” Thương Lung Tinh nghe vậy, chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt mơ màng nhìn hắn nói. Trong lòng nàng hơi kinh ngạc, Đông Phương Dịch Hàn này vậy mà lại chăm sóc nàng cẩn thận, rõ ràng còn sợ nàng nằm ở chỗ này không thoải mái?

“Có phải ta đánh thức nàng hay không?” Đông Phương Dịch Hàn có hơi mất tự nhiên nói, trên gương mặt xuất hiện thoáng qua màu đỏ ửng nhàn nhạt hiếm thấy.

“Không có, Lý Mị Nhi kia đi rồi?” Thương Lung Tinh ngồi dậy, dừng dừng hỏi han. Ánh mắt thích thú nhìn đôi má hơi đỏ ửng kia của Đông Phương Dịch Hàn, không nghĩ tới người này vẫn còn rất ngây thơ, mới như vậy mà đã xấu hổ?

“Ừ, đi rồi, Lung nhi, nàng muốn xử lý nữ nhân đó thế nào?” Đông Phương Dịch Hàn có vẻ dăm chiêu hỏi Thương Lung Tinh, hắn muốn lắng nghe ý kiến của nàng thử xem, muốn biết nàng có phương pháp gì hay để đuổi đi những nữ nhân nhảm chán kia không.

“Xử lý? Chẳng bỏ được sao? Nữ nhân trong hậu viện chẳng nhiều như vậy, không sợ thiếp sẽ hành hạ các nàng sao?” Thương Lung Tinh cố ý giả ngu, cũng không nhìn hắn, hơi nhú mày nói.

“Lung nhi, nếu nàng thích làm như thế nào vậy thì làm thế đó, từ lúc bắt đầu ta chỉ để ý một mình nàng thôi.” Đông Phương Dịch Hàn vừa nghe Thương Lung Tinh nói, hơi nhú mày, có hơi vội vàng giải thích. Hắn mới không cần hậu viện có nhiều nữ nhân, chỉ cần một mình Thương Lung Tinh là đủ, nàng muốn thế nào đều được.

“Thật chứ? Chẳng không sợ đến lúc đó gặp phiền phức sao?” Bỗng nhiên Thương Lung Tinh xoay mặt về phía hắn, nhẹ nhàng cười, có hơi mỉa mai hoặc nhìn hắn nói.

“Sẽ không, có nhiều phiền phức hơn nữa cũng là do ta kết thúc.” Đông Phương Dịch Hàn không chút nghĩ ngợi trả lời, chỉ cần Thương Lung Tinh vui vẻ, hắn có thể vì nàng mà làm bất cứ chuyện gì, ánh mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ kia của nàng, có ý nghĩ xúc động muốn hôn nàng.

Diễn Đan Lê Qui Đôn

“Được thôi? Thiếp mới không nhàm chán thế đâu, chỉ có điều, thiếp thích yên tĩnh, hy vọng những nữ nhân đó đừng quá sôi nổi, bằng không thì thiếp cũng không khách sáo.” Thương Lung Tinh đứng lên, vừa đi ra ngoài, vừa nói. Dường như trong lòng rất lộn xộn mà vươn vai, nhìn bầu trời xanh thẳm.

“À, Lung nhi yên tâm, ta sẽ xử lý tốt.” Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, đúng là có hơi sững sờ, ý tứ của nàng là chấp nhận hắn, gợi ý cho hắn đi xử lý những nữ nhân kia sao? Trong lòng không khỏi sung sướng mà đứng dậy, cuối cùng hắn có thể không cần cả ngày phải lo lắng để phòng nàng rời đi rồi.

Thương Lung Tinh không đáp lại câu nói của hắn, nhưng nghĩ về ngày nọ mà lâm vào trầm tư... Ngay cả lúc bị Đông Phương Dịch Hàn ôm vào lòng cũng chưa phát hiện ra có gì không thích hợp. Đến khi phản ứng kịp, lại trong một lúc bị nụ cười nhẹ của tên Đông Phương Dịch Hàn yêu nghiệt quý quái kia mê hoặc, cuối cùng cũng không nhúc nhích để mặc hắn ôm.

“Tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ đang vội việc gì vậy? Để tìm mãi mà không thấy tỷ.” Đúng lúc này, Âu Dương Thăng mang vẻ mặt phấn khởi từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng hỏi Thương Lung Tinh.

Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng nhìn Âu Dương Thăng nọ, trong nháy mắt sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn thật vất vả mới cùng Thương Lung Tinh có không khí ấm áp như vậy, lại bị tên tiểu tử thối này phá hủy, xem ra phải tìm chút chuyện cho nó làm rồi...

Thương Lung Tinh nghe vậy, muốn rời khỏi vòng ôm của Đông Phương Dịch Hàn, lại phát hiện bị hắn giam cầm vào trong ngực, không thể động đậy. Sau cùng, chỉ có thể dựa vào ý hân ái của hắn, nhìn Âu Dương Thăng nói: “Mấy ngày nay đúng là có việc vội, để có chuyện gì sao?”

“Dạ, tỷ tỷ, vết thương của đệ đã khỏi rồi, đệ có thể đến khu vực gần đây chơi đùa không?” Vẻ mặt Âu Dương Thăng hồn nhiên, có hơi chờ mong nói, trong con ngươi hiện lên vẻ thâm trầm khiến người ta khó mà phát hiện.

“Có thể, nhưng mà đệ phải cẩn thận một chút, đừng làm bậy mà gây họa.” Thương Lung Tinh nhìn Âu Dương Thăng, vẻ mặt mang ý cười nói. Trong lòng nàng đã sớm coi Âu Dương Thăng như đệ đệ ruột mà yêu thương. Phần tinh thần này khó có được, chỉ có chính nàng mới cảm nhận được.

“Được, tỷ tỷ đệ biết rõ rồi, đệ sẽ cẩn thận.” Âu Dương Thăng vui vẻ gật đầu. Trong lòng có hơi lo âu sâu sắc, sợ Thương Lung Tinh biết được thân phận thật của nó thì sẽ giận nó, không để ý tới nó nữa...

“Ừ, đi đi.” Thương Lung Tinh gật đầu, ý bảo nó có thể đi rồi.

“Được, đệ đi ra ngoài trước đây.” Sau khi Âu Dương Thăng nhìn chăm chú Đông Phương Dịch Hàn, phát tay với Thương Lung Tinh, rồi chạy ra ngoài.

Đông Phương Dịch Hàn có hơi buồn bực nhìn Âu Dương Thăng vừa chạy đi, sau đó lại dùng vẻ mặt buồn bã cúi đầu nhìn Thương Lung Tinh, còn tỏ vẻ đáng thương tội nghiệp nói: “Lung nhi, nàng thật không công bằng, vì sao đối xử với tên tiểu tử kia tốt như vậy, còn đối xử với ta lại thờ ơ?”

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng giật giật, rốt cuộc nam nhân yêu nghiệt này muốn làm gì? Có thể đừng nhàm chán như vậy không? Nàng đối xử thờ ơ với hắn khi nào chứ? Nhìn dáng vẻ đó của hắn, không nói gì, chỉ có thể lựa chọn không thêm để ý đến lời hắn nói, thản nhiên dựa vào trong lòng hắn lặng im.

Dường như Đông Phương Dịch Hàn biết Thương Lung Tinh không thêm để ý lời hắn nói, nên chỉ ôm nàng chặt chẽ, dừng một lát, có hơi căng thẳng nói: “Lung nhi, ngày mai nàng cùng ta đi xem hoàng cung được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 85: Có vừa lòng với diện mạo của phu quân nàng không?

“Đi xem hoàng cung? Có chuyện gì sao?” Thương Lung Tinh nhũn mày, thân nhiên hỏi, dường như nàng đã quên rằng bản thân còn đang dựa vào trong lòng hắn.

“Ừ, mười ngày nữa sẽ diễn ra cuộc thi đấu để mừng mối quan hệ hữu nghị giữa ba nước, Hoàng thượng cho gọi ta tiến cung để bàn bạc những chi tiết liên quan.” Đông Phương Dịch Hàn nhẹ nhàng giải thích, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của nàng, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người nàng.

“Nếu là đi thảo luận chuyện nước, thiếp đi theo để làm gì?” Thương Lung Tinh chưa từng có một chút thích thú nào, nàng rất lười biếng, một đồng chuyện lớn của bản thân còn ném cho bọn Mộng Vũ và Mộc Vũ đi xử lý kia.

“Việc ấy... Việc ấy ta nhớ nàng nên nàng đi cùng ta đi, hơn nữa nàng là Vương phi của ta, hiểu rõ những việc này ra sao, nói không chừng còn có thể đưa ra ý kiến.” Trên mặt Đông Phương Dịch Hàn xuất hiện thoáng qua màu đỏ ửng nhàn nhạt, có hơi mất tự nhiên nói. Thực ra trong lòng hắn không hề phải tách khỏi Thương Lung Tinh, dù là một chốc lát thôi cũng không muốn, dẫu sao thì hắn cũng đã nhận được sự đồng ý từ nàng.

Trên trán Thương Lung Tinh xẹt qua mấy vạch đen, khóe miệng giật giật, chẳng lẽ hắn giống như kẹo dẻo dính, nàng đi tới đâu, hắn theo tới đó sao? Cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi nữa.

“Không muốn, không rảnh.” Thương Lung Tinh chẳng thèm suy nghĩ mà từ chối luôn, thêm nữa là ngày mai nàng đích thực có việc phải xử lý, nàng muốn đi xem cái đoàn đội kia hiện tại thế nào rồi, thuận tiện cũng có thể nhìn xem trong nhiệm vụ có việc gì cần bàn tính không.

Đông Phương Dịch Hàn sừng sốt, không nghĩ rằng nàng từ chối thẳng thừng như vậy, bình tĩnh lại, rồi bắt đầu tiến hành những chiêu trò xấu xa của hắn, ra vẻ đáng thương tội nghiệp nói: “Lung nhi, ngày mai nàng theo ta đi một chuyến đi? Ta đảm bảo không lâu sau đến đó, nàng sẽ không buồn chán.”

Diễn ~ Đàn ~ Le^ ~ Qui ~ Do^n

“Không đi...” Thương Lung Tinh lại khước từ, thân thể còn tự nhiên mà tìm vị trí thoải mái trên người hắn rồi tiếp tục dựa vào, từ từ nhắm hai mắt lại, hình như đang suy nghĩ sâu xa điều gì đó.

“Ặc, Lung nhi, nàng đi cùng ta một lần thôi, tới đó tiện thể còn có thể gặp mặt Nhị đệ.” Đông Phương Dịch Hàn giống như làm nũng với nàng tiếp tục phát huy sự vô lại của hắn, trong đôi mắt xuất hiện thoáng qua ý chờ mong.

“Chàng khẳng định là rất nhanh sao? Thiếp cũng không có nhiều sự nhẫn nại như vậy?” Thương Lung Tinh nghĩ nghĩ, quyết định đi cùng hắn một vòng, bằng không thì với tình hình hiện tại không biết phải nài nỉ thêm bao lâu nữa. Về phần đi xem đoàn đội, thì sau này sẽ đi.

“Ừ, ta đảm bảo, chỉ cần xử lý xong xuôi chúng ta sẽ rời đi.” Đôi mắt Đông Phương Dịch Hàn sáng lên, vẻ mặt vui mừng đáp ứng. Thật tốt quá, cuối cùng thì nàng cũng đồng ý cùng hắn đến hoàng cung một chuyến rồi, cũng thuận tiện hiểu rõ nhận thức của hắn.

“Được rồi, vậy thì đi thôi, có điều, có thể ta không biết lễ tiết gì đâu.” Thương Lung Tinh hờ hững nói, trên mặt xuất hiện thoáng qua vẻ thờ ơ.

“Được, đều nghe theo nàng, mệt mỏi sao? Nếu không thì nghỉ ngơi tiếp một lát đi.” Đông Phương Dịch Hàn cúi đầu nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng, đau lòng nói. Bỗng nhiên, ôm ngang nàng bước về phía giường.

Lúc này Thương Lung Tinh không từ chối, có lẽ do nguyên nhân ngày hôm qua nàng giúp hắn giải độc tố, nàng chẳng bao giờ cảm thấy mệt, đầu óc giống như máy tính luôn ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, hai mắt dần dần nhắm lại, nghỉ ngơi.

Đông Phương Dịch Hàn nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng ngủ say, nhẹ nhàng cúi người hôn lên trán nàng, lại còn cười ngây ngô nhìn nàng. Đoán chừng lúc này mà bọn Tiểu Triệu thấy vẻ mặt này của hắn, chắc sẽ trực tiếp hóa đá hoặc té xỉu, thật là không thể tin được.

Sáng sớm ngày hôm sau, hóa ra nhìn nam nhân yêu nghiệt này ở khoảng cách gần như vậy, phát hiện bộ dáng của hắn thật sự tuấn tú, nếu đặt ở thời hiện đại, đoán chừng hắn sẽ là ngôi sao điện ảnh sáng giá nhất, fan cũng không biết có bao nhiêu nữa, khuôn mặt đẹp trai này có thể nói là người thần cầm phấn, hình như đều đem tất cả ưu điểm đều tập trung trên người hắn vậy.

“Lung nhi, đẹp mắt không?” Bỗng nhiên Đông Phương Dịch Hàn mở mắt ra, vẻ mặt mang ý cười nhìn Thương Lung Tinh hỏi.

“Ặc, chàng đã thức dậy rồi?” Thương Lung Tinh không nói gì, nàng vậy mà lại háo sắc, đến nỗi hắn thức dậy lúc nào cũng không hay biết, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xuất hiện màu đỏ ửng nhàn nhạt, nhưng mặt không chút thay đổi nói.

“À, mới vừa tỉnh, Lung nhi, có vừa lòng với diện mạo của phu quân nàng không?” Ánh mắt Đông Phương Dịch Hàn chớp chớp, vẻ mặt lưu manh nhìn Thương Lung Tinh, ánh mắt thường nhìn nàng giống như tiểu hài tử đang xin kẹo.

Thương Lung Tinh nghe vậy, trong nháy mắt khuôn mặt đầy vạch đen, người này có thể dừng lưu manh như vậy không? Đều đã lớn cả rồi? Không để ý tới hắn nữa, trực tiếp muốn đứng lên, lại không nghĩ rằng hắn lập tức xoay người lại đè nàng dưới thân, vẻ mặt tràn đầy tình cảm nhìn nàng.

“Chàng... Ừm...” Thương Lung Tinh đang muốn kêu hắn đứng dậy, nhưng lập tức bị hắn hôn thật sâu.

Trong nháy mắt, bên trong phòng trở thành cảnh xuân vô hạn, mờ ám vô hạn, tình ý triền miên...

Rất lâu sau đó, Thương Lung Tinh nhẹ nhàng đẩy hân ra, về mặt đứng đứng nói: “Nếu còn tiếp tục nữa, trời tối rồi, có còn đi Hoàng cung hay không?”

“À, nếu có thể cùng Lung nhi tiếp tục hưởng thụ cá nước thân mật, không đi cũng được.” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn say mê, thỏa mãn nói.

Nháy mắt đầu Thương Lung Tinh đầy vạch đen, tên nhãi ranh này nói gì đó? Ban ngày ban mặt suy nghĩ đến chuyện lạc thú? Thực phục hân luôn, nàng dùng lực đẩy hân ra, xoay người rời giường, bước thẳng ra ngoài.

“Lung nhi, đợi ta với.” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn tràn đầy ý cười, về mặt vui sướng đuổi theo phía sau Thương Lung Tinh, dáng điệu kia giống như tiểu hài tử luôn đeo bám theo sau đòi kẹo.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Trở nên ngốc thì làm sao bây giờ?

Editor: Diệp Thu Khinh – ĐDLQĐ

Trong hoàng cung, sức sống tràn trề, cảnh sắc vui tươi, đại điện hoàng cung nối dài thành một đường thẳng tắp, hai bên có đủ loại hoa cỏ màu sắc rực rỡ. Bầu không khí hết sức trong lành, bốn phía có cây cối che ánh nắng mặt trời, khiến cho cả con đường càng thêm có vẻ trong sạch mát mẻ, thoải mái...

Thương Lung Tinh có hơi cảm thấy kinh ngạc trước phong cảnh trong hoàng cung, hình như cách bố trí này nghiêng về thể giới tự nhiên, không nghĩ rằng hoàng cung này lại được thiết kế thành như vậy, xem ra hân là vị Hoàng thượng này vô cùng ưa thích đi chơi mới đúng.

“Lung nhi, cảm thấy thế nào?” Đông Phương Dịch Hàn chớp mắt, khuôn mặt cười mê hoặc nhìn Thương Lung Tinh.

“Cũng không tệ lắm, thật sự phong cách rất có khuynh hướng nghiêng về thiên nhiên.” Ánh mắt Thương Lung Tinh lướt khắp một vòng, thần nhiên nói.

“À, xem ra Lung nhi rất hiểu rõ ta.” Đông Phương Dịch Hàn nắm tay Thương Lung Tinh, về mặt tự luyện.

“Hiểu rõ? Có ý gì?” Thương Lung Tinh có hơi nghi ngờ, không rõ lời hân nói có ý gì?

“Thực ra nơi này là do ta đưa ra gợi ý sửa đổi, không xa hoa, lại có vẻ đơn giản tự nhiên.” Đông Phương Dịch Hàn trông có vẻ đắm chìm, về mặt sau khi nhớ lại nói.

“Chàng lại không ở đây, tại sao làm những thứ này? Chẳng lẽ chàng còn có nhiều thân phận?” Thương Lung Tinh nhíu mày nhìn Đông Phương Dịch Hàn, trong ánh mắt hiện rõ sự kinh ngạc và hoài nghi.

“À, Lung nhi, nàng thật thông minh, điều này để đợi khi nào về ta sẽ nói với nàng, trước tiên chúng ta đi gặp Ngao đã.” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn tràn đầy ý cười nghiêng đầu nhìn Thương Lung Tinh, trong con ngươi thể hiện rõ sự ngạc nhiên với suy đoán nhanh nhạy của Thương Lung Tinh.

Mới vừa bước vào Ngự thiện phòng, thì trông thấy một bóng dáng màu vàng xuất hiện trước mặt bọn họ, người nọ cười ngây ngô nhìn Thương Lung Tinh. Hình như đang nghiên cứu điều gì đó, ánh mắt xoay xoay. Mãi cho đến khi bị Đông Phương Dịch Hàn gõ một cái “bốp” vào ót mới phản ứng lại kịp, hân mới sờ sờ nơi cái ót bị gõ, về mặt cười cười nói: “Tỷ là đại tẩu à?”

Trong nháy mắt dường như trên đỉnh đầu Thương Lung Tinh có bay qua một đàn quạ đen, thực sự có phải là người một nhà hay không, đã bước vào cửa rồi, người này còn không đoán ra sao mà còn hỏi, chắc là đương kim Hoàng thượng đây? Ngược lại hiện tại sao lại có dáng vẻ như một đứa con nít thế này, coi nàng thành cái gì hả? Còn có bộ dáng thích thú say mê nghĩ muốn nghiên cứu nàng nữa.

“Ngao, mau thu hồi dáng vẻ như con nít của đệ lại, nàng không phải là người đệ có thể trêu chọc.” Đông Phương Dịch Hàn nhắc nhở với giọng điệu lạnh lùng, cười như không cười nhìn Đông Phương Ngao. Thật ra trong lòng hân đang ghen, bỗng dưng có hơi hối hận khi mang nàng tới đây, Ngao này tựa như một hài tử không lớn, vừa gặp đồ gì mới mẻ sẽ bắt đầu có hứng thú say mê, không nghĩ rằng lần này nó sẽ có hứng thú với Thương Lung Tinh, lại vẫn duy trì nụ cười ngây ngô mà dõi theo Lung nhi của hân. Nếu là người khác, đã sớm bị hân đá bay ra ngoài rồi.

“Ặc, đại ca, có gì đâu, đệ chỉ muốn xúc tiến tình cảm cùng đại tẩu thôi.” Về mặt Đông Phương Ngao không quan tâm, lại một lần nữa hứng thú dạt dào nhìn về phía Thương Lung Tinh.

“Được, nói chính sự quan trọng hơn, ta cũng không có thời gian nói nhiều lời vô nghĩa với đệ.” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn không vui nói, lời kéo Thương Lung Tinh, không để ý tới Đông Phương Ngao, trực tiếp ngồi vào ghế chủ vị.

Diễn # Đàn # Lê # Quý # Đôn

Trong mắt Thương Lung Tinh hiện lên sự kinh ngạc, Đông Phương Dịch Hàn này hình như không giống với lời đồn đại bên ngoài là người không để ý tới

triều chính, người không tài không đức. Bộ dáng của hắn hiện tại khiến cho người ta ảo giác rằng hắn mới là Hoàng thượng, lúc này toàn thân tỏa ra khí thế cao quý, khí thế cao cao tại thượng đó giống như thần thánh, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

“À, đại ca, huynh đừng như vậy, bình thường cũng không vội vàng đi, hôm nay sao thiếu tính nhẫn nại thế?” Về mặt Đông Phương Ngao xuất hiện thoáng qua vẻ khó hiểu, chẳng lẽ là vì đại tẩu?

“Đệ quản nhiều chuyện thế làm gì, còn nói nữa, thì tự đệ giải quyết vấn đề của bản thân đi, chúng ta rời khỏi đây luôn.” Đông Phương Dịch Hàn chưa từng quên hắn đáp ứng Thương Lung Tinh rằng sau khi xử lý xong mọi chuyện sẽ mau chóng trở về, cho nên mới gấp rút thúc giục Đông Phương Ngao bàn chuyện chính sự.

“Hả? Đừng... Nếu đệ xử lý được, sẽ không tìm tới huynh! Đệ nói, đại ca, xin huynh thương xót, trở về đây giúp đệ vài ngày đi? Để cho đệ ra ngoài kia mở mang tầm nhìn.” Về mặt Đông Phương Ngao ủy khuất, ánh mắt nhìn nhìn, làm bộ đáng thương tội nghiệp còn có chút cầu xin nhìn Đông Phương Dịch Hàn.

“Hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ, đệ nên ngoan ngoãn sống ở chỗ này, nếu không...” Đông Phương Dịch Hàn thờ ơ quét mắt nhìn nó một cái, thần nhiên nói, dường như còn mang theo hàm ý uy hiếp. Trong lòng nhớ lại trong khoảng thời gian này hoàn toàn không thể được, hắn rất vất vả mới làm cho Thương Lung Tinh vui, đang muốn cùng nàng hưởng thụ khoảnh khắc ấm áp khó có được này, hiện tại sao có thể tiến cung giúp đỡ tên tiểu tử thối này được?

“Hu, đại ca, huynh bắt nạt người...” Đông Phương Ngao vô cùng ủy khuất nhìn Đông Phương Dịch Hàn, bỗng nhiên như phát hiện ra điều gì đó, về mặt chờ mong nhìn Thương Lung Tinh nói: “Đại tẩu, tẩu giúp đệ dạy bảo đại ca đi, huynh ấy bắt nạt người ta...”

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng giật giật, hai người trước mắt này giống cái gì đây? Sao hình như giống hai tiểu hài tử không lớn cái nhau vậy? Đông Phương Dịch Hàn càng ngày thơ hơn, lại có thể tìm đến nàng tổ cáo? Nàng lặng im không nói gì, quyết định không để ý tới hai mỹ nam cực phẩm này nữa, thần nhiên nhìn thoáng qua Đông Phương Ngao, tỏ vẻ không liên quan tới ta nói: “Tự mình bắt tay vào làm, cơm no áo ấm.”

Trong một lúc Đông Phương Ngao sững sờ, này, đại tẩu nói lời này có ý gì? Không phải nhờ nàng giúp đỡ giáo huấn đại ca sao? Thế nào thành ra nói lời này hả? Bỗng nhiên, đầu óc nóng lên, ý này của đại tẩu sẽ không phải là để cho hắn tự mình giải quyết đó chứ?

Trong lòng không khỏi cảm thấy bị ai, sao đại tẩu cũng về phe đại ca thế này? Về mặt hờn tui nói: “Đại tẩu, tẩu thật bất công quá? Còn giúp đỡ đại ca.”

“Tiểu tử thối, đệ nói nhầm gì vậy, nàng là nương tử của ta, không giúp ta, chẳng lẽ giúp đệ.” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn vui mừng vỗ vào ót Đông Phương Ngao, giọng điệu tràn ngập vui sướng.

Đông Phương Ngao vô cùng ủy khuất sờ sờ cái ót của mình, ai oán mủi phần nói: “Đại ca, huynh đừng vỗ nữa, biến thành ngóc thì làm sao bây giờ? Về sau sẽ không lấy được nương tử...”

Thương Lung Tinh nhất định im lặng không nói gì, rốt cuộc hai tên gia hỏa này muốn tán gẫu tới khi nào? Nhưng mà, nhìn bộ dáng chung sống hòa thuận của bọn hắn như vậy, thật sự khó có được. Từ xưa đến nay huynh đệ hoàng gia tự giết lẫn nhau nhiều vô số, không nghĩ tới cảm tình của bọn họ lại tốt như thế. Hình như tâm tình cũng bị bọn hắn ảnh hưởng, trở nên vui vẻ theo...

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Có chuyện cần xử lý?

Editor: Diep Thu Khanh – DDLQĐ

“Được rồi, đừng âm ỉ nữa, nói việc chính sự đi.” Đông Phương Dịch Hàn chăm chú nhìn Thương Lung Tinh, sợ nàng không kiên nhẫn mà bỏ đi trước, chỉ có thể lên tiếng ngăn lại tiếng cười huyên náo của Đông Phương Ngao.

“Các hạng mục của cuộc thi đấu về việc mừng mối quan hệ hữu nghị lần này căn bản không thay đổi, nhưng hình như người mà bọn họ cử đến đều là hoàng tử công chúa và con của trọng thần, nghĩ muốn liên hôn với chúng ta.” Đông Phương Ngao mang vẻ mặt khó xử nói, để hắn cả ngày phải đối mặt với những nữ nhân trang điểm xinh đẹp này, có hơi chán ghét. Hắn cũng muốn giống như đại ca, tìm được nữ nhân bản thân thật sự thích, hạnh phúc trải qua quãng đời còn lại.

“Liên hôn? Việc đó cũng phải được chúng ta đồng ý mới được.” Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng nói, không may may để ở trong lòng, trong mắt hắn, chỉ có chuyện hắn uy hiếp dụ dỗ người khác, nào có chuyện người khác lại uy hiếp hắn được.

“Đúng vậy, đại ca, nếu chúng ta từ chối thẳng thừng, có thể dẫn tới chiến tranh hay không.” Đông Phương Ngao cau mày, có hơi bất đắc dĩ nói. Nếu có thể được, đương nhiên hắn sẽ không lựa chọn cách đó để đánh đổi hạnh phúc của bản thân.

“Đệ không được từ chối rõ ràng, chẳng lẽ đệ không biết sử dụng mưu kế sao? Đừng có nói với ta, mấy năm nay tuổi đệ càng lớn mà đầu óc lại càng nhỏ đó.” Đông Phương Dịch Hàn liếc Đông Phương Dịch Hàn một cái, lạnh lùng nhìn hắn, không rõ ý tứ.

“Ặc, cái đó...Người ta cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi.” Đông Phương Ngạo thấy Đông Phương Dịch Hàn sắp nổi giận, có hơi đỏ mặt hơi lạnh, người đại ca này của hắn một khi nóng giận, thật sự vô cùng dọa người...

“Hừ, tốt nhất là như thế....” Đông Phương Dịch Hàn hừ nhẹ một cái, xoay người bước tới chỗ Thương Lung Tinh.

“Lung nhi, mệt mỏi sao? Chúng ta đi thôi.” Đông Phương Dịch Hàn bước tới trước mặt Thương Lung Tinh, ngay lập tức thay bằng vẻ mặt ôn nhu thâm tình, nhẹ nhàng mà nói với nàng.

Đông Phương Ngạo không tin mà dụi dụi hai mắt của mình, người này là đại ca của hắn thật sao? Vì sao ở trước mặt hắn thì hung hãn như thế, còn ở trước mặt đại tẩu lại giống như con cừu nhỏ thế kia, dễ bảo như vậy. Sự chênh lệch này cũng quá lớn đó?

Thương Lung Tinh nâng mắt lên nhìn Đông Phương Dịch Hàn, thản nhiên nói: “Xử lý xong chưa?”

“Ừ, đi thôi.” Đông Phương Dịch Hàn gật gật đầu, đưa tay ôm eo nàng, bước tới bậc cửa.

Trong lúc Đông Phương Ngạo còn đang ngây người, lúc hoàn hồn lại mới phát hiện bọn họ đã đi ra ngoài rồi, đành tiếc hận mà vỗ cái trán, thì thào tự nói: “Mới như vậy đã đi rồi? Ta đây nên làm sao bây giờ?”

Trên xe ngựa, dường như Thương Lung Tinh vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mà nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Đông Phương Dịch Hàn chỉ biết đau lòng ôm nàng vào trong lòng, để cho nàng dựa vào có thể thoải mái hơn.

“Lung nhi, thật sự rất mệt sao?” Đông Phương Dịch Hàn sợ nàng dựa vào không thoải mái, dứt khoát bế cả người nàng lên, đặt ở trên đùi hắn, để cho nàng ngủ càng được thoải mái hơn.

“Ừ...” Thương Lung Tinh lơ mơ nhẹ hừ một tiếng, dần dần chìm vào giấc ngủ. Máy ngày nay thật sự nàng quá mệt mỏi, rõ ràng ngủ thế nào cũng không đủ, cả người giống như tiểu Trư thích ngủ...

Sáng sớm hôm sau, Thương Lung Tinh từ từ tỉnh lại, nhìn sắc trời bên ngoài, có hơi kinh ngạc, nàng lại có thể ngủ một giấc say sưa như vậy, hơn nữa hình như đã bắt đầu ngủ từ trên xe ngựa cho đến bây giờ? Hiện tại cả người dễ chịu rất nhiều, cảm giác tràn trề sức sống.

Die~n Đa~n Le^ Quy Đo^n

Xoay người rời giường, đi ra ngoài cửa, lại không thấy bóng dáng Đông Phương Dịch Hàn đâu, có hơi tò mò, hôm nay sao tên nhãi này không bám lấy nàng, chạy đi đâu rồi hả?

“Tiểu thư, người đã tỉnh? Mục Tinh cho người đưa tin tới đây, có việc cần người xử lý, chừng nào thì người muốn đi.” Mộng Vũ nhìn Thương Lung Tinh bằng ánh mắt chứa sự mong chờ, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

“Có việc cần xử lý? Vậy qua buổi chiều thì đi đi.” Thương Lung Tinh nhìn thoáng qua Mộng Vũ, thản nhiên nói. Mục Tinh này nếu có chuyện cần nàng đích thân xử lý, vậy chứng tỏ hắn không xử lý được. Xem ra, việc này rất khó giải quyết đây.

“Gia, gần đây trên giang hồ xuất hiện một tổ chức mới có tên “Liên minh đế quốc”, hình như rất mạnh, cướp đoạt của chúng ta không ít vụ làm ăn, còn nghe nói chiêu thức của bọn hắn có hơi kỳ quái.” Hường Tam nhíu chặt mày nhìn Đông Phương Dịch Hàn nói. Trong lòng cũng vô cùng nghi hoặc khó hiểu, không biết trong một khoảng thời gian ngắn như thế, mà đoàn đội kia lại có thể phát triển với tốc độ nhanh như vậy.

“Điều tra rõ ràng lai lịch rồi chưa?” Đông Phương Dịch Hàn xoay cái chén trong tay, thản nhiên hỏi, trong lòng cũng có hơi không tin, chiêu thức kỳ quái? Việc này có quan hệ gì với Lung nhi hay không? Hắn đã từng trông thấy nàng ra chiêu, xác thực là kỳ lạ.

“Không, nhưng mà, gần đây thuộc hạ có sai người đi giao nhiệm vụ cho bọn hắn, đến lúc đó có thể thử xem rốt cuộc bọn họ là thế nào rồi.” Hường Tam có vẻ dăm chiêu nói, hắn không có biện pháp, chỉ có thể dùng phương pháp này để dò xét bọn hắn, nhìn xem đội ngũ đó mạnh thế nào, có chỗ nào đặc biệt?

“Ừ, đánh giá thử xem thì được, đừng để xảy ra tai nạn chết người.” Trong con ngươi Đông Phương Dịch Hàn hiện lên ánh sáng không rõ tên, thản nhiên dặn dò.

“Vâng...” Mặc dù Hường Tam có hơi nghi ngờ với dặn dò của Đông Phương Dịch Hàn, nhưng hắn nhất định tin tưởng chủ nhân có tính toán riêng.

“Gần đây các ngươi phải chú ý một chút hướng đi của các nước khác, đoán chừng bọn chúng sẽ tới nơi này rất nhanh.” Dường như Đông Phương Dịch Hàn lại suy nghĩ đến cái gì đó, nghiêm túc giao đãi.

“Gia, thuộc hạ biết rõ, từ phương xa tin tức truyền đến, bọn Nam Cung Mộc và Nam Cung Nguyệt kia sắp đến đây rồi, hình như những người khác sau đó cũng tới.” Hường Nhất vừa mới nhận được tin tức thì báo cáo ngay cho Đông Phương Dịch Hàn biết, nhưng khi nói đến tên Nam Cung Nguyệt dường như có cảm giác hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Hai người bọn họ tới trước? Có chuyện gì sao?” Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng hỏi han, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng không rõ tên và có phần chán ghét.

“Đoán chừng có liên quan đến Gia, dù sao Nam Cung Nguyệt kia không biết cổ trên người Gia đã được giải rồi.” Về mặt Hường Nhất lộ rõ kinh thường, vừa nhắc tới nữ nhân đó thì có một loại xúc động muốn giết chết nàng ta.

“Hừ, nữ nhân đó còn dám tới, hiện tại cổ trên người Gia đã giải rồi, chúng ta có thể cho nàng một bài học.”

“Đúng, trước kia chịu đựng nàng ta là vì Gia, hiện tại không cần phải vậy nữa.”

“Có đạo lý, không chính chết nàng, thế không bỏ qua.”

.....

Vài người bọn họ ở trước mặt Đông Phương Dịch Hàn thảo luận muốn chinh Nam Cung Nguyệt kia ra sao, vì Đông Phương Dịch Hàn mà trút giận. Tất cả đều đổ mặt tía tai, giống như vô cùng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Nhìn thiếp như vậy làm gì?

Editor: Diep Thu Khanh – DDLQĐ

“Tiểu thư, người đã đến rồi.” Mục Tinh nhìn thấy Thương Lung Tinh đã đến, có hơi kích động nói. Đoàn đội của bọn họ đã bắt đầu nhận nhiệm vụ, có thể nói là vô cùng thuận lợi, nhưng ngày hôm qua lại nhận được một nhiệm vụ kỳ lạ, chính hắn cũng cảm thấy lẩn lộn, đành phải tìm Thương Lung Tinh đến làm chủ.

“Ừ, tìm ta gấp như vậy có việc gì sao? Thương Lung Tinh nhíu mày, thần nhiên nói.

“Tiểu thư, nơi này của chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ đều hoàn thành rất thuận lợi, chỉ có ngày hôm qua thì nhận được một nhiệm vụ kỳ lạ, cái gì cũng không cần làm, mà muốn đi theo chúng ta cùng đánh, tiền thuê là 10 vạn lượng, đến cuối cùng thì tiếp nhận hay không tiếp nhận?” Mục Tinh có hơi không sao nói rõ được mà nhìn Thương Lung Tinh, có hơi mong đợi đáp án của nàng.

“Đánh? Người ở chỗ nào?” Thương Lung Tinh dường như có hơi dăm chiêu mà nhìn bầu trời xanh thẳm, dường như không thấy bất ngờ với chuyện nọ.

“Hình như là người của Kỳ Môn, bọn hắn không nói rõ, song nhìn bộ dạng của bọn hắn thì rất giống.” Mục Tinh có hơi nghi ngờ khó hiểu, không rõ đến cùng là bọn hắn có ý gì, có thể có cạm bẫy gì đó lừa gạt bọn họ hay không.

“Tiếp nhận chứ, khi nào thì bắt đầu nhiệm vụ?” Thương Lung Tinh mỉm cười nói, trong lòng lại thấy buồn cười, khoản ngân lượng này ngu sao mà không lấy, nếu bọn hắn đã hào phóng như vậy, sao có thể phụ lòng ý tốt của bọn hắn chứ?

“Tiểu thư, thật sự tiếp nhận hả? Có thể có âm mưu gì hay không?” Dường như Mục Tinh có hơi lo lắng, nghĩ thầm trong bụng rằng, dùng võ nghệ đánh nhau mà còn cần ngân lượng sao? Người của Kỳ Môn sao lại kỳ quái như thế.

“Không có việc gì đâu, đến lúc đó tự ta sẽ đi, hai ngày này tạm thời ngừng tiếp nhận nhiệm vụ, hoãn lại vài ngày. Về sau nếu Kỳ Môn tiếp tục giao nhiệm vụ, thì nên cố gắng hết sức để khước từ, miễn cho xảy ra mâu thuẫn, hiểu chưa?” Thương Lung Tinh nghĩ nghĩ, thần nhiên phản phó, trước kia nàng không biết thân phận của Đông Phương Dịch Hàn, hiện tại biết rõ, đã thật sự trở thành vợ chồng, cũng không cần phải vì tranh chấp cái gì mà làm tổn thương hòa khí. Hường chi cũng không phải là ý định của nàng lúc này.

“Đạ, thuộc hạ hiểu rồi.” Tuy trong lòng Mục Tinh có hơi tò mò vì sao Thương Lung Tinh phải làm như vậy, nhưng không hỏi ra miệng, gật đầu đáp lời.

“Ừ, nếu không có việc gì nữa, ta đi về trước đây, ngươi phải tự mình cẩn thận một chút.” Thương Lung Tinh đứng dậy, bước ra cửa, giọng nói chứa sự quan tâm mà phân phó.

“Tiểu thư, đi đường cẩn thận.” Trong con ngươi của Mục Tinh hiện rõ xúc động, dù sao thì hắn chưa từng nghĩ tới tiểu thư sẽ quan tâm安危 của bọn hắn, không giống với những chủ tử máu lạnh vô tình khác. Trong lòng cảm thấy ấm áp, bọn hắn thực không chọn sai chủ tử mà...

“Lung nhi, nàng đi đâu mà bỏ lại một mình ta thế hả?” Thương Lung Tinh vừa về đến Tiểu Dao vương phủ, đã thấy Đông Phương Dịch Hàn đang dùng vẻ mặt hờn tủi nhìn nàng, vô cùng làm nũng.

“Bản thân chàng tại sao không nói chàng cũng ra ngoài một mình.” Thương Lung Tinh thần nhiên nhìn hắn một cái, không để ý tới hắn, trực tiếp bước về phía gian phòng.

“À, vậy về sau ta đi đâu cũng đều mang theo nàng được chứ.” Đông Phương Dịch Hàn hơi sững sờ, khôi phục tinh thần, cười cười đuổi theo Thương Lung Tinh, vui mừng nói.

“Làm trò, thiếp không có hứng thú.” Thương Lung Tinh đẩy hân đang ở trước mặt ra, tiếp tục bước vào phòng.

“Lung nhi, nằng thấy cuộc thi đấu về mối bang giao giữa ba nước lần này thế nào?” Đường như Đông Phương Dịch Hân đang thử thăm dò Thương Lung Tinh điều gì, nhìn nằng có hơi mong chờ đáp án của nằng.

“Hỏi thiếp làm gì? Thiếp chẳng qua chỉ là phận nữ lưu.” Thương Lung Tinh nhú mày, lảng tránh không đáp vấn đề kia, thần nhiên nhìn hân.

“À, không có việc gì, nằng tùy tiện nói một chút cũng được.” Hình như Đông Phương Dịch Hân cũng không nghĩ rằng Thương Lung Tinh sẽ trả lời như vậy, bỗng chốc sững sờ, lại há miệng ý bảo nằng nói.

“Thiếp không muốn nói tới đề tài nhảm chán này, nếu không còn việc gì nữa, thì chàng đi ra ngoài đi, thiếp muốn nghỉ ngơi.” Thương Lung Tinh đưa thẳng ra lệnh đuổi khách, hình như nằng hơi mệt, nên muốn nghỉ ngơi.

“Ặc, vậy được rồi? Nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Đông Phương Dịch Hân bỏ qua chuyện Thương Lung Tinh kêu hân ra ngoài, nói, đi thẳng tới bên giường.

“Này, sao chàng không đi ra ngoài, đi tới giường để làm gì.” Thương Lung Tinh tỏ vẻ hết nói nổi mà nhìn Đông Phương Dịch Hân, người này nghe không hiểu tiếng người sao?

“Nằng không phải nói muốn nghỉ ngơi sao? Ta cũng cần phải nghỉ ngơi.” Đông Phương Dịch Hân trả lời với vẻ mặt dĩ nhiên, ánh mắt chớp chớp, giống như đang nói không phải người nói muốn nghỉ ngơi sao? Hiện tại sao lại hỏi hân muốn bước đến giường để làm gì?

Khóe miệng Thương Lung Tinh giật giật, sắc mặt tối tăm, sao da mặt người này lại dày thế! Nằng đành chịu mà trừng mắt nhìn hân: “Thiếp bảo chàng ra ngoài, thiếp muốn nghỉ ngơi, phòng ngủ của chàng không ở trong này.”

“Ai nói, nằng ở đâu, ta ở đó. Nếu không chúng ta qua bên kia đi?” Đông Phương Dịch Hân nhìn Thương Lung Tinh với vẻ mặt vô tội, làm bộ đáng thương tội nghiệp, giống như bị nằng vứt bỏ vậy.

“Cái đó... Chàng cứ ra ngoài cho ta, ta không có thói quen cùng chung giường gối với người khác.” Thương Lung Tinh có hơi giận dữ trừng mắt nhìn hân, người này tựa như kẹo cao su dính thế này, sao đuổi hoài mà vẫn không chịu đi?

“Không sao, từ từ sẽ thành thói quen.” Đông Phương Dịch Hân tỏ vẻ đương nhiên, giống như nghe không hiểu hàm ý trong lời Thương Lung Tinh nói, nhất định không chịu đi.

Thương Lung Tinh không biết làm sao mà nhìn bộ mặt yêu nghiệt của hân, xem ra hân sẽ không rời đi, bản thân mệt mỏi đã muốn chết rồi, còn đi theo hân? Thần nhiên nhìn hân một cái, cời áo choàng bên ngoài ra, rồi nằm lên giường.

Đôi mắt Đông Phương Dịch Hân sáng lên, nhìn Thương Lung Tinh không còn muốn đuổi hân nữa, mà nằm thẳng lên giường ngủ, có phải chứng minh hân ở lại đây được hay không, còn chưa phục hồi tinh thần, thì nghe được giọng nói của nằng: “Thiếp không thích bị người ta đánh thức, còn có đừng nằm gần thiếp quá.”

“À, được, sẽ không gây ầm ĩ đến nằng.” Vẻ mặt Đông Phương Dịch Hân vui mừng, nhanh chóng cời áo choàng ngoài ra, bước lên giường, nhẹ nhàng nằm kế bên người Thương Lung Tinh, nghiêng người thâm tình nhìn nằng.

“Sao chàng không ngủ, còn nhìn thiếp làm gì?” Thương Lung Tinh im lặng không nói gì, nằng mệt mỏi muốn đi ngủ, còn nhìn nằng như thế làm gì? Không mệt mỏi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Ngày mai đi cùng ta có được không?

Editor: Diệp Thư Khinh – DDLQĐ

“Nằng cứ ngủ trước, ta sẽ không làm phiền đâu, ta chỉ muốn nhìn thấy nằng ngủ.” Đông Phương Dịch Hân cười với vẻ ranh mãnh, đôi mắt chứa tình cảm dịu dàng nhìn Thương Lung Tinh, nhẹ nhàng nói.

Trong nháy mắt trên trán Thương Lung Tinh xẹt qua mấy vạch đen, tên nhãi này sao có thể vô vị như thế? Ngắm nằng ngủ? Bị hân nhìn như vậy, làm sao mà nằng ngủ được? Ngắm lại rồi thôi, hân muốn xem thì cho hân xem đi, nếu cùng hân tranh luận tiếp nữa, đoán chừng trời sắp sáng luôn mất, vẫn là cứ giả mù lặn qua lặn lại cho rồi. Không để ý hân tiếp nữa, trực tiếp xoay người, đưa lưng về phía hân...

Đông Phương Dịch Hân thấy nằng xoay người đưa lưng về phía hân, cũng không lên tiếng nữa, chỉ thần nhiên tiếp tục nhìn. Mãi cho đến khi nghe được

tiếng hít thở đều đều của nàng, mới nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, trong lòng ngọt ngào ngủ say theo nàng..

Vừa mới rạng sáng ngày thứ hai, đột nhiên Thương Lung Tinh không biết nói gì, lại bất đắc dĩ phát hiện vậy mà nàng lại bỏ lỡ thời gian luyện tập buổi sáng. Mắt mở ra nhìn ánh mặt trời tươi đẹp ngoài cửa sổ, bầu trời xanh thẳm, trong lòng thật sự vui sướng....

Quay đầu, hơi sững sờ, mới phát hiện Đông Phương Dịch Hàn đang ngủ say bên cạnh mình, bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ trêu chọc hắn. Nàng cầm đuôi tóc của mình, nhẹ nhàng đụng vào mũi hắn, chỉ thấy hắn hơi nhíu mày, lại khôi phục bộ dáng ban đầu. Lại dùng đuôi tóc gãi ngứa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười hứng thú.

“A...” Giữa ngay lúc đang chơi đùa vui vẻ, lại không nghĩ rằng bị Đông Phương Dịch Hàn xoay người một cái, đè nàng ở dưới cơ thể hắn, nàng hoảng sợ, kêu lên một tiếng.

“Lung nhi, đùa vui không?” Đông Phương Dịch Hàn trừng mắt nhìn, trên khuôn mặt nở nụ cười yêu nghiệt, khiến Thương Lung Tinh sững sờ, chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn.

“Không tồi.” Thương Lung Tinh hoàn hồn, không nóng không vội trả lời hắn một câu. Ánh mắt lóe ra, không nhìn Đông Phương Dịch Hàn nữa, trong lòng có hơi tức giận, không nghĩ tới chỉ vì nụ cười của hắn thôi mà nàng đã biến thành kẻ háo sắc rồi.

“Nói như vậy, nương tử có ý không hài lòng hả?” Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, có phần ảo não, hắn phải làm thế nào mới khiến cho Thương Lung Tinh hài lòng đây?

Trong nháy mắt trên mặt Thương Lung Tinh xuất hiện mấy vạch đen, xem bộ dáng thần nhải này vương mặc, chẳng lẽ tưởng thật hả? Vậy mà lại để ý lời nàng nói? Nàng chỉ là tùy tiện đáp lời thôi mà.

“Hài lòng, ai nói không hài lòng đâu.” Thương Lung Tinh đành chịu, ánh mắt chớp chớp, cười khểnh nhìn Đông Phương Dịch Hàn. Hai tay tự nhiên vòng qua cổ của hắn, hơi thở nóng ấm thổi vào bên tai hắn, mập mờ nói không nên lời...

“Thật sự sao, Lung nhi.” Trong mắt Đông Phương Dịch Hàn hiện lên tia vui mừng, tâm tình vui sướng, thâm tình nhìn Thương Lung Tinh, nói bằng chất giọng dịu dàng.

“Được rồi, thức dậy thôi nào.” Thương Lung Tinh nhẹ nhàng đẩy Đông Phương Dịch Hàn ra, thản nhiên nói.

“Ừm...” Đông Phương Dịch Hàn không chút nghĩ ngợi mà hôn Thương Lung Tinh, gât gao ôm nàng, trong nháy mắt trong phòng càng trở nên thêm ấm muội, phút chốc nhiệt độ tăng cao.

Rất lâu qua đi, hai người đều thở hào hển, Đông Phương Dịch Hàn nhìn về mặt trắng hồng hào của Thương Lung Tinh, không dời mắt, cứ ngơ ngác nhìn như vậy. Trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

“Lung nhi, nàng có biết một tổ chức có tên là Đế Quốc Kỳ Minh không?” Hình như Đông Phương Dịch Hàn nhớ tới cái gì đó, ánh mắt nhìn Thương Lung Tinh không rời, chỉ sợ bỏ qua bất kỳ tin tức gì.

“Sao đột nhiên hỏi vấn đề này?” Thương Lung Tinh nhíu mày, không trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, mà hỏi lại hắn.

“Gần đây ở Thiên Long quốc nổi lên tổ chức Đế Quốc Kỳ Minh này, dường như tốc độ phát triển thật sự nhanh, mà còn có ý cạnh tranh làm ăn với Kỳ Môn nữa, ta đối với tổ chức này cũng chỉ mới nghe tới lần đầu, nghe nói chiêu thức của bọn hắn rất kỳ lạ.” Đông Phương Dịch Hàn có vẻ nghĩ ngợi nhìn Thương Lung Tinh nói. Trong lòng luôn luôn có loại cảm giác, tổ chức này hẳn là có quan hệ với nàng.

“À... phải không?” Thương Lung Tinh thản nhiên hỏi lại, mặt không chút thay đổi, có vẻ không hề kinh ngạc trước lời nói của Đông Phương Dịch Hàn, hình như đã sớm có dự đoán.

“Ừm, Lung nhi, biết sao?” Trong con mắt Đông Phương Dịch Hàn hiện lên sự chờ mong, dường như rất muốn biết đến tột cùng tổ chức này có phải do Thương Lung Tinh lập ra hay không?

“Vì sao cho rằng thiếp sẽ biết?” Trong lòng Thương Lung Tinh chợt hiện lên sự kinh ngạc, xem ra suy nghĩ của Đông Phương Dịch Hàn này rất nhanh nhạy, thoáng cái lại có thể đoán được là liên quan đến nàng.

“Nghe nói chiêu thức của bọn hắn đặc biệt, suy nghĩ đầu tiên của ta là có liên quan đến nàng, bởi vì chiêu thức của nàng cũng rất đặc biệt.” Đông Phương Dịch Hàn cũng không chút nào giấu giếm nhìn Thương Lung Tinh nói.

“Ha ha, phải không? Chiêu thức đặc biệt thế nào?” Thương Lung Tinh nhìn Đông Phương Dịch Hàn, nàng thản nhiên hỏi, về mặt có một chút tươi cười nhàn nhạt.

“Không biết, dù sao chính là cảm giác đặc biệt, không phải người bình thường có thể làm được.” Đông Phương Dịch Hàn nghĩ nghĩ, có hơi mất tự nhiên nói. Trong lòng cũng buồn bực, nói không ra được loại cảm giác vào lúc này.

“Vậy chàng tính giải quyết tổ chức này ra sao?” Thương Lung Tinh cố ý hỏi, tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc của mình, tựa như đang tự hỏi mình vậy.

“Hương Tam đã đưa bái thiếp (thư mời) cho bọn hắn, mời bọn họ ngày mai ra bên ngoài trình diễn võ nghệ. Lung Tinh, ngày mai đi cùng ta được

không?” Đông Phương Dịch Hàn có hơi chờ mong nhìn Thương Lung Tinh, hy vọng nàng sẽ đáp ứng đi xem với hắn. Tuy trong lòng hắn cảm thấy chuyện này có quan hệ với Thương Lung Tinh, nhưng nàng lại không có phản ứng gì, chẳng lẽ không phải?

“Chàng không sợ thiếp đi sẽ biết quá nhiều tin tức của bọn chàng sao?” Đôi mắt Thương Lung Tinh chớp chớp, cổ tình nhắc nhở nói, cười như không cười nhìn hắn.

“Có cái gì phải sợ, nàng là nương tử của ta, nếu biết được thì có sao nào.” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn như không thêm đề ý, ngược lại trong lòng rất chờ mong Thương Lung Tinh có thể cùng nhau tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Có chuyện gì sao ?

Editor: Diệp Thư Khinh – ĐDLQĐ

“Chàng không sợ chí hướng của thiếp khác chàng sao?” Thương Lung Tinh có hơi kinh ngạc khi Đông Phương Dịch Hàn tin tưởng nàng như vậy, không rõ trong lòng là vui hay buồn, mở miệng cũng không lưu tình mà trêu ghẹo.

“Không sợ, cho dù ta và Lung nhi có bất đồng về chí hướng, thì ta cũng sẽ cố gắng để được bước chung đường với nàng.” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn thể hiện rõ sự kiên định, trước kia lúc chưa gặp được Thương Lung Tinh, hắn không biết cái gì gọi là yêu? Nhưng nay đã trải qua nhiều chuyện như vậy, làm cho hắn hiểu rõ, tất cả mọi thứ của nàng cũng là tất cả của hắn, con đường của nàng cũng là con đường của hắn, nhất định hắn sẽ không đi trên con đường này một mình.

Trong con ngươi của Thương Lung Tinh hiện lên ý cười, nhìn Đông Phương Dịch Hàn như vậy lại có chút cảm động. Nàng biết rằng từ chuyện của kiếp trước mà kiếp này nàng không dám dễ dàng tin tưởng người khác, mà lần này lựa chọn tin tưởng hắn, có lẽ là lựa chọn chính xác nhất rồi.

“À, nói nghe tốt vậy, chỉ sợ chàng làm không được.” Thương Lung Tinh thu lại ý cười, cổ tình giữ về mặt không chút thay đổi nhìn hắn nói. Trong nháy mắt về mặt cũng trở nên có vẻ nghiêm túc.

“Sẽ không, ta nói được thì làm được, chỉ cần Lung nhi không cần né tránh ta trước.” Trên mặt Đông Phương Dịch Hàn tỏ rõ sự kiên quyết, tựa như lại nghĩ đến cái gì đó, nhìn Thương Lung Tinh càng thêm chuyên chú, lại thăm tình ngang ngược nói: “Cho dù nàng có muốn chạy trốn, ta cũng tuyệt đối không cho nàng trốn, đời này nàng chỉ có thể thuộc về ta.”

Thương Lung Tinh nghe vậy, đỉnh đầu giống như có một đàn quạ bay qua, thằng nhãi này như thế chẳng phải là quá bá đạo đó sao? Mà cho dù nàng muốn chạy trốn, hắn thật sự có thể tìm được? Có điều nghe hắn nói như vậy, trong lòng lại có một loại cảm giác vui sướng không rõ.

“Vương gia, Mộc vương của Địa Long quốc tới quý phủ, mời người ra ngoài gặp mặt.” Về mặt Tiểu Triệu như trái mướp đắng đứng gõ cửa, sợ đợi lát nữa sẽ bị Đông Phương Dịch Hàn ném ra bên ngoài, nên vài người bọn hắn cũng không dám tới quấy rầy Gia, kết quả chơi đánh cược, hắn lại thua rồi, chỉ có thể bất chấp khó khăn mà tới đây thôi.

Quả nhiên, trong phòng yên tĩnh lạ thường, ngay lúc Tiểu Triệu cho rằng Gia không để ý đến hắn thì lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng thấu xương của người kia nói: “Người nhân rồi không có việc gì làm sao? Tích cực bảo đảm như vậy?”

“Ách, Gia, cái đó cũng không phải thuộc hạ muốn, là Mộc vương kia nói có việc gấp tìm người, nhất định phải gặp người, nên thuộc hạ mới đến đây.” Tiểu Triệu bày ra vẻ mặt ủy khuất, có trời mới biết hắn có bao nhiêu cảm giác muốn chạy trốn, khí thế của Gia thật sự rất đáng sợ. Đoán chừng hiện tại chỉ có Vương phi mới có thể khiến ngài ấy thu bớt khí lạnh lại...

“Nói với hắn, một lát nữa ta đến.” Đông Phương Dịch Hàn cực kỳ bất mãn nói, không dễ dàng gì hắn và Thương Lung Tinh mới có không khí ấm áp như vậy, không nghĩ tới lại bị quấy rầy. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả hòn đảo đều rất muốn phát tác trên người Nam Cung Mộc kia.

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi.” Tiểu Triệu vội vàng rời đi, trong lòng cảm thấy may mắn, hôm nay tâm tình Gia không tệ lắm, hắn là sẽ không chinh hắn, bằng không thì hắn chỉ có thể ngâm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không thể nói được rồi.

“Lung nhi, đi cùng với ta được không?” Khi Đông Phương Dịch Hàn đối mặt với Thương Lung Tinh, sớm đã thu hồi khí lạnh mới vừa rồi, về mặt nhu tình lấy lòng mà nhìn nàng, chờ mong câu trả lời của nàng.

“Không đâu, chàng đi gặp khách của chàng, thiếp đi theo để làm gì!” Thương Lung Tinh một chút hứng thú cũng không có, ngáp dài, giống như muốn đi ngủ nữa vậy.

“Vậy được rồi, vậy nàng nghỉ ngơi một lát đi, để ta ra xem sao!” Đông Phương Dịch Hàn nhìn thấy sắc mặt tựa hồ có hơi mệt mỏi của Thương Lung Tinh, thì dịu dàng quan tâm nói.

“Ừm, chàng đi đi!” Đường như Thương Lung Tinh cũng đồng ý với cách nói của Đông Phương Dịch Hàn, gật đầu đáp lời, xoay người đi về phía nhuyển tháp (giường êm).

Đông Phương Dịch Hàn nhìn thấy Thương Lung Tinh nằm ở trên nhuyển tháp, tâm tình cực kỳ vui sướng, lộ ra nụ cười mê hoặc chứng sinh, đi cẩn thận từng bước, đi thẳng cho đến bên ngoài cửa, mới khôi phục khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng mà bước tiếp về phía đại sảnh.

“Hàn, rốt cuộc huynh cũng chịu xuất hiện rồi, làm ta sốt ruột gần chết.” Nam Cung Mộc vừa thấy Đông Phương Dịch Hàn đi tới từ nơi không xa, không để ý tới cấp bậc lễ nghĩa mà lớn tiếng ồn ào, tuyệt không giống bộ dáng nên có của một Vương gia.

“Có chuyện gì sao? Sao lại nôn nóng như vậy?” Trong con ngươi của Đông Phương Dịch Hàn hiện lên ý cười, lạnh nhạt hỏi.

Mặc dù hắn và Nam Cung Mộc không phải người cùng một nước, nhưng dưới tình huống hai người không biết thân phận của nhau, đánh xong thì trở thành bạn, từ đó về sau trở thành bạn tốt của nhau. Tuy gặp mặt ít, nhưng vẫn giữ liên lạc. Người bình thường cũng không biết chuyện này, lần này hắn xuất hiện ở nơi này với thân phận là hoàng tử tới để tham gia cuộc thi đấu về quan hệ hữu nghị giữa các nước.

“Hàn, Cổ độc của huynh có phát tác hay không?” Nam Cung Mộc liếc mắt nhìn bốn phía một cái, mới nhẹ nhàng lôi kéo tay Đông Phương Dịch Hàn, về mặt lo lắng hỏi han. Có trời mới biết trong lòng hắn có bao nhiêu nóng vội, chỉ sợ huynh ấy xảy ra chuyện gì.

“Không có, làm sao vậy?” Trong con ngươi của Đông Phương Dịch Hàn hiện lên tia lạnh lẽo và ý giết chóc, thân nhiên trả lời Nam Cung Mộc, hắn biết vị bằng hữu này là thật lòng quan tâm tới an nguy của hắn. Bằng không thì cũng không chạy tới chỗ này trước để hỏi việc này.

“Thật sự không?” Nam Cung Mộc có hơi nghi hoặc nhìn Đông Phương Dịch Hàn, hiển nhiên có phần không tin, nhưng hiện tại khi nhìn đến Đông Phương Dịch Hàn vẫn mạnh khỏe, cũng không giống như có việc gì, càng tin tưởng huynh ấy không lừa gạt hắn, nhưng tin tức mà hắn nhận được lại là có chuyện xảy ra? Chẳng lẽ tin tức sai sao?

“Ừm, làm sao vậy?” Đông Phương Dịch Hàn lạnh nhạt đáp lời, nhìn về mặt của Nam Cung Mộc, dường như biết cái gì, nếu không thì cũng không gấp gáp chạy tới tìm hắn.

Thực ra cổ độc của hắn đã sớm phát tác, nếu không có Thương Lung Tinh ra tay cứu hắn, đợi đến lúc Nam Cung Mộc đến đây, đoán chừng là tới giúp hắn nhặt xác rồi. Chẳng qua, hắn cũng rất muốn biết tới cùng là đã xảy ra chuyện gì, mới khiến cho Cổ độc của hắn đột nhiên lên cơn nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Người đang quan tâm ta?

Editor: Linhly

"Hàn, muội muội ngọc kia của ta lại bị người lừa, không biết nghe được tin tức từ đâu đến, nói cái gì chỉ cần nàng thức dục cổ độc trong cơ thể, người sẽ chủ động đi tìm nàng kết hợp, là có thể hoàn thành tâm nguyện của nàng ấy, kết quả là nàng thừa dịp lúc ta không chú ý, thật sự đi thức dục cổ độc kia trưởng thành, ta thật muốn bóp chết nàng. may mà người không có việc gì." Về mặt Nam Cung Mộc ấy này nhìn Đông Phương Dịch Hàn, hắn biết rõ nếu Đông Phương Dịch Hàn không nể mặt hắn, Nam Cung Nguyệt kia đã sớm bị Đông Phương Dịch Hàn tra tấn đến sống không bằng chết.

"Phải không? Có người xúi giục nàng thức dục cổ độc trưởng thành?" Con ngươi Đông Phương Dịch Hàn nháy mắt trở nên lạnh băng, cả người tàn mát ra hơi thở tử vong, làm người ta rùng mình.....

"Ừ, nghe nàng nói là cái người che mặt, hình như rất hiểu rõ tình huống của người, cho nên mới đi xúi giục muội muội ta làm chuyện này, người phải hảo hảo tra một chút." Trên mặt Nam Cung Mộc hiện lên vẻ lo lắng, có chút gấp rút nói.

"Ừ, ta biết rồi, chuyện này ta sẽ cho người đi tra rõ." Trong ánh mắt Đông Phương Dịch Hàn thoáng qua một luồng thị sát cùng sắc bén, lạnh nhạt đáp lời.

"Tốt lắm, ta đi về trước đây, còn phải coi chừng nha đầu kia nữa, tránh cho nàng lại gây ra họa." Nam Cung Mộc bắt đầu đi nói, nếu Nam Cung Nguyệt không phải là muội muội của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không thêm đề ý tới nàng.

"Ừ, chính người cẩn thận đi." Trên khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt của Đông Phương Dịch lộ ra một chút xúc động, nhàn nhạt dặn dò.

"Thế nào?" Thời điểm Thương Lung đến đại sảnh, vừa vận nhìn thấy hắn dường như đang trầm tư cái gì đó, liền có chút tò mò mà hỏi.

"Lung nhi, người đã đến rồi?" Đông Phương Dịch Hàn thấy người tới là Thương Lung Tinh, ánh mắt sáng lên, lập tức lách mình đến cạnh nàng, kéo nàng vào lòng, ngửi hương thơm nhàn nhạt trên người nàng.

"Ừ, người ở đây ngăn người cái gì?" nàng nhẹ nhàng dựa vào trong ngực hắn, thân nhiên hỏi.

"Ta đang suy nghĩ, người nào mà vội vã muốn mạng của ta, lại đi xúi giục nữ nhân ngu si kia thúc giục cô độc trưởng thành." Trong con ngươi của Đông Phương Dịch Hàn thoáng qua một luồng lạnh giá, nhàn nhạt giải thích cho nàng.

"Phải không? Người họ Hắc là hiểu người rất rõ? Người có đặc tội với người nào hay không?" Thương Lung Tinh cup mắt, như có điều suy nghĩ nhìn bên ngoài bầu trời xanh thẳm nói.

"Tạm thời nghĩ không ra, đoán chừng là người của nước khác." Đông Phương Dịch Hàn suy nghĩ một chút, có phần không xác định nói. Kỳ thật thì hắn cũng rất tò mò, người bình thường đều không thể nào biết được một thân phận khác của hắn, mà thân phận Tiêu Dao vương này cũng không đặc tội người nào, đến tột cùng là ai muốn tánh mạng của hắn đây?

"Ừ, phải hảo hảo điều tra thêm, tránh cho việc chết như thế nào cũng không biết" Thương Lung Tinh nhìn như phong khinh vân đạm nói, xong trên thực tế lại là hàn khí mười phần lạnh lẽo.

"Lung nhi, người đây là đang quan tâm ta?" Đông Phương Dịch Hàn trong con

ngươi thoáng qua một tia mừng rỡ, này nàng rốt cuộc cũng hồi đáp tình cảm của hắn rồi, thật tốt quá! Thương Lung Tinh trong nháy mắt đầu đầy hắc tuyến, này rất bình thường a? Hắn là phu quân của nàng, nàng nếu đã lựa chọn hắn, lo lắng cho hắn thì có gì kỳ quái đâu? Phản ứng của hắn cũng quá....đi?

"Đúng vậy a, có cái gì sai sao?" Thương Lung Tinh khẽ liếc mắt một cái, có chút buồn cười nhìn hắn.

"Không có, rất đúng" Đông Phương Dịch Hàn mặt lộ vẻ tà mị mê người, thâm tình ngắm nhìn nàng.

"Ách, ngươi còn có bộ dạng ngu ngốc này." Thương Lung Tinh nhẹ nhàng vỗ một cái vào trán của hắn, hơi có ý cười nhìn hắn.

"Ha ha..." Đông Phương Dịch Hàn lại càng thêm giống bộ dáng ngu ngốc, ngây ngô cười càng lợi hại hơn, tựa như nằm mơ nhưng không phải là cảm giác đang mơ, trong lòng là ngây ngất.....

Cứ như vậy, hai người lặng lẽ ôm nhau, trầm mặc, hết thảy đều yên tĩnh.....

Sáng sớm ngày hôm sau, khí trời sáng sủa, bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bềnh, ánh nắng tươi sáng, nhất định là một thời tiết tốt.

"Lung nhi, xong chưa? Chúng ta đi chứ?" Đông Phương Dịch Hàn từ bên ngoài

tiến vào, thấy Thương Lung Tinh đang đứng nhìn cảnh sắc bên ngoài, đi tới trước mặt nàng nhẹ giọng hỏi.

"Được..." Thương Lung Tinh nhàn nhạt đáp lời, cước bộ dời ra phía

ngoài.

Trên xe ngựa, nàng tựa vào người hắn nhắm mắt dưỡng thần, trầm lặng, mà Đông Phương Dịch Hàn cũng là cười nhẹ, nhẹ nhàng ôm nàng, để cho hắn thoải mái dựa vào nghỉ ngơi.

Đại khái qua nửa canh giờ, bọn họ liền đến chỗ đã hẹn trước của Kỳ môn và Kỳ minh đế quốc, xuống xe ngựa thì thấy người của Kỳ môn đã ở nơi đó, đang đợi người của Kỳ minh đến.

"Gia. Vương phi, các người đã tới" Hưởng Tam nhìn Thương Lung Tinh đến có

chút kinh ngạc, chỉ là cũng là trong nháy mắt rồi biến mất, trong lòng hiểu thêm địa vị của vị Vương phi này ở trong lòng của gia là vô cùng quan trọng.

"Ừ, bọn họ còn chưa tới sao?" Đông Phương Dịch Hàn nhìn bốn phía một vòng, nhàn nhạt hỏi.

"Đúng vậy a, còn kém một khắc đồng hồ, hắn là sắp rồi." Hưởng Tam gật gật

đầu, giải thích. Là bọn hắn quá hưng phấn, đến trước, không trách được người ta.

"Ừ, Lung nhi, chúng ta qua bên kia chứ?" Đông Phương Dịch Hàn gật đầu một cái, lập tức ôm nàng chỉ vào một chỗ râm mát dưới tàng cây cách đó không xa, dịu dàng mà hỏi.

"Được, đi qua đi" Thương Lung Tinh nhàn nhạt đáp một tiếng, theo hắn đi tới chỗ thoáng mát dưới gốc cây, chờ người của Kỳ minh đến.

Hưởng Tam nhìn hai người cách đó không xa, dụi dụi mắt, có chút không thể tin, này...gia ở trước mặt Vương phi biến hóa cũng quá lớn đi? Nhưng lại giống như con cừu nhỏ, thật là khó gặp a.

"Thật xin lỗi, chúng ta tới muộn." Thời điểm Mục Tinh dẫn hai tiểu đội đến, cũng rất mau liếc tới chỗ hai người cách đó không xa, có chút kinh ngạc, nhưng lại không nói gì, chỉ là nhàn nhạt mà tỏ vẻ áy náy một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Bàn luận

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Không có việc gì, là chúng ta đến sớm, người chính là người sáng lập ra Kỳ Minh sao?" Hường Tam có chút kinh ngạc nhìn Mục Tinh, không ngờ người này còn trẻ như vậy mà lại huấn luyện tập thể xuất sắc như thế.

"A, không phải, ta chỉ là người phụ trách, người sáng lập là một người hoàn toàn khác." Ánh mắt Mục Tinh liếc về phía Thương Lung Tinh một cái, cười khê trả lời Hường Tam.

"Một người hoàn toàn khác? Có thể giới thiệu một chút không?" Hường Tam có chút chờ mong nhìn Mục Tinh, hi vọng hắn có thể hỗ trợ dẫn mình đi gặp vị kỳ nhân ấy, xem thử có thể thuận tiện học một nửa chiêu thức kỳ lạ kia hay không..

"Thời gian chưa tới, nếu tới, tự nhiên các người sẽ gặp được." Mục Tinh thoải lý hữu thoải nói, mắt nhìn bốn phía đánh giá một chút, vẫy tay cho những người phía sau về chỗ chờ đợi. (Thoải lý hữu thoải: câu nói có hàm ý khác.)

"Vậy à, thôi được rồi. Hiện tại chúng ta bắt đầu bàn luận." Hường Tam nhìn toàn bộ đội ngũ của bọn họ trong nháy mắt đã đứng đúng chỗ, hơn nữa còn nhanh chóng gọn gàng, động tác nhanh nhẹn, ý thức tập thể rất mạnh, trong lòng càng bội phục người sáng lập của bọn họ, hận không thể nhìn thấy hắn ngay lập tức.

"Được, bắt đầu đi, các người muốn đánh thế nào?" Mục Tinh nhìn Hường Tam, hỏi, trong lòng lại tò mò sao tiểu thư lại ở Kỳ môn này, còn ở cùng người kia, chẳng lẽ là môn chủ Kỳ Môn? Vậy có phải hắn sẽ có cơ hội luận bàn với môn chủ kia không?

"Trước tiên cứ đấu tay đôi đã. Bắt đầu từ ta và người, được chứ?" Hường Tam chợt nghĩ ra ý tưởng này, có chút chờ mong nhìn Mục Tinh. Trong lòng nghĩ hắn là người phụ trách Kỳ Minh, hẳn là võ công cũng có thể được người sáng lập chân truyền nhỉ? Như vậy chẳng phải là cũng giống như hắn đang đánh với người sáng lập sao? Tuy là có chút chênh lệch, nhưng miễn cưỡng cũng vẫn có thể.

"Được, bắt đầu đi."

Nháy mắt, Hường Tam vụt tới tấn công Mục Tinh, chỉ thấy Mục Tinh dễ dàng tránh được, quay lại tung một chưởng nhắm thẳng vào đầu gối Hường Tam, Hường Tam chạy nhanh né tránh, suýt chút nữa là bị đánh trúng, trong lòng có chút buồn bực, vì sao hắn không tấn công vào nơi khác mà lại có tình nhắm vào đầu gối mình?

Cứ thế, hai người đánh qua đánh lại mãi mà vẫn không thể phân thắng bại, lại đánh tiếp...

"Lung Nhi, nàng thấy trong hai người bọn họ ai tốt hơn?" Đông Phương Dịch Hàn ở chỗ cách đó không xa xem bọn họ luận bàn, hứng thú hỏi Thương Lung Tinh.

"Huynh thấy thế nào?" Thương Lung Tinh nhìn thoáng qua rồi lập tức quay sang chỗ khác, lạnh nhạt hỏi ngược lại.

"Theo kinh nghiệm mà nói, có thể Hường Tam sẽ hơn một chút, nhưng hắn quá nóng vội, chiêu thức hỗn loạn. Mà Mục Tinh kia là tiến lên từng bước chắc chắn, nếu còn kéo dài, có khả năng hắn sẽ thắng." Đông Phương Dịch Hàn xem tình huống luận võ của bọn họ, phân tích tỉ mỉ.

Quả nhiên, Hường Tam và Mục Tinh cách đó không xa bị Đông Phương Dịch Hàn nói đúng rồi, Mục Tinh càng chiến càng hăng, còn Hường Tam thì mệt mỏi muốn chết, thể lực cạn kiệt, đột nhiên bị Mục Tinh chế trụ động mạch cổ, không dám lộn xộn. Mục Tinh toàn thắng..

"Đa tạ..." Mục Tinh lùi lại, khách khí nói.

"Tâm phục khẩu phục, tại hạ thẹn không dám nhận." Hường Tam cũng khách khí nói, trong lòng thầm than quả nhiên là người phụ trách mạnh mẽ, mặc dù những chiêu thức đó nhìn qua thì đơn giản, nhưng nếu bọn họ là địch nhân thì lại có thể chiêu nào chiêu này trí mạng..

"Tiếp theo tới chiến đấu tập thể chứ?" Mục Tinh nhìn Hường Tam, cười khê đề nghị.

"Chiến đấu tập thể? Chiến pháp (sách lược và phương pháp tác chiến) thế nào?" Hường Tam có chút mờ mịt nhìn Mục Tinh, không rõ lời hắn nói là có ý gì?

"A, bên người chọn ra vài người, phía ta cũng chọn ra vài người, tự tạo thành tiểu đội để luận bàn." Mục Tinh chậm rãi giải thích, trong lòng có chút buồn bực, bọn họ không hiểu? Nói như vậy, hẳn là bọn họ còn không biết thân phận thật sự của tiểu thư đúng không?

"A, được, chuyện này đơn giản." Hường Tam lên mặt tự mãn, vậy thì rất đơn giản, bên bọn họ nhiều tinh anh như vậy, tùy tiện tìm vài người nhất định cũng có thể thắng bên kia.

"Ừ, hiện tại bắt đầu, năm tiểu đội, bước ra." Mục Tinh hô vang một tiếng, chỉ thấy từ giữa tập thể có năm người lập tức đứng ra khỏi hàng, bước lên trước một bước, bước chân chỉnh tề, vang dội hữu lực.

Chỉ thấy độ phối hợp của mấy người bọn họ cực kỳ tốt, có người công kích phía trên, có người công kích phía dưới, hơn nữa toàn nhằm vào bộ phận quan trọng, nếu là địch nhân, có thể nói là chiêu nào chiêu nấy trí mạng, hơn nữa bọn họ còn có thể nhanh chóng điều chỉnh vị trí của mỗi người

Tuy người của Kỳ môn có võ công không kém nhưng lại chỉ tự lo cho mình, không có sự đoàn kết phối hợp của tập thể. Nhưng mà một người đối phó năm người đương nhiên sẽ không có kết quả tốt! Rất nhanh, người bên Kỳ môn bị người của Kỳ Minh ào ào đánh bại.

Bên dưới vang lên một loạt tiếng "Ồ" ngạc nhiên, người của Kỳ môn hai mặt nhìn nhau, có chút không thể tin, đặc biệt là Hướng Tam, hấn khó tin dụi dụi mắt mình, nhìn mấy người trên sân. Mấy người kia là do hấn cố ý chọn ra những kẻ giỏi nhất, không ngờ vẫn thảm bại như thế!

"Các ngươi dùng chiến thuật gì vậy?" Hướng Tam tò mò xen lẫn chờ mong mà nhìn Mục Tinh, trong lòng cực kỳ muốn biết. Những chiêu thức đó chẳng những kỳ lạ, hơn nữa độ phối hợp vô cùng tốt, người bình thường mà bị vài người bọn họ đồng thời công kích, tuyệt đối rất khó chạy trốn.

"A, đây là tập thể, về phần chiến thuật gì, ta cũng không nói với các ngươi thế nago, chỉ có chủ tử của chúng ta mới biết được." Mục Tinh tự hào nói, trong lòng cực kỳ cực kỳ sung sướng. Người trong thiên hạ không dám xem nhẹ Kỳ môn, bây giờ bọn họ thua dưới tay bọn hấn, đủ thấy tập thể của hấn mạnh cỡ nào, tiểu thư thật cao minh...

"Chủ tử của các ngươi là ai, có thể dẫn chúng ta đi gặp mặt người đó không?" Hướng Tam nghĩ nghĩ, nếu là chủ tử, thế thì gia của bọn họ đi gặp cũng coi như là ngang hàng nhỉ? Như vậy lúc gặp mặt chắc cũng không bị tính là coi thường đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ngài thật sự là chủ nhân của Kỳ Minh sao?

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"A, ta đây cũng không dám tự ý quyết định, phải xin ý kiến mới được" Mục Tinh khách khí nói, nghĩ rằng tuy tiểu thư ở chỗ này nhưng cũng phải chờ nàng đồng ý mới được.

"Được, vậy đến lúc đó lại liên lạc." Hướng Tam hưng phấn gật đầu.

"Lung Nhi, nàng cảm thấy bọn họ thế nào?" Đông Phương Dịch Hàn nhìn về phía người cách đó không xa, có chút hứng thú hỏi Thương Lung Tinh.

"Bọn họ? Ý huynh là người của huynh hay là chỉ người của Kỳ Minh?" Thương Lung Tinh nhún mày, chế nhạo nói.

"Cả hai, có thể chứ? Nàng nói thử xem." Đông Phương Dịch Hàn nhìn Thương Lung Tinh, luôn cảm thấy nàng không đơn giản, nhìn nàng bằng ánh mắt chờ mong.

"Người của huynh võ công thì được, nhưng lại thiếu tính đoàn kết, rời rạc giống như hạt cát, nếu gặp phải đối thủ giống như Kỳ Minh, vậy bên huynh chỉ có thể thảm bại, vừa rồi huynh không thấy sao?" Về mặt Thương Lung Tinh không chút biểu cảm, về mặt thiếu hứng thú nhìn bọn họ nói một chút.

"Thiếu tính đoàn kết?" Đông Phương Dịch Hàn có chút nghi hoặc nhìn Thương Lung Tinh, giống như có chút suy nghĩ sâu xa, cũng là lo lắng lời nàng nói.

"Đi, tới đó mà xem" Thương Lung Tinh nhìn người cách đó không xa, cảm giác hình như Mục Tinh đang đợi nàng, đề nghị qua đó. Hôm nay nàng cũng không có ý tiếp tục giấu bọn họ chuyện Kỳ Minh nữa. Sớm muộn gì cũng biết, cần gì phải che giấu?

"Được, đi thôi." Mặc dù Đông Phương Dịch Hàn có chút kinh ngạc về quyết định của Thương Lung Tinh nhưng không phản đối, ôm lấy nàng cùng đi sang chỗ kia.

Mục Tinh vốn tò mò việc Thương Lung Tinh ở chỗ này, nhưng lại nhìn thấy nàng để môn chủ Kỳ môn ôm, ngu người luôn rồi. Chẳng phải tiểu thư là Tiêu Dao vương phi sao? Tại sao lại thân mật với người kia như thế? Chẳng lẽ thân phận thật của Kỳ môn này là Tiêu Dao vương? Vậy cũng không có khả năng nhiều lắm, hai người khác nhau lớn như thế....

"Mục Tinh, ngươi ngăn người cái gì?" Thương Lung Tinh đi đến trước mặt hấn, hươ hươ tay, có chút buồn cười.

"Ồ, tiểu thư, ngài, ngài làm chi vậy?" Mục Tinh phát hoảng, nhanh chóng lui về sau mấy bước, có chút xấu hổ. Vậy mà hấn lại ngăn người ra như vậy, nếu lúc này có kẻ địch, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

"Hỏi người mới đúng. Ban ngày ban mặt, người làm trò gì mà dân thôi ra vậy? Có chuyện gì không?" Thương Lung Tinh lạnh nhạt hỏi, trong mắt thoáng

qua ý cười và vẻ đùa giỡn.

"A, không có, chỉ là tò mò sao tiểu thư lại ở chỗ này." Mục Tinh có chút ngượng ngùng gãi gãi ót, nhìn Thương Lung Tinh nói.

"Cái kia, cho hỏi, mọi người biết nhau sao?" Hường Tam nhìn Thương Lung Tinh và Mục Tinh, tò mò hỏi, trong lòng thì buồn bực, vương phi quen người có bản lĩnh như thế từ khi nào vậy

Lời này vừa nói ra, đám người Kỳ môn tò mò nhìn chằm chằm Thương Lung Tinh, ngay cả Đông Phương Dịch Hàn cũng mỉm cười, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, giống như cũng đang chờ câu trả lời của nàng.

"Đương nhiên là biết, tiểu thư chính là chủ nhân của chúng ta." Hình như Mục Tinh nhìn ra được Thương Lung Tinh cũng không muốn che giấu thân phận nữa, đột nhiên nói ra thân phận của Thương Lung Tinh, cũng vậy tay gọi những huynh đệ khác lại đây.

"Cái gì? Người không đùa đấy chứ?" Hường Tam không thể tin nhìn Thương Lung Tinh nói. Đây, một nữ tử như vương phi, sao có thể tạo ra tổ chức kỳ lạ như vậy?

"Nhìn ta rất giống đùa sao?" Mục Tinh nhìn Hường Tam bằng ánh mắt khinh bỉ, có chút khó chịu nói. Trước giờ hắn nói chuyện không ai dám nghi ngờ, người này có ý gì?

"A, không giống." Hường Tam không tốt vậy tay, nhưng vẫn cảm thấy có chút không tin được. Ánh mắt chuyển hướng về phía Đông Phương Dịch Hàn, muốn xem xem hắn có phản ứng gì, nào biết hắn cũng mặt không biểu cảm.

"Tiểu thư, làm sao ngài ở trong này, đến xem chúng ta luận bàn sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư, chúng ta có tiến bộ không?"

"Đúng vậy, tiểu thư, chúng ta chờ ngài hướng dẫn từ rất lâu rồi mà không thấy ngài đâu!"

"Tiểu thư, mau mau nói cho chúng ta biết, chúng ta thế nào rồi?"

Trong khoảng thời gian ngắn, bỗng chốc đám người Kỳ Minh vây quanh Thương Lung Tinh, ào ào bàn luận, cũng nói ra điều bản thân thấy không ổn, muốn được Thương Lung Tinh chỉ bảo.

Hường Tam xem tình huống trước mắt, hóa đá ngay tắp lự, vương phi thật sự là chủ nhân của bọn họ? Chuyện này quả thực rất khó tin! Sao những người này trước mặt nàng lại đều là vẻ trông chờ mòn mỏi thế hả!

"Tốt lắm. Im lặng một chút, lần này biểu hiện của các ngươi thật không tệ, nhưng phối hợp trót lọt, nhưng từng người phải cần tăng cường rèn luyện, bằng không nếu tụt lại, các ngươi sẽ chịu thiệt, hiểu chưa?" Thương Lung Tinh lạnh nhạt nhìn bọn họ, lại rất nghiêm túc chỉ ra chỗ sai. Khí thế bức người mơ hồ tỏa mát từ trên xuống dưới, tư thái mạnh mẽ tuyệt vời, làm người ta không dám xem nhẹ.

"Dạ, xin nghe tiểu thư dạy bảo!" Người nào người nấy thần thái sáng láng nhìn Thương Lung Tinh nói, vẻ mặt đầy hưng phấn.

"Ừm. Nếu không còn chuyện gì thì về trước đi, mấy ngày nữa ta sẽ tới xem thành quả của các ngươi." Thương Lung Tinh gật đầu, nhìn đám người Mục Tinh nói.

"Dạ, tiểu thư, quyết không phụ sự kỳ vọng của tiểu thư!" Mọi người nhao nhao cất lời, xoay người chuẩn bị trở về.

"Tiểu thư, vậy bọn thuộc hạ đi trước." Mục Tinh cũng gật đầu, chào Thương Lung Tinh.

"Ừ, đi đường cẩn thận một chút." Thương Lung Tinh gật đầu, nhẹ giọng dặn dò.

"Vương, vương phi, ngài thật sự là chủ nhân của Kỳ Minh sao?" Hường Tam nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, vẫn không tin được quay sang hỏi Thương Lung Tinh.

"Thế nào, không được sao?" Thương Lung Tinh nhún mày, có chút buồn cười nhìn Hường Tam nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Có chuyện nói mau!

"Khụ, đương nhiên, nhưng mà rất ngạc nhiên..." Hướng Tam không chuyển mắt nhìn chăm chăm Thương Lung Tinh, giống như sợ Thương Lung Tinh là giả mạo. Bộ dạng ấy hết như đang phân biệt đồ thật đồ giả.

Trên mặt Thương Lung Tinh phủ đầy hắc tuyến, Hướng Tam này đang xem con khi sao? Nàng cũng không phải khi, có cần phải ti mỉ như vậy không? Bối bối, lạnh nhạt hỏi: "Lời của Mục Tinh còn chưa đủ chắc chắn sao?"

"A, không, thật sự, cái kia, vương phi, người có thể chỉ điểm cho bọn thuộc hạ một ít không?" Hướng Tam sừng sốt một hồi, sau khi hoàn hồn thì nhanh chóng bày ra vẻ lấy lòng nhìn Thương Lung Tinh, thuận tiện liếc mắt ngắm Đông Phương Dịch Hàn một cái, tràn ngập chờ mong nói.

"Xem tâm tình, nhưng mà trình độ như các người, đánh đơn độc thì còn có thể, nếu chiến đấu tập thể, chắc cũng không cần tới một nén nhang là đã xử lý được các người." Thương Lung Tinh lạnh nhạt nhìn bọn họ một cái, thiếu hứng thú nói. Nàng rất lười, rất nhiều việc đều là Mục Tinh nghe ý kiến của nàng xong thì tự đi làm.

"Cái gì? Một nén nhang, nhưng vừa rồi rõ ràng rất lâu mà!" Hướng Tam bỗng chốc nhảy dựng lên, hoài nghi nói.

"Đây là bọn họ nói lòng cho các người, bọn họ chỉ mới dùng hai phần ba tốc độ của mình mà thôi." Thương Lung Tinh không nhìn mấy người này nữa, ánh mắt hướng về phía bầu trời xanh thẳm, giống như đang suy nghĩ sâu xa.

"Không phải chứ? Có cần đã kích chúng ta như vậy không? Rõ ràng chúng ta chính là đội ngũ mạnh nhất tam quốc mà? Sao trong mắt vương phi lại giống như không đáng giá một xu vậy? Gia, ngài nói một câu đi chứ?" Hướng Tam bị lời nói của Thương Lung Tinh kích thích, có chút cảm giác bị thương đến chết tâm, quay sang Đông Phương Dịch Hàn muốn tìm kiếm sự an ủi.

"Nói cái gì? Tài nghệ không bằng người còn dám ra đây nhảy nhót sao?" Khuôn mặt khô ngô kiêu ngạo* của Đông Phương Dịch Hàn hiện lên và tán thưởng hiếm thấy, trong lòng càng cảm thấy may mắn, hoàn hảo là hắn chiếm được trái tim của Thương Lung Tinh. Nếu lúc trước không chiếm được nàng, mà nàng lại trở thành nữ nhân của người khác, vậy uy hiếp đối với bọn họ sẽ lớn hơn nữa. (*Kiêu: đẹp; ngạo: yêu ngạo, quynh rữ)

"Oa, gia, ngài cũng nghĩ như vậy sao?" Hướng Tam bày ra vẻ mặt khóc tang, cực kỳ đáng thương nhìn Đông Phương Dịch Hàn. Trong lòng không ngừng than khổ, những người này là do bọn hắn trăm cay nghìn đắng huấn luyện ra, kết quả hiện tại ở trong mắt hai người bọn họ vậy mà lại không đáng tiền như thế?

"Lung Nhi nói không sai, khả năng của mỗi người các người không tệ, nhưng nếu lên chiến trường, một chút ý thức đoàn kết cũng không có, phòng chừng rất nhanh sẽ bị người khác tìm ra sơ hở, từng bước đánh bại." Đông Phương Dịch Hàn nhìn thoáng qua Thương Lung Tinh, cảm thấy lời của nàng rất có đạo lý. Nhưng rốt cuộc nên sửa lại thế nào đây?

"A? Vậy hiện tại chúng ta nên làm cái gì?" Hướng Tam mặt ủ mày ê nhìn Đông Phương Dịch Hàn, có loại cảm giác vô lực, trước khi gặp Kỳ Minh, hắn luôn luôn tự hào về đội ngũ này, nhưng mà hiện tại lại bị đã kích, có chút cảm giác tự ti rồi.

"Đến lúc đó rõ tính." Đông Phương Dịch Hàn nghĩ nghĩ, trả lời Hướng Tam, trong lòng lại nghĩ nên thuyết phục Thương Lung Tinh giúp hắn sắp xếp lại nhánh đội ngũ này thế nào, nếu không, hợp hai nhánh đội ngũ lại làm một cũng không tệ. Dù sao hai người bọn họ đều là phu thê, là một thể rồi.

"Được rồi! Gia, chúng ta đi về trước được không?" Hướng Tam cũng không nghĩ nhiều về việc này, vẫn nên về rồi tính. Nói không chừng gia có biện pháp thuyết phục vương phi đến giúp đỡ huấn luyện. Nghĩ nghĩ, tâm tình cũng trở nên thoải mái.

"Lung Nhi, chúng ta trở về nhé?" Đông Phương Dịch Hàn vươn tay ôm eo nhỏ của Thương Lung Tinh, dịu dàng hỏi.

"Được, trở về thôi." Thương Lung Tinh lạnh nhạt lên tiếng, lập tức trở lại xe ngựa với Đông Phương Dịch Hàn.

Trên xe ngựa, Thương Lung Tinh im lặng nhắm mắt dưỡng thần, giống như là đang đợi Đông Phương Dịch Hàn mở miệng. Mà Đông Phương Dịch Hàn vốn muốn thương lượng vài việc với Thương Lung Tinh, lại thấy nàng từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, không đành lòng đánh thức nàng, cuối cùng chỉ vòng tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, làm cho nàng thoải mái dựa vào người mình, cái gì cũng không nói, cứ thế im lìm.

Chỉ chốc lát sau Thương Lung Tinh mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, lại cúi đầu, đổi vị trí dựa vào người hắn, nhàn nhạt nói: "Huynh không có việc muốn nói với ta sao?"

"A? Nàng biết sao?" Đông Phương Dịch Hàn cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng, có chút ngoài ý muốn thốt lên, trong mắt thoáng qua vẻ vui sướng.

"Ừm, huynh một bộ muốn nói lại thôi, muốn không biết cũng không được." Thương Lung Tinh lại lạnh nhạt nói một câu, tiếp tục thay đổi chỗ dựa, giống như đang tìm vị trí thoải mái hơn.

"Lung Nhi, nàng thật thông minh!" Khuôn mặt tuấn tú tới yêu ngạo của Đông Phương Dịch Hàn thoáng nụ cười khê, thâm tình ngó nhìn nàng.

"Ta không muốn nghe lời vô nghĩa, có chuyện gì nói mau." Thương Lung Tinh không hề nể mặt, gần như là dùng giọng điệu khinh phúng nói, muốn nhìn một chút xem Đông Phương Dịch Hàn có vẻ mặt gì.

"Ha ha, cái này không phải vô nghĩa mà là lời thật lòng." Đông Phương Dịch Hàn không hề để ý lời nói của Thương Lung Tinh, ngược lại về mặt xấu hổ nhìn Thương Lung Tinh, cười không ngừng.

Trán Thương Lung Tinh có mấy vết hắc tuyến, hắn đang làm gì đây? Không là có việc muốn nói với nàng sao? Sao bây giờ lại bày ra bộ dạng ngu ngốc

này, rốt cuộc là muốn làm gì? Nhẹ nhàng vứt một cái liếc mắt, nàng có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, rốt cuộc là nói hay là không?

"Huynh thật sự không nói sao? Bỏ lỡ cơ hội không nói, ta không quan tâm nữa..." Thương Lung Tinh nhú mày, có chút không vui.

"Khụ, đừng, Lung Nhi, vì phu muốn nàng giúp vì phu chỉ bảo nhánh đội ngũ kia một chút có được không?" Đông Phương Dịch Hàn dịu dàng hỏi nàng, trong mắt thoáng qua một chút chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Người khác ức hiếp thiếp, làm sao bây giờ?

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Huynh cứ tin tưởng ta như vậy, không sợ thất vọng sao?" Trong mắt Thương Lung Tinh thoáng qua một chút kinh ngạc, không ngờ Đông Phương Dịch Hàn này lại tin tưởng nàng như vậy, muốn cho nàng chỉ dẫn đội ngũ của hắn, điều này có thể nói là hắn xếp nàng vào hàng ngũ những người mình tin tưởng không?

"Vi sao không tin? Nàng là nương tử của ta, không tin nàng thì còn tin ai?" Đông Phương Dịch Hàn vẻ mặt kiên định, giọng điệu chắc chắn nhìn nàng nói, ánh mắt khóa chặt nàng, thâm tình ngó nhìn.

"A, nếu như bị ta làm thịt bán thì làm sao bây giờ?" Thương Lung Tinh nhú mày, lạnh nhạt hỏi.

"Ừm, sẽ không, nàng không nỡ." Đông Phương Dịch Hàn tự tin nói, chớp chớp mắt, nở nụ cười yếu ớt nhìn nàng.

"Phải không? Làm sao mà huynh biết ta sẽ không nỡ, trái tim ta chính là cực kỳ ác độc..." Bỗng nhiên Thương Lung Tinh cảm thấy thật buồn ngủ, tựa vào vai hắn nghỉ ngơi, ai cũng không biết nàng đang nghĩ cái gì.

"Nàng sẽ không. Vì phu tin nàng." Đông Phương Dịch Hàn nghiêm túc trả lời, hắn luôn luôn tin chắc rằng hắn sẽ không chọn sai người, ánh mắt cũng quyết sẽ không nhìn lầm.

"Ừ..." Thương Lung Tinh lại trả lời như hiển nhiên, hoa hoa lệ lệ ngủ thiếp đi.

Đông Phương Dịch Hàn cung chiêu nhìn sườn mặt của nàng, nhẹ nhàng ôm nàng, điều chỉnh vị trí tốt làm cho nàng ngủ thoải mái hơn một chút, trong lòng lại rất kinh ngạc, cũng có chút vui sướng. Nàng tin hắn như vậy, cứ thế mà ngủ.

Lúc trở lại Tiêu Dao vương phủ, Đông Phương Dịch Hàn ôm Thương Lung Tinh vừa mới tiến vào Vương phủ đã thấy quần gia trong phủ vội vàng chạy đến, vẻ mặt nôn nóng nói: "Vương gia, công chúa Long quốc kia đến đây."

"Phải không? Nàng ta đến thì đến, gấp cái gì." Trên khuôn mặt thờ ơ của Đông Phương Dịch Hàn nhiều hơn một tầng hàn sương, lạnh lùng nói.

"Nhưng mà... Nhất định nàng ta phải đợi đến lúc ngài trở về, không chịu đi..." Quần gia vô cùng khó xử, không biết nên xử lý như thế nào, dù sao đó cũng là công chúa của nước khác, ông không thể tùy tiện đắc tội.

"Hàn, tiện nữ nhân trong lòng chàng là ai?" Ngay khi Đông Phương Dịch Hàn định ôm Thương Lung Tinh đi nghỉ ngơi trước, Nam Cung Nguyệt tới đón đầu, vẻ mặt tức giận trừng mắt lườm Thương Lung Tinh đang ngủ trong lòng hắn.

Thương Lung Tinh nghe vậy, lạnh nhạt mở mắt ra, thực ra nàng đã sớm tỉnh, chỉ là lười động đậy mới để mặc cho hắn ôm. Chính là không ngờ lại có giọng nói cản trở, trong nháy mắt lửa giận bốc thẳng lên đỉnh đầu. Dám nói nàng là tiện nữ nhân, muốn chết?

"Lặp lại lời ngươi mới nói một lần nữa?" Thương Lung Tinh lạnh lùng nhìn nữ tử trước mắt, trong mắt thoáng qua thêm muốn giết người.

"Ngươi... Tại sao ngươi lại nằm trong lòng chàng, ta không cho, ngươi mau cúi xuống cho ta!" Nam Cung Nguyệt tức giận nhìn Thương Lung Tinh đang rúc trong lòng Đông Phương Dịch Hàn, hung ác nói.

"Ngươi nói không được là sẽ không được sao? Ngươi là ai? Tới phiên ngươi quản sao?" Thương Lung Tinh giống như cố ý muốn chọc giận nàng ta, vòng tay lên cổ Đông Phương Dịch Hàn, càng tới gần hắn hơn, lạnh nhạt hỏi.

"Ngươi... Không biết xấu hổ, nếu còn không xuống dưới, ta sẽ không khách khí!" Nam Cung Nguyệt tức giận đến tái mặt, chỉ vào Thương Lung Tinh lớn tiếng uy hiếp.

"Hàn, người ta ức hiếp thiếp, làm sao bây giờ?" Thương Lung Tinh không để ý tới Nam Cung Nguyệt, hơi ưỡn khuỷu nhìn Đông Phương Dịch Hàn nói, trên mặt thoáng qua vẻ trêu đùa.

"Lung Nhi, nàng không cần để ý tới nàng ta, vì phu sẽ không để cho nàng ta làm hại tới nàng." Đông Phương Dịch Hàn ôn nhu nói với Thương Lung Tinh, lúc nhìn về phía Nam Cung Nguyệt thì trong nháy mắt ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo cực điểm.

"Nhưng mà nàng ta mắng thiếp là tiện nhân, trong lòng người ta khó chịu, làm sao bây giờ?" Thương Lung Tinh lập tức trở nên giống như thật tủi thân, vẻ mặt uể oải nhìn hắn.

Trong mắt Đông Phương Dịch Hàn lướt qua một chút kinh ngạc, hắn biết Thương Lung Tinh là cố ý, nhưng dù biết rõ là nàng cố ý nhưng vẫn rất hưởng thụ bộ dạng giả vờ dễ thương làm nũng này, cũng chiều nói: "Vậy Lung Nhi muốn vì phu làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Trêu đùa Nam Cung Nguyệt

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Chàng thấy thế nào?" Thương Lung Tinh nhíu mày, nhìn hắn nói, trong mắt thoáng qua một chút trêu tức. Nàng muốn xem thử phải trêu chọc công chúa ngu ngốc kia tới trình độ nào mới ra tay.

"A, Lung Nhi muốn thế nào thì làm thế đó, vì phu đều theo nàng." Đông Phương Dịch Hàn bày ra vẻ lấy lòng, cười hi hi nhìn nàng, như vậy quả thực không khác thế nô là bao.

Nam Cung Nguyệt tròn mắt há hốc mồm mà xem tất cả trước mắt, có chút không thể tin. Người trước mắt thật sự là Đông Phương Dịch Hàn sao? Vì sao hắn lại phải lấy lòng nữ nhân kia như thế, thậm chí còn có bầu không khí ấm áp người tình ta nguyện. Làm cho ả thật sự phát điên...

"Đông Phương Dịch Hàn, rốt cuộc bản cung kém nàng ta ở điểm nào, vì sao người lại tuyệt tình với ta như vậy, còn với nàng ta thì tìm mọi cách lấy lòng?" Nam Cung Nguyệt nhìn Thương Lung Tinh, không cam lòng mà ai oán nói.

"Chỗ nào cũng kém Lung Nhi của ta, ta không có hứng thú với người." Đông Phương Dịch Hàn khinh bỉ liếc mắt nhìn nàng ta một cái, không lưu tình chút nào nói.

"Sao người có thể như thế, qua nhiều năm như vậy, bản cung luôn nhớ mãi không quên, hiện tại vậy mà người dám nói bản cung như thế, còn chê bai trước mặt nàng ta như vậy, người máu lạnh thế sao? Hay là người bị nàng ta bỏ thuốc mê hoặc rồi hả?" Nam Cung Nguyệt vẫn là vẻ mặt không thể tin nhìn Đông Phương Dịch Hàn, tự biên tự diễn suy đoán, ánh mắt căm thù nhìn Thương Lung Tinh, trên mặt đầy lo lắng.

"Câm miệng, cho dù là bỏ thuốc cũng là bản vương bỏ thuốc nàng, không phải là nàng hạ thuốc bản vương, người bớt tự cho mình là thông minh đi!" Đông Phương Dịch Hàn giận dữ lườm Nam Cung Nguyệt, hắn không muốn để bất kỳ kẻ nào hủy hoại Thương Lung Tinh, dù là nói xấu cũng không được.

Trong mắt Thương Lung Tinh thoáng qua vẻ kinh ngạc, Đông Phương Dịch Hàn thật đúng là bảo vệ nàng, còn nói chuyện như vậy? Trong lòng tự nhiên lại cảm thấy trở nên sung sướng...

"Người... Người không sợ bản cung lại thúc giục cô độc sao? Đến lúc đó để xem người còn bảo vệ nàng ta thế nào?" Nam Cung Nguyệt không chịu nổi, trên mặt đỏ bừng, lộ vẻ ngoan độc, ra lời uy hiếp.

"Phải không? Người thật sự có thể lại thúc giục cô độc, thúc đẩy nó trưởng thành? Vậy Hàn sẽ thế nào?" Trong mắt Thương Lung Tinh thoáng qua vẻ trêu đùa, muốn nhìn xem rốt cuộc Nam Cung Nguyệt này kiêu ngạo vì cái gì?

"Hừ, sợ rồi sao? Nếu bản cung thúc giục, nhất định hắn sẽ đến lấy lòng bản cung, bởi vì chỉ có bản cung mới có thể cứu hắn!" Nam Cung Nguyệt vừa nghe Thương Lung Tinh nhắc tới cô độc, lập tức tỏ vẻ đắc ý nhìn Thương Lung Tinh, giống như đây là chuyện đáng để kiêu ngạo biết bao.

Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy thì nắm chặt hai tay, cả người tản ra khí tức lạnh như băng, trong mắt bốc lên sát ý. Nữ nhân ngu ngốc này, nếu không nê mặt Nam Cung Mộc, hắn đã sớm ngán dao vạn quát*, hiện tại vậy mà còn uy hiếp hắn? Muốn tìm chết sao? Nếu không có Thương Lung Tinh, có khả năng hắn đã sớm vì vậy mà mất mạng, còn có thể nghe ả ta nói lời vô nghĩa sao? (*Quát: gọt, róc => Thiên đao vạn quả: ngăn con dao róc thịt vạn lần.)

"Phải không? Thật ra ngược lại ta rất tò mò việc thúc giục cô độc này thế nào? Người có thể làm mẫu cho ta xem một chút không? Ta muốn nhìn xem rốt cuộc tình chung này có bao nhiêu si tình?" Thương Lung Tinh không bỏ qua sự thay đổi của Đông Phương Dịch Hàn, nhẹ nhàng đặt tay lên nắm tay hắn, ý bảo không cần tức giận, nàng tự có biện pháp đối phó.

Đông Phương Dịch Hàn nhìn Thương Lung Tinh một chút, khuôn mặt lạnh lùng cũng nhu hòa không ít, nhẹ kéo nàng vào lòng, ôm chặt nàng, cúi đầu chôn mặt xuống vai nàng, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng, dường như tâm tình bình tĩnh không ít.

"Các ngươi... Các ngươi lại không biết hổ thẹn như vậy, dám ấp áp ôm ôm trước mặt bản cung, còn thể thống gì?" Nam Cung Nguyệt nhìn hai người ôm nhau trước mắt, có phần thẹn quá thành giận gầm lên, trên mặt hiện vẻ oán hận ác độc nhìn bọn họ chằm chằm, lớn tiếng chen ngang.

"A, ngươi khó chịu thì cũng có thể tìm người ôm một cái cho chúng ta xem, chúng ta sẽ không để ý, có phải không Hàn?" Thương Lung Tình nghe vậy, cố ý chọc giận Nam Cung Nguyệt, ném cho nàng ta một cái liếc mắt, lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Người đừng hối hận

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Ừm, nương tử nói phải, hơn nữa dù thế nào nàng ta cũng không liên quan tới chúng ta...." Đông Phương Dịch Hàn cực kỳ phối hợp gật đầu, còn phun thêm một câu nữa khiến Nam Cung Nguyệt càng thêm tức giận không thôi.

"Các ngươi... Khinh người quá đáng, Đông Phương Dịch Hàn, ngươi đừng có hối hận!" Về mặt Nam Cung Nguyệt tức giận, vừa quát vừa tự mình đa tình nhìn Đông Phương Dịch Hàn, uy hiếp nói.

"Bốn vương có cái gì phải hối hận, Nam Cung Nguyệt, có vẻ ngươi tự kỷ quá thì phải?" Đông Phương Dịch Hàn liếc Nam Cung Nguyệt, khinh bỉ phì cười nói. Nếu có thể, hắn thật sự rất muốn vỗ bay nàng ta ra ngoài ngay lập tức.

"Ngươi... Hừ, bản cung sẽ khiến ngươi hối hận, cho ngươi đến cầu xin bản cung!" Nam Cung Nguyệt bị tức tới không biết muốn nói gì, chỉ có thể lại mở miệng uy hiếp Đông Phương Dịch Hàn.

"Phải không? Ngược lại thật ra ta rất tò mò, ngươi có bản lĩnh gì để khiến Hàn tới cầu xin ngươi?" Trong mắt Thương Lung Tình thoáng qua một chút sắc bén, miệng lại nói lời giống như không ngại học hỏi kẻ dưới, thậm chí còn bày ra vẻ mặt hứng thú nhìn Nam Cung Nguyệt như đang đợi đáp án của nàng ta.

"Hừ, ngươi đừng có đắc ý, chờ cổ độc của hắn phát tác, để xem hắn còn dám đối xử với bản cung như vậy hay không!" Nam Cung Nguyệt đắc ý nói, giống như việc Đông Phương Dịch Hàn trúng cổ độc là một chuyện thật quang vinh.

"À, nghe nói là tình độc phải không? Ta thật ra tò mò, ngươi đã làm cho chàng ấy trong tình trạng như vậy, vậy tại sao đến bây giờ vẫn không chiếm được tim của chàng ấy? Không phải là không chế tốt lắm sao?" Thương Lung Tình giả vờ như không hiểu, tò mò nhìn nàng ta nói, trong mắt lại thoáng qua một chút khinh thường trào phúng cùng lãnh ý.

"Ngươi... Hừ, ngươi ít quan chuyện của bản cung thôi!" Nam Cung Nguyệt bị Thương Lung Tình nói trúng chỗ đau, thẹn quá thành giận. Chính nàng ta cũng không hiểu vì sao Đông Phương Dịch Hàn này trúng cổ độc lâu như vậy mà không hề tìm mình lấy một lần, rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

"Ta mới lười quan đây, chính là tò mò hỏi một chút mà thôi." Thương Lung Tình khinh thường, lạnh nhạt nói, còn không quên kích thích nàng ta một chút, chậm rãi ngẩng lên nhìn Đông Phương Dịch Hàn, dựa vào mà nhìn nàng ta.

"Ngươi, làm sao ngươi không biết xấu hổ như vậy, giữa ban ngày ban mặt mà dựa vào người nam nhân!" Nam Cung Nguyệt bị Thương Lung Tình làm cho tức giận đến không nói ra lời, liếc mắt một cái thấy nàng đang vui trong lòng Đông Phương Dịch Hàn lại càng tức giận, chỉ vào nàng nói.

"Câm miệng, nàng là vương phi của bốn vương, dựa vào người bốn vương thì thế nào, ngươi quản được sao? Dù sao vẫn còn tốt hơn loại không danh không phận mà cứ dán vào nam nhân nhiều." Khuôn mặt đẹp trai của Đông Phương Dịch Hàn đầy tức giận, nhìn nàng ta nói. Trong lòng càng không thể nhịn được nữa, nếu không phải do Nam Cung Mộc, hắn sẽ bỏ nàng ta ra.

Trong mắt Thương Lung Tình thoáng qua vẻ kinh ngạc, không ngờ Đông Phương Dịch Hàn lại độc miệng như vậy, ngay cả lời như thế cũng nói ra, thật đúng là làm cho nàng ngoài ý muốn! Nhưng mà hình như hắn cũng không nói sai, nữ nhân này quá không biết xấu hổ, lại vẫn không biết ngượng nói nàng không biết xấu hổ, nàng là Tiểu Dao vương phi danh chính ngôn thuận đấy.

"Ngươi... Đông Phương Dịch Hàn, xem như ngươi lợi hại, ngươi đừng hối hận vì những gì đã nói hôm nay, nhất định bản cung sẽ làm cho ngươi hối hận!" Nam Cung Nguyệt bị Đông Phương Dịch Hàn chọc giận đến cả người phát run, không tìm được lời nào để nói, chỉ có thể lại uy hiếp hắn.

"Cút... Nói đến nói đi cũng chỉ là mấy lời này, có thể đổi cái nào mới hơn không? Còn không cút sẽ ném ngươi ra bên ngoài!" Đông Phương Dịch Hàn nghe nàng ta uy hiếp mãi, lạnh lùng nhìn nàng ta nói. Nữ nhân này thực không biết trời cao đất rộng, trước kia cổ độc của hắn không giải được, hắn còn không sợ nàng ta uy hiếp, mà bây giờ cổ độc của hắn đã được giải, loại uy hiếp này có thể có tác dụng gì?

"Ngươi... Ngươi đừng hối hận, hừ, đi thi đi!" Nam Cung Nguyệt tức giận xoay người rời đi, còn không quên lại tự cho là đúng cảnh cáo.

"Hàn, chàng cảm thấy kế tiếp nàng ta sẽ làm gì?" Thương Lung Tinh nhìn Nam Cung Nguyệt rời đi, trong mắt thoáng qua sát ý, lạnh nhạt hỏi Đông Phương Dịch Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Cảm thấy ta xen vào việc của người khác sao?

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Đề ý nàng ta làm gì? Nàng ta không thức thời như vậy, cũng đừng trách ta vô tình, đâu cần lúc nào cũng phải nể mặt ca ca nàng ta." Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng nói, duỗi tay ôm chặt Thương Lung Tinh giống như đang tìm nàng cầu an ủi.

"Nàng ta sẽ không từ bỏ như vậy, nhất định là không cam lòng, chàng cứ ngắm lại xem xử lý như thế nào cho tốt mới có thể đối mặt với ca ca nàng ta." Thương Lung Tinh khẽ thở dài một hơi, thật không hiểu yêu nghiệt này có cái gì tốt, đáng giá để nữ nhân kia hao hết tâm tư như vậy?

"Lung nhi, nàng đang quan tâm ta sao?" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, trong mắt hiện lên một chút vui sướng, cao hứng nhìn nàng nói.

"Quan tâm chàng có gì không đúng sao? Hay là cảm thấy ta xen vào việc của người khác?" Thương Lung Tinh vắt cho hần một cái liếc mắt, vẻ mặt có chút ngơ ngác thực nhằm chán, nhìn hần nói, cơ thể lại lười biếng dựa vào trên người hần nghỉ ngơi.

"A, đương nhiên không phải, ta rất vui lòng nàng xen vào việc của người khác! Lung nhi, vậy nàng cảm thấy ta nên làm thế nào?" Đông Phương Dịch Hàn nhìn Thương Lung Tinh đang dựa vào người hần, nhu tình như nước mà nhẹ giọng hỏi. Trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc...

"Không biết, ta lười, chàng tự mình nghĩ đi." Thương Lung Tinh không nể tình chút nào mà nhắm hai mắt nói. Giống như thật sự cảm thấy rất mệt, nói một câu cũng cảm thấy thật tốn sức.

"A, được không? Nàng mệt sao? Ta đưa nàng đi nghỉ ngơi nhé?" Đông Phương Dịch Hàn nói xong thì bế Thương Lung Tinh lên, đi về phía phòng ngủ.

"Tiểu thư, có tin lớn truyền đến, trước mắt thì ngày mai sứ thần đại biểu cho ba nước sẽ tới Thiên Lung quốc, chúng ta nên làm gì?" Mục Vũ đứng ở một bên, nghiêm túc nhìn Thương Lung Tinh nói.

"Tạm thời không cần, các người chỉ cần chú ý hướng đi của bọn họ là được, nếu có hành động bất thường thì tới báo cho ta biết." Thương Lung Tinh nghe vậy, trầm tư một hồi, lạnh nhạt nói. Trước mắt nàng không cần lo lắng cái gì, hơn nữa chuyện đó cũng là quốc sự, hoàn toàn không tới phiên nàng lo lắng.

"Vâng, tiểu thư, vậy Mục Vũ đi về trước." Mục Vũ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi xoay người rời đi.

Thương Lung Tinh nhìn Mục Vũ rời đi, đứng lên đi tới hậu hoa viên, tính toán đi dạo một chút, hình như tới đây lâu như vậy vẫn chưa xem xét từ tế. Nào biết vừa mới đi ra ngoài cửa, cơ thể đã bị người nào đó ôm lấy.

"Lung nhi, sớm như vậy nàng muốn đi đâu?" Đông Phương Dịch Hàn ôm nàng, hơi thở nóng rực phun ở bên vành tai nàng, có chút mập mờ nói.

"Đi ra ngoài dạo quanh một chút, sao chàng lại ở chỗ này?" Thương Lung Tinh nhướn mày, hơi kinh ngạc sao giờ này hần lại tới nơi đây? Chẳng lẽ có chuyện gì?

"A, ta nhớ nàng! Bên tới đây nhìn một chút..." Đông Phương Dịch Hàn càng ôm chặt cơ thể Thương Lung Tinh, dịu dàng nhìn nàng nói.

"Chàng học được cái kiểu dẻo mỏ như vậy từ khi nào hả?" Thương Lung Tinh nghe vậy, trên trán xuất hiện mấy vạch đen. Nhớ nàng? Buổi sáng vừa mới đi không tới một lúc có được không? Bây giờ lại chạy tới nói nhớ nàng? Coi nàng là con nít ba tuổi dễ lừa gạt như vậy sao?

"A, nào có, ta nhớ thật mà." Đông Phương Dịch Hàn nói xong, giống như muốn chứng minh lời hần nói là sự thật, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, vẻ mặt tràn ngập sung sướng.

"Được rồi, đừng làm loạn nữa, qua đình bên kia ngồi một lát đi." Thương Lung Tinh hơi đẩy hần ra một chút, cũng không quay đầu lại mà đi về phía mái đình hóng gió thoáng mát.

"Lung nhi, sao mà hôm nay nàng có hứng thú tốt như vậy?" Trong mắt Đông Phương Dịch Hàn hiện lên chút kinh ngạc, hình như bình thường nàng không có cái hứng thú này, sao hôm nay đột nhiên lại muốn đi ngắm phong cảnh.

"Có sao? Chỉ là ta nhàm chán muốn tới đó ngồi, không liên quan tới hứng thú." Thương Lung Tinh đi thẳng tới, cũng không quay đầu lại, cứ như vậy lạnh nhạt cho hần một câu trả lời.

“Phải không? Lung nhi, vậy nàng có thể giúp ta phân tích một vấn đề không?” Đông Phương Dịch Hàn đuổi theo, đuổi tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dùng giọng điệu thương lượng nói với nàng.

“Chuyện gì? Chẳng không cảm thấy mình làm điều thừa sao?” Thương Lung Tinh nhưn mày, thần nhiên nói, trong lòng lại cảm thấy rất kỳ quái, hấn cứ vậy mà tin tưởng nàng sao? Chuyện gì cũng muốn cho nàng biết, không sợ nàng làm ra chuyện bất lợi cho hấn à?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Đương nhiên sẽ không, làm sao nói là về vôi thêm chuyện chứ?" Đông Phương Dịch Hàn nở nụ cười nghiêm túc nói. Ở trong lòng hấn, không có chuyện gì mà nàng không biết đến, hơn nữa, hấn cũng tin tưởng lấy cơ trí của nàng nhất định có thể giúp được hấn.

"A, vậy nói thử coi." Thương Lung Tinh có phần mất hứng thú, tỏ vẻ nhàm chán, nhìn hấn một cái, lạnh nhạt nói.

"Lung nhi, nàng cảm thấy thi đấu liên nghị lần này chúng ta ra đề như nào mới vui?" Đông Phương Dịch Hàn thấy vẻ mệt mỏi của Thương Lung Tinh thì cũng có chút buồn bực, mấy ngày nay hình như nàng thực sự rất mệt mỏi, là không nghỉ ngơi tốt sao?

"Hừ, không biết, mấy thứ đó vẫn nên đi hỏi đệ đệ chàng thi hơn. Hấn mới là người phải lo việc này chứ?" Thương Lung Tinh không nể mặt chút nào, từ chối ngay, nàng còn tưởng rằng là vấn đề gì đâu? Vậy mà lại là loại tài đề trọng tâm nhàm chán này, nàng cũng không phải đại nhân vật của quốc gia gì đó, cần phải lo nghĩ mấy thứ đó sao?

"Khụ, Lung nhi, cái kia là do hấn lo, không sai, nhưng hấn không nghĩ được biện pháp nào hay, việc này mới rơi xuống đầu ta, nàng giúp ta nghĩ đi mà." Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, hơi sững sờ, không nghĩ tới nàng trả lời trực tiếp như vậy. Đột nhiên, khóe môi hơi mím lại, ôm lấy nàng, giọng điệu ôn nhu còn có chút giống như làm nũng.

Cả người Thương Lung Tinh run lên, tên này lại nũng nịu, không hề nhéo với nàng? Tay vô thức sờ lên trán hấn kiểm tra, không phát sốt nha, sao hôm nay hấn lại trở nên quái dị như thế được nhỉ?

"Chàng, mau buông ta ra! Đừng ôm chặt thế!" Thương Lung Tinh khế đẩy người hấn ra, lại phát hiện ngược lại còn bị hấn ôm chặt hơn, thậm chí hấn còn vùi đầu vào hõm cổ nàng, hơi thở nồng nàn vút bên tai, mặt mày đến cực điểm.

"Không buông, cả đời cũng không buông, Lung nhi, nàng chỉ có thể thuộc về ta, những người khác không được nhìn trộm!" Bỗng nhiên Đông Phương Dịch Hàn như nghĩ đến cái gì, bá đạo lại cường thế nói, cả người tản ra hơi thở ngạo nghễ tôn quý.

"Ta không thuộc về bất kì kẻ nào, chỉ thuộc về chính mình." Thương Lung Tinh nghe vậy, đột nhiên thốt ra. Nàng luôn luôn làm việc, không câu nệ không bó buộc, hoàn toàn không đón ý nói hùa với người khác, bởi vậy, nàng không cần phải tự tạo thêm nhiều trói buộc, trói chặt bước chân của mình.

"A, dù sao nàng chính là của ta, ta chính là của nàng, chúng ta tuy hai mà một." Đông Phương Dịch Hàn đột nhiên nhếch môi cười nói, vẻ mặt càng là sung sướng không thôi. Hấn mặc kệ cụ thể như thế nào, chỉ cần nàng luôn luôn không rời xa hấn, ở bên cạnh hấn là được.

"Được rồi, không phải chàng có chuyện gì sao? Mau đi làm đi." Thương Lung Tinh không nói được gì nữa, sao mà lại cảm thấy thẳng thắn này càng lúc càng giống trẻ con? Lại dám chơi xấu dỏ trò bán manh với nàng?

"Lung nhi, nàng nói xem nếu Thiên Long quốc bại bởi hai nước khác, có phải sẽ xuất hiện đại loạn gì hay không?" Đông Phương Dịch Hàn không để ý tới lời nói của Thương Lung Tinh, trầm tư một chút, thần nhiên hỏi.

"..." Thương Lung Tinh liếc mắt nhìn hấn một cái, giữ vững sự im lặng!

"Lung nhi, nàng nói xem nếu là chúng ta thắng, có phải bọn họ sẽ chủ động ngừng gây chuyện không?"

"Lung nhi, nàng nói lần này mục đích của bọn họ sẽ là cái gì? Thực sự chỉ là trận đấu đơn giản như vậy sao?"

"Lung nhi, nàng nói xem..."

"Ngừng, chàng nói đủ chưa? Lỗ tai sắp bị hàng nhét đầy rồi." Về mặt Thương Lung Tinh đen sì, không nói gì nhìn hấn, thẳng thắn này có ý phải không? Biết rõ nàng chán ghét nhất là phải suy nghĩ, lại còn nói bên tai nàng không ngừng, còn ôm chặt nàng không để nàng rời đi!

"A, Lung nhi, cuối cùng nàng cũng lên tiếng rồi? Ta tưởng rằng nàng thực sự không để ý ta chứ..." Đông Phương Dịch Hàn bày ra vẻ vô tội nhìn nàng, giống như hấn luôn luôn nói không ngừng là do lỗi của nàng.

"Có phải chàng quá vô vị rồi không? Nói nhiều như vậy là vì khiến ta lên tiếng?" Thương Lung Tinh nghe vậy, khoe miệng co giật. Cái khi gì đây? Hắn khi trở nên nhàm chán như vậy từ khi nào thế hả?

"Ai bảo nàng không để ý tới ta? Hơn nữa, cũng không phải là quá nhàm chán, ta nói tình hình, nàng phân tích là được mà." Đôi mắt với con ngươi lạnh lùng của Đông Phương Dịch chớp chớp, vẻ mặt oan ức, giống như đang phải chịu nỗi oan thật lớn. Đột nhiên khuôn mặt tuấn tú lại gần nàng, nhếch môi.

"Không rảnh, chàng có rảnh ở trong này lắm nhai, còn không bằng vào trong cung tìm đệ đệ mình mà nói." Thương Lung Tinh không nói gì trợn mắt lên một chút, bất mãn nói. Trong mắt lại thoáng qua một chút suy nghĩ sâu xa không rõ.

"A, đúng vậy! Tiến cung, đi thôi, Lung nhi, chúng ta tiến cung đi!" Đông Phương Dịch Hân bùng tình đại ngộ, cười ha ha nói, nhẹ nhàng buông lỏng tay đang ôm chặt ra, kéo tay nàng, muốn đi ra ngoài.

"Đợi một chút, là tự chàng tiến cung, không phải chúng ta." Thương Lung Tinh hất tay hắn ra, tức giận nói. Thật không hiểu hắn là cố ý hay là thật không hiểu? Nàng từ chối còn chưa rõ ràng sao? Nàng không muốn tham gia quốc sự gì đó, đáng ghét.

"A, không phải nàng nói muốn vào cung tìm Ngao à?" Đông Phương Dịch Hân oan ức nhìn nàng, ánh mắt chớp chớp thật dễ thương, giống như muốn nói, là chính nàng nói, sao giờ lại đổi ý hử?

"Ta với hắn không quen, không cần phải gặp, đã nói tự bản thân chàng đi mà gặp hắn thương lượng, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?" Thương Lung Tinh bắt đầu đi đến cực điểm, gần đây sao mà người này lại trở nên dính người như thế? Chuyện gì cũng phải quấn quýt lấy nàng cùng làm!

"A, không sao hết, đi một hai lần không phải là xong sao, rồi kiểu gì nó chả phải gọi nàng một tiếng đại tẩu?" Đông Phương Dịch Hân tự động tình lược một ít câu chữ, chỉ chọn phần hắn cảm thấy hứng thú để trả lời. Bàn tay tự nhiên nắm nàng, tiếp tục đi về phía trước.

Thương Lung Tinh nghe vậy, khoe miệng rút gân, người này là thật sự nghe không hiểu hay là giả vờ nghe không hiểu vậy? Ánh mắt nhìn chăm chú vào bàn tay bị hắn nắm chặt, xem ra nàng là không thể tránh thoát rồi. ChCái quan trọng là, nàng lại bất tri bất giác bước đi theo nhịp chân của hắn, không hề cảm thấy không thích hợp chút nào. Trong lòng lại có cảm giác lo lắng mơ hồ...

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Đại ca, huynh quá bất công rồi

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"A, đại ca đại tẩu, cuối cùng hai người cũng đến đây, ta chờ hai người thật lâu...." Đông Phương Ngao ngồi trước bàn sách ở ngự thư phòng, vừa thấy hai người Đông Phương Dịch Hân tiến vào, cao hứng xông tới.

"Ngao, ngươi đã làm Hoàng đế rồi, sao còn hấp tấp như vậy làm gì?" Đông Phương Dịch Hân không vui trừng mắt nhìn kẻ suýt chút nữa đã va vào Thương Lung Tinh này, may mắn hắn phản ứng mau, kịp thời kéo nàng sang một bên, tránh khỏi va chạm của tên nhãi kia.

"Xì, nhân gia cao hứng thôi, bước chân hơi nhanh một tí." Đông Phương Ngao bị Đông Phương Dịch Hân trừng, có chút ngượng ngùng túm tóc gãi gãi, về mặt trẻ con nói.

Thương Lung Tinh nghe vậy, người này thật sự là Hoàng đế cao cao tại thượng sao? Thế nào mà lại giống như tiểu hài tử chưa lớn vậy? Lấy tính cách này của hắn thật sự có thể chủ trì đại cục, hơi bị nghi ngờ rồi đấy. Chỉ là nàng không biết, Đông Phương Ngao này cũng chỉ ở trước mặt đại ca hắn mới có dáng vẻ như vậy.

"Hừ, không nhiều lời với ngươi nữa, có việc mau nói." Đông Phương Dịch Hân bắt đầu đi quăng cho hắn một cái liếc mắt, mặt lạnh nói. Nếu hắn không nghiêm mặt lên, tiểu tử này sẽ không đứng đắn chút nào.

Quả nhiên, Đông Phương Ngao vừa thấy Đông Phương Dịch Hân trung ra vẻ mặt không vui, nhanh chóng đứng đắn trở lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn bọn họ, lạnh nhạt nói: "Thì đầu liên nghị lần này, bọn họ đều phái hoàng tử công chúa tới, nghe nói, còn muốn làm đám hỏi."

"Hừ, đám hỏi, bọn họ tính toán thật tốt đấy nhì." Đông Phương Dịch Hân kinh thường nói. Lần này lại muốn dùng phương pháp rách nát đó để cùng cố sức mạnh quốc gia sao?

"Hừ, đúng rồi đấy, hơn nữa đại ca ngươi cần phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, mục tiêu của bọn họ lần này chính là huynh." Đông Phương Ngao ngoài mặt là nhắc nhở Đông Phương Dịch Hân, thực chất trong lòng là cảm giác vui sướng khi người gặp họa. Hắn muốn xem xem rốt cuộc đại ca hắn sẽ ứng phó thế nào?

"Hừ, nghĩ thật hay, đám hỏi?" Đông Phương Dịch Hân khề hừ một tiếng, ánh mắt nhắm về phía Thương Lung Tinh, thấy nàng uống trà, mặt không biểu

cảm, giống như chuyện không liên quan tới nàng, trong lòng hẳn có chút bức tức, Hoa1612~LQD nàng cứ như vậy mà không cần hẳn sao?

"Đại tẩu, tẩu cảm thấy như thế nào?" Đông Phương Ngao tò mò nhìn Thương Lung Tinh, muốn xem xem nàng có nhận xét gì đối với chuyện này. Có phải sẽ đồng ý để đại ca hẳn làm đám hỏi hay không?

"Cái gì như thế nào? Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Cũng không phải ta muốn làm đám hỏi." Thương Lung Tinh liếc hẳn một cái, mắt hết hứng thú nói, cũng không nhìn bất kỳ kẻ nào, cứ thế nhàn nhã uống trà.

"Khụ, cái kia, cái kia, chẳng nhẽ tẩu đồng ý cho đại ca nạp phi?" Đông Phương Ngao có chút không tin nổi nhìn Thương Lung Tinh, nàng đây là cái thái độ gì đây? Vì sao lại cảm thấy nàng không quan tâm tới đại ca chút nào vậy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Ánh mắt lập tức cũng có chút mờ mịt nhìn Đông Phương Dịch Hân.

Đông Phương Dịch Hân nghe vậy, sắc mặt nháy mắt thay đổi, tuần nhan yêu nghiệt tà tử tối thui, con ngươi khóa chặt Thương Lung Tinh, có ý muốn nhìn ra thật giả bên trong, hơi thở mờ hồ phóng ra ngoài, để lộ khí phách ngang ngược, uy áp khiến người không kiêng nể gì.

"Vì sao không chịu, hẳn cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, chẳng lẽ hẳn muốn nạp phi, ta nhất định phải bám lấy hẳn nói không được sao?" Thương Lung Tinh nhàm chán nhíu mày, vân đạm phong khinh nói, trong lòng lại cực kỳ rõ ràng, hẳn không thể đồng ý, cũng không thể làm như vậy, trừ phi...

"À, điều này cũng đúng, nam nhân tam thập tứ thiếp là bình thường, huống chi đại ca vẫn là một vương gia..." Đông Phương Ngao tự nhiên lại không phát hiện bộ mặt đen sì của Đông Phương Dịch Hân, còn cảm thấy có lý, tự phụ họa cho mình.

"Câm miệng, ngươi không nói chuyện không có ai coi ngươi là người câm đâu." Đông Phương Dịch Hân lạnh lùng quát Đông Phương Ngao, hai mắt bắt đầu tối lại, gắt gao trừng hẳn, vẻ mặt không vui.

Lập tức, ngay khi quay sang Thương Lung Tinh, khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng trong nháy mắt đã trở nên dịu dàng, còn tỏ vẻ thật tui thân nhìn nàng, sau đó điềm đạm đáng yêu nói: "Lung nhi, sao nàng có thể vứt bỏ ta như vậy? Ta không cần nạp phi!"

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng giật giật, lời này nghe qua sao lại quái dị như vậy? Nghe cứ như là do nàng sai? Rõ ràng là bọn họ tự thảo luận đề tài riêng của mình, nàng chỉ để hẳn tự lựa chọn mà thôi, làm sao lại biến thành giống như là nàng bức hẳn, người này đang đóng kịch hả?

"Chàng cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, ai quyết định được chuyện của chàng?" Thương Lung Tinh không nói gì trợn mắt lên một chút, lạnh nhạt nhìn hẳn nói. Đừng có bán manh giả ngu như vậy được không? Nàng không có hứng thú trở thành tiêu điểm.

"Có mà! Nàng có thể quyết định chuyện của ta mà! Chuyện của ta chính là chuyện của nàng, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta, chúng ta tuy hai mà một!" Mắt lạnh của Đông Phương Dịch tràn ngập vẻ thâm tình ngó nhìn Thương Lung Tinh, dịu dàng nói.

"Khụ..." Thương Lung Tinh vừa khề hóp một ngụm trà, không ngờ lại nghe lời nói của hẳn, bỗng chốc phun ra. Lời này sao nghe qua cứ kỳ quái thế nào? Sao mà nàng lại cảm thấy người này càng nói càng lung tung thế này?

"Sao vậy Lung nhi, sao lại không cẩn thận như vậy?" Đông Phương Dịch Hân thấy thế, sốt ruột vội vàng đi tới, vỗ nhẹ lên lưng nàng, lo lắng hỏi, vẻ mặt cũng xuất hiện một chút khẩn trương.

"Khụ, không có việc gì." Thương Lung Tinh cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nháy mắt dần dần nhuộm màu đỏ ửng, có chút mất tự nhiên đáp lời.

"Đề ta nhìn xem." Đông Phương Dịch Hân vừa bước tới, không chút suy nghĩ thuận tay kéo Thương Lung Tinh lên, ôm nàng lòng, kiểm tra hết trên dưới toàn thân một lượt, giống như nàng bị thương nặng vậy.

Khóe miệng Thương Lung Tinh run rẩy, có chút dờ khóc dờ cười, nàng là kém chút nữa bị sắc nước, cũng không phải chịu thương tổn gì, hẳn có nhất thiết phải khẩn trương kiểm tra toàn thân nàng như vậy không? Chắc sẽ không phải là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ăn đậu hủ của nàng chứ? Trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, trong lòng cũng đồng thời xuất hiện một chút lo lắng mơ hồ cùng cảm giác ngọt ngào.

Đông Phương Ngao thấy thế, có chút không thể tin dụi dụi mắt, người trước mắt này thật sự là đại ca hẳn sao? Thế nào mà đãi ngộ lại khác biệt lớn như thế? Đối với hẳn là hung ác tới đòi mạng, vẻ mặt âm trầm, đối với đại tẩu thì thành cái dáng vẻ này, đây quả thực là rất khiến người ta khó mà tin được. Chắc đại ca không uống sai thuốc chứ? ~Truyện đăng tại [D.L.Le.QuyenDon](#)~

"Khụ khụ..." Đông Phương Ngao xem hai người trước mắt, thật sự có chút ngượng ngùng, bèn mất tự nhiên ho khan vài tiếng, muốn nhắc nhở bọn họ, chỗ này còn có người khác ở đây.

"Bị bệnh, phải đi tìm thái y, khụ cái gì mà khụ." Đông Phương Dịch Hân biết Đông Phương Ngao là cố ý, bèn tức giận quát hẳn, giống như rất khó chịu về sự quấy rầy của hẳn.

"A, cái kia, đại ca, huynh quá bất công rồi!" Đông Phương Ngao bày ra vẻ mặt tui thân nhìn Đông Phương Dịch Hân, trong lòng càng là tức giận về sự bất công này, đãi ngộ sao có thể chênh lệch nhiều như vậy chứ hả?

"Hừ, ngươi bị đau thì tự mau đi tìm ngự y, đừng nói lời vô dụng với ta, nếu không có việc gì, chúng ta đi thôi." Đông Phương Dịch Hân hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí nói với hẳn. Ôm lấy Thương Lung Tinh, ngay cả đầu cũng không quay lại, hẳn đi thẳng ra ngoài, không để ý tới Đông Phương Ngao đang ôm về ai oán.

Đông Phương Ngạo đầy vẻ u sầu nhìn hai cái bóng lưng đang rời đi, thì thảo tự nói: Đi lúc này á? Chuyện còn chưa có giải quyết xong đâu, cung yến ngày mai làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Hủy bỏ thi đấu liên nghị

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Sứ giả Địa Long quốc đến, sứ giả Thủy Long quốc đến" Trên đại điện hoàng cung đột nhiên trở nên yên tĩnh, bên ngoài vang lên tiếng hô to, lập tức đã thấy một đám người mặc phục sức (quần áo và trang sức) khác nhau đi đến.

"Gặp qua hoàng thượng." Mọi người đi vào, cất tiếng chào mang tính lễ phép, cũng không quỳ xuống. Dù sao người tới không phải là khách, cũng không xem như là con dân Thiên Long quốc.

"Các vị Sứ giả khách khí, mau an vị." Đông Phương Ngạo ngồi trên ghế rồng, khách khí cho có lệ, vẻ mặt lại như có chút cổ quái, ánh mắt luôn nhìn chăm chú ra bên ngoài đại môn, trong lòng cực kỳ sốt ruột. Đáng chết, sao đại ca còn chưa tới? Thật sự muốn ném mớ bông bong này cho hãn sao?

"Tiêu Dao Vương, Tiêu Dao Vương phi đến!" Ngay khi trong lòng Đông Phương Ngạo bất mãn nói thầm, bên ngoài vang lên một tiếng hô to nhưng cũng khiến mọi người sững sờ, Tiêu Dao Vương phi kia sao cũng tới rồi?

"Gặp qua hoàng thượng." Đông Phương Dịch Hãn lễ độ lên tiếng chào hỏi, sau đó không để ý ánh mắt mọi người lôi kéo Thương Lưng Tinh đi về vị trí của mình.

Thiên Long quốc đối với lễ tiết của Đông Phương Dịch Hãn đã không có gì kỳ quái, dù sao bọn họ sớm biết cách thức ở chung của huynh đệ bọn họ phương thức, còn có thói quen đọc lại độc vãng của hãn, hôm nay có hành lễ coi như là đã cho Đông Phương Ngạo mặt mũi rồi. Nhưng mà đối với người tới của hai nước khác thì chính là là một chuyện lạ, Tiêu Dao Vương này có thể có được độc quyền như thế, không hành lễ với Quốc vương của mình sao? Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

"A, đặc quyền của Tiêu Dao Vương cũng thật lớn." Nam Cung Hành Vân chăm chú nhìn theo từ khi bọn họ vừa vào cửa, đặc biệt là Thương Lưng Tinh bên người hãn, sắc mặt có chút không vui. Dường như nàng không phát hiện sự tồn tại của hãn, lần này thân phận của hãn tất nhiên là đại biểu cho Long quốc.

"Quá khen, quả thật là bốn vương có đặc quyền." Đông Phương Dịch Hãn thấy người nói chuyện đúng là Nam Cung Hành Vân, sắc mặt hơi thay đổi, chẳng phải người này là thị vệ bên cạnh Thương Lưng Tinh lúc còn ở Nam Cung sao? Thì ra thân phận của hãn lại là hoàng tử Long quốc, trách không được hãn luôn có cảm giác quen thuộc, thì ra là thế.

"A, hôm nay là Sứ giả các quốc gia đến, tạm thời không nói tới quốc sự, bày tiệc đãi khách trước đã, mọi người có thể tận tình hưởng thụ mỹ thực của Thiên Long quốc. Người đâu, mang thức ăn lên." Đông Phương Ngạo thấy bọn họ đều cảm thấy hứng thú với Đông Phương Dịch Hãn bên nhanh chóng lãng sang chuyện khác, nếu không cứ tiếp tục như vậy, khó tránh khỏi hãn sẽ đột nhiên mặc kệ bọn họ, rồi đi một mình. Tính tình của đại ca hãn, hãn còn không rõ ràng sao?

Về mặt Nam Cung Hành Vân âm trầm nhìn Đông Phương Dịch Hãn, trong lòng là không phục, rốt cuộc hãn có bản lĩnh gì có thể cho nhất quốc chi quân (vua của một nước) nể mặt như thế? Cho dù là huynh đệ thân thiết, từ xưa quân thần khác biệt, cũng không có khả năng đối xử từ tế như vậy!

Nhưng có lẽ hãn có thể cho một mối lừa vào giữa huynh đệ bọn họ, làm cho bọn họ xảy ra xung đột, tin rằng bọn họ không thể nào ở chung hài hòa như bên ngoài thế này. Hiện tại cảnh này nhất định là làm cho mọi người thấy, không có chuyện đường đường là một quân vương lại cam nguyện chịu trời buộc của một vương gia.

"Lung nhi, đói bụng sao? Có muốn ta lấy chút điểm tâm cho nàng trước hay?" Đông Phương Dịch Hãn thấy Thương Lưng Tinh bên cạnh luôn luôn không nói chuyện, dịu dàng hỏi nàng.

"Không cần, ta không đói bụng." Thương Lưng Tinh lắc lắc đầu, vừa rồi nàng đang nghĩ một chuyện. Lúc trước cứu Nam Cung Hành Vân đã biết thân phận của hãn không đơn giản, không nghĩ tới vậy mà hãn lại là một vương gia, hơn nữa lần này còn là sứ giả Địa Long quốc. Vậy lúc trước vì sao hãn lại ở chỗ này?

Nhưng nhìn dáng vẻ của hãn bây giờ, hình như là rất có thành kiến với Đông Phương Dịch Hãn. Nhưng mà, nàng đã tiếp nhận tình cảm của Đông Phương Dịch Hãn, cũng có nghĩa nàng và hãn đứng ở cùng một chiến tuyến. Nam Cung Hành Vân này nếu muốn gây bất lợi cho hãn, đồng nghĩa là muốn tuyên chiến với nàng..

"Hoàng thượng Thiên Long quốc, mục đích chúng ta đi sứ lần này không phải vì thi đấu liên nghị, lần này muốn liên hôn là chính, hủy bỏ các phương diện

của trận đấu, không biết ngài có ý kiến gì không?" Sứ giả Thủy Long quốc - hoàng tử Âu Dương Quý mặt đầy ý cười, vân đạm phong khinh nói ra mục đích bọn họ tới đây, lạnh nhạt hỏi.

"Hừm? Hủy bỏ các trận đấu, chính là làm đám hỏi?" Đông Phương Ngao có chút ngoài ý muốn, tuy rằng đã nhận được tin tức sẽ có đám hỏi, lại không nghĩ rằng sẽ hủy bỏ các hạng mục thi đấu. Rốt cuộc là muốn làm trò gì đây?

"Phải! Trước đây đều là thi đấu, mặc dù đầy mạnh cảm tình của nhau nhưng đã nhiều năm, không có chút mới mẻ nào, chẳng bằng dùng cách chân thực nhất, cũng tiết kiệm được không ít công sức! Ngài nói có đúng không?" Một vị đại thần khác của Thủy Long quốc giải thích, ánh mắt nhìn chăm chú vào Đông Phương Ngao và người của Địa Long quốc ở đối diện, giống như đang chờ mong đáp án.

"Sứ giả Địa Long quốc thì sao? Cũng cho là như vậy ư?" Mặc dù Đông Phương Ngao có chút ngoài ý muốn nhưng lại cực kỳ bình tĩnh gật gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào người của Địa Long quốc, muốn nghe ý kiến của bọn họ.

"Tâu hoàng thượng Thiên Long quốc, quả thật chúng ta cũng đồng ý cách này, chỉ là không biết phía bên ngài sẽ quyết định thế nào." Một vị đại thần của Địa Long quốc mặt đầy ý cười trả lời, hỏi lại.

"A, các người đều đã đồng ý, trăm cũng không có khả năng phản đối, vậy cứ như các người mong muốn đi." Ý cười của Đông Phương Ngao không tới đáy mắt, trong lòng hờ hững, rốt cuộc bọn chúng tính làm gì?

"Ha ha, vậy thì tốt quá, đã như vậy, ngày mai chúng ta lại bàn bạc cụ thể công việc được chứ?" Đại thần Địa Long quốc cười ha ha, gật gật đầu, vừa lòng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102: Muội không muốn liên hôn

Edit: LeeMon

Beta: Mavis Clay, Thảo My

"Lung nhi, nàng cảm thấy gả Dao nhi cho Nam Cung Mộc thế nào?" Đông Phương Dịch Hàn ôm chặt Thương Lung Tinh vào trong ngực, hôn lên trán nàng, thần nhiên nói.

"Không ổn lắm!" Thương Lung Tinh nghe vậy, thần nhiên đáp lại, nàng không có hứng thú gì với mấy cái này, lại càng không xen vào, không hiểu tại sao hần lại hỏi nàng như vậy?

"A? Tại sao vậy? Cảm thấy bọn họ không hợp nhau sao?" Đông Phương Dịch Hàn hơi nghi ngờ đáp án của Thương Lung Tinh, vì sao nàng không suy nghĩ đã trả lời nhanh như vậy!

"Chàng cảm thấy quốc vương kế nhiệm của Địa Long quốc sẽ là ai?" Thương Lung Tinh không trả lời hần ngay mà hỏi lại một vấn đề khác, vẻ mặt không dao động chút nào.

"Nếu không có bất ngờ gì mà nói, sẽ là Nam Cung Mộc." Mặc dù trong lòng Đông Phương Dịch Hàn có chút không hiểu, nhưng vẫn trả lời nghiêm túc, luôn cảm thấy trong lời nói của nàng có hàm ý khác.

"Vậy chàng cảm thấy với tính cách của muội muội chàng, nàng có thể đảm nhiệm được không? Một công chúa ngoại quốc đầu thắng được nữ nhân bản quốc?" Thương Lung Tinh không quanh co lòng vòng nói thẳng ra. Không phải nàng xem nhẹ Đông Phương Dao, mà sự thật là như vậy, không thể không đối mặt.

"Nàng cảm thấy muội ấy quá đơn thuần, không có cách đối phó với nữ nhân hậu cung?" Đông Phương Dịch Hàn khẽ nhíu mày, chính xác là hần cũng chưa suy xét đến vấn đề này, vốn dĩ cũng chỉ là muốn tìm một nơi tốt cho Dao nhi, cho rằng Nam Cung Mộc là lựa chọn không tồi mà thôi.

"Ta đâu có nói thế! Tốt nhất là chàng hỏi ý kiến của muội ấy đi? Nếu thực sự là vì muốn tốt cho muội ấy." Thương Lung Tinh không nói rõ, nữ nhân trong cung nào có ai không có tâm kế, nàng cũng không hiểu rõ Đông Phương Dao, vì vậy, cũng không thể kết luận bừa.

"Nhưng lần liên hôn này, muội ấy thân là công chúa, nếu không gả, vậy rất khó giao phó." Đông Phương Dịch Hàn nhớ tới lần liên hôn này, thật là đau đầu, đương nhiên hần không nỡ để muội muội duy nhất đến nơi xa như vậy, nhưng nếu như không làm như thế, sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết.

"Lấy thực lực của chàng, ngay cả muội muội của mình cũng không bảo vệ được sao?" Thương Lung Tinh nhíu mày, hàm ý nhìn hần mà nói. Nếu hần thực sự lo lắng đau lòng cho muội muội của hần, nàng tin hần sẽ không cường ép nguyện vọng của nàng.

"Ách, cũng không phải vậy! Vậy nếu không thì hỏi ý kiến của muội ấy đi." Đông Phương Dịch Hàn suy nghĩ một chút, gật đầu nói, nét mặt hiện đầy suy

nghĩ sâu xa.

"Buồn ngủ quá, ta phải đi ngủ đây." Thương Lung Tinh đột nhiên cảm thấy mình hơi mệt, bèn chui từ trong ngực hấn ra ngoài, định đi ngủ một lát. Vậy mà, lại bị hấn kéo vào trong lòng, ngạc nhiên một hồi.

"Lung nhi, đợi lát nữa Nam Cung Mộc qua đây, nàng cùng ta đi gặp hấn? Nàng ngủ trong lòng ta trước một lát, lát nữa ta gọi nàng dậy, được không?" Đông Phương Dịch Hàn cúi đầu nhìn Thương Lung Tinh trong ngực, dịu dàng nói. Vẻ mặt vừa bá đạo vừa mạnh mẽ.

Khỏe miệng Thương Lung Tinh co rút, hấn đang thương lượng với nàng sao? Nếu là thương lượng với nàng sao lại ôm nàng không chịu buông tay? Đây rõ ràng là nhất định phải để nàng đi gặp Nam Cung Mộc cùng hấn. Chẳng lẽ hấn thật sự muốn nàng xem xét giúp muội muội hấn sao?

"Ta không muốn đi, chàng đừng ép buộc ta thế chứ?" Thương Lung Tinh ngao ngán đảo tròn con ngươi, vẻ mặt không vui nói. Người này có lúc rất dễ nói chuyện, có lúc lại cảm thấy vô cùng ngang ngược không hiểu lý lẽ, thay đổi rất nhiều.

"Ách, Lung nhi, nàng đi theo ta xem đi? Lát nữa cũng có thể cho ta ý kiến." Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, biết nhất định là Thương Lung Tinh không vừa lòng chuyện vừa này, chớp chớp đôi mắt, đáng vẻ điềm điềm đáng yêu oan ức nhìn nàng giả nai nói.

"Nhưng ta mệt chết đi được, không muốn gặp ai cả." Thương Lung Tinh cố ý bĩu môi nói. Lúc này người cũng chui vào trong ngực hấn, tìm một vị trí thoải mái dựa vào.

"A, vậy chờ nàng ngủ đủ rồi đi gặp vậy, nàng nghỉ ngơi trong lòng ta là được." Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, nhếch môi cười nói. Mặc dù nàng nói một không gặp người khác, nhưng lại không rời khỏi ngực hấn, cũng đủ để chứng minh nàng đã đồng ý. Nếu không đã sớm mặc kệ hấn, một mình đi rồi.

"Đại ca, đại ca, muội không muốn liên hôn! Không được gả muội cho người nước khác." Đông Phương Dao người chưa tới, tiếng đã tới trước, vừa vội vã thở hắt hắt chạy vào, vừa cuống cuống nói. Nàng vừa mới nhận được tin, đã đi tìm nhị ca, kết quả nhị ca nói cái gì cũng là do đại ca quyết định, vì vậy nàng ngay cả nước còn chưa uống đã chạy đến đây.

"Dao nhi, bộ dạng này của muội còn ra thể thống gì, đừng hồ nháo." Đông Phương Dịch Hàn cau mày, nhìn Thương Lung Tinh trong ngực một chút, thấy hình như nàng không có dấu hiệu tỉnh lại, thấp giọng khiển trách nàng.

"Ách, đại tẩu đang ngủ sao?" Đông Phương Dao thấy Đông Phương Dịch Hàn mặt lạnh, vẫn cẩn thận từng li từng tí nhìn người trong ngực, hơi ấp úng nói. Nàng cũng biết, ở trong mắt của đại ca, bây giờ cũng chỉ có đại tẩu, những người khác hoàn toàn là mây bay.

"Dao nhi có người thích rồi sao?" Thực ra Thương Lung Tinh đã sớm tỉnh rồi, chỉ là nàng lười đi chuyển mà thôi, thấy Đông Phương Dao chạy vào, vẻ mặt còn mờ mịt, liền lên tiếng hỏi.

"Ách, không có.... Không có." Đông Phương Dao nghe vậy, sắc mặt hơi mất tự nhiên nhìn bọn họ nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xuất hiện một khoảng đỏ ửng nhàn nhạt.

"Nếu không có, vậy tại sao muội không đồng ý? Lần liên hôn này đều là hoàng tử đấy." Thương Lung Tinh ngồi thẳng người trong lòng Đông Phương Dịch Hàn, mắt chớp chớp, thần nhiên nói. Đường như cũng là đang thử thăm dò nguyện vọng của Đông Phương Dao.

"Cũng bởi vì bọn họ đều là hoàng tử, nên muội mới không thêm! Muội muốn giống như đại ca và đại tẩu, một đời một kiếp một đôi, không cần hấn có địa vị hiển hách và quyền hành như thế nào, chỉ cần yêu muội là đủ rồi." Đông Phương Dao nghe vậy, trong nháy mắt nóng nảy, nàng không thêm mấy hoàng tử rắc rối đó! Nữ nhân của bọn hấn chất đóng như núi, nàng cũng không muốn đụng tâm tính toán tranh thủ tình cảm với nhiều nữ nhân như vậy!

"Muội thực sự nghĩ như vậy sao, cho dù hấn là một thư sinh nghèo?" Thương Lung Tinh nhìn Đông Phương Dịch Hàn mắt nháy nháy, dường như đang ám chỉ cái gì, vẻ mặt hứng thú nhìn Đông Phương Dao.

"Đúng vậy, có gì phải sợ? Không phải cuộc sống của hai người sao? Chỉ cần hấn chịu nỗ lực phấn đấu, cho dù là cơm canh đạm bạc thì có sao đâu chứ." Vẻ mặt Đông Phương Dao kiên định nói, mặc dù nàng là công chúa cao quý, nhưng nàng cũng có quyền lựa chọn hạnh phúc. Cho dù ra sao cũng được, nàng sẽ không gả cho người hoàng thất.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Muội có người mình thích rồi sao?

Edit: LeeMon

Beta: Mavis Clay, Thảo My

"Vậy sao? Muội sẽ không sợ chịu khổ, nên biết rằng, muội thân là công chúa của một nước, nếu như mất đi danh hiệu này, muội chẳng là gì cả." Thương

Lung Tinh nhủ mầy, cố ý lấy nặng tránh nhẹ nói. Nàng đương nhiên biết, nếu nàng ấy lựa chọn như vậy, vẫn có hào quang công chúa tồn tại như cũ, trừ khi quốc gia này đổi chủ!

"Muội biết, nhưng nếu muội đến quốc gia khác, không phải cũng giống vậy sao? Nói không chừng còn thảm hại hơn, đại tẩu, van cầu tỷ, giúp muội một lần này đi, muội không muốn gả đi." Con người Đông Phương Dao chuyển động, nhìn thoáng qua Đông Phương Dịch Hàn, về mặt lại cầu xin mà nhìn Thương Lung Tinh. Nói thầm trong lòng, cầu xin đại ca còn không bằng cầu xin đại tẩu, chỉ cần đại tẩu đồng ý rồi, chắc chắn đại ca sẽ không ngăn cản.

"Muội thật sự không hối hận sao? Nếu bỏ qua cơ hội này, sẽ không còn nữa." Thương Lung Tinh lặp lại lần nữa, hy vọng nàng có thể suy nghĩ kỹ càng, cũng coi như là đang thử thăm dò ý chí của nàng?

"Không hối hận, cho dù những hoàng tử kia tốt thế nào, muội cũng không gả!" Đông Phương Dao kiên định gật đầu, hy vọng Thương Lung Tinh có thể giúp nàng giải thích với đại ca nàng, đừng để nàng gả.

"A, nào nhiệt như vậy sao? Xem ra ta tới không đúng lúc, Hàn." Giữa lúc Thương Lung Tinh còn muốn nói gì đó, lại nghe được một giọng nói từ tính dễ nghe truyền tới từ nơi không xa, chỉ thấy Nam Cung Mộc mặc một bộ áo bào trắng hăng hái đi đến.

"Mộc, người đã đến rồi? Còn tưởng rằng phải đợi thêm lát nữa đó." Thấy Nam Cung Mộc đến, cười khẽ một tiếng, nhưng vẫn không có ý định buông Thương Lung Tinh ra, vẫn ôm nàng vào trong ngực thật chặt, giống như đang khoe khoang cái gì đó.

"Đây là tẩu tử sao?" Con mắt Nam Cung Mộc chớp chớp, rõ ràng vừa nhìn đã biết, nhưng vẫn lễ phép hỏi, hình như còn có chút hứng thú.

"Hừ, biết rõ còn hỏi, ở trong lòng đại ca của ta, không phải đại tẩu ta còn có thể là ai." Đông Phương Dao khẽ hừ, bữu môi nói một cái, vẻ mặt không vui.

Nàng nghe nhị ca nàng nói, đại ca hẳn có thể sẽ gả nàng cho người trước mắt này, vì vậy đương nhiên là có thành kiến với hắn. Tuy rằng ngoại hình của hắn không tồi, nhưng không phải là đồ của nàng, nàng không muốn gả cho hắn. Hơn nữa muội muội hắn còn không biết xấu hổ, lại đến đây đưa đại ca của nàng.

"A, phải, là ta uống công vô ích! Người là muội muội của Hàn sao?" Nam Cung Mộc nhìn nét mặt không vui của Đông Phương Dao, hơi buồn bực, hẳn chọc tới nàng rồi sao? Vì sao hắn cảm thấy dường như nàng có ý kiến rất lớn với hắn vậy?

"Dao nhi, không được hồ nháo." Vẻ mặt Đông Phương Dịch Hàn bắt đầu dĩ nhiên trách Đông Phương Dao, nha đầu này quả nhiên bị Thương Lung Tinh nói trúng rồi, nó hung bạo như vậy, cái gì cũng biểu hiện ra mặt, quả thật không thích hợp cuộc sống ở hậu cung! Xem ra hắn có phải thay đổi ý nghĩ hay không đây?

"A, biết rồi, đại ca." Đông Phương Dao nghe vậy, vẻ mặt uất ức mà sợ hãi nói, ánh mắt lại trừng Nam Cung Mộc, đều do hắn, nếu không phải hắn tới, nàng sẽ không bị đại ca giáo huấn.

Nam Cung Mộc không giải thích được đích ý của Đông Phương Dao với hắn, trong đầu nghĩ thực sự rất kỳ lạ, đây là lần đầu tiên hắn gặp nàng đúng không? Sao cứ cảm thấy nha đầu kia rất bất mãn với hắn?

"Mộc, ngồi đi!" Sắc mặt Đông Phương Dịch Hàn thân nhiên nhìn Nam Cung Mộc, ý bảo hắn qua đây ngồi, cũng không cảm thấy ôm Thương Lung Tinh có gì không đúng chút nào.

"Ừ, được!" Nam Cung Mộc nghe vậy, gật đầu, đi tới. Ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, xem ra lần này Đông Phương Dịch Hàn tới thật, lại có thể ôm chặt vương phi của hắn không thả. Chỉ tiếc muội muội của hắn... Ai

"Người có ý kiến gì với lần liên hôn này?" Tay Đông Phương Dịch Hàn cầm một ly trà lên, đưa tới bên miệng một cách tự nhiên, ý bảo nàng uống. Nét mặt tự nhiên. Thân nhiên nhìn Nam Cung Mộc nói.

"A, có thể có ý kiến gì sao, loại xu thế này là tất yếu." Nam Cung Mộc khẽ nhấp một ngụm trà, nói ra rất bình tĩnh. Lần này bọn họ đến đều là hoàng tử công chúa, thực ra ý tứ rất rõ ràng đó!

"ây người dự định cưới công chúa nước nào." Thương Lung Tinh đột nhiên hứng thú, nếm trà nhất phẩm, thân nhiên hỏi, ánh mắt lại ngắm Đông Phương Dao bên cạnh một cái, có chút ý vị thâm trường.

"Ách, việc này..." Nam Cung Mộc hơi ngạc nhiên, không ngờ Thương Lung Tinh lại hỏi thẳng hắn như vậy. Thực ra hắn cũng không có ý nghĩ gì, chẳng qua là khi đó nghe Đông Phương Dịch Hàn nói đến muội muội của hắn Đông Phương Dao, lần này cũng coi như là tới gặp mặt mà thôi. Nếu không phải liên hôn, cưới muội muội của hắn cũng coi như là chuyện tốt?

"Nói cho người biết, bản công chúa không gả, người cũng đừng chọn." Đông Phương Dao nghe vậy, nóng nảy, chỉ sợ Nam Cung Mộc sẽ nói muốn lấy nàng, thấy hắn lưỡng lự, khẩn trương can lại lời của hắn trước, cảnh cáo nói.

"Ách, công chúa rất bất mãn với bản vương sao?" Nam Cung Mộc thấy thái độ Đông Phương Dao rất khó hiểu, nói ra nghi ngờ, bản thân mình cũng không giải thích được, chuyện này rốt cuộc là sao?

"Không, không phải, chỉ là bản cung không muốn trở thành đối tượng liên hôn mà thôi." Đông Phương Dao không ngờ Nam Cung Mộc trối thẳng như vậy, trong chốc lát không kịp phản ứng, hơi mất tự nhiên ấp úng nói.

"Vậy sao? Vậy người có thể bảo đảm cũng không liên hôn cùng các hoàng tử nước khác không?" Nam Cung Mộc có chút hứng thú nhìn khuôn mặt Đông Phương Dao nhỏ nhắn tinh xảo hơi đỏ ửng trước mắt, thân nhiên khẽ cười hỏi: "Ách, việc này... Đại tẩu, tỷ sẽ giúp muội đúng không?" Đông Phương Dao sững sốt, đúng vậy, sao nàng không nghĩ tới, lần này từ chối, sẽ lại gặp phải một lần khác, với thân phận của nàng không thể tránh một cách đơn giản như vậy. Ánh mắt lập tức nhìn về phía Thương Lung Tinh, về mặt mong đợi nhìn Thương Lung Tinh.

Nam Cung Mộc nghe vậy, có chút kinh ngạc, vì sao Đông Phương Dao này không tìm Đông Phương Dịch Hàn để thuyết phục, mà lại tìm Tiêu Dao Vương Phi hỗ trợ đây? Nàng thật sự có năng lực lớn như vậy có thể thay đổi chuyện này sao?

"Dao nhi, đừng hồ nháo, thân phận của muội không cho phép muội tùy hứng như thế." Đông Phương Dịch Hàn khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nói. Hắn có thể giúp nàng đẩy lui những lần liên hôn này, nhưng sau này thì sao? Chẳng lẽ thật sự để chính nàng đi chọn vị hôn phu sao?

"Nhưng, nhưng muội không muốn liên hôn, đại ca, không phải có huynh sao? Cầu xin huynh đó." Đông Phương Dao nghe vậy, có chút oan ức nhìn Đông Phương Dịch Hàn, giọng điệu hơi ngẹn ngào nói.

"Dao nhi, muội có người mình thích à?" Thương Lung Tinh ngược mắt, liếc mắt nhìn Đông Phương Dịch Hàn, chẳng lẽ người này thực sự quyết định gả nàng cho Nam Cung Mộc? Trầm tư một chút, nhìn Đông Phương Dao, thân nhiên hỏi.

"Ách, không có, không có." Đông Phương Dao bị Thương Lung Tinh hỏi như vậy, gương mặt hiện lên một vết đỏ ửng, hơi ngượng ngùng nhìn nàng, thậm chí về mặt mờ mịt, không hiểu vì sao nàng lại hỏi như vậy?

"Nếu không có, vậy sao không thể thử một chút?" Thương Lung Tinh nhíu mày, như có điều suy nghĩ nói. Thực ra trong lòng nàng cũng biết, đến nước hần, chắc chắn cuộc sống một người xa xứ rất khổ cực, Nếu gặp được phu quân hiểu được quý trọng thì tốt, nếu đốn đầu chỉ là để ứng phó, vậy cuộc sống sau này của nàng có thể sẽ chật vật...

"Muội, muội không muốn, đại tẩu muội không muốn rời xa nơi này, muội muốn tự lựa chọn hạnh phúc của mình, cầu xin tỷ giúp muội đi." Đông Phương Dao không để ý tới những người khác ở đây, lập tức kích động chạy tới Thương Lung Tinh Thương Lung Tinh, về mặt kiên định lại hơi có ý cầu xin nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Chuyện này muội không được phép làm loạn!

Edit: Mavis Clay

Beta: LeeMon, Thảo My

"Tự lựa chọn hạnh phúc cho mình? Ý này của công chúa, có phải là nói bốn vương không mang lại hạnh phúc cho công chúa?" Nam Cung Mộc nghe vậy khẽ nhíu mày, Đông Phương Dao vậy là có ý gì? Chẳng lẽ gả cho hần thì sẽ không được hạnh phúc sao?

"Ặc, ý ta không phải vậy, chỉ là, cái mà ta muốn chính là một đời một kiếp chỉ một đời, người đáp ứng nổi không?" Đông Phương Dao không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường. Không phải đám hoàng tử bọn họ đều tam thê tứ thiếp sao? Còn không biết xấu hổ hỏi ra miệng?

"A, hay đấy! Một đời một kiếp chỉ một đời!" Nam Cung Mộc nghe vậy, thoáng sững sốt trong chốc lát, lập tức gật gù đầu, khẽ cười nói.

"Người, người cười cái gì chứ? Có gì đáng cười sao? Đại ca đại tẩu của ta bọn họ đều vậy mà!" Đông Phương Dao thấy nụ cười mập mờ của Nam Cung Mộc, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn hần, tức giận bất bình nói.

"Đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác đâu, chỉ là có chút bất ngờ thôi." Nam Cung Mộc nghe vậy, nhanh chóng khoát tay nói, hần cũng không muốn bị Đông Phương Dịch Hàn xa lánh đâu! Chỉ là hần cũng thật sự không nghĩ rằng, Đông Phương Dao mà lại có ý nghĩ như vậy.

"Hừ, cho dù có, cũng vô dụng." Đông Phương Dao khẽ hừ một tiếng, bĩu môi nói. Trong lòng lại rầu rĩ, trông bộ dáng lạnh lùng của đại ca, chắc là không thể cầu xin huynh ấy được rồi, hiện giờ người có thể giúp nàng chỉ có đại tẩu, nhưng nàng phải làm sao để thuyết phục đại tẩu giúp nàng đây?

"Vân nhi, không được vô lý, bộ dáng của muội giống một công chúa sao?" Đông Phương Dịch Hàn nhíu chặt mày, nha đầu kia thật đúng là rất tùy hứng, nếu không phải vì Nam Cung Mộc là bằng hữu của hần, chỉ với thân phận đường đường là hoàng tử như hần, có thể đối đãi không tốt với nàng sao?

"Hàn, không có gì đâu, người đừng vì vậy mà tức giận!" Nam Cung Mộc thấy Đông Phương Dịch Hàn lạnh mặt liền lên tiếng. Nếu không, chắc chắn Đông Phương Dao kia sẽ càng có thành kiến với hần, hần không muốn lần tới đây này bị kết cừu không đáng.

Đông Phương Dao ỳm khuất nhìn bọn họ, nàng thầm nghĩ, tự mình lựa chọn hạnh phúc cho bản thân là sai sao? Đều do hần, nếu hần không tới, thì nàng sẽ không bị đại ca giáo huấn. Nghĩ vậy, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Mộc càng thêm oán hận.

"Muội mặc kệ, bất kể thế nào muội cũng sẽ không liên hôn, mọi người tự xử lí đi!" Đông Phương Dao ngồi phịch xuống, mặt không phục lớn tiếng nói, vẻ mặt tràn ngập sự bất mãn và không cam lòng.

"Chuyện này muội không được phép làm loạn, hiểu chưa?" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, tức giận nói, nha đầu này nói chuyện chẳng nhìn tình hình gì cả, tính cách này thực sự không thích hợp để gả vào hoàng thất. Nhưng mà, nàng lại chính là công chúa có địa vị cao quý nhất nước, đôi khi không còn cách nào khác.

"Hàn, chàng đừng dọa muội ấy nữa, tạm gác chuyện này lại đi!" Thương Lung Tinh thấy bộ dáng ủy khuất của Đông Phương Dao, bắt đầu dỗi kéo nhẹ tay Đông Phương Dịch Hàn, hấn nháo lên như vậy làm gì chứ? Trong lòng hắn thực sự rất quan tâm tới muội muội này, sao giờ bộ dáng lại hung dữ vậy chứ?

"Lung nhi, ta không dọa muội ấy, nhưng mà nàng xem kia, bộ dáng muội ấy trông giống một công chúa sao?" Đông Phương Dịch Hàn nghe được lời của Thương Lung Tinh, ngao ngán giải thích. Trong mắt xẹt qua một chút thất vọng, muội muội này của hắn tâm cơ không thâm sâu, sau này sao có thể ở chung với người trong hậu cung?

"Đại ca, nếu nhất định phải liên hôn, muội thà không làm công chúa!" Đông Phương Dao thấy bộ mặt lạnh lùng của Đông Phương Dịch Hàn, nàng quyết tuyệt nói, nàng muốn làm vật hy sinh, tương lai của nàng phải do nàng tự quyết định.

"Dao nhi, muội đừng nói hươu nói vượn, đây không phải là lời có thể nói lung tung ra được!" Thương Lung Tinh nghe vậy nhũn mảy, Đông Phương Dao thật sự hạ quyết tâm đến vậy sao? Nhưng mà nàng nghĩ như vậy cũng không phải là không hợp lý, nếu đôi lại là nàng có lẽ nàng cũng không chấp nhận. Chỉ là nàng có chút kinh ngạc, không ngờ nàng ấy lại có thể bảo vệ suy nghĩ của bản thân đến mức như vậy.

"Thôi, được rồi! Ta không nói nữa là được!" Đông Phương Dao ủy khuất, vẻ mặt đầm đìa đáng yêu nhìn Thương Lung Tinh. Thực ra nàng biết họ sẽ không đối xử tệ với nàng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, muốn bộc phát sự bức dọc ra ngoài.

"A, xem ra là công chúa vô cùng bất mãn với hoàng thất nước khác." Nam Cung Mộc nhếch miệng cười, hớp một ngụm trà nhàn nhạt nói. Trong mắt xẹt qua một thứ hàm xúc không rõ là gì.

Đông Phương Dao nghe vậy, bất mãn bĩu môi, biểu cảm muốn nói lại thôi, ánh mắt bọn họ chạm nhau, cuối cùng chỉ im lặng, cúi đầu thì thầm.

"Được rồi, không nói nữa, chúng ta đi dùng bữa? Chuyện này ngày mai lại bàn tiếp." Thương Lung Tinh nhìn bọn họ, cười nói, nàng cảm thấy Nam Cung Mộc này có cái gì đó, dường như là cũng có hứng thú với Đông Phương Dao, nói không chừng bọn họ còn có thể hấp dẫn lẫn nhau!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Người lo lắng cái gì!

Edit: Mavis Clay

Beta: LeeMon, Thảo My

Ban đêm, bầu trời giống như tấm màn che tối màu, bên trên treo lác đác một ít đốm sao, ánh sao âm đạm, mặt trăng bị những tầng mây dày che khuất, chiếu ra chút ánh sáng le lói.

Ánh nền mờ lung bao phủ lên người Thương Lung Tinh, tựa như đang phủ kín một lớp ánh sáng mỏng, trông mê ly mà thanh lãnh, cao quý mà âm đạm, nàng nhàn nhã nâng chung trà lên, động tác tao nhã hớp ngụm trà, dường như đang chờ cái gì đó.

Bỗng nhiên, giữa trời đêm có một bóng đen đập gió mà đến, áo bào nhẹ nhàng, trong mắt nam tử xẹt qua chút kinh ngạc, nhìn Thương Lung Tinh, nhàn nhạt hỏi: "Người đang đợi ta?"

"Người thấy vậy sao?" Thương Lung Tinh nhìn nam tử mặc y phục đen từ đầu đến chân trước mắt, nhũn mảy, lạnh nhạt đáp.

"Ha ha, xem ra chuyện gì cũng không qua mắt được nàng? Nàng không sợ hãi hay kinh ngạc thân phận của ta à?" Nam Cung Hành Vân nghe vậy, mặt đầy ý cười nhìn Thương Lung Tinh, trong mắt dường như ánh lên sự si mê và ái mộ.

"Chỉ là có chút kinh ngạc thôi, nhưng điều đó đâu thể hiện cho cái gì đâu chứ? Chẳng lẽ bởi vì thân phận của người khác thường, nên mọi thứ đều trở nên khác thường sao?" Thương Lung Tinh lại hớp thêm một ngụm trà, tùy ý nói. Về mặt nàng nói chuyện thản nhiên, dường như đã lường trước rằng hôm nay hắn sẽ đến.

"Lung Tinh, nàng có đồng ý đi với ta không?" Nam Cung Hành Vân đột nhiên bước tới bên người Thiên Lung Tinh, nghiêm túc nhìn nàng chăm chú, thâm tình trông ngóng nàng, giống như đang nhìn một món bảo vật, tia sáng nóng bỏng lóe lên.

"Vậy là ý gì? Đi đâu?" Thương Lung Tinh khẽ nhủ mày, dường như có chút không hiểu sao hắn lại nói vậy? Ý của hắn, là muốn mang nàng rời khỏi Thiên Long Quốc?

"Đương nhiên là theo ta về Địa Long quốc, nàng yên tâm, sau này nếu đại sự thành công, ta nhất định sẽ cho nàng ngôi vị cao nhất!" Nam Cung Hành Vân thấy Thương Lung Tinh có chút chú ý, trong lòng nghĩ là nàng đồng ý, liền đưa ra hứa hẹn.

"Ngôi vị? Ý người là gì? Vị trí hoàng hậu?" Thương Lung Tinh hí mắt, trong mắt lóe lên chút lãnh ý. Không phải hắn nghĩ rằng nói với nàng như vậy, nàng sẽ đi cùng hắn chứ?

"Đúng vậy! Có gì có thể so với quyền lợi địa vị sao? Lung Tinh, dựa vào tài hoa của nàng, sao có thể cam chịu chỉ làm một Tiểu Dao Vương Phi nhỏ nhoi chứ? Rời khỏi nơi đây đi theo ta không tốt sao? Ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng!" Nam Cung Hành Vân thâm tình nhìn Thương Lung Tinh, trong mắt dường như còn lóe lên địch ý và hận ý với Đông Phương Dịch Hàn.

"Ta nghĩ... hình như người hiểu lầm cái gì đó rồi thì phải? Ta không thể rời khỏi đây được, giờ ta đã là Tiểu Dao Vương Phi." Thương Lung Tinh giương mắt lạnh nhạt nhìn Nam Cung Hành Vân, vẫn đạm phong khinh nói.

"Chỉ cần nàng đồng ý đi theo ta, những thứ khác ta đều không để ý!" Nam Cung Hành Vân kích động nhìn Thương Lung Tinh, vô cùng chờ mong.

"Nhưng ta để ý!" Thương Lung Tinh lạnh nhạt nhìn Nam Cung Hành Vân, dường như đang bắt đầu không vui. Hắn xem nàng là cái gì chứ? Có thể để hắn tùy ý sắp xếp sao?

"Hoàng tử Nam Cung nửa đêm chạy tới chỗ Vương Phi bốn vương, là có ý gì sao?" Đúng lúc Nam Cung Hành Vân còn muốn nói thêm gì đó, Đông Phương Dịch Hàn đã âm trầm bước tới. Ánh mắt thâm sâu nhìn hắn chằm chằm, còn có ý định nắm lấy Thương Lung Tinh kéo vào trong lòng.

"Lung Tinh, nàng hãy suy nghĩ về lời nói của ta, ta rất nghiêm túc!" Nam Cung Hành Vân không thêm để ý tới sự ghen tuông của Đông Phương Dịch Hàn, nói thêm một câu thâm tình với Thương Lung Tinh rồi mới xoay người bỏ đi.

"Lung nhi, hắn đã nói gì với nàng? Muốn nàng suy nghĩ cái gì?" Đông Phương Dịch Hàn khẽ nhủ mày, sốt ruột nhìn Thương Lung Tinh hỏi, trong lòng dấy lên một chút hốt hoảng khó nói.

"Nói muốn ta cùng hắn rời khỏi Thiên Long Quốc." Thương Lung Tinh rũ mi, khiến người khác không nhìn rõ được tâm tình của nàng, nhàn nhạt lên tiếng.

"Cái gì? Rời khỏi Thiên Long quốc? Không được, nàng không được rời khỏi ta, không được đồng ý với hắn!" Đông Phương Dịch Hàn vừa nghe vậy, ôm chặt lấy nàng, bá đạo cường thế nói.

"Nếu ta muốn rời đi, chàng ngăn được sao?" Thương Lung Tinh có chút buồn cười dựa vào lòng hắn, ra vẻ không hiểu nhẹ nhàng hỏi, vẻ mặt đầy sự tò mò.

"Lung nhi, nàng không nỡ rời khỏi ta có đúng không? Không cho nàng rời khỏi ta!" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, khẽ nhủ mày, nhìn bộ dáng vô cùng ủy khuất, đáng thương tội nghiệp của hắn.

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng giật giật, hắn trung bộ đáng ủy khuất này cứ như ai khi dễ hắn lắm vậy. Ánh mắt nàng phức tạp nhìn hắn, im lặng.

"Lung nhi, nàng im lặng chứng tỏ là nàng sẽ không rời khỏi ta đúng không?" Con người của Đông Phương Dịch Hàn chớp chớp, lời nói và giọng nói có chút gấp gáp khẩn trương hơn.

Hắn biết, nếu nàng muốn rời đi hắn hoàn toàn không thể ngăn cản được! Dù sao thế lực của nàng còn lớn mạnh hơn thế lực của hắn không biết bao nhiêu lần! Trừ phi nàng tự nguyện ở lại, nếu không thì tay hắn vốn chẳng nắm nổi nàng, đây cũng chính là nguyên nhân khiến hắn cảm thấy nóng ruột.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Không cho phép nàng gạt ta

Editor: Melodysoyoni.

Beta-er: hàn ánh nguyệt =.=

"Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, chàng tùy ý đi." Thương Lung Tinh không để ý tới hắn, trực tiếp đẩy nhẹ ngực của hắn ra, bình tĩnh đi đến trên giường, định đi nghỉ ngơi!

Đông Phương Dịch Hàn thấy trong ngực trống không, có chút cảm giác mất mát. Vì sao nàng không thể cho hắn đáp án rõ ràng, chẳng lẽ thật có suy nghĩ như lời nói của Nam Cung Hành Vân? Nàng thật sự sẽ chọn rời đi sao?

“Lung nhi, nàng vẫn chưa trả lời ta đấy.” Đông Phương Dịch Hàn hồi hồn, có chút không cam lòng vội vàng đuổi theo nàng, ôm chặt nàng lần nữa, không để cho nàng nằm xuống giường, có chút uất ức nói.

“Câm miệng, chưa muốn ngủ, thì đi ra đi, ta mệt chết rồi!” Thương Lung Tinh tựa vào trong ngực hắn, lập tức nhắm hai mắt muốn nghỉ ngơi. Nàng biết hắn nhất định sẽ đỡ lấy nàng! Chỉ là trong lòng cũng có chút nghi ngờ, gần đây hình như rất thích ngủ, chẳng lẽ thân thể xảy ra vấn đề gì rồi? Thôi, ngày mai lại bắt mạch cho mình là được rồi? Hiện tại thật sự quá mệt mỏi..

“Được rồi! Ta không âm ỉ với nàng nữa, ngủ với nàng là được rồi.” Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, cúi đầu nhìn về mặt mệt mỏi rã rời của nàng, có chút đau lòng, lập tức cung chiêu nói.

“Ừ” Thương Lung Tinh thân nhiên đáp một tiếng, đã thật sự tiến vào trạng thái ngủ, hô hấp lập tức trở nên đều đều, hình như đã quên mình còn đang ở trong ngực Đông Phương Dịch Hàn.

Đông Phương Dịch Hàn nhìn Thương Lung Tinh thông dong ngủ say trong ngực, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, từ lúc nào thì nàng buông lỏng cảnh giác như vậy? Hơn nữa, còn nhanh chóng ngủ thiếp đi trong ngực hắn như thế? Ngay sau đó bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lại ôm nàng đặt nhẹ nhàng ở trên giường, mình thì cõi áo khoác, cũng nằm ở bên cạnh nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời màu vàng trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên bình phong, cả phòng ngủ có vẻ đặc biệt sáng ngời. Thương Lung Tinh hơi mở mí mắt, có chút kinh ngạc, nàng lại có thể ngủ như vậy, còn làm một giấc đến trời sáng.

“Lung nhi, nàng đã tỉnh chưa?” Đông Phương Dịch Hàn đi vào từ bên ngoài, đã nhìn thấy Thương Lung Tinh đang ngả người ngồi ở bên giường, cung chiêu nhìn nàng.

“Ừ, có chuyện gì sao?” Thương Lung Tinh thân nhiên nhìn hắn một cái, có chút ngoài ý muốn vì hắn đến, lúc này, không phải hắn nên ở thư phòng sao? Tôi đây làm gì vậy?

“Không có việc gì, chỉ là muốn tới đây xem xem nàng tỉnh chưa thôi! Đói không?” Thật ra thì trong lòng Đông Phương Dịch Hàn rất không thực tế, rất sợ nàng sẽ nghĩ đến việc rời khỏi đây, luôn có một giọng nói, thôi thúc hắn phải thời thời khắc khắc đều buộc nàng ở bên người.

“Ặc, từ lúc nào mà chàng trở nên nhảm chán như thế rồi hả?” Thương Lung Tinh nghe vậy, bất đắc dĩ trợn mắt lên một chút, thật ra thì nàng cũng biết vì sao về mặt hắn khàn trương như thế, đơn giản đúng là vì chuyện ngày hôm qua! Thật không biết nên nói gì với hắn mới được? Đường đường là một Vương Gia, nhưng lại không tin tưởng bản thân như thế?

“Còn lâu mới nhảm chán! Ta quan tâm nương tử của mình, sao có thể coi là nhảm chán chứ?” Đông Phương Dịch Hàn chớp chớp mắt, mỉm cười nhìn nàng. Về mặt cũng là tràn đầy ý phức tạp, hắn nên làm sao mới có thể chân chính giữ nàng lại?

“Thật sao? Chàng chắc chắn không có chuyện gì tìm ta?” Thương Lung Tinh thở dài bất đắc dĩ một tiếng, lạnh nhạt hỏi. Nàng biết nếu hắn không tìm ra đáp án, hắn nhất định sẽ ngày ngày bảo vệ nàng.

“Lung nhi, ta nói nàng cũng đừng tức giận nha! Nàng đồng ý với ta, đừng rời xa ta có được không?” Đông Phương Dịch Hàn đột nhiên ôm Thương Lung Tinh thật chặt, hơi cầu xin nhìn xem ý nàng.

Thật ra thì trong lòng rất mâu thuẫn, đợi lát nữa sẽ phải vào cung bàn bạc chuyện liên nhân*(thông gia), hắn thật sợ Nam Cung Hành Vân kia sẽ nói muốn kết hôn với Thương Lung Tinh, mà nàng lại bằng lòng đi với hắn ta. Nếu là như thế, vậy hắn phải làm gì đây?

“Ta có nói sẽ rời đi vào lúc nào sao?” Thương Lung Tinh nghe vậy, khoé miệng rút gân, nàng cũng biết, hắn nhất định là vì chuyện này. Quả nhiên, bây giờ hắn còn nói ra miệng.

“Ặc, chưa thì phải?” Đông Phương Dịch Hàn có chút sững sờ nhưng vẫn trả lời, ngay sau đó, khuôn mặt yêu nghiệt lộ ra một nụ cười mê hoặc, hôn lên trán của nàng một cái, vui mừng nói: “Ý của Lung nhi, là sẽ không đi với hắn à?”

“Từ đầu tới cuối ta đều chưa từng nói sẽ đi với hắn có được không, là chàng tự khàn trương vớ vẩn thôi!” Thương Lung Tinh khề quăng cho hắn một cái liếc mắt, về mặt vô tội nhìn hắn nói.

“Ha ha, thật tốt quá, thật sự là do ta quá khàn trương! Lung nhi, không cho phép nàng gạt ta, hơn nữa vĩnh viễn cũng đừng nghĩ rời khỏi ta” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn tràn đầy hăng hái và kích động, vẫn không quên bá đạo cảnh cáo.

“Được rồi, đừng làm rộn, ta sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi này, trừ khi...” Thương Lung Tinh bị hắn ôm thật chặt, sắp không thở được, lập tức đẩy nhẹ hắn ra, lạnh nhạt nói qua.

“Trừ khi cái gì? Chỉ là, dù gì cũng thế, ta đều không thể nào để cho nàng rời khỏi đây. Nếu nàng nhất định phải rời đi, vậy thì ta sẽ đi với nàng!” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn khẳng định nhìn nàng, hắn quyết sẽ không để cho nàng một mình rời đi, muốn đi đâu, ít nhất phải có hắn làm bạn mới được.

“Được rồi, không phải muốn vào cung sao? Còn tốn thời gian nữa, trời cũng sắp tối rồi.” Mặc dù Thương Lung Tinh nói mà không có biểu cảm gì, thật

ra thì trong lòng sớm đã có một dòng ám áp nhàn nhạt, nàng biết hẳn thật lòng đợi nàng! Mà nàng cũng không có lý do phụ lòng tấm chân tình của hắn, không phải sao?

“À, được, vậy chúng ta vào cung nhé?” Đông Phương Dịch Hàn đứng lên, có chút không muốn buông nàng ra. Ngay sau đó lại rất mau dắt tay của nàng về mặt vui thích đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Nàng có ý kiến gì không?

Editor: Melodysoyani

Beta-er: hàn ánh nguyệt =.=

“Đại ca, rốt cuộc các người cũng đã tới” Đông Phương Dịch Hàn và Thương Lung Tinh vừa đến Ngự Thư Phòng của hoàng cung, đã thấy Đông Phương Ngạo gấp rút xông tới trước mặt, dáng vẻ hình như rất gấp gáp.

“Ừ, gấp như vậy làm cái gì? Còn giống dáng vẻ của hoàng thượng nữa không?” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng, không vui hừ lạnh. Ánh mắt thâm thúy nhìn nhìn Đông Phương Ngạo, lạnh lùng ra tiếng.

“Ặc, còn không phải vì ta có chuyện gấp muốn tìm các người thương lượng sao?” Khuôn mặt tuấn tú Đông Phương Ngạo khẽ dâng lên đỏ ửng, có chút mất tự nhiên nói.

“Vây cũng không cần gấp đến như vậy! Đệ đứng đắn một chút cho ta!” Đông Phương Dịch Hàn khẽ liếc hắn một cái, về mặt nghiêm túc khiển trách hắn! Người này là kẻ không an phận, ai biết hắn lại đang có ý định gì rồi chứ?

“Chắc, ta rất nghiêm chỉnh có được hay không, đại ca, huynh đừng hung dữ như vậy nữa!” Về mặt Đông Phương Ngạo uất ức nhìn Đông Phương Dịch Hàn, đại ca này của hắn thật là thiên vị, đối với đại tẩu thì dịu dàng vô cùng, còn đối với hắn, cứ hung dữ như thế, quả thực là khác biệt một trời một vực!

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng rút gân, bọn họ đang định làm gì vậy? Đây còn giống bọn họ sao? Một là hoàng thượng, một là Vương Gia? Sao lại thấy có chút... Hình tượng thế này có tốt không?

“Hãy bớt sàm ngôn đi, mau nói chuyện chính.” Về mặt Đông Phương Dịch Hàn xem thường nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt lên tiếng. Xoay người, dịu dàng dắt Thương Lung Tinh đi đến ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

“Đại ca, thật muốn gả Dao nhi cho Nam Cung Mộc hả?” Đông Phương Ngạo nghe vậy, trong nháy mắt thu hồi vẻ mặt vui đùa, về mặt thành thật hỏi, trong mắt thoáng qua một chút phức tạp.

“Đệ cảm thấy không được?” Đông Phương Dịch Hàn nhíu mày, ý vị sâu xa nhìn hắn. Thật ra thì trong lòng hắn cũng mâu thuẫn, nhìn dáng vẻ ngày hôm qua của Dao nhi, nếu thật gả cho hắn ta, nhất định sẽ đại náo một trận.

“Cũng không phải thế, chỉ sợ với tính tình của Dao nhi, không quá thích hợp với cuộc sống ở hậu cung.” Mặt Đông Phương Ngạo lộ vẻ buồn rầu mà thở dài một tiếng. Hắn thật sự cũng không nở để muội muội duy nhất đến nơi xa như vậy, càng sợ nàng chịu uất ức.

“Lung nhi, nàng có ý kiến gì không?” Đông Phương Dịch Hàn chợt chuyển sang Thương Lung Tinh, về mặt chờ mong nhìn xem ý nàng, hình như rất tin tưởng nàng sẽ có chủ ý.

“Nam Cung Mộc này rất có ý tứ, trừ thân phận ra, cũng có thể xem là rất thích hợp với Dao nhi đi!” Thương Lung Tinh liếc mắt nhìn bọn họ, khẽ nhấp một hớp trà, lạnh nhạt nói.

“Thật sao? Nàng cũng cảm thấy như vậy?” Trong mắt Đông Phương Dịch Hàn thoáng qua vẻ kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn nói. Không ngờ ý tưởng của nàng lại giống với hắn. Ban đầu nhìn trúng Nam Cung Mộc này, một là bởi vì là băng hữu tốt của mình, một cái khác cũng là bởi vì cảm thấy hắn thích hợp với Dao nhi, ít nhất có thể bảo vệ nàng cả đời không lo lắng.

“Không phải chứ? Bọn họ thích hợp? Nhưng không phải tương lai Nam Cung Mộc sẽ lên làm hoàng đế à? Dao nhi thật sự có thể ứng phó được?” Về mặt Đông Phương Ngạo mờ mịt nhìn hai người bọn họ, xong rồi, lần này đại tẩu cũng đồng ý! Thế chẳng phải Dao nhi muội ấy đã định phải gả cho hắn rồi sao?

“Có lẽ có thể hỏi ý kiến của Nam Cung Mộc một chút.” Thương Lung Tinh nghe vậy, biết Đông Phương Ngạo đang lo lắng cái gì, lập tức nhíu mày, nói một cách đầy ý vị sâu xa. Trong lòng suy nghĩ, Nam Cung Mộc này nhìn qua không giống một người phong tình vạn chủng, có lẽ hắn cũng sẽ có ý tưởng riêng biệt!

“Làm sao có thể hỏi chứ? Đợi lát nữa bữa tiệc lại bắt đầu, phải trực tiếp tiến vào nghị sự kết thân rồi.” Đông Phương Ngao nhíu chặt mày, có chút mặt ừ mày chau nói. Hắn là hoàng thượng Thiên Long Quốc không sai, nhưng hắn cũng có lòng riêng, hi vọng muội muội duy nhất của mình có thể hạnh phúc vui vẻ, không cần nàng phải e sợ giữ vững thực lực của một nước dùm hắn!

Vậy mà, có đôi khi, có chút thân phận, đều không thể tránh khỏi, chỉ có thể thân nhiên đối mặt tất cả trước mắt. Thiên Long Quốc chỉ có một công chúa là nàng, chuyện liên hôn này là chuyện nàng không thể trốn tránh!

“Chuyện này ngược lại không cần gấp, ta sẽ tìm cơ hội hỏi, đã đến lúc rồi, đến phòng yến tiệc đi!” Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, khẽ nhíu mày, lập tức bình tĩnh lên tiếng! Nếu Nam Cung Mộc này thật lòng đợi Dao nhi, ngược lại hắn không có gì không yên lòng!

“Đại ca, nhị ca, muội không kết thân, muội không kết thân!” Lúc mấy người bọn họ chuẩn bị đến phòng yến tiệc thì chỉ thấy Đông Phương Dao lão đảo chạy vào, thiếu chút nữa đụng phải Đông Phương Ngao.

“Dao nhi, không được hồ đồ, đại ca tự có chừng mực!” Đông Phương Ngao thấy người tới là Đông Phương Dao, lập tức nghiêm mặt, có uy nghiêm của hoàng đế, lớn tiếng nổi giận nói.

“Muội...Muội...” Đông Phương Dao bị Đông Phương Ngao dạy bảo như vậy, lại có chút cảm giác không biết làm sao. Mất khế ủng hồng, có chút uất ức, điềm đằm đáng yêu nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Khiêu khích

Editor: Tư Di

Beta: Cò Lười + Nguyệt Hoa Dạ Tuyết - Diễn đàn

"Dao nhi, cho dù muội không muốn kết thân cũng nên chừng chặc một chút, làm việc không thể nóng vội, hiểu chưa?" Thương Lung Tinh thấy thế, khòe miệng giật giật, huynh muội mấy người bọn họ, thật đúng là cực phẩm, có chút không chịu nổi mấy người bọn họ.

"Nhưng mà, đại tẩu, bọn họ sắp thương lượng xong chuyện đám hỏi rồi, muội nên làm thế nào đây?" Về mặt Đông Phương Dao khòe không ra nước mắt, sốt ruột nhìn Thương Lung Tinh, trong lòng rất chờ mong nàng ấy có thể giúp nàng.

"Mặc kệ chuyện gì xảy ra, muội đều phải thân nhiên đối mặt, phải tỉnh táo ứng phó, hiểu chưa? Đi, đi đến sảnh yến tiệc." Thương Lung Tinh bắt đầu nhìn nàng, không phải nói nữ nhân trong hoàng cung đều am hiểu tâm kế sao? Vì sao Đông Phương Dao này lại ngây thơ như vậy? Là do hai ca ca bảo vệ nàng quá tốt ư?

Vừa vào sảnh yến tiệc, Thương Lung Tinh lại trở thành tiêu điểm, có ánh mắt đổ kỵ của nữ nhân, có ánh mắt ái mộ nóng rực của nam nhân, khiến nàng thực sự không còn gì để nói, hình như nhân vật chính hôm nay không phải nàng mà nhĩ?

Nam Cung Nguyệt thấy Thương Lung Tinh đi vào, ánh mắt nhìn nàng độc ác và ác liệt, hình như rất muốn nhìn thấu nàng. Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, đoán chừng Thương Lung Tinh đã bị nàng ta giải quyết từ sớm.

"Các vị cứ tự nhiên, không cần phải khách khí." Đông Phương Ngao ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn bọn họ một lượt, lạnh lùng lên tiếng. Về mặt càng thêm ý vị khó lường, bộ mặt suy nghĩ sâu xa.

"Tạ Hoàng thượng." Mọi người nghe vậy, ríu rít lên tiếng, tuy bọn họ là Sứ giả của nước khác, nhưng vẫn cần phải có lễ phép. Chỉ là sắc mặt mọi người càng trở nên cổ quái, còn có vẻ dăm chiêu.

"Hoàng thượng, không biết quý quốc định đón dâu hay gả hôn (ý hỏi đón dâu cho Hoàng tử hay gả Công chúa đi) đây?" Sứ thần Thủy Long quốc nhìn Đông Phương Ngao có chút ý vị sâu xa, hình như muốn thăm dò tin tức gì đó. Lần này bọn họ tới có cả Hoàng tử và Công chúa, mặc kệ là gả hay cưới thì đều sẵn sàng hết mọi thứ, nếu được cả hai thì tốt biết bao!

"À, chuyện này không vội, đợi lát nữa lại bàn bạc đi!" Đông Phương Ngao cười khẽ một tiếng, giờ ly rượu trong tay lên, ra hiệu, tiện ngừng đầu lên uống cạn sạch rượu trong ly.

"Hoàng thượng, nghe nói Tiêu Dao Vương phi của quý quốc, tài nghệ tinh xảo, không biết có thể để nàng cho chúng ta thưởng thức một chút không?" Nam Cung Nguyệt chợt nhìn Thương Lung Tinh, không có ý tốt nói.

"Cái này, không biết ý của Hoàng tẩu như thế nào?" Đông Phương Ngao nghe vậy, mặt không chút thay đổi, hơi trầm tư, lại nhìn về phía Thương Lung Tinh, trực tiếp ném vấn đề này cho nàng tự giải quyết.

"Sao bản phi không biết mình có tài nghệ tinh xảo nhỉ? Xem ra những người khác đề cao bản phi quá thôi!" Thương Lung Tinh ngăn Đông Phương Dịch Hân đang muốn mở miệng lại, ý bảo hân trước bình tĩnh chờ nóng, nàng có thể ứng phó.

"Chẳng lẽ Tiêu Dao Vương phi xem thường chúng ta, không muốn chia sẻ với chúng ta?" Bộ mặt Nam Cung Nguyệt như thực hiện được quỷ kế, hơi hả hê nói.

"Cũng không phải, bản phi không nhớ ra mình có tài nghệ tinh xảo gì, cũng chỉ biết sợ sợ mà thôi, không cao tới mặt bản. Nam Cung Công chúa đã nói như vậy, chắc hẳn tài nghệ phải hơn người mới đúng." Thương Lung Tinh khẽ cười ra tiếng, nụ cười cũng không đến đáy mắt, vẻ mặt bí hiểm nhìn Nam Cung Nguyệt, thản nhiên nói.

"À, không tính là rất tinh xảo, nhưng ít ra cũng miễn cưỡng tinh thông hết cảm kỳ thư họa." Nam Cung Nguyệt hả hê khẽ hừ một tiếng, đáng vẻ ngạo mạn, hả hê nhìn Thương Lung Tinh.

"Thật sao? Đến lúc đó nam tử có thể lấy được công chúa, khẳng định rất hạnh phúc." Thương Lung Tinh nhú mày, nhìn nàng ta, nói câu nói có hàm ý khác, trong ánh mắt thoáng hiện lên sự trào phúng và lạnh lùng.

"Hừ, nếu Tiêu Dao Vương phi không tài không đức, dựa vào cái gì để chiếm vị trí chánh phi đây?" Nam Cung Nguyệt khẽ hừ một tiếng, mặt tỏ vẻ khinh bỉ, tức giận bất bình nhìn nàng nói.

"Này, cái người này sao nguoi lại nói như vậy? Hoàng tâu của ta thế nào, mắc mớ gì tới nguoi." Đông Phương Dao nghe vậy, trong nháy mắt nổi giận, tại sao nữ nhân này lại nói đại tâu của nàng như vậy, không tài không đức thì sao, ở trong mắt nàng, chỉ có đại tâu là tốt nhất.

"Ôi, ai quy định nằng dâu của hoàng thất nhất định phải tinh thông tất cả cảm kỳ thư họa? Hân, Thiên Long quốc có quy định này sao?" Thương Lung Tinh nháy mắt, cố ý ra vẻ ngờ ngạc không biết gì, hơi khàn trương hỏi Đông Phương Dịch Hân.

"Trái lại Bồn vương chưa nghe thấy bao giờ, chỉ có điều, chánh phi của Bồn vương là người như thế nào, hình như cũng không cần người ngoài tới đánh giá, hình như Nam Cung công chúa hơi lo quá nhiều chuyện rồi." Đông Phương Dịch Hân nhìn nét mặt Thương Lung Tinh, cũng biết nàng cố ý, liền phối hợp với lời của nàng, thẳng thắn nói chuyện, khi nhìn về phía Nam Cung Nguyệt, vẻ mặt hiện lên sự khinh thường và chán ghét.

"Nguyệt nhi, không được càn quấy, đừng nói tinh tinh." Nam Cung Mộc nghe vậy, nhú chặt mày, có chút không vui kéo Nam Cung Nguyệt một cái. Nha đầu này càng ngày càng càn rỡ, lại không để ý nơi nào như vậy, nói năng linh tinh.

Nam Cung Nguyệt nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lập tức trở nên xanh đen, lại giống như tái đi. Mặt mũi có chút vặn vẹo, sự bất mãn thoáng hiện lên trong mắt. Tức giận bất bình nhìn mọi người, lại mở miệng khiêu khích lần nữa: "Từ xưa nữ nhân muốn trở thành con dâu hoàng thất, không phải nên tinh thông cảm kỳ thư họa sao? Cho nên không phải Tiêu Dao Vương phi muốn che giấu, không muốn cho chúng ta biết đấy chứ?"

"À, cũng không phải, thật sự là bản phi không tinh thông cảm kỳ thư họa, không cần thiết phải lừa gạt mọi người. Chỉ là, trái lại bản phi có một nghi vấn, nữ nhân nhất định phải tinh thông hết cảm kỳ thư họa mới có thể trở thành chánh phi của hoàng tử sao?" Thương Lung Tinh nghe vậy, hơi cười khề, ý vị sâu xa nhìn mọi người hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Lui ra

Editor: Tư Di

Beta: Cò Lười + Nguyệt Hoa Dạ Tuyệt - Diễn đàn

"Tất nhiên, ít nhất tiêu chuẩn chọn phi ở Địa Long quốc chúng ta không thể thiếu cái này." Mặt Nam Cung Nguyệt hài lòng nhìn Thương Lung Tinh nói. Đường như lại khinh bỉ nàng không tài không đức, trong mắt lại hiện lên sự bất mãn và oán hận.

"Ồ! Là vậy sao, tiêu chuẩn của Thủy Long quốc cũng giống vậy chứ?" Thương Lung Tinh cười khề một tiếng, nhìn sứ giả Thủy Long quốc, có chút ý nghi ngờ hỏi.

Hai người Đông Phương Ngạo và Đông Phương Dịch Hân ăn ý nhìn nhau, không hiểu Thương Lung Tinh muốn làm gì? Chỉ có điều, bọn họ cũng rất thức thời không ngắt lời nàng, nhưng mặt hứng thú nhìn nàng, muốn biết rốt cuộc nàng muốn làm cái gì?

"Tất nhiên rồi, đây là lựa chọn không thể thiếu được trong hôn lễ của hoàng thất." Sứ giả Thủy Long quốc nghe vậy, rất là tán thành gật đầu một cái. Hình như cho đó là chuyện đương nhiên, nào có thể để Hoàng tử lấy một cô nương không tài không đức về làm Vương Phi đây?

"Ồ, vậy thì thật đáng tiếc. Các cô nương không tinh thông cảm kỳ thư họa như lời các nguoi nói thật sự không thể trở thành Hoàng tử phi được rồi." Thương Lung Tinh nhìn về phía mọi người than nhẹ, lại mở miệng hỏi xác nhận lần nữa.

"Tất nhiên rồi, không biết Tiêu Dao Vương phi nói thế là có ý gì?" Lần này Thủy Long quốc và Địa Long quốc cùng mở miệng hỏi, có thể thấy bọn họ rất coi trọng tình hình lần kết thân này.

"Cũng không có ý gì cả! Thực ra Ngọc Dao Công chúa của nước ta, từ nhỏ đã bị hai ca ca của nàng làm hư, hình như cũng không tinh thông cảm kỳ thư họa, xem ra đành phải rút lui khỏi lần kết thân này rồi." Thương Lung Tinh cố ý thờ dài, về mặt tỏ ý cực kỳ tiếu nuôi, bình thần nói. Mắt nhìn về phía Đông Phương Dao chớp chớp, giống như đang tỏ ý gì đó.

Đông Phương Dao hơi sững sờ, không ngờ Thương Lung Tinh ra tay giúp nàng, nhất thời không phản ứng kịp, lại dờ dẩn không nói ra được câu nào, chỉ ngây ngốc nhìn nàng ấy, về mặt mờ mịt.

Đông Phương Dịch Hàn và Đông Phương Ngạo nghe vậy, lập tức hiểu ý, hai người lại ăm ý nhìn nhau lần nữa, có chút kinh ngạc. Dù thế nào bọn họ cũng không thể ngờ, Thương Lung Tinh sẽ dùng cách ấy để giúp Đông Phương Dao tránh lần kết thân này ư?

"Đúng vậy, hình như bản công chúa không tinh thông những thứ này. Ôi, thật là đáng tiếc, lại bỏ lỡ lần kết thân này như vậy." Đông Phương Dao hồi hồn, lập tức hiểu ý của Thương Lung Tinh, vội vàng tỏ vẻ uất ức, tiếc hận và bất lực. Trong lòng lại rất vui vẻ, không ngờ đại tẩu lại nghĩ ra cách này giúp nàng.

"Á, chuyện này...."

"À, cái đó....."

Lời nói vừa rồi có tính kiên định, về mặt khẳng định khi nói chuyện của sứ giả hai nước nhất thời sững sờ, lại không thể phản bác được câu nào, cả khuôn mặt đỏ bừng, mắt tự nhiên đưa mắt nhìn nhau.....

"Nhưng Ngọc Dao Công chúa có thân phận là Công chúa, dù không tinh thông tài nghệ gì nhưng cũng không ảnh hưởng tới lần kết thân này chứ nhỉ?" Trong đôi mắt của Âu Dương Quý thoáng hiện lên vẻ lo lắng, bọn ngu xuẩn đáng chết này sẽ phá hỏng kế hoạch của hân.

"Sao lại không bị ảnh hưởng? Nếu tiêu chuẩn chọn phi tử của các người như thế, mà Ngọc Dao Công chúa của chúng ta lại không đạt yêu cầu của các người, tất nhiên phải rút lui, nếu không, nếu nàng sang bên kia với các người, bị người bên kia của các người chèn ép thì sao? Chúng ta cũng không nở." Thương Lung Tinh nghe vậy, nhếch mép cười, thần nhiên nói. Có ánh sáng thoáng qua trong mắt, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

"Tiêu Dao Vương phi, ngài cứ yên tâm đi, nếu Ngọc Dao Công chúa trở thành Hoàng tử phi của chúng ta, Hoàng tử của chúng ta nhất định không để nàng chịu uất ức." Sứ giả vừa nghe vậy, vội vàng lên tiếng giải thích. Trong lòng cực kỳ khẩn trương, đều tại hân quá nhiều lời, mới gặp phải chuyện như vậy.

"Cũng chưa chắc, các người thử nghĩ xem, nhất định hậu cung của Hoàng tử có rất nhiều cơ thiếp, nếu nàng ấy sang bên kia với các người, tứ cố vô thân, rồi bị bắt nạt, ai biết được? Trừ phi....." Thương Lung Tinh đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, cố ý dừng lại, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, có loại cảm giác muốn nói lại thôi.

"Trừ phi gì cơ? Người nói ra xem nào." Nam Cung Nguyệt sốt ruột, kế hoạch của nàng có thành hay không, phụ thuộc vào việc Hoàng huynh của nàng cưới được Đông Phương Dao. Sau đó, để nàng ta giúp một tay, nàng cũng có thể gả cho Đông Phương Dịch Hàn, nếu Hoàng huynh của nàng không cưới được, không phải kế hoạch của nàng sẽ đi tong sao?

"Đúng vậy, Tiêu Dao Vương phi, người mau nói ra xem làm thế nào mới có thể yên tâm gả Ngọc Dao Công chúa cho Hoàng tử đây?" Hình như sứ giả Thủy Long quốc có chút sốt ruột, đây là công chúa duy nhất của Thiên Long quốc đấy. Hơn nữa nghe nói Hoàng thượng và Tiêu Dao Vương yêu thương muội muội này nhất, nếu như có thể cưới được nàng, đến lúc đó khẳng định không ít chỗ tốt. Hơn nữa, bọn họ cũng bàn bạc từ trước, Đại hoàng tử cũng đã quyết định, không thể không cưới công chúa Thiên Long quốc, nếu như chuyện này không thành thì làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Tranh nghị

Edit: Cò Lười - ĐĐ LQĐ

Beta: Tư Di + Nguyệt Hoa Dạ Tuyết - Diễn Đàn

"Nếu Hoàng tử muốn cưới thì hiện tại phải không phi không thiếp, hơn nữa phải bảo đảm trong vòng ba năm không được nạp phi nạp thiếp mới được." Thương Lung Tinh thần nhiên nhìn một vòng chung quanh, nói lời kinh ngạo.

Lời này vừa nói ra trên đại diện liền xôn xao, mọi người đưa mắt nhìn nhau, điều này sao có thể? Mặc dù bây giờ Hoàng tử không có chánh phi, cũng có rất nhiều thị thiếp! Yêu cầu này cũng quá cao rồi!

"Cái này, sao có khả năng đây?" Về mặt của một vị sứ thần khiếp sợ, khó có thể tin được. Đường đường là một hoàng tử làm sao có thể không có thị thiếp, huống chi còn phải ba năm không thể nạp thiếp, chuyện này rất khó có thể làm được.

"Nếu không thể, vậy thì bản công chúa rút khỏi chuyện này, các người không nên cưỡng cầu." Khuôn mặt Đông Phương Dao không chút thay đổi, hừ lạnh, lạnh lùng nói. Hừ, đều là những kẻ xấu xa, Hoàng tử thì thế nào, trừ bỏ thân phận, thì chẳng có cái gì. Còn lâu nàng mới yêu thích vị trí Hoàng tử phi!

Âu Dương Quý nghe vậy, về mặt âm trầm, tay siết thật chặt, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với Thiên Long Quốc vậy? Mặc cho một nữ tử quyết định lung tung sao? Sao lại cảm giác có gì đó không đúng nhỉ?

"Nếu Bôn vương phù hợp với điều kiện của các người, Ngọc Dao Công chúa sẽ bằng lòng gả chứ?" Nam Cung Mộc vẫn luôn trầm mặc, trong mắt hiện lên một chút hứng thú. Vừa rồi hắn chưa từng lên tiếng, chính là muốn xem xem vị Tiểu Dao Vương phi này muốn làm cái gì? Không ngờ nàng còn nghĩ ra cách như thế này để cự tuyệt hôn sự.

"Người..." Đông Phương Dao nghe vậy, trong nháy mắt hiện lên vẻ nôn nóng. Nguy rồi, sao nàng không nhớ ra còn có một Nam Cung Mộc chứ, nghe nói hình như hắn không có một cơ thiếp nào! Nếu điều kiện của hắn thực sự phù hợp, vậy nàng thực sự phải gả cho hắn sao? Ánh mắt lập tức nhìn về phía Thương Lung Tinh, hi vọng nàng ấy có thể thay nàng giải quyết phiền toái này.

"Ồ! thật sao? Mộc Vương khẳng định người có thể làm được?" Thương Lung Tinh nhíu mày, ý vị sâu xa hỏi, trong mắt còn thoáng qua vẻ giảo hoạt, dường như đang thử thăm dò cái gì đó.

"Nếu Bôn vương đã đồng ý, đương nhiên có thể làm được. Chỉ là có chút khó hiểu, vì sao Tiểu Dao Vương phi lại đưa ra yêu cầu như vậy?" Nam Cung Mộc liếc mắt nhìn Đông Phương Dịch Hàn, phát hiện hình như bọn họ cố ý để nàng làm như thế. Nếu là như vậy thì có thể chứng minh chuyện đám hỏi này, khẳng định không dễ dàng thúc đẩy như vậy.

"Bởi vì bản phi không quen nhìn nam nhân có năm thê bảy thiếp! Huống chi, người không cảm thấy trong cuộc sống tìm được một người yêu tri kỷ là rất khó sao? Không thể quý trọng thật tốt sao? Cần gì phải cơ thiếp thành đoàn mới nở mày nở mặt? Cũng giống với đôi giày, mang ở trên chân có thoải mái hay không chỉ có bản thân mình biết, người khác có thể biết được hay sao?" Thương Lung Tinh mặc kệ người phía dưới khiếp sợ như thế nào, trên mặt hiện lên nụ cười vân đạm phong khinh* và cất tiếng nói nói. Về mặt càng thêm thích thú nhìn về phía Nam Cung Mộc.

*Vân đạm phong khinh: thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi.

"Hừ, cái này chẳng qua là ý nghĩ của mình người thôi nhỉ? Chẳng lẽ, Hoàng thượng của quý quốc và Tiểu Dao Vương cũng chỉ cưới một phi?" Nam Cung Nguyệt bất nể hừ lạnh một tiếng, về mặt bất bình tức giận nói. Đúng là Hoàng huynh của nàng muốn cưới công chúa này, nhưng có thể tương lai huynh ấy sẽ trở thành Quốc vương, làm sao có thể chỉ cưới một phi?

"Hoàng thượng của chúng ta tự có sắp xếp, Bôn vương không miễn cưỡng được. Chỉ là, cuộc đời này Bôn vương chỉ cưới một phi, có gì không được?" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, hơi thay đổi sắc mặt, nữ nhân này luôn nhắm vào Lung nhi của hắn, xem ra là gan rất lớn nhỉ?

"Á, vậy..." Nam Cung Nguyệt nghe Đông Phương Dịch Hàn trả lời như vậy, có chút kinh ngạc nói không nên lời, hình như trong mắt còn thoáng qua một chút si mê cùng chút oán hận. Rõ ràng nàng để ý hắn trước, vì sao hắn lại lựa chọn cưới nữ nhân khác, còn là một nữ nhân chẳng biết cái gì, làm sao nàng có thể cam tâm được đây?

"Ý của Tiểu Dao Vương là không định kết thân với hai nước chúng ta?" Nam Cung Hành Vân vẫn ngồi ở vị trí của hắn uống rượu, thỉnh thoảng nhìn chăm chú vào Thương Lung Tinh đang ngồi ở trên cao kia, người làm cho hắn động lòng. Hôm nay nghe được lời nói của Đông Phương Dịch Hàn, càng thêm lo lắng không yên, chẳng lẽ phải như vậy mới vừa ý nàng?

"Thế thì không phải, Thiên Long quốc nhiều người tài, không nhất thiết phải là người của Hoàng thất! Các người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chọn lựa nữ tử xuất sắc nhất đến, tuyệt đối không làm Thiên Long quốc mất mặt." Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, nhíu mày, trên mặt nghiêm túc nói. Về mặt rất lạnh lùng uy nghiêm, không xù đùa giỡn nào.

"Cái này, sao có thể như vậy được? Đây là chuyện kết thân của hoàng thất ba nước, sao có thể để người ngoài vào được?" Về mặt sứ giả Thủy Long quốc cũng bất mãn, có chút tức giận đứng lên nói.

"Đúng là chuyện kết thân của hoàng thất ba nước không sai, nhưng hình như từ lúc mới bắt đầu, không phải cũng không nói đến việc nhất định phải là người của hoàng thất hay sao? Nếu là như vậy, lần kết thân sau, chúng ta đi đâu tìm Công chúa hoặc Hoàng tử cho các người liên hôn đây? Cho nên kết thân, cũng chỉ là đại biểu cho ba nước chung sống hòa bình, không phải sao?" Đông Phương Dịch Hàn khẽ liếc nhìn bọn họ, lạnh nhạt giải thích. Hình như về mặt có vẻ không vui, nếu không phải vì Dao nhi, nếu không phải vì hòa bình, hắn cũng lười giẫm lên vùng nước đục này, cũng lắm thì đánh nhau một trận...!

"Nhưng, nhưng như vậy cũng quá không phù hợp quy củ rồi." Sứ giả hai nước vẫn rất không đồng ý, nói. Mặc dù bọn họ biết hôm nay con cháu hoàng thất Thiên Long Quốc không nhiều lắm, nhưng năm nay là lần kết thân đầu tiên, lẽ ra nên bắt đầu từ con cháu hoàng thất trước!

"Quy củ là chết, người mới là sống." Thương Lung Tinh nhíu mày, mặt không thay đổi nhàn nhạt đáp lời, không nhìn ra được bất kỳ ý nghĩ nào.

"Á, chuyện này..."

Mọi người nghe vậy, tạm thời không thể trả lời được bất cứ điều gì. Quả thực Tiêu Dao Vương phi nói không sai, người là sống, quy củ là chết, chung quy cũng không thể khiến con cháu tuân thủ quy củ chết như vậy được?

"Mộc Vương, đối với chuyện này người có ý kiến gì hay không? Người thật sự muốn lấy Ngọc Dao Công chúa của chúng ta?" Thương Lung Tinh không để ý tới sự kinh ngạc của những người khác, nhìn về phía Nam Cung Mộc lần nữa, ý vị còn ngờ vực muốn hỏi rõ.

"Hoàng tâu, cái đó..." Đông Phương Dao đang muốn nói chuyện, lại nhìn thấy Thương Lung Tinh có ý bảo nàng không nên lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là áp ứng không nói chuyện, về mặt ai oán nhìn nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ban hôn

Edit: Cò Lười - DD LQĐ

Beta: Tư Di + Nguyệt Hoa Dạ Tuyết - Diễn Đàn

"Bốn vương thật lòng muốn kết hôn với Ngọc Dao Công chúa, nhưng không biết nàng có bằng lòng hay không?" Nam Cung Mộc mỉm cười nhìn Thương Lung Tinh, ánh mắt cũng nhìn chăm chú đến vẻ mặt bất bình tức giận của Đông Phương Dao, liền nhẹ giọng nói.

"Nếu Bốn công chúa không muốn, Mộc Vương cũng sẽ không miễn cưỡng đúng không?" Đông Phương Dao nghe vậy, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn thần thái sáng láng, hình như rất cần câu trả lời, ở trong lòng của nàng, mặc dù hấn rất ưu tú, nhưng càng là nam tử ưu tú, càng không thể yêu thương một người cả đời. Nàng thà lựa chọn nam tử bình thường một chút, trải qua những ngày hạnh phúc bình thường.

"Tất nhiên sẽ không miễn cưỡng, chỉ là, nếu như ta đồng ý với nàng cuộc đời này chỉ cưới một mình nàng làm phi, không hề nạp cơ thiếp nữa, nàng có thể chấp nhận gả hay không?" Nam Cung Mộc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Đông Phương Dao, cuối cùng buột miệng nói ra. Vừa nói, ngoài mặt vẫn là mỉm cười vô cùng ôn nhu, trong lòng lại trầm xuống, tim đập nhanh, có chút khẩn trương chờ nghe đáp án của nàng.

Mọi người nghe vậy đều ngỡ ra, chuyện gì xảy ra vậy? Nam Cung hoàng tử lại đồng ý yêu cầu của Thiên Long quốc trước mặt nhiều người như vậy, thậm chí còn nói ra ý kiến hoang đường chỉ cưới một phi!

"Hoàng huynh, người đang làm gì vậy?" Nam Cung Nguyệt nghe vậy, trong chớp mắt nóng nảy, sợ Nam Cung Mộc nói sai, liền vội vàng kéo ống tay áo của hấn quờ quơ, vẻ mặt gấp gáp.

"Nguyệt nhi, người không nghe lầm, chuyện ta đã nói ra, nhất định phải làm được." Nam Cung Mộc thấy vẻ mặt gấp gáp của Nam Cung Nguyệt, liền nhàn nhạt giải thích. Hấn biết người muội muội này quan tâm hấn, nhưng hấn quyết không hối hận khi nói ra lời nói vừa rồi. Bởi vì, trong lòng hấn, đúng như Thương Lung Tinh nói, khát vọng tìm được một người yêu tri kỷ, bầu bạn một đời một kiếp.

"Nhưng chuyện này cũng quá hoang đường, Phụ hoàng tán thành sao?" Nam Cung Nguyệt nhíu chân mày, có chút không vui nhẹ giọng nói. Hấn làm như vậy, là đại biểu hấn muốn buông tha vị trí Quốc vương kia sao? Có Quốc vương nào chỉ có một hoàng hậu, không nạp phi tần?

"Nguyệt nhi, muội không cần phải nói gì nữa, chuyện này ta tự có chừng mực, đây là đại diện đừng nói gì lung tung." Nam Cung Mộc nhíu mày, có chút không vui nói. Nguyệt nhi càng ngày càng nói chuyện không biết đúng mực rồi, nếu để nàng nói tiếp, khó tránh khỏi việc nàng lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo!

Nam Cung Hành Vân khó hiểu nhìn Nam Cung Mộc, rốt cuộc tại sao hấn ta lại làm như vậy? Có phải là hấn ta sẽ từ bỏ vị trí kia không? Hấn ta có cưới được công chúa hay không cũng chẳng liên quan gì tới hấn, người mà hấn muốn lấy chính là người tự tin cao ngạo đang ngồi ở vị trí trên cao kia, Thương Lung Tinh.

Ấu Dương Quý nghe vậy cũng sững sờ một chút, không hiểu vì sao để cưới được Đông Phương Dao mà Nam Cung Mộc này lại có thể hy sinh như vậy? Rốt cuộc là thật lòng muốn kết hôn với nàng, hay là còn có mục đích gì khác đây? Bất tri bất giác, nắm tay siết chặt lại, sắc mặt càng thêm âm tình bất định*, xem ra kế hoạch của hấn không thể thực hiện được, phải nghĩ biện pháp khác rồi!

*Âm tình bất định: tâm trạng không ổn định

Hai người Đông Phương Ngạo và Đông Phương Dịch Hân ăn ý nhìn nhau có chút kinh ngạc. Không ngờ Nam Cung Mộc này lại sẽ đưa ra quyết định như vậy, rốt cuộc là cái gì đã đã động đến ý nghĩ của hấn đây? Rốt cuộc là hấn thật lòng thật dạ muốn kết hôn hay còn có cách nghĩ khác?

"Mộc Vương, lời này là thật à?" Thương Lung Tinh cười nhạt, gật đầu rất hài lòng, nhẹ giọng xác nhận lần nữa.

"Tiêu Dao Vương phi yên tâm, Bốn vương đã cam kết ở trước mặt nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ không chỉ nói suông." Về mặt Nam Cung Mộc kiên định nhìn Thương Lung Tinh, không chút do dự bảo đảm.

Đông Phương Dao trực tiếp ngó ra, sững sờ nhìn Nam Cung Mộc, dù thế nào nàng cũng không thể ngờ hắn sẽ đáp ứng một yêu cầu hoang đường như thế. Không phải con cháu hoàng thất đều rất thích tam thể tử thiếp, cưới càng nhiều càng nở mày nở mặt sao? Vì sao hắn lại đồng ý yêu cầu của các nàng? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

"Ha ha, được, không tệ, Mộc Vương đã như vậy, trăm lần hứa hôn muội muội Ngọc Dao Công chúa của trăm cho người, tùy người lựa chọn ngày thành hôn" Đông Phương Ngao nghe vậy, trực tiếp cười ha ha tán dương Nam Cung Mộc, hơn nữa liền dứt khoát quyết định hôn sự này.

"Tạ hoàng thượng." Nam Cung Mộc nghe vậy, liếc mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang chu rất là bất mãn của Đông Phương Dao, mím môi cười, lạnh nhạt nói cảm ơn.

"Hoàng huynh, ta..." Đông Phương Dao nghe vậy, trong nháy mắt nóng nảy, dù thế nào nàng cũng không thể ngờ Hoàng huynh của nàng đã giúp bọn họ chi hôn nhanh như vậy, nếu như bị hắn lừa thì làm thế nào đây? Huống chi, mặc dù nàng có một chút thiện cảm với hắn, nhưng cũng không phải là thích! Hơn nữa, hình như trong lòng có chút thành kiến với hắn!

"Dao nhi, không được hồ đồ, Vua không nói đùa." Thương Lung Tinh vội vàng kéo Đông Phương Dao, nhẹ nhàng nói với nàng. Về mặt cũng rất vui vẻ, thấy vậy Nam Cung Mộc đoán chừng biết dụng ý của nàng, nhưng khiến nàng kinh ngạc chính là việc hắn ở chỗ này cam kết trước mặt nhiều người như vậy, đích thực là nam tử có trách nhiệm.

Về mặt Âu Dương Quý lo lắng, đáng chết, không ngờ Thiên Long Quốc lại gả một Công chúa ra ngoài như vậy! Xem ra chỉ có thể để muội muội Âu Dương Linh lên biểu diễn, có thể khiến nàng làm phi cũng được! Chỉ cần có thể giúp hắn đạt được nghiệp lớn...

"Nếu quý quốc gả công chúa cho hoàng tử Địa Long quốc, thì hắn tiếp theo là đón dâu nhỉ?" Sắc mặt Âu Dương Quý âm trầm, trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng tính kế.

"À, nếu nước ta đã có một công chúa gả đi, thì tiếp theo phải là Địa Long quốc và Thủy Long quốc phải liên hôn mới đúng." Đông Phương Ngao nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng lộ ra ý cười, nhìn như đang thương lượng, thực chất là khí phách uy nghiêm, không cho bác bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Chỉ cưới một phi

Edit & Beta: Tiểu Ly Ly.

"Ừ, không tệ, Hoàng thượng Thiên Long Quốc nói rất có lý" Sứ giả Địa Long Quốc đồng ý gật đầu một cái, nếu là liên minh với người của Thủy Long Quốc thành công, vậy bọn họ coi như đại công cáo thành. Hai nước đều có liên quan đến tranh chấp, trở về Hoàng thượng nhất định sẽ rất vui mừng.

"Không biết Hoàng tử, Công chúa của hai nước các người, đã chọn được người có thể thích hợp hay chưa?" Đông Phương Ngao nghe vậy, hải lòng gật đầu, mang theo ý nghĩ sâu xa nhìn bọn hắn nói.

Sứ giả hai nước nghe vậy, rồi rít đưa mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt nhìn chăm chú vào trên người Hoàng tử và Công chúa, giống như là chọn lựa thức ăn thích hợp với khẩu vị được bán ở chợ. Ánh mắt nóng rực bí hiểm, hình như cũng đang có tính toán ở trong lòng...

"Hoàng thượng, Bồn cung muốn gả cho Tiêu Dao Vương làm Vương phi, kính xin làm chủ" Âu Dương Linh nhận được chỉ thị của Âu Dương Quý, liền lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng bước lên phía trước một bước, dịu dàng nhìn Nam Cung Ngao nói.

"Hoàng thượng, Bồn cung cũng muốn gả cho Tiêu Dao Vương, kính xin thành toàn" Nam Cung Nguyệt nghe vậy, trong nháy mắt nóng nảy, lập tức cũng đứng lên, lớn tiếng nói, giống như sợ người ta không nghe được.

Đông Phương Ngao im lặng vỗ trán, đây coi là chuyện gì? Đại ca hắn làm sao có thể trêu chọc hoa đào này đây? Hiện tại mọi người cũng tranh nhau muốn trở thành phi của hắn, vậy phải làm sao bây giờ? Anh mắt cẩn thận liếc sắc mặt âm trầm của Đông Phương Dịch Hân một chút, trong lòng run lên một cái chuyện này xem ra khó lắm, sao lại là ném cho chính hắn xử lý chứ?

"Cảm tạ hai vị công chúa ưu ái. Chỉ là, chuyện này phải để cho hoàng huynh trăm gật đầu mới được, nếu như hắn không muốn, trăm cũng không có cách nào đồng ý" Sắc mặt Đông Phương Ngao lạnh nhạt quét một vòng bốn phía ở dưới, tỉnh táo lên tiếng, không hề để tâm tới những ánh mắt kinh ngạc của bọn họ.

Mọi người nghe vậy, rồi rít có chút không thể tin, đường đường là một Hoàng thượng Thiên Long Quốc, làm sao không có cách nào quyết định một hôn sự? Còn phải do Tiêu Dao Vương tự mình đồng ý mới được, đây coi là cái gì chứ? Không phải Hoàng thượng Thiên Long Quốc gật đầu, là có thể tử hôn sao?

Thương Lung Tinh nghe vậy, khòe miệng giật giật, thật là, Đông Phương Ngao này cũng thật thông minh, lại có thể ném vấn đề cho Đông Phương Dịch

Hàn, hân cũng không sợ làm chuyện cười cho nước khác sao? Đường đường là một Hoàng thượng Thiên Long Quốc, lại sợ hãi một Vương Gia, lời này nếu truyền đi, thật là khó nghe đi?

Vậy mà, Đông Phương Dịch Hàn lại cực kỳ không hài lòng cách làm Đông Phương Ngạo, ít nhất hân ta biết được mà đẩy ra, để cho chính hân xử lý. Nếu không phải hỏi ý kiến hân, đồng ý, hân ta mới thiếu dạy dỗ! Hân nhủ mày, coi thường mọi người, thấy vẻ si mê của hai vị nữ tử kia thì trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét và khinh thường.

"Bốn vương nói qua, cả đời chỉ cưới một phi, quyết không nạp cơ thiếp, tấm lòng của hai vị công chúa, Bốn vương tâm lĩnh*" Đông Phương Dịch Hàn tựa hồ đang chịu đựng điều gì, liếc mắt nhìn Thương Lung Tinh, hơi nở nụ cười tuyên bố nói.

Tâm lĩnh*: xin lĩnh tấm lòng (lời khước từ nhã nhặn để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiều dài, đồng thời tỏ ý cảm ơn)

"Hoàng thượng Thiên Long Quốc, chẳng lẽ ngươi không làm chủ được sao? Bốn vương thật không rõ, vì sao thần tử có thể tự do quyết định hôn phối của mình đây?" Trên mặt của Nam Cung Hành Vân hiện lên vẻ âm trầm, nếu hân ta không chịu cưới, vậy hân làm sao cướp Thương Lung Tinh về tới tay đây? Không, hân tuyệt không thể bỏ qua phải để cho nàng đi theo bên cạnh hân.

"Đúng vậy, Bốn vương cũng không rõ, quyền kết thân không phải do Hoàng thượng Thiên Long quốc quyết định hay sao? Mặc dù hân là Vương Gia, nhưng vẫn coi như là thần tử, có thể kháng chỉ sao?" Âu Dương Quý cũng không có ý tốt mà khiêu khích, mặt ngoài là vẻ lạnh nhạt, trong lòng thật ra thì rất bất mãn, hôm nay rốt cuộc Thiên Long Quốc đang làm cái gì? Là xem thường bọn họ sao? Lại có thể làm cho việc liên hôn cũng phải ba lần bốn lượt hay sao?

"Hình như trần còn chưa có hạ chỉ, có thể nào coi như là kháng chỉ đây? Huống chi kết thân vốn là nguyện tình ta nguyện mới là chuyện tốt, tại sao có thể biến thành tính cưỡng chế này đây? Các vị chưa từng nghe qua, hải dưa xanh sẽ không ngọt sao? Còn nữa, hôm nay hoàng huynh của trần cũng có một nửa Thiên Long Quốc, trăm ngàn hàng với hân, vì vậy, trần là tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng chuyện hân không muốn làm, các vị có hiểu không?" Đông Phương Ngạo nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, trong lòng càng thêm tức giận không thôi. Hai người chết tiệt này đang muốn khích bác lý gián đúng không? Vậy hân cũng không cần phải khách khí, trực tiếp ngăn cản phản bác, toàn thân tản ra khí thế không cho phép cự tuyệt và thách thức.

"Ách, việc này, ý của hoàng thượng là, ngươi và Tiêu Dao Vương trở thành Tịnh Kiên vương sao?" Người đại diện rất là giật mình, vẫn là lần đầu tiên nghe có Quốc vương tự mình chịu nhường bộ và sánh vai với người khác, quyền lực ngang nhau, hôm nay, Hoàng thượng Thiên Long Quốc thật đúng là tuyệt vời!

"Không sai, cho nên các vị nếu là muốn kết thân với hân, phải do hân đồng ý mới được, trăm miễn cưỡng hân không được" Đông Phương Ngạo quăng bọn họ ở chung một chỗ, một dáng vẻ không liên quan tới ta, vất giơ ngồi xem thái độ, để cho bọn họ nhìn rất gấp gáp. Nếu như Thiên Long Quốc không chịu cưới công chúa, đó không phải là không nói đùa chứ?

Những người khác của hai nước nghe vậy, đều đưa mắt nhìn nhau, thật sự không hiểu. Vậy rốt cuộc là người nào quyết định cho bọn họ đây? Chỉ là ý nói rất rõ ràng là, Tiêu Dao Vương không thể nào cưới Công chúa hai nước...

"Nếu như các ngươi muốn đánh chủ ý lên Bốn vương, Bốn vương cảm thấy vẫn là nên tiết kiệm ý định đi? Chỉ là, nếu như, hai nước các ngươi nhìn trúng người lẫn nhau, Bốn vương ngược lại nguyện ý dâng lên lời chúc phúc" Đông Phương Dịch Hàn đứng lên, lạnh lùng ra tiếng, toàn thân tản ra khí thế kiên cường bất khuất của vương giả, sức quyền rũ bắn ra bốn phía, làm cho người ta cơ hồ không đòi mắt được, làm cho người ta không hay biết lại có cảm giác khuất phục, ngây ngốc sững sờ nhìn hân.

"Cái đó, cái đó người thật sự quyết định chỉ cưới một phi?" Về mặt si mê của Nam Cung Nguyệt nhìn Đông Phương Dịch Hàn, nghe được lời nói vô tình của hân, sắc mặt chợt biến, ý tứ không rõ hỏi lại lần nữa, ánh mắt lóe lên, tựa hồ đang làm ra quyết định gì!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 113: Có tin vui

Edit & Beta: Tiểu Ly Ly.

"Đó là đương nhiên, chẳng lẽ hiện tại Bốn vương giống như đang nói đùa sao?" Đông Phương Dịch Hàn nhẹ nhàng liếc mắt nàng một cái, lạnh nhạt nói. Ánh mắt quét tới các vị, không để ý đến ánh nhìn kinh ngạc của bọn họ, nhàn nhã tự tại trở về chỗ ngồi.

"Là không giống, hi vọng ngươi sẽ không hối hận quyết định ngày hôm nay." Tay của Nam Cung Nguyệt siết thật chặt, hình như rất không cam tâm. Nhưng mà, lại đang trước mặt mọi người, không dám quá lộ liễu, trên mặt hiện ra vẻ ác độc nhìn về phía Thương Lung Tinh và Đông Phương Dịch Hàn, nói xong làm cho người ta không hiểu lời nói.

"Đa tạ công chúa Nam Cung nhắc nhở, Bốn vương nhất định sẽ không hối hận" Đông Phương Dịch Hàn mặt lạnh, không vui đáp lại nói. Nữ nhân này thật không biết trời cao đất rộng, còn muốn dùng kế uy hiếp hân sao? Nếu như muốn tự tìm ăn khổ, vậy thành toàn cho ngươi. . .

Thương Lung Tinh nhẹ nhàng nhíu mày, đột nhiên nghe thấy được vị thịt này, dạ dày không biết thế nào, cảm giác có chút thoải mái. Đang muốn nói gì thì lại "Nôn" một tiếng, rất muốn nôn nữa !

"Lung nhi, nàng làm sao vậy?" Đông Phương Dịch Hàn thấy sắc mặt Thương Lung Tinh có điểm quái dị, vội vàng ôm nàng, trên mặt hiện lên lo lắng nhìn nàng nói.

"Không có việc gì, có thể chỉ là dạ dày không thoải mái thôi?" Trong lòng Thương Lung Tinh có chút nghi ngờ, hình như cho tới bây giờ nàng đều không có xuất hiện bệnh bao tử, hôm nay cũng không có ăn cái gì? Tại sao đột nhiên lại như vậy đây?

"Thật sao? Nếu không tìm thái y xem một chút đi" Đông Phương Dịch Hàn khẩn trương nhìn nàng nói. Chuyện gì hẳn cũng có thể lạnh lùng bình tĩnh, nhưng duy chỉ có đối với Thương Lung Tinh là bất kỳ gì chuyện cũng khẩn trương vô cùng, cho dù là một chút chuyện nhỏ xiu.

"Không. . . Ác. . . ." Thương Lung Tinh đang muốn nói không cần, kết quả còn chưa nói hết, lại bắt đầu muốn buồn nôn, có chút cảm giác muốn nôn nữa.

"Không được, ta dẫn nàng đi xem thái y. Ngao, nơi này giao cho người" Đông Phương Dịch Hàn nhận nhặt dặn dò một tiếng, lập tức bế ngang Thương Lung Tinh, không để ý tới mọi người, liền rời đi bữa tiệc trong phòng.

Đông Phương Ngao nghe vậy, khoe miệng rút gân, nhưng mà lại không thể làm gì? Hoàng huynh hẳn lại có thể khẩn trương thành ra như vậy, không phải là muốn buồn nôn sao? Ánh mắt quét nhìn nhóm người khác, chỉ thấy bọn họ cũng giương mắt mà nhìn, vẻ mặt khiếp sợ.

"Khụ khụ. . . Cái đó các vị tiếp tục thảo luận đi" Đông Phương Ngao có chút mất tự nhiên ho khan vài tiếng, ý bảo bọn họ cũng nên trở về nghỉ ngơi rồi. Trong lòng buồn bực cực kỳ, hẳn sẽ không phải là cô ý ném chuyện này cho hắn ta, mượn cớ rời đi chứ?

"Hàn, thả ta xuống, ta không sao" Thương Lung Tinh có chút im lặng, Đông Phương Dịch Hàn này khẩn trương hơi quá đi? Nàng cũng chỉ là buồn nôn muốn ói mà thôi, cũng không phải là bệnh nặng đau đớn gì...

"Không được, đến nơi của thái y, ta tự nhiên sẽ thả xuống" Đông Phương Dịch Hàn không để ý lời nói của Thương Lung Tinh, trực tiếp ôm nàng đến nơi Thái Y Viện, để cho thái y giúp nàng chẩn đoán bệnh.

"Người tới, xem vương phi xảy ra chuyện gì?" Đông Phương Dịch Hàn vừa đến Thái Y Viện, liền vội vàng lớn tiếng hét to.

Trần thái y hiểu ý, liền bắt mạch Thương Lung Tinh, không bao lâu, vẻ mặt khiếp sợ. Nhìn Thương Lung Tinh càng thêm có ý cười đầy mặt, gật đầu một cái, nhìn về phía Đông Phương Dịch Hàn: "Chúc mừng Vương Gia, vương phi có tin vui"

Thương Lung Tinh nghe vậy, trong lòng hạ xuống, không phải đâu? Có? Làm sao lại nhanh như vậy, nàng nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới phương diện này đi, khó trách được trong khoảng thời gian này rất thích ngủ, còn tưởng rằng là quá mệt mỏi! Không nghĩ tới là.....

Đông Phương Dịch Hàn quả thật ngẩn ra, ánh mắt có chút ngốc trệ, cứ như vậy yên lặng nhìn Thương Lung Tinh? Có tin vui? Hồi hồn, lập tức hưng phấn, thật tốt quá, rốt cuộc hắn cũng như ý nguyện.

"Người chắc chắn không chẩn sai, vương phi có tin vui?" Đông Phương Dịch Hàn ôm chặt Thương Lung Tinh, ánh mắt nhìn về phía Trần thái y, lần nữa xác nhận nói.

"Đúng, Vương Gia, đây là chuyện vô cùng chính xác, đã có hơn một tháng" Trần thái y nghe vậy, vội vàng gật đầu một cái, khẳng định nói qua.

"Thật tốt quá, Lung nhi, nàng nghe không, nàng có thai rồi"

Mặt Thương Lung Tinh đen sì, thật xấu hổ, nàng chỉ là đã hoài thai, có cần phải vui mừng đến như vậy không? Mặc dù trong lòng mình cũng rất ngọt ngào, nhưng nhìn đến dáng vẻ kia của hắn, lại có chút im lặng. . .

"Đi, chúng ta trở về Tiêu Dao vương phủ, kêu người làm đồ ăn dinh dưỡng cho nàng ăn" Đông Phương Dịch Hàn ôm lấy Thương Lung Tinh, không để ý tới vẻ mặt mọi người kinh ngạc, đi thẳng ra bên ngoài cửa cung.

"Hàn, thả ta xuống á..., ta có thể đi, chàng không cần phải khẩn trương như vậy nha! Mỗi ngày không phải ta đều ăn rất dinh dưỡng sao?" Thương Lung Tinh không nói nhìn Đông Phương Dịch Hàn, hắn cần phải long trọng như vậy sao? Vẫn còn ôm nàng, không mệt sao?

"Không được, ta ôm nàng đi, không thể để cho nàng mệt, còn có về sau ăn nhiều tổ yến thuốc bổ một chút, ta muốn dưỡng nàng thật khỏe mạnh" Đông Phương Dịch Hàn liếc nhìn nàng một cái, vẻ mặt kiên định. Trong lòng càng thêm kích động cực kỳ, đây là đứa bé đầu tiên của bọn họ, hắn nhất định phải chăm sóc các nàng thật tốt.

"Ách, khỏe? Chẳng lẽ chàng muốn dưỡng ta thành heo, làm thịt bán chứ?" Thương Lung Tinh nghe vậy, cái trán xẹt qua mấy vạch đen, khoe miệng co giật, đây là hắn đang làm gì? Bây giờ chỉ là thời gian đầu nàng mang thai mà thôi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Người không hề nói láo?

Edit & Beta: Hạ Từ Yên

"Ha ha, bán? Không thể nào, ta làm sao bỏ được, thương yêu còn không kịp nữa mà." Đông Phương Dịch Hàn cười ha ha, lqđ về mặt vui về ôm nàng lên xe ngựa, trở về Phủ Tiêu Dao Vương.

"Tiểu thư, người rốt cục trở lại, Tiểu Thăng đã xảy ra chuyện" Thương Lung Tinh mới vừa xuống xe ngựa, Mộng Vũ vội vàng bỏ chạy đến bên cạnh nàng, kê vào lỗ tai nói.

"Chuyện gì xảy ra?" Thương Lung Tinh khẽ nhíu mày, có chút không hiểu, thời gian gần đây tiểu tử kia luôn không thấy bóng người, mặc dù nàng biết thân phận của hắn không đơn giản, chỉ nhắc nhở hắn không nên đi trêu chọc phiền toái. Không nghĩ tới bây giờ lại đã xảy ra chuyện?

"Hắn bị thương, hiện tại đang nghỉ ngơi, cũng không để cho người ta đụng vào, tiểu thư, người đi qua xem một chút đi." Mộng Vũ có chút lo lắng nhìn Thương Lung Tinh, việc này dù sao cũng liên quan đến mạng người, lại kéo dài nữa, đoán chừng thương thế của hắn sẽ nghiêm trọng hơn.

"Đây là chuyện gì xảy ra, có phải người nên cho ta một lời giải thích hay không?" Thương Lung Tinh nhìn chằm chằm Âu Dương Thăng ngồi ở mép giường, nhìn vết máu khắp người hắn, lèquýđôn cũng không chịu xử lý, nhất thời có chút tức giận không thôi. Đứa trẻ này sao lại không biết chiều cố mình như vậy chứ.

"Tỷ tỷ, ta sai rồi. . ." Âu Dương Thăng cũng không nói cái gì, trực tiếp cúi đầu, đáng vẻ có chút ủy khuất, đáng thương nói, ánh mắt lấp lánh.

"Hừ, có chuyện gì? Mau xử lý miệng vết thương đi rồi nói sau." Thương Lung Tinh khẽ hừ một tiếng, đi lên trước, bắt tay vào giúp hắn xử lý vết thương trên người.

Qua nửa canh giờ, cuối cùng Thương Lung Tinh cũng xử lý tốt tất cả vết thương lớn nhỏ trên người hắn. Mặc dù không phải rất nghiêm trọng, nhưng nếu không chịu xử lý tốt, còn sợ sẽ bị nhiễm trùng.

"Tỷ tỷ, ta nói, tỷ không được giận ta nha." Âu Dương Thăng đáng thương nhìn Thương Lung Tinh, nói có chút ập ứng. Ở trong lòng hắn, Thương Lung Tinh đã sớm là người thân nhất, người đáng tin cậy nhất của hắn.

"Nói một chút xem, nếu gạt ta, sau này cũng đừng để cho ta nhìn thấy người." Thương Lung Tinh lạnh nhạt nghiêm mặt, có chút không vui nói. Mặc dù nàng đối tốt với hắn, nhưng lại không cho phép hắn coi nàng thành đồ ngốc.

"Tỷ tỷ, ta, ta thật ra là Thái tử Thủy Long Quốc, khi tỷ cứu ta, là vừa hay bị người đuổi giết. Thật xin lỗi, ta không nên giấu giếm tỷ." Âu Dương Thăng có chút xấu hổ cúi đầu, ngượng ngùng nói.

"Thái tử? Người không có nói láo?" Mặc dù Thương Lung Tinh biết thân phận của hắn không đơn giản, nhưng còn không có nghĩ tới hắn sẽ là Thái tử! Trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

"Là thật, tỷ tỷ, ta cũng vì không có biện pháp nên mới giấu diếm thân phận, tỷ đừng giận ta có được hay không?" Về mặt Âu Dương Thăng ủy khuất nhìn Thương Lung Tinh, trong mắt thoáng qua một tia bất đắc dĩ và hận ý.

"Sao người lại bị đuổi giết, phụ hoàng người mặc kệ sao?" Thương Lung Tinh nhíu mày, bây giờ có chút im lặng, sao nàng lại có duyên với người của hoàng thất như vậy chứ, lần trước cứu là Hoàng tử Địa Long Quốc, lần này lại là Thái tử Thiên Long Quốc!

"Hôm bị đuổi giết đó phụ hoàng cũng không biết, sau có phái người tìm ta, nhưng ta không dám trở về, sợ lại bị hạ độc thủ. Dù sao ta cũng không xác định được là ai muốn giết ta." Trong mắt Âu Dương Thăng thoáng qua vẻ bị thương, l'qđ hắn vì tự vệ, chỉ có thể giả ngu để sống ở Phủ Tiêu Dao Vương này, tránh né đuổi giết. Hắn cần phải tra rõ là ai muốn giết hắn, hơn nữa hắn cần phải giữ sức lực thì mới có thể phản kích trở lại.

"Nếu như vậy, vậy vì sao người vẫn là vết thương khắp người? Sao người lại chạy ra ngoài hả?" Thương Lung Tinh nhìn hắn một cái, không vui nhìn chằm chằm hắn, tiểu tử này không khỏi quá không xem lời nói của nàng ra gì?

"Tỷ tỷ, ta chỉ là muốn đi ra ngoài thăm dò tình hình, nhưng, không cẩn thận bị bọn họ phát hiện, mới bị thương. . ." Âu Dương Thăng vừa nói vừa cúi đầu, không dám nhìn Thương Lung Tinh, về mặt xấu hổ.

"Vậy bây giờ người định làm thế nào? Người có thể đối phó với bọn họ sao?"

"Ta đã liên lạc với người của ta, nhưng, lực lượng của ta có hạn, cho nên chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn. Nhưng gần đây nghe nói phụ hoàng bị bệnh, tỷ tỷ, người nói ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Nếu người có đầy đủ binh lực, người xác định người có thể chiến thắng bọn họ không?"

"Ừ, tỷ tỷ, thật ra thì phụ hoàng luôn đứng bên phía của ta, nếu ta có lực lượng để chống lại, ta nhất định có thể thắng! Thật ra thì mấy năm nay phụ hoàng đều bị ép buộc không biết phải làm sao, chỉ có thể mắt mờ mắt nhắm, cũng hi vọng ta có thể hăng hái tranh giành một chút "

"Nếu ta cho ngươi một đội quân, ngươi có thể đảm bảo toàn thắng hay không?"

"Có thật không? Tỷ tỷ, ngươi thật sự có thể giúp ta sao?"

"Ngươi đừng cao hứng quá sớm, ta là có điều kiện "

"Ồ, mặc kệ là điều kiện gì ta đều sẽ đáp ứng tỷ, chỉ cần tỷ tỷ có thể cho ta mượn một đội quân, ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình."

"Ngươi sẽ không sợ ta nói điều kiện quá hà khắc sao? Đồng ý sáng khoái như vậy?" Thương Lung Tinh nhíu nhíu mày, trong mắt thoáng qua tia giảo hoạt, cổ ý bày ra đáng về suy nghĩ sâu xa.

"Không sợ, nếu tỷ tỷ chịu cho ta mượn lực lượng của tỷ, tại sao ta còn phải lo lắng những thứ này, ta tin tưởng tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không làm khó ta." Âu Dương Thăng nghe vậy, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên, lợm cũng không biết tại sao, trong lòng hắn chính là rất chắc chắn, Thương Lung Tinh chắc chắn sẽ không nói điều kiện quá hà khắc.

"Ồ, ngươi ngược lại rất tin tưởng ta, thật sự không sợ ta bán đứng ngươi hả?" Thương Lung Tinh nhìn vẻ mặt kiên định này của hắn, đột nhiên có chút buồn cười, tiểu tử này xem ra còn mạnh hơn so nàng tưởng tượng nha! Có lẽ giúp hắn thật sự sẽ là một việc đầu tư rất lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Chỉ cầu hạnh phúc cả đời

Edit & Beta: Hạ Từ Yên

"Không sợ, ta tin tưởng tỷ tỷ" Ánh mắt Âu Dương Thăng chớp chớp, vẻ mặt kiên định.

"Được rồi, nhanh nghỉ ngơi đi, chờ thương thế của ngươi tốt lên rồi hãy nói, chuyện này không gấp được, l'q'd hơn nữa còn phải thu xếp thật tốt một chút." Thương Lung Tinh hài lòng gật gật đầu, lạnh nhạt nhẹ nhàng nói.

"Được, tỷ tỷ, vậy ta ngủ một lát trước! Chuyện tỷ đồng ý với ta, không cho đổi ý nha." Về mặt Âu Dương Thăng hưng phấn nhìn Thương Lung Tinh, trong mắt thoáng qua một tia chờ mong.

"Ừ, yên tâm đi." Thương Lung Tinh nhìn hắn rồi hiểu ý gật đầu một cái, trong lòng lại có chút đau lòng, hắn mới bấy lớn chứ? Lại phải chịu đựng nhiều đau khổ như vậy, rõ ràng là độ tuổi nên ngây thơ hoạt bát đáng yêu, bây giờ lại trở nên thâm trầm chững chạc như vậy, nơi nơi tính toán. . .

Thương Lung Tinh mới vừa đi ra khỏi phòng của Âu Dương Thăng, lập tức bị Đông Phương Dịch Hân chặn ngang ôm lấy, chỉ thấy vẻ mặt của hắn không vui: "Lung Nhi, không phải bảo nàng ở trong phòng nghỉ ngơi sao? Sao nàng lại chạy đến chỗ này."

"À, không có việc gì chỉ là ra ngoài đi dạo một chút thôi? Gấp gáp như vậy làm cái gì?" Thương Lung Tinh mỉm cười nhìn Đông Phương Dịch Hân, nhàn nhạt lên tiếng, trong con ngươi thoáng qua một tia vui vẻ khó có được.

"Nàng nha, rõ ràng đang mang thai, còn không biết, sau này không cho tùy tiện chạy loạn, tránh để cho ta lo lắng." Trên mặt Đông Phương Dịch Hân thoáng qua một tia bất đắc dĩ, dịu dàng bá đạo nhìn nàng nói.

"Ồ, biết rồi! Ta cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi." Thương Lung Tinh nhẹ nhàng cười một tiếng, dựa vào ngực của hắn, nhàn nhạt nói.

"Lung Nhi, tại sao nàng phải đồng ý với tên tiểu tử kia?" Đông Phương Dịch Hân ôm chặt nàng, đáng vẻ chỉ sợ nàng sẽ ngã xuống. Về mặt ghen tuông, có chút không vui nhìn nàng.

"Tại sao không thể giúp? Chẳng không cảm thấy nếu hắn thành công, cũng có lợi đối với chúng ta sao?" Khóe miệng Thương Lung Tinh cong lên, tên nam nhân yêu nghiệt này thế nào lại so đo với một đứa bé chứ, còn ăn dấm của nó nữa?

"Nàng là muốn để cho hắn đã trở thành Hoàng thượng của Thủy Long Quốc, sau đó sẽ ký kết hiệp nghị hòa bình sao?" Đông Phương Dịch Hân nghĩ một chút thì thông suốt, l'quyđôn lập tức hiểu dụng ý của Thương Lung Tinh. Nếu sau này có thể chung sống hòa bình, cũng bớt được không ít chuyện.

"Ồ, thật thông minh, chỉ một chút thì đã thông suốt rồi, nếu chúng ta không muốn sinh linh đồ thán, thì phải nghĩ biện pháp để cho hòa bình nha." Mặt Thương Lung Tinh chớp chớp, ý vị thâm trường nhìn hắn nói.

"Ừ, Lung Nhi, cảm ơn nàng, có nàng thật tốt." Về mặt Đông Phương Dịch Hàn vui vẻ và cảm thán nói. Tay ôm nàng thật chặt, hôn một cái lên trán của nàng.

"Được rồi, đừng nháo nữa. Đúng rồi, chúng ta cứ trở lại như vậy, cung yến sẽ thế nào?" Thương Lung Tinh cảm giác có chút mệt mỏi, nhẹ giọng hỏi, dường như nàng rất muốn ngủ nha!

"Không cần lo lắng, Ngạo hấn sẽ xử lý tốt, mệt mỏi sao? Ta ôm nàng đi nghỉ ngơi một chút nha." Đông Phương Dịch Hàn nhìn Thương Lung Tinh dường như có chút buồn ngủ, lập tức ôm ngang nàng lên, đi vào trong phòng.

Sáng sớm hôm sau, sáng sớm Đông Phương Dao đã chạy tới Phủ Tiểu Diêu Vương tìm Thương Lung Tinh, buồn rầu nhìn Thương Lung Tinh, khiến cho bây giờ nàng không hiểu gì cả.

"Sao vậy, Dao Nhi, người như vậy là thế nào?" Mặt Thương Lung Tinh đầy hắc tuyến, bất đắc dĩ lên tiếng, trong lòng suy nghĩ, sẽ không phải là vì chuyện đính hôn đi?

"Đại tẩu, sao tẩu cũng đồng ý để ta gả cho này Nam Cung Mộc vậy? Ta có thể không lấy phu quân hay không? Ta không muốn rời khỏi nơi này." Về mặt Đông Phương Dao ủy khuất nhìn Thương Lung Tinh, ánh mắt ướt át, có cảm giác giống như là chẳng được khóc.

"Dao Nhi, muội không cảm thấy trong cuộc đời có thể tìm được một người nam tử yêu thương muội, quan tâm chăm sóc muội là rất khó có được sao? Nam Cung Mộc sẽ không phụ lòng muội." Thương Lung Tinh vốn cũng không tin tình yêu, nhưng mà, từ trên người của Đông Phương Dịch Hàn nàng càng ngày càng thấy được hấn thật lòng thật dạ đối với nàng, dần dà, ý nghĩ cũng thay đổi. . .

"Nhưng mà, tương lai nếu như hấn trở thành Đế Vương, tẩu cảm thấy có thể sao? Đến lúc đó cũng chỉ có một mình ta, nếu như hấn đổi ý, muội có thể làm gì đây?" Đông Phương Dao rõ ràng không tin Nam Cung Mộc sẽ si tình giống như đại ca của nàng. Trong lòng nàng thật sự thấp thòm lo lắng, nhưng cũng không biết nên làm như thế nào?

"Muội yên tâm, đến khi muội gả đi, ca ca của muội sẽ phái người bảo vệ muội, tuyệt đối sẽ không để cho muội bị một chút ủy khuất nào." Thương Lung Tinh lắc đầu một cái, có chút bất đắc dĩ, coi bộ Nam Cung Mộc muốn chân chính bắt được Đông Phương Dao, còn phải mất một khoảng thời gian rồi. Hi vọng hấn may mắn?

"Đại tẩu, lúc đầu không phải tẩu rất ủng hộ ta sao? Tại sao về sau lại thay đổi chủ ý." Về mặt Đông Phương Dao khó hiểu, tại sao đang êm đẹp lại để cho nàng gả cho Nam Cung Mộc chứ? Nàng thật sự không muốn mà? Từ nhỏ nhìn phụ hoàng và mẫu hậu ân ái có thừa, ngay cả nàng cũng mong đợi một phần hạnh phúc thuộc về mình nha!

Không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu hạnh phúc cả đời!

"Dao Nhi, muội tin tưởng đại tẩu, ta cảm thấy được Nam Cung Mộc này là người có thể phó thác cả đời, lqđ muội có thể thử đi tìm hiểu hấn, từ từ bồi dưỡng tình cảm với hấn, nói không chừng muội sẽ thích hấn, đừng ôm thành kiến mà đi chung sống với hấn, hiểu không?"

Về mặt Thương Lung Tinh nở nụ cười, nhẹ giọng nói. Ngược lại nàng cảm thấy nếu như Nam Cung Mộc này có thể làm bằng hữu với Đông Phương Dịch Hàn, ở trên mặt cảm tình cũng coi như là người cố chấp, nếu hấn đã làm ra quyết định và hứa hẹn, thì tin tưởng hấn nhất định sẽ làm được.

"Muội. . . Được rồi? Muội thử tìm hiểu một chút." Về mặt Đông Phương Dao giống như đưa đám, thật ra trong lòng nàng cũng hiểu, nếu như đã gả thì có thể đổi ý hay không, nàng vẫn không thể tiếp tục làm như vậy, hiện tại cũng chỉ có thể thử tìm hiểu một chút thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Bất đồng ý kiến

Edit: Tầm Mộng

Beta: hoa hồng

"Gia, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây? Hai nước còn lại liên hôn không thành, có thể sẽ giờ ra âm mưu quỷ kế gì không?" Tiểu Úc khẽ nhíu mày, có vẻ hơi lo lắng. Bọn họ có nên chuẩn bị kỹ để ứng chiến không đây?

"Bất cứ lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, đề phòng bọn họ đánh lên."

Đông Phương Dịch Hàn nheo hai mắt lại, việc liên hôn lần này quả thực có chút ngoài ý muốn, l^q^đ không ngờ rằng hai nước kia lại liên hôn không thành, rốt cuộc là bọn họ đang có tính toán gì chứ! Có điều, dù là thế nào cũng được, hấn đều phải chuẩn bị thật tốt.

"Dạ, thuộc hạ hiểu rồi." Tiểu Úc hiểu ý gật gù đầu.

"Gia, lần trước không phải Vương phi đã đồng ý giúp chúng ta chỉ điểm quân đội sao? Khi nào thì ngài ấy mới có thời gian vậy ạ?" Về mặt của Hường Tam đầy chờ mong nhìn Đông Phương Dịch Hàn, dường như rất sốt ruột.

"Gần đây bận rộn, lại quên mất việc này." Đông Phương Dịch Hàn xoa xoa huyết phong trì, có vẻ hơi mệt mỏi.

"À, vậy gia hỏi lại thử xem?" Hường Tam chớp chớp mắt, mặt đầy hưng phấn nhìn hấn.

"Muốn hỏi cái gì vậy?" Thương Lung Tinh vừa đi đến gần thư phòng đã nghe thấy lời bọn họ nói, mới cố ý giả vờ hỏi.

"A? Vương phi, người tới vừa đúng lúc, chúng ta đang muốn hỏi người khi nào thì có thời gian giúp chúng ta chỉ điểm việc huấn luyện vậy?" Hường Tam thấy Thương Lung Tinh tiến vào thì vội vàng chạy đến trước mặt nàng, hưng phấn nói.

"Huấn luyện? Đội quân của các người chẳng phải đã tốt lắm rồi sao? Còn cần chỉ điểm ư?"

Thương Lung Tinh nhú mày, nhìn y một cái, liền đi tới một bên toan ngồi xuống, lại không ngờ bỗng lão đảo, cả người đã rơi vào trong lòng của Đông Phương Dịch Hàn.

"Lung Nhi, bọn họ đã sớm nói với ta, là ta gần đây bận rộn, quên nói với nàng, nàng giúp đỡ một chút, được không?" Đông Phương Dịch Hàn ôm lấy nàng, dịu dàng thương lượng, về mặt hơn hờ cúi đầu nhìn nàng.

"Chàng thật sự muốn ta đi à? Không sợ bọn họ bị ta hành hạ sao?" Thương Lung Tinh không trực tiếp trả lời được hay không, chớp chớp mắt, trong mắt hiện lên vẻ trêu đùa.

"Vương phi, chỉ cần người bằng lòng chỉ điểm cho bọn ta, hành hạ ra sao bọn ta cũng không sợ." Hường Tam nghe vậy, vội vàng tỏ rõ thái độ. Từ lần trước độ sức với đội quân của nàng xong, y vẫn rất chờ mong có thể nhận được sự chỉ điểm của nàng!

Thương Lung Tinh hài lòng gật gật đầu, nhìn bọn họ trầm ngâm một lát, mới bảo: "Mấy ngày nữa được không? Ta sẽ bảo Mục Tinh đi, ta sẽ không đi đâu."

"Thật sao? Vậy bọn ta cần chuẩn bị cái gì?" Hường Tam thấy Thương Lung Tinh đã đồng ý, vui mừng nói. Tuy rằng không phải đích thân nàng đi thì có chút đáng tiếc, có điều, Mục Tinh kia cũng là do nàng dạy dỗ, là một trợ thủ lớn, thân thủ nhất định hơn người, huống hồ cả đội quân của bọn họ đều do hấn chỉ huy cơ mà!

"Không cần gì cả, các người chỉ cần chuẩn bị tâm lý bị bọn họ đánh là được." Thương Lung Tinh sung sướng cong môi, thông dong nói.

"Hả, bị đánh? Đây, đây là có ý gì vậy?" Hường Tam có chút bất đắc dĩ sờ sờ đầu, không rõ nguyên do.

"Ý chính là bảo người thiếu được dạy dỗ, ngu ngốc, người ta chỉ điểm người, người đương nhiên phải chịu chút khổ da thịt, lqđ nếu không sao có thể lĩnh ngộ được yếu tố bên trong chứ?" Tiểu Úc đi đến trước mặt Hường Tam, gõ vào sau đầu của y một cái, khinh thường nói.

"Ui da, tiểu tử thói, nói thì nói là được rồi, đánh ta làm gì!" Hường Tam xoa xoa trán, về mặt đầy tức giận nhìn Tiểu Úc, tay ngứa ngáy đến mức muốn đánh hấn!

"Đánh một cái thì có sao đâu? Người còn phải cảm tạ ta đó, giúp người không hóa ngốc ra." Tiểu Úc dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn về phía Hường Tam, miệng không hề nhượng nhịn, nhìn y nói.

"Hừ hừ, xem ra là người chán sống rồi." Hường Tam xoa xoa tay, muốn đi lên độ sức một phen với Tiểu Úc!

"Được rồi, các người đừng ầm ĩ nữa, nói chính sự quan trọng hơn." Hường Nhị bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngăn cản bọn họ náo loạn.

"Gia, người nói xem bây giờ chúng ta có cần động thủ chặn giết Nam Cung Hành Vân kia không?" Hường Nhị nhìn Đông Phương Dịch Hàn, lại thoáng liếc qua Thương Lung Tinh, có chút thâm ý.

"Cần..."

"Không cần..."

Hai tiếng nói cùng lúc vang lên làm cho mọi người hơi sững sốt, nhìn nhau dò xét. Vậy là gia và Vương phi bất đồng ý kiến rồi! Thế thì phải làm sao đây?

"Lung Nhi, nàng không nỡ để hấn chết sao?" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, mặt đầy ghen tuông nhìn Thương Lung Tinh, ánh mắt hơi trầm xuống, nhìn chằm chằm vào nàng.

"Bây giờ hấn vẫn chưa thể chết được." Thương Lung Tinh liếc nhìn hấn một cái, thản nhiên nói, cũng không giải thích nhiều.

"Vì sao?"

"Không vì sao cả, chính là bây giờ chưa được."

"Có phải nàng có cảm tình với hắn không? Sao lại không được? Nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, về sau sẽ khó làm."

"Chàng thấy thế nào?" Thương Lung Tinh nghe vậy, sắc mặt khẽ biến đổi, lập tức tránh khỏi vòng tay của hắn, nhú mày nói.

"À ừm, Lung Nhi, không phải là ta không tin tưởng nàng, ta không có ý gì khác, ta chỉ nhất thời nóng lòng, không biết lựa lời, lẽquýđôn nàng đừng giận." Đông Phương Dịch Hàn thấy Thương Lung Tinh dùng vẻ mặt không cảm xúc nhìn hắn, thoáng chốc có chút bối rối, hắn không nên hoài nghi tình cảm của nàng..

"Các người từ từ nói chuyện, ta đi ra ngoài trước." Thương Lung Tinh liếc nhìn hắn một cái, liền ném ra một câu, không để ý tới ai cứ thể đi ra khỏi thư phòng.

"Lung Nhi, đợi ta." Đông Phương Dịch Hàn ngậy người một lúc, liền mặc kệ thủ hạ đang trợn mắt há miệng, vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Dặn bảo

Edit: Tầm Mộng

Beta: hoa hồng

"A, vậy phải làm sao đây? Thế rốt cuộc chúng ta có cần chấp hành hay không?" Hướng Tam có chút không rõ, thấy mấy người còn lại cũng nhìn nhau dò hỏi, không biết làm sao.

"Chấp cái rắm á! Người không nghe Vương phi phản đối sao? Gia của chúng ta còn có thể để chúng ta đi làm à?" Tiểu Úc vừa kịp phản ứng lại, l.q.đ lập tức hơi tức giận nhìn bọn họ nói.

"Ài, cũng phải, việc này trước tiên hay là gác lại đi nhĩ? Xem ra gia lại phải chịu đựng rồi." Hướng Nhị thở dài một tiếng, trong lòng thét lớn, gia à, người thật sự trở thành thế nô rồi, quá phá vỡ hình tượng cao lớn của người trong lòng chúng thuộc hạ rồi biết không?

"Ừm, việc này tạm gác lại trước, chúng ta chuẩn bị việc khác trước đã." Hướng Nhất suy nghĩ một lúc, mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy, hiểu ý gật gật đầu, việc kia hi vọng gia và Vương phi có thể mau chóng thương nghị xong, tránh cho để lỡ thời cơ, mà hiện tại bọn họ có thể đi chuẩn bị chuyện khác.

"Lung Nhi, nàng đừng tức giận, chỉ vì ta ghen tị, mới nói không lựa lời, nàng tha thứ cho ta được không?" Đông Phương Dịch Hàn đuổi theo Thương Lung Tinh, l'q'đ lập tức ôm nàng vào lòng, giải thích.

"Buông ra..." Thương Lung Tinh không thay đổi sắc mặt khẽ thét lên, vẻ mặt không rõ, khiến người ta không nhìn ra nàng có ý gì?

"Không buông, Lung Nhi, ta biết sai rồi, nàng đừng tức giận, được không?" Đông Phương Dịch Hàn khẩn trương nói, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng. Hắn vốn luôn lo lắng nàng sẽ rời đi, nay hắn chộc nàng tức giận, có phải nàng sẽ...

Thương Lung Tinh liếc nhìn hắn một cái, đứng im, cũng không nói lời nào, mặc cho hắn ôm chặt lấy. Hai người cứ thế mà đứng ở hậu hoa viên, im lặng không nói.

"Ôm đủ chưa?"

"Chưa, cả đời cũng không ôm đủ, Lung Nhi, đừng tức giận được không, sau này ta không bao giờ ghen tuông linh tính nữa." Đông Phương Dịch Hàn ôm chặt nàng, ra vẻ đáng thương nhìn nàng nói.

"Tránh ra, ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi." Thương Lung Tinh lại lên tiếng, lạnh lùng và xa cách, cảm giác dường như rất xa xôi.

"Vậy ta ôm nàng đi nghỉ ngơi nhé?" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, không đợi nàng đáp lại, nhanh chóng ôm ngang lấy nàng, đi về phía phòng ngủ.

Thương Lung Tinh mệt mỏi khép mắt lại, lúc này nàng không muốn so đo nhiều với hắn, trong lòng tất nhiên cũng rõ ràng, hắn không có ý gì khác, chỉ là

đang ghen thôi. Mà nàng cũng không phải thật sự tức giận, chỉ là có ý lạnh nhạt với hắn, dọa hắn một chút. Ai bảo hắn ghen tuông ấu trĩ bậy bạ như vậy chứ?

Đông Phương Dịch Hàn nhìn Thương Lung Tinh hít thở đều đều ngủ say trong lòng hắn, trong bụng khẽ nhẹ nhõm thở phào một hơi. Nàng không thật sự giận hắn đúng không, bằng không cũng sẽ chẳng để cho hắn ôm. Nếu thật sự tức giận, phỏng chừng bây giờ không biết hắn đã bị nàng đá đến nơi nào, nào còn có thể ôm nàng. Nghĩ tới nghĩ lui, khóe miệng khẽ nhếch lên, vẽ ra một đường cong đẹp đẽ.

"Tiểu thư, Mục Tinh đến rồi." Mộng Vũ từ ngoài bước vào, nhìn Thương Lung Tinh đang nằm ở trên nhuyễn tháp.

"Ừm, cho hắn vào đi?" Thương Lung Tinh nghe vậy, khẽ nhướng mắt lên, lạnh nhạt nói.

"Mục Tinh, gần đây Kỳ Minh quốc ra sao?" Thương Lung Tinh nhẹ nhàng hóp một ngụm trà, hờ hững hỏi.

"Tiểu thư, bên kia tất thấy đều bình thường! Xin hỏi có gì cản trở không?" Mục Tinh dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thương Lung Tinh, dường như cũng có chút mong chờ, bọn họ huấn luyện đã lâu như vậy, cũng nên đi ra ngoài hoạt động một chút.

"Ừm, ngươi chọn ra mấy nhánh quân, vài ngày nữa cùng Âu Dương Thăng bí mật rời đi, giúp hắn hoàn thành nghiệp kiếp." Thương Lung Tinh buông cái cốc xuống, thần nhiên bảo.

"Tiểu thư, ý của người là muốn giúp tiểu tử kia? Hắn có thân phận gì?" Mục Tinh có chút nghi hoặc nhìn Thương Lung Tinh, trong mắt hiện lên một vẻ kinh ngạc.

"Thái tử của Thủy Long quốc, lần này hắn trở về, muốn đoạt lại chủ quyền." Thương Lung Tinh không chút nào giấu giếm nhìn Mục Tinh nói. Ở trong lòng nàng, qđ đối với người mình tin tưởng, tuyệt đối sẽ không giấu giếm bất cứ tin tức gì.

"Được, ta trở về chuẩn bị thật tốt." Mục Tinh hiểu ý gật gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc. Trong lòng có chút hưng phấn, bọn họ rốt cuộc có thể đi ra ngoài hoạt động!

"Đúng rồi, bên Kỳ Môn kia, hai ngày này ngươi có thời gian thì đi qua tìm Hường Tam ấy, hắn muốn các ngươi chỉ điểm bọn hắn." Thương Lung Tinh nhớ tới chuyện ngày hôm qua bọn họ nhắc đến, liền cản dặn.

"À, được." Mục Tinh có chút kinh ngạc gật gật đầu, vẻ mặt đầy tự hào, trong lòng lại buồn cười không thôi, bọn họ bây giờ còn nổi danh hơn Kỳ Môn!

"Ngoài ra thì cũng không còn chuyện gì nữa, ngươi cần phải cẩn thận một chút, cản dặn bọn họ trăm ngàn không được kiêu ngạo quá mức, hiểu chưa?" Thương Lung Tinh nhìn nhìn Mục Tinh, hờ hững dặn bảo.

"Được, tiểu thư, thuộc hạ đã biết, thuộc hạ sẽ cản dặn xuống dưới."

Mục Tinh hiểu ý đáp lời, ánh mắt của hắn cũng tràn đầy vẻ hưng phấn cùng nóng lòng muốn thử, thậm chí có chút cảm giác không kịp đợi nữa.

"Ừm, không còn chuyện gì nữa, ngươi đi về chuẩn bị trước đi." Thương Lung Tinh gật gật đầu, ý bảo hắn có thể trở về!

Thương Lung Tinh đứng lên, đi tới bên cửa sổ, vuốt bụng của nàng, không ngờ rằng nơi này lại có một sinh mệnh bé nhỏ? Quả thực khiến nàng không ngờ tới, trong lòng không khỏi có chút cảm giác ngọt ngào.

"Lung Nhi, nàng tỉnh rồi à? Có đói bụng không?" Đông Phương Dịch Hàn từ ngoài đi vào, thấy Thương Lung Tinh đứng ở trước cửa sổ trầm tư, vẻ mặt quan tâm hỏi han.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Dự tính xử lý thế nào?

Edit: Tầm Mộng

Beta: hoa hồng

"Sao chàng lại đến đây? Có việc gì à?" Thương Lung Tinh không nhìn hắn, lạnh nhạt hỏi. Ánh mắt nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, ung dung thần nhiên.

"Lung Nhi, nàng còn đang giận ta sao? Ta biết sai rồi." Đông Phương Dịch Hàn nhẹ bước tới, từ phía sau ôm lấy nàng, lqđ vô cùng tủi thân nói, hơi thở nóng rực quanh quần ở bên tai nàng, cực kỳ mờ ám.

"Sai? Chẳng làm gì sai vậy?" Thương Lung Tinh nhủ mảy, lạnh nhạt nhìn hấn, dường như đang chờ đợi đáp án của hấn.

"Ừm, ta không nên nói linh tinh, không nên nóng vội không lựa lời, Lung Nhi, sau này ta không bao giờ như vậy nữa, nàng đừng giận ta nữa có được không? Nàng không cho giết, thì không giết, đứng xa cách với ta như vậy được không?"

Đông Phương Dịch Hàn khẩn trương ôm chặt Thương Lung Tinh, cứ như chỉ sợ vừa buông tay, nàng sẽ bỏ chạy. Trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, là do hấn quá hấp tấp.

"Ta có nói không cho chàng giết hấn sao?" Thương Lung Tinh xoay người, mặt đối mặt với hấn, vẻ mặt khó hiểu nhìn hấn.

"Hả, không phải nàng phản đối sao?" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, kinh ngạc không thôi, hôm qua không phải nàng phản đối ra tay sao? Sao bây giờ lại nói ra lời này?

"Có sao? Ta chỉ nói là không phải bây giờ, cũng không bảo là không giết mà! Là chàng quá nóng vội, không đợi ta nói hết lời mà thôi." Thương Lung Tinh khinh bỉ liếc hấn một cái, thần nhiên nói.

"A? Ta, ta nghĩ rằng nàng là vì... Lung Nhi, ta sai rồi." Đông Phương Dịch Hàn nhớ tới lời nói ngày hôm qua, lqđđôn hình như nàng chỉ nói là không phải bây giờ, không phải là không thể giết, xem ra thực sự là hấn quá nóng vội, hiểu nhầm ý nàng, liền tỏ vẻ đáng thương nhìn nàng nói.

"E hèm, chàng thật đúng là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời mà." Thương Lung Tinh khẽ hừ một tiếng, buồn bực khẽ mĩa mai. Không ngờ hấn lại ngày thơ đến như vậy, thế mà cũng có thể ghen, rối loạn chừng mực!

"Ừm, Lung Nhi, vậy khi nào mới có thể động thủ đây?"

Khuôn mặt của Đông Phương Dịch Hàn hiện lên một vết đỏ ửng, có chút mất tự nhiên nói, chuyện gì hấn cũng có thể bình tĩnh đối mặt, đáng tiếc vừa đụng tới chuyện của Thương Lung Tinh, là sẽ mất đi chừng mực, xem ra đời này thật sự thua trong tay nàng rồi!

"Ít nhất, cũng phải chờ bọn chúng ra khỏi biên giới đã chứ? Như vậy nếu xảy ra chuyện, cũng không liên quan đến chúng ta, không phải sao?" Thương Lung Tinh liếc nhìn hấn một cái, hồ hững nhìn hấn. Sắc mặt cũng là sâu thẳm khó dò...

"Đúng vậy, sao ta lại nhất thời không nghĩ tới chứ? Thật ngốc mà, vẫn là Lung Nhi của ta thông minh." Đông Phương Dịch Hàn nhếch môi, vẻ mặt đầy tự hào nhìn Thương Lung Tinh, sắc mặt lại càng vui sướng khôn cùng.

"Được rồi, đừng nịnh nọt nữa." Thương Lung Tinh ném cho hấn một ánh mắt xem thường, có chút bất đắc dĩ nhìn hấn. Trong lòng cũng là dở khóc dở cười, hấn quả thật là càng ngày càng giống trẻ con...

"Lung Nhi, hứa với ta, sau này bất kể giận ra sao, đánh ta mắng ta cũng được, chỉ là không được không để ý tới ta, được không?" Đông Phương Dịch Hàn bỗng nhiên khẩn trương ôm chặt Thương Lung Tinh, có chút hoảng loạn. Trong lòng hấn thật ra rất thấp thỏm bất an, chỉ sợ nàng sẽ lựa chọn rời bỏ hấn.

"Chàng cho là ta có khuynh hướng bạo lực à?" Thương Lung Tinh ôm trán không còn lời nào để nói, người này sao càng nói lại càng thái quá? Thế nào mà ngay cả những lời này cũng nói ra, kẻ nào không biết, sẽ thật sự nghĩ là hấn bị nàng ngược đãi đó!

"À, đương nhiên không phải, ta biết nương tử tốt nhất mà." Ánh mắt của Đông Phương Dịch Hàn hơi lóe lên, nhếch môi nhìn nàng nói, vẻ mặt cũng khản trương không thôi, cứ như chỉ lo sợ vừa sơ ý liền nói sai.

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa! Sau này nhớ kỹ không được nói linh tinh, nếu không ta liền..." Thương Lung Tinh đột nhiên nghiêm túc nhìn Đông Phương Dịch Hàn, chậm rãi nói từng câu từng chữ, dường như đang nhắc nhở hấn gì đó.

"Ta đã nhớ kỹ rồi, không có nếu không, Lung Nhi, nàng đừng tức giận, cẩn thận động thai khí." Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, không đợi Thương Lung Tinh nói xong, liền vội nói tiếp lời, căng thẳng vô cùng, lại mang theo chút ý quan tâm mà nhắc nhở nàng.

Thương Lung Tinh dựa vào lòng hấn, trầm mặc một lúc, mới thần nhiên mở miệng: "Chuyện của Dao Nhi, chàng định xử lý ra sao?"

"Trước tiên cứ để bọn họ ở cùng nhau mấy ngày này nhé? Nếu bọn họ thật sự có tình cảm, là chuyện tốt, nếu không có, lqđ vậy thì hủy bỏ thôi? Dù sao đến khi đó hấn là đại cục đã định, nàng cảm thấy thế nào?" Đông Phương Dịch Hàn nhẹ nhàng đầu mi, suy nghĩ một lát, nhàn nhạt giải thích.

"Ừm, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, kéo dài trước đã? Ta thấy Nam Cung Mộc kia cũng được lắm."

"E hèm, vậy sao? Nàng vừa ý hấn thế à?"

"Đúng vậy đó! Thế thì sao? Không được hả? Không phải chàng lại muốn ăn giấm nữa chứ?"

"Ta, ta chính là ăn giấm đó, Lung Nhi, không được khen nam nhân khác."

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng run rẩy, trên trán xẹt qua mấy gạch đen, người này sao mà ưa ăn giấm như vậy? Ngay cả khen muối phu của hắn một chút cũng không được?

"Đừng làm rộn, đứng đắn một chút, còn ẩm ỉ nữa ta sẽ không để ý tới chàng..." Thương Lung Tinh vô cùng bất đắc dĩ, chỉ đành phải uy hiếp hắn.

"A, ta không ẩm ỉ nữa, nàng là của ta, không cho bất kỳ kẻ nào trộm nhòm ngó, cũng không cho nàng đặt tâm tư trên mình kẻ khác." Đông Phương Dịch Hàn ôm chặt nàng, cả mặt đều là vẻ hiển nhiên phải thế, đầy tính chiếm hữu nói.

"Chàng nghĩ quá nhiều rồi, giá cả thị trường của ta cũng không tốt bằng chàng, đừng giả khờ với ta." Thương Lung Tinh khinh thường liếc hắn một cái, khinh bỉ nhìn hắn, nàng còn nhớ rõ còn một vị công chúa chưa xử lí kia kìa!

"Đúng rồi, Lung Nhi, Nguyệt Nhi kia phải xử lí ra sao? Nhìn đáng vẻ của ả ta, ả ta còn muốn uy hiếp ta đấy?" Đông Phương Dịch Hàn cúi đầu hôn lên cái trán của nàng, hỏi.

"Đoán chừng nàng ta cũng không sống được bao lâu, tuy trên người nàng ta là mẫu chung (cổ mẹ), nhưng tử chung (cổ con) đã chết, hơn nữa nàng ta đã kích thích nó, sau khi thời gian hạn định qua rồi, chắc chắn không chịu nổi nữa."

Về mặt Thương Lung Tinh không cảm xúc giải thích, đối với kẻ địch, nàng luôn không hề nương tay, lại càng sẽ không thương xót. Nam Cung Nguyệt kia xem như là tình địch của nàng, nàng vốn không định sẽ buông tha cho nàng ta, l'q'đ chẳng qua là nghĩ tới cổ trên người nàng ta rồi cũng sẽ lấy mạng của nàng ta thôi, mới chậm chạp không động thủ, đứng ở một bên xem..

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Không cho nàng có ý gì với hắn

Edit: Tầm Mộng

Beta:hoa hồng

"Vương gia, Vương phi, Mộc vương đến thăm." Đang lúc Đông Phương Dịch Hàn còn muốn nói gì đó thì ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, lqđ một tiếng nói không nhanh không chậm vang lên.

"Biết rồi, người lui xuống trước đi." Đông Phương Dịch Hàn lạnh nhạt đáp lời, trong mắt hiện lên một thâm ý khó dò.

"Hàn, hai người tới rồi." Nam Cung Mộc ngồi trong đại sảnh khẽ nhấp một ngụm trà, nhìn thấy hai người đi tới, trong mắt hiện lên một chút ý hâm mộ.

"A, sao huynh lại tới đây? Khi nào thì đi?" Đông Phương Dịch Hàn nhìn hãn, lạnh nhạt hỏi, dường như còn có một ý tứ sâu xa.

"Dự tính ngày mai rời đi, Hàn, huynh cảm thấy lúc nào cưới muội muội của huynh là tốt nhất?" Nam Cung Mộc chớp chớp mắt, nửa đùa nửa thật nhìn hãn.

"Việc này không vội, Mộc, huynh cũng biết đó, muội muội này của ta tính tình có chút ngây thơ, hấp tấp, huynh cảm thấy muội ấy thích hợp với huynh sao?" Đông Phương Dịch Hàn vốn rất hài lòng với hôn sự này, nhưng hôm nay lại có chút do dự, hãn sợ đến khi đó muội ấy sẽ chịu ảm ức.

"Thế nào? Cảm thấy ta sẽ phụ bạc nàng ấy? Hay là cảm thấy lời ta nói ở trên đại diện không đáng tin?" Nam Cung Mộc nghe vậy, nhú nhú mày, có chút hứng thú nhìn Đông Phương Dịch Hàn.

"A, ý của Hàn, là muốn cho huynh suy nghĩ kỹ càng, hơn nữa, hai người các người trước tiên có thể bồi dưỡng cảm tình đã, không cần quá vội thành thân." Thương Lung Tinh khẽ cười, thân nhiên giải thích.

"Vậy sao? Ý của các người là hôn sự này trước tiên khoan cử hành đã, chờ một thời gian nữa, đúng không?" Nam Cung Mộc hiểu ý gật gật đầu, hơi mang theo ý cười nhìn bọn họ.

"Ừm, chính là ý này, bởi vì hiện thời Dao Nhi rất là kháng cự, ít nhất cũng phải chờ muội ấy cam tâm tình nguyện gật đầu, mà huynh, còn phải cố gắng lấy được sự chấp nhận của muội ấy mới được." Đông Phương Dịch Hàn cũng không giấu giếm, trực tiếp nói rõ nguyên nhân. Bởi vì hãn ta không chỉ là hoàng tử của Long quốc, lqđ còn là bạn chí thân của hãn, hãn không hi vọng bởi vì chuyện này mà xảy ra chuyện không vui.

"À, hiểu rồi. Nhưng mà, ta phải trở về rồi, các người cho rằng ta có thời gian ở cùng với nàng ấy sao?"

"Vây..."

"A, việc này phải nhìn bản lĩnh của huynh rồi! Nếu huynh cảm thấy muội ấy là người hợp ý của huynh, huynh sẽ nghĩ cách; nếu huynh cảm thấy có cũng được mà không có cũng không sao, như vậy, thì cứ tạm thời dời lại, sau khi chuyện thành công lại giải quyết sau..."

Thương Lung Tinh nhú nhú mày, ý tứ sâu xa nói, nàng tin rằng nàng nói thế, Nam Cung Mộc sẽ hiểu được có ý gì. Hơn nữa, bây giờ cũng là thời điểm đặc biệt, Dao Nhi không thích hợp bị cuốn vào trong những việc thị phi này.

"Thú vị, Tiêu Dao vương phi, đây là muốn thử thách ta sao? Yên tâm, sẽ không khiến các người thất vọng." Nam Cung Mộc nghe vậy, mặt mang ý cười nhìn Thương Lung Tinh, thản nhiên nói. Trong mắt tựa hồ còn lóe lên một vẻ tán thưởng cùng kính ngạc.

"Không dám, ta chỉ là nói lời thật mà thôi, tin rằng Mộc vương là người thông minh, sẽ hiểu ý của ta."

Thương Lung Tinh nhún nhát cười, vẫn đạm phong khinh nói. Trong lòng nàng cảm thấy Nam Cung Mộc này có thể tin cậy, lễ quý đôn nhưng mà chuyện cảm tình, ai cũng khó mà nói, nếu đến lúc đó có vướng mắc, thì sẽ phiền toái. Bởi vậy, cứ để cho hai người bọn họ tự giải quyết thì tốt hơn!

"À, được, ta biết rồi."

Nam Cung Mộc gật gù đầu, tỏ vẻ đã hiểu ý. Trong lòng hắn cũng đã có một quyết định, trong ánh mắt, dường như còn có một sự chờ mong không rõ ràng.

"Đúng rồi, Mộc, tra ra kẻ xúi giục muội muội của huynh kích thích cô phát tác chưa?" Đông Phương Dịch Hàn lạnh mặt lại, thanh âm lạnh lẽo, ý tứ không rõ.

"Đã tra ra rồi, ta tới cũng là vì việc này, là hoàng huynh của ta, cũng chính là Nam Cung Hành Vân." Về mặt của Nam Cung Mộc đầy bất đắc dĩ, thờ dài một tiếng, hắn không rõ vì sao y phải làm vậy?

"Cái gì, lại là hắn à? Rốt cuộc hắn muốn làm gì?" Đông Phương Dịch Hàn tức giận đầy mặt, vô cùng bức bối lên tiếng. Xem ra thật sự không thể giữ lại y được nữa!

"Theo ta biết, huynh ấy dường như rất si tình với Tiêu Dao vương phi phải không? Có thể làm như vậy, là vì muốn có được Tiêu Dao vương phi."

"Hừ, nằm mơ! Tính toán khéo lắm!"

Đông Phương Dịch Hàn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm, tay nắm chặt lại, dường như rất là bất mãn, hận không thể lập tức giải quyết y, nữ nhân của hắn là người mà y có thể trộm nhòm ngó đến sao? Còn nghĩ ra kẻ này nữa? Có điều, hắn cũng là vì họa mà được phúc, nếu không như vậy, Thương Lung Tinh cũng sẽ không vì cứu hắn, mà trở thành nữ nhân của hắn!

Thương Lung Tinh nghe vậy, khẽ nhú mày, xem ra y còn chưa hết hi vọng, chẳng trách mấy ngày trước lại nói ra những lời đó. Như vậy, xem ra mấy ngày này y còn có thể đến tìm nàng!

"Bất kể thế nào, các người vẫn nên cẩn thận một chút, ta cảm thấy huynh ấy sẽ còn hành động. Y'q'đ chỉ là không biết bước tiếp theo huynh ấy sẽ làm gì?" Nam Cung Mộc có chút lo lắng nhìn bọn họ, hoàng huynh này của hắn cũng không phải dễ đối phó, lại còn dường như rất chấp nhất với chuyện gì đó.

"Ừm, yên tâm, bọn ta sẽ chú ý." Ánh mắt của Đông Phương Dịch Hàn hơi trầm xuống, sắc mặt lạnh lẽo gật gù đầu.

"Được rồi, không còn chuyện gì nữa, ta đi về trước đây." Nam Cung Mộc uống xong tách trà, đứng lên, thản nhiên nói.

"Ừm, được." Đông Phương Dịch Hàn hiểu ý gật gù đầu, nhìn theo hắn rồi đi.

"Lung Nhi, việc này nàng cảm thấy nên xử lý thế nào?" Đông Phương Dịch Hàn đi đến trước mặt Thương Lung Tinh, ôm cổ nàng, có chút ghen tuông hỏi Thương Lung Tinh.

"Chàng nói xem?" Thương Lung Tinh nhú mày, trong mắt hiện lên một chút ý trêu đùa.

"Vây, không cho nàng có ý với hắn, nàng chỉ có thể là của ta." Đông Phương Dịch Hàn khẽ cắn vành tai của Thương Lung Tinh một cái, mang theo vị giấm chua nồng đậm nói.

"Đừng lộn xộn, lúc nào thì chàng thấy ta có ý với hắn?" Thương Lung Tinh ôm trán, nhẹ đẩy hắn ra, lạnh nhạt hỏi.

"Mặc kệ, lúc nào nàng cũng không được làm vậy, chuyện này ta sẽ nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết y." Khuôn mặt của Đông Phương Dịch Hàn đầy vẻ bất mãn, cảm giác như đứa trẻ không xin được kẹo."

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng run rẩy, người này có thể dùng ấu trĩ như vậy được không? Nàng còn nhớ rõ nàng dường như vẫn chưa có ý gì khác mà! Cứu y là ngoài ý muốn, nhưng không có nghĩa là có ý gì với y đâu!

"Chàng muốn dẫn vật thể nào thì cứ dẫn vật thể đấy đi, ta đi nghỉ ngơi một lúc, đừng quấy rầy ta." Thương Lung Tinh quyết định không để ý tới hắn, lqđ để hắn một mình tự dẫn vật là được rồi! Dù sao hắn sớm muộn gì cũng phải kết liễu cùng y.

"A, được, vậy nàng đi nghỉ ngơi trước một lúc đi, ta xử lý chuyện khác." Đông Phương Dịch Hàn thấy vẻ mặt đầy mệt mỏi và chán chường của Thương Lung Tình, cũng không tiếp tục làm ầm ĩ với nàng, nhanh chóng buông ra cho nàng đi nghỉ ngơi. Nghĩ rằng, bản thân cũng có thể đi đến thư phòng xử lý chuyện khác...

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Mất tích

Editor: Kim Phụng

Beta: Um-um, Sư Tử Cười Gà

Trời khuya, đêm đen như mực, vô cùng yên tĩnh, mặt trăng như lưỡi liềm, lặng lẽ treo ở chân trời. Gió đêm thổi tới, hơi lạnh xò xạc tiêu điều, bóng cây không ngừng lay động như đang nhảy múa.

Thương Lung Tình ngồi trên giường, ánh nến mờ lung bao phủ trên người nàng tựa như phủ lên một tầng hào quang nhàn nhạt, lờ mờ trông quyến rũ nhưng lại đơn thuần, cao quý nhưng lại lạnh nhạt, nàng thong dong nâng chung trà lên, động tác tao nhã uống hợp trà, rồi nhẹ nhàng để chung trà xuống, khẽ mở môi mòng: "Nếu đã đến rồi thì vào đi!"

"A, xem ra tính cách giác của nàng rất cao, ta vừa mới đến nàng đã phát hiện ra rồi." Trong mắt Nam Cung Hành Vân thoáng qua vẻ kinh ngạc, chẳng phải nàng không có nội lực sao? Tại sao lại nhạy cảm như vậy?

"Có việc gì thế?" Thương Lung Tình không để ý tới sự kinh ngạc của hắn, lạnh nhạt hỏi.

"Ngày mai ta phải rời đi, muốn đến hỏi câu trả lời của nàng là gì?" Nam Cung Hành Vân cười khẽ một tiếng, hình như hơi khản trương.

"Ta sẽ không rời khỏi nơi này, ta cũng không nhận nổi tình yêu của ngươi."

"Tại sao? Chẳng lẽ ta thua kém tên Tiêu Dao Vương vô dụng đó?"

"Xin ngươi nói chuyện tự trọng, dù chàng vô dụng thế nào cũng là phu quân của ta, ngươi không có quyền bình luận!" Ánh mắt của Thương Lung Tình lạnh lùng, người của nàng mặc kệ ra sao cũng không cho bất luận kẻ nào xem thường.

"Nàng... nói như vậy, nàng thật sự quyết định không đi theo ta sao?"

Lúc này dung nhan anh tuấn của Nam Cung Hành Vân vặn vẹo, lộ vẻ dường như khó chấp nhận! Hắn nghĩ mãi không hiểu vì sao nàng hào hoa phong nhã như vậy lại nguyện ý đi theo một nam tử phóng túng truy lạc như thế? Rốt cuộc hắn có điểm nào không bằng hắn ta?

"Tại sao ta phải đi theo ngươi, ngươi không cảm thấy lời này rất kì lạ sao?"

"Nước tìm chỗ trũng mà chảy, người tìm chỗ cao mà đi. Hắn không thích hợp với nàng, vì sao không thể lựa chọn rời khỏi?"

"Làm sao ngươi biết chàng không thích hợp với ta vậy? Chuyện của chính mình ta tự có chừng mực, không nhọc ngươi lo lắng."

"Lung Tình, nàng thật sự không đi theo ta sao? Ta sẽ cho nàng vinh hoa phú quý cả đời, hơn nữa chỉ cần sau khi chuyện thành công, vị trí cao nhất này nhất định là của nàng. . ."

"Đủ rồi, không cần nói nữa, mặc kệ thế nào cũng được, ta đều sẽ không rời đi!"

"Thật sao? Cho dù Tiêu Dao Vương đó sắp chết? Nàng vẫn sẽ kiên trì sao?"

"Có ý gì?" Ánh mắt Thương Lung Tình lạnh lẽo, nói từng chữ bằng giọng lạnh băng.

"Không phải nàng đã sớm biết sao? Cổ độc trên người của hắn sớm muộn gì cũng sẽ phát tác, có thể sống bao lâu chứ?"

Ánh mắt Nam Cung Hành Vân lóe lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ ác độc và hả hê khi người gặp họa. Trong lòng có chút hài lòng, nữ nhân ngốc đó đã vì yêu

thành hận, sẽ rất nhanh thúc giục cổ độc phát tác, cứ như vậy, Tiêu Dao Vương này nhất định khó thoát khỏi cái chết.

"Vậy thì thế nào, chỉ cần ngày nào chàng chưa chết thì ngày đó chàng vẫn là phu quân của ta!" Thương Lung Tinh lạnh nhạt liếc hắt hắt một cái, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng hắt nói chuyện gì khác! Nếu là cổ độc thì vấn đề đã sớm được giải quyết.

"Nàng. . . Rốt cuộc hắt tốt chỗ nào? Đáng giá để nàng một lòng một dạ đối với hắt như thế?" Nam Cung Hành Vân nghe vậy, trong nháy mắt nổi giận, hắt không rõ vì sao nàng lại cố chấp với hắt ta như vậy?

"Đây là chuyện của ta, không nhọc người lo lắng, nếu không có việc gì mời trở về đi!" Dường như Thương Lung Tinh cũng mất đi tính nhẫn nại rồi, lạnh lùng đuổi người!

"Nếu đã như vậy thì đừng trách ta, đắc tội!" Nam Cung Hành Vân nghe vậy, nói ra lời khiến người ta không hiểu. Động tác thật nhanh, tay vung về phía Thương Lung Tinh, chỉ nghĩ thấy một mùi thơm thoang thoang.

"Người làm gì thế? Hèn hạ!" Thương Lung Tinh phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng bật mũi, lại phát hiện đã chậm một bước, cả người hơi hoa mắt chóng mặt, lạnh lùng lên tiếng! Đáng chết, nàng quá sơ suất rồi!

"Ta nói rồi, sẽ không buông tay nàng, nàng đã không tự nguyện đi theo ta, vậy chỉ có thể dùng loại phương pháp này!" Nam Cung Hành Vân lập tức đón lấy Thương Lung Tinh đang choáng váng muốn ngã, thần nhiên giải thích.

"Người. . ." Lời của Thương Lung Tinh còn chưa nói hết đã ngất xỉu trong ngực Nam Cung Hành Vân.

Nam Cung Hành Vân bế ngang Thương Lung Tinh lên, trên mặt lộ ra một nụ cười âm mưu đã thực hiện được, trong lòng càng thêm vui vẻ, Thương Lung Tinh, 1'q'đ ta nhất định phải lấy được nàng... nàng chỉ có thể là của ta. Xoay người rời khỏi, biến mất trong đêm đen. . .

Đông Phương Dịch Hàn xử lý văn kiện ở thư phòng, cả đêm không ngủ, đợi sau khi xử lý văn kiện xong mới phát hiện đã rạng sáng gần canh năm rồi, lập tức đứng dậy đi về nơi ở của Thương Lung Tinh, nhưng bất ngờ phát hiện trong phòng trống không, không thấy bóng dáng của nàng. Trong lòng buồn bực, chẳng lẽ nàng đi ra ngoài luyện công buổi sáng rồi à?

Nhưng cũng không đúng! Nàng đã mang thai, làm sao còn có thể đi luyện công buổi sáng? Ánh mắt chợt lóe, đáng chết, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Người đâu, vương phi đâu?" Sắc mặt Đông Phương Dịch Hàn hoảng sợ, hỏi có chút vội vàng.

"A, vương gia, chẳng phải vương phi nghỉ ngơi ở trong phòng sao?" Mộng Vũ vội vàng chạy vào, hơi buồn bực.

"Không có, nàng không nói nàng đi đâu sao?" Trái tim Đông Phương Dịch Hàn kêu thình thịch, đáng chết, sẽ không thật xảy ra chuyện gì chứ? Vậy rốt cuộc nàng đã đi đâu?

"Không có, không có! Nô tỳ vẫn cho rằng tiểu thư ở trong phòng nghỉ ngơi, hơn nữa, ta vẫn luôn ở bên ngoài, chưa từng thấy tiểu thư đi ra ngoài." Mộng Vũ nghe vậy, có chút không thể tưởng tượng nổi, sao tiểu thư có thể vô duyên vô cớ biến mất?

"Đáng chết, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện!"

Đông Phương Dịch Hàn 'Àm' một tiếng, tay đập lên mặt bàn. Lòng tự trách, hắt không nên sơ ý, hắt nên đề phòng mới đúng! Nhưng theo lý mà nói, qđ dựa vào thân thủ của nàng, người bình thường không thể động vào nàng, chẳng lẽ nàng gặp phải đối thủ?

"Vương gia, vậy làm sao bây giờ?" Mộng Vũ ngăn cản cả người, bản lĩnh của tiểu thư người bình thường sẽ không động vào người được! Rốt cuộc tiểu thư đã đi đâu cơ chứ?

"Tiểu Úc, lập tức tra xem đã xảy ra chuyện gì, vương phi đi đâu? Có phải có người đã tới hay không?" Sắc mặt Đông Phương Dịch Hàn âm trầm, căn dặn tiểu Úc, xoay người rời khỏi phòng, đi tới thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Giam lỏng

Editor: Kim Phụng

Beta: Um-um, Sur Từ Cười Gà

"Gia, tra được rồi, tối hôm qua hình như Nam Cung Hành Vân có tới, người nói có phải vương phi đi với hắt không?" Tiểu Úc vội vàng chạy vào, lập

tức nói kết quả tra được ra.

"Cái gì? Hắn đã tới?"

Sắc mặt Đông Phương Dịch Hàn chợt biến, gương mặt tuấn tú tối tăm như sắt, không trách được bản lĩnh nàng tốt như vậy lại mắt tích không rõ nguyên nhân. Nhưng nàng tự nguyện rời đi với hắn ta sao? Nàng thật sự không cần hắn nữa sao? Tay lập tức nắm thành quyền, l'q'đ dường như đang run rẩy...

"Á, phải... Đúng vậy, gia, vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào?" Tiểu Úc hậu tri hậu giác phát hiện Đông Phương Dịch Hàn có vẻ không thích hợp, l'q'đ tay gãi đầu, có chút ngập ngừng hỏi.

"Chuẩn bị một chút, ta muốn đến biên giới!" Đông Phương Dịch Hàn lạnh mặt, nhấn rõ từng chữ.

"A? Gia, người phải đi. . . Vậy nơi này làm sao bây giờ?" Hường Nhất vừa nghe vậy, vội vàng tiến lên trước, có chút nóng nảy hỏi.

"Nơi này do tiểu Úc tạm quản, không có việc gì! Hiện tại ta cũng không thể lo nhiều như vậy, nhất định phải biết rõ đến cùng là có chuyện gì xảy ra!"

Đông Phương Dịch Hàn lạnh lùng lên tiếng, trong lòng cũng đang rung động, Lung nhi, nàng thật sự đi với hắn, không cần ta nữa sao? Hay còn có nguyên nhân nào khác? Nhưng mặc kệ như thế nào ta cũng không thể nào buông tay, nàng chờ đi. . .

"Dạ, vậy thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị!" Hường Nhất gật đầu, lập tức xoay người rời đi bắt tay vào chuẩn bị.

Thương Lung Tinh từ từ tỉnh lại, phát hiện mình ở trên xe ngựa, hơn nữa cả người không có sức, nhất thời tức giận không thôi. Đáng chết, nàng quá sơ suất, lại có thể bị hắn tính toán! Nam Cung Hành Vân này rốt cuộc muốn làm gì?

"Nàng đã tỉnh?" Về mặt Nam Cung Hành Vân dịu dàng nhìn Thương Lung Tinh.

"Đến tột cùng ngươi muốn làm gì? Vì sao phải làm vậy với ta?"

Sắc mặt Thương Lung Tinh lạnh nhạt, bình tĩnh lại rồi lạnh lùng hỏi. Thật ra trong lòng nàng rất phiền muộn, hình như người này khá hiểu nàng, lấy hết tất cả thuốc trên người nàng, còn hạ Nhuyễn Cốt Tán với nàng, để cả người nàng không còn sức, không cách nào rời khỏi.

"Lung Tinh, nàng đừng tức giận, qua biên cảnh, trở về Địa Long Quốc, ta sẽ cho nàng thuốc giải, bây giờ nàng chỉ có thể chịu chút uất ức, sau này ta sẽ bồi thường cho nàng thật tốt!" Nam Cung Hành Vân nghe vậy, thâm tình ngắm nhìn nàng, l'q'quýđôn thần nhiên giải thích. Người hay vật Nam Cung Hành Vân hẳn muốn có được thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp lấy cho bằng được. Nàng cũng không ngoại lệ. . .

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi cảm thấy nếu ta đến Địa Long Quốc thì sẽ không có cách gì sao?" Thương Lung Tinh nhú mày, về mặt lạnh nhạt.

"Cho dù thế nào nàng cũng sẽ cho ta cơ hội, không phải sao? Ở đây vài ngày, nói không chừng nàng cũng sẽ. . ."

"Không thể nào!" Nam Cung Hành Vân tự mình mừng rỡ nhìn Thương Lung Tinh, nói đến một nửa lại bị nàng lạnh lùng cắt đứt.

"Tại sao? Nàng cứ muốn giữ khư khư cho hắn ta như vậy sao?" Nam Cung Hành Vân nghe thế, sắc mặt chợt biến, có chút khó tin. Hắn không hiểu rốt cuộc Đông Phương Dịch Hàn đó có gì tốt, đáng để nàng liều chết hi sinh đi theo hắn ta như vậy?

"Đây là chuyện của ta, không nhọc ngươi lo lắng, ngươi vẫn nên thả ta đi đi?"

"Không thể nào, nếu nàng đã chưa từ bỏ ý định, vậy thì chờ hắn ta chết trước mặt nàng, nàng sẽ chết tâm chứ?"

"Có ý gì?"

"Hừ, nàng cảm thấy đột nhiên không thấy nàng nữa, hắn sẽ thờ ơ sao? Nếu hắn đuổi theo, nhất định sẽ để hắn có đi không có về!" Tay Nam Cung Hành Vân gắt gao nắm thành quyền, l'q'đ gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, hai mắt sắp nứt ra, gương mặt đẹp trai thêm một phần dữ tợn.

"Thật sao? Vậy ngươi cũng phải có bản lĩnh đó, ta muốn nhìn xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì để chàng phải chịu như thế!" Sắc mặt Thương Lung Tinh vẫn lạnh nhạt, nhưng giọng nói lại trở nên bén nhọn, một tia sáng lóe và sự khát máu thoáng qua trong mắt.

"Được, nàng chờ đi, ta không tin không trừng trị được hắn!" Nam Cung Hành Vân nghe vậy, càng thêm tức giận không thôi, phất tay áo, xoay người xuống xe ngựa.

Tay Thương Lung Tinh vô vô trán, hối hận lúc đầu đã không làm khác đi. Ban đầu nếu không cứu hắn thì hiện tại sẽ không rước lấy phiền toái này, thật là ra quân bất lợi. Người này biết nàng am hiểu y thuật, nên ngăn chặn tất cả những thứ có liên quan đến y dược trên người nàng, hình như còn muốn giam lỏng nàng cho đến khi trở về Địa Long Quốc.

Bất chợt, ánh mắt nàng lạnh lẽo, hừ, hắn không khỏi quá xem thường nàng rồi? Chỉ chút thủ đoạn này đã muốn giam cầm nàng sao? Nhưng mà bây giờ nàng phải nhìn xem đến tột cùng hắn muốn làm gì? Sớm muộn gì cũng sẽ tính toán rõ ràng với hắn về khoản nợ này.

"Cô nương, đến khách điểm rồi, xuống đây sao?" Ngoài xe ngựa vang lên tiếng của hộ vệ, như đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

Thương Lung Tinh từ từ đi ra, xuống xe ngựa. Tự mình đi lại không thành vấn đề, nhưng cả người không sử dụng được sức lực. Xem ra nàng phải sớm nghĩ cách giải quyết vấn đề trên người thì mới có thể đề phòng tốt hơn.

"Ồ, không phải Tiêu Dao Vương phi sao? Sao thế? Muốn cho Tiêu Dao Vương đội nón xanh nữa à?" Nam Cung Nguyệt đi tới từ nơi không xa, lộ vẻ mặt âm u nhìn Thương Lung Tinh, nhẹ nhàng mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Vậy nàng có sao không?

Editor: Kim Phụng

Beta: Um-um, Sư Tử Cười Gà

Ánh mắt Thương Lung Tinh lạnh lùng liếc nàng ta, không để ý tới á, chuẩn bị bước thẳng vào khách điểm. Nào ngờ Nam Cung Nguyệt này lại không tha cho nàng, lộ tức giận lớn tiếng: "Đứng lại, ngươi dám vô lễ với bản cung?"

Thương Lung Tinh nghe vậy, bước chân hơi dừng lại một chút, mặt không thay đổi liếc nàng ta, rồi tiếp tục đi về phía trước.

"Ngươi. . ." Nam Cung Nguyệt then quá hoá giận, đang muốn tiến lên ngăn nàng lại, nhưng bị người khác ngăn cản.

"Công chúa, Vương gia đã căn dặn bất kỳ ai cũng không được quấy nhiễu Thương cô nương, nếu không giết không cần báo!" Một vị thị vệ nhìn chăm chăm Nam Cung Nguyệt, lạnh lùng nói.

"Cái gì? Ngươi dám? Bản cung cũng muốn thử xem kẻ nào to gan như vậy!" Nam Cung Nguyệt trơ mắt nhìn Thương Lung Tinh đến gần khách điểm, tức giận đùng đùng rống to.

"Công chúa, nếu người không nghe khuyên bảo, cũng đừng trách thuộc hạ không khách khí!" Một thị vệ không thay đổi, rút đao ra, không chút lưu tình chia vào Nam Cung Nguyệt, chuẩn bị ra tay.

"To gan, ngươi. . ." Nam Cung Nguyệt bị dọa đến phát hoảng, hơi lắp bắp nói. Trong nháy mắt sắc mặt có chút tái nhợt, không ngờ hoàng huynh của nàng lại đối xử với nàng như thế. Nhất thời bức tức, khẽ dậm chân một cái, không cam lòng xoay người rời đi.

Ban đêm, bầu trời tựa như bức màn che màu xanh thẫm, lác đác treo vài ngôi sao sắp tàn, ánh sao ảm đạm, ánh trăng bị tầng mây thật dày che phủ, lộ ra ánh sáng mờ mờ nhạt.

"Tiểu thư, người không sao chứ? Thuộc hạ đến muộn!" Mục Tinh nhảy từ cửa sổ vào, cẩn thận nói.

"Ta không sao, sao ngươi lại tới đây?" Thương Lung Tinh nhìn Mục Tinh, hơi bất ngờ về tốc độ của hắn.

"Ta vừa nhận được tín hiệu của tiểu thư, lập tức ra rồi thúc ngựa chạy tới. Tiểu thư, người gặp chuyện gì sao?" Mục Tinh lo lắng hỏi, trong mắt hắn, tiểu thư không có gì là không thể làm được, sao lại bị động như vậy chứ?

"Ta quá sơ suất, trúng độc Nhuyễn Cốt Tán của Nam Cung Hành Vân, hiện tại cả người không còn sức lực!" Thương Lung Tinh lạnh nhạt giải thích, ngay sau đó đưa một tờ giấy cho hắn: "Ngươi mau chóng giúp ta chuẩn bị đầy đủ những vị thuốc này, lễ quý đôn ta phải điều chế thuốc giải, càng nhanh càng tốt!"

"Được, thuộc hạ lập tức đi làm!" Mục Tinh nhận lấy tờ giấy, hiểu ý gật đầu.

"Ừ, cẩn thận một chút, đừng để bọn họ phát hiện! Cố gắng đưa cho ta trước canh năm!" Thương Lung Tinh cẩn thận dặn dò! Nàng phải tranh thủ thời gian, nghiên cứu bào chế ra thuốc giải, còn lâu mới chịu sự khống chế của Nam Cung Hành Vân này.

Mục Tinh gật đầu, nhanh chóng rời khỏi, biến mất trong đêm đen.

Sáng sớm hôm sau.

Thương Lung Tinh vừa vận thành công chế ra thuốc giải, lại nhạy cảm nghe có tiếng vang bên ngoài, lập tức vội vàng nhét thuốc vào miệng, thuốc này phải một canh giờ mới có thể giải, cho nên mặc kệ ai tới nàng cũng phải kéo dài. Đến lúc độc trên người thuận lợi giải trừ thì nàng mới có khả năng phản kháng.

"Ai đó!" Thương Lung Tinh nhẹ giọng hỏi, chỉ thấy cửa nhẹ nhàng 'Cạch' một tiếng, một bóng người quen thuộc bước vào, lập tức ôm lấy nàng thật chặt.

"Lung nhi, rốt cuộc ta cũng tìm được nàng rồi!" Đông Phương Dịch Hàn gắt gao ôm nàng, giọng nói khê run, vẻ mặt dường như rất hồi hộp nhìn nàng.

"Sao chàng tìm đến đây nhanh như vậy, chạy suốt đêm tới sao?" Thương Lung Tinh thấy là Đông Phương Dịch Hàn, trong lòng khê thở phào nhẹ nhõm, ít nhất bây giờ vẫn còn an toàn. Nhưng đối với việc hắn đến có hơi bất ngờ, trong mắt thoáng qua nét đau lòng.

"Ừ, ta phát hiện không thấy nàng, hơn nữa còn đi theo Nam Cung Hành Vân, nên lập tức chạy tới! Lung nhi, l'q'đ không phải nàng tự nguyện đi theo hắn đến đây có đúng không?" Đông Phương Dịch Hàn đột nhiên khấn trương ôm chặt lấy nàng, cẩn thận dè dặt hỏi, dường như rất sợ đáp án sẽ khiến hắn thất vọng.

"Chàng cảm thấy thế nào? Nếu nói tự nguyện tới, chàng có tin không?" Thương Lung Tinh nhú mày, khê cười nhìn hắn nói.

"Không tin, cũng không cho phép, nàng chỉ có thể thuộc về ta!" Đông Phương Dịch Hàn không chút nghĩ ngợi đáp trả, bá đạo và cường thế, cả người tản ra hơi thở rét lạnh.

Thương Lung Tinh nghe vậy, khóe miệng hơi giật, người này thật quá ngang ngược. Nhưng trong lòng vì lời nói của hắn mà không hiểu sao lại cảm thấy vui mừng, ít nhất hắn tin tưởng nàng.

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, nhỏ giọng một chút."

"Lung nhi, tại sao nàng lại cùng tên kia đến nơi này, xảy ra chuyện gì sao?"

"Ta không cẩn thận trúng Nhuyễn Cốt Tán của hắn, bị ép buộc đưa đến đây!"

"Cái gì? Vậy nàng có sao không? Để ta xem thử!" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, vô cùng khấn trương, lập tức sờ soạng bốn phía, muốn xem xem nàng có bị thương chỗ nào không.

"Ta không sao, thật may là hắn dùng Nhuyễn Cốt Tán, không ảnh hưởng nhiều đến hài tử!" Thương Lung Tinh thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật may mắn. Nếu là thuốc khác thì có lẽ sẽ không bảo vệ được tiểu hài tử này rồi.

"Đều do ta, nếu ta cẩn thận đề phòng một chút, nàng sẽ không bị hắn bắt đi."

Đông Phương Dịch Hàn ôm lấy Thương Lung Tinh lần nữa, tự trách nói. Đáng chết, nếu hắn đề phòng sớm một chút, lqđ xếp nhiều người ở vương phủ hơn thì Lung nhi sẽ không bị hắn ta thần không biết quỷ không hay đưa đến nơi này! Thật may là người lớn và hài tử đều không có chuyện gì..

"Được rồi, chàng đừng tự trách nữa, cũng phải trách ta quá mức tự tin, không có lòng cảnh giác với hắn ta!" Thương Lung Tinh nhẹ nhàng ôm đáp lại hắn, lạnh nhạt nói.

"Vậy bây giờ chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này trước đi!" Đông Phương Dịch Hàn chợt nghĩ đến điều gì đó, đang định ôm Thương Lung Tinh rời đi.

"A, Tiêu Dao Vương thấy nơi này của chúng tôi có thể tự do đi lại sao? Muốn đi thì đi?" Lúc bọn họ đi tới trước cửa đã thấy Nam Cung Hành Vân đi vào với vẻ mặt âm trầm, phía sau còn có Nam Cung Nguyệt mang nét mặt âm ngoan đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Đại Kết Cục (thượng)

Editor: Kim Phụng

Beta: Um-um, Sư Tử Cười Gà

"A, không đi, vậy ở đây làm gì chứ?" Thương Lung Tinh cười lạnh thành tiếng, lạnh nhạt nhìn bọn họ, không hề sợ hãi chút nào.

"Hừ, người thật sự rất tự tại!" Nam Cung Nguyệt khê hừ một tiếng, rất bất mãn, ánh mắt nhìn chăm chú vào Đông Phương Dịch Hàn, trong mắt thoáng qua một tình yêu say đắm, si tình nói: "Đông Phương Dịch Hàn, bốn cung hỏi chàng một lần nữa, chàng thật sự lựa chọn nàng ta, không hối hận sao?"

"Vì sao phải hối hận, nàng là thể tử duy nhất của đời ta, bất kỳ ai cũng không thể thay đổi quyết định của bốn vương. l'q'đ ngay cả nhìn trộm cũng không được!" Đông Phương Dịch Hàn khê hừ một tiếng, giọng nói lạnh lùng, không cho phép nghi ngờ.

"Chàng... Được, vậy ta sẽ thành toàn cho chàng, do chàng vô tình trước, đừng trách bốn cung vô tâm!" Lúc này mặt mũi của Nam Cung Nguyệt rất dữ tợn, lướt qua vẻ ác độc, kiên quyết nói.

"Nguyệt nhi, muội còn nói nhảm với hân làm gì? Nếu hân thật sự có ý với muội thì đã sớm cưới muội rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ!" Nam Cung Hành Vân nhìn hai người đang ôm nhau, trong lòng hận không thể lập tức tách bọn họ ra. Tay nắm thật chặt, dường như đang ấn nhấn điều gì, lạnh nhạt trào phúng.

Về mặt của Nam Cung Nguyệt như bị roi quất, âm trầm đáng sợ như bão táp sắp kéo đến. Nhìn chằm chằm Đông Phương Dịch Hàn và Thương Lung Tinh, chợt cười lên ha hả: "Nếu đã như vậy thì đừng hối hận!"

Sắc mặt nàng ta bỗng kì dị, không biết trong miệng đang lẩm bẩm cái gì, mắt không chuyển động nhìn chằm chằm Đông Phương Dịch Hàn, hình như muốn xem hân có phải có gì đó không thích hợp không. Nhưng kết quả lại khiến nàng ta thất vọng.

"Chàng... tại sao chàng không có chút cảm giác nào? Chẳng lẽ không đau đớn sao?" Mặt Nam Cung Nguyệt không thể tin nhìn chằm chằm Đông Phương Dịch Hàn, có vẻ rất khó hiểu, tay chỉ vào hân, run rẩy.

"Hừ, khiến ngươi thất vọng rồi đúng không? Nói cho ngươi biết cũng được, cổ độc của bốn vương đã sớm được giải, bây giờ ngươi khởi động cổ độc hoàn toàn không thể khống chế được ta!" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, nhẹ nhàng liếc nhìn nàng ta một cái, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

"Không, không, làm sao có thể, làm sao chàng có thể không sao? Làm sao có thể giải được cổ độc?"

"Tại sao không thể? Bây giờ chẳng phải bốn vương đang khoẻ mạnh đứng đây sao? Ngươi cho rằng dùng cổ độc này là có thể khống chế bốn vương à? Quả thật si tâm vọng tưởng, lqđ có lẽ ngươi nên lo lắng cho bản thân mình đi!"

Đông Phương Dịch Hàn vừa dứt lời, chỉ thấy Nam Cung Nguyệt thét lên một tiếng "A", cả người ngã trên mặt đất, mặt mũi vụn vỡ, mũi chảy máu, gương mặt mềm mại trong nháy mắt trở nên xấu xí không chịu nổi, trông vô cùng thê thảm, thật khiến người ta ghê tởm không thôi.

Nam Cung Hành Vân thấy thế, có phần kinh ngạc, hân chẳng thể nghĩ tới sẽ là kết quả thế này, bước chân vô thức lui về phía sau vài bước, trong mắt lộ vẻ khó tin.

"Hừ, đừng tưởng rằng như vậy thì các ngươi có thể rời đi, người đâu, bắt bọn họ lại cho ta!" Sau khi kinh ngạc Nam Cung Hành Vân hồi hồn lập tức tức giận rống to.

"Nam Cung Hành Vân, ngươi làm gì thế? Ngươi chắc chắn muốn bao vây chúng ta như vậy sao?" Thương Lung Tinh lạnh nhạt nhìn hân, trong mắt thoáng qua vẻ thất vọng, nàng không ngờ hân chính là loại người này.

"Chỉ cần nàng đồng ý ở lại, ta sẽ không làm khó dễ hân!" Nam Cung Hành Vân thâm tình nhìn Thương Lung Tinh, trong mắt xuất hiện sự không cam lòng và chờ mong.

"Không thể nào, nàng vĩnh viễn là thê tử của Đông Phương Dịch Hàn ta, ngươi đừng hòng nhúng chàm!" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, khản trương ôm chặt Thương Lung Tinh, tức giận gầm nhẹ, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng và lệ khí nồng đậm.

"Hừ, thật sao? Vậy phải xem bản lĩnh của ngươi!" Về mặt Nam Cung Hành Vân âm u, hừ nhẹ nói. Tay khẽ vung lên, một nhóm người chạy vào, cầm đao kiếm trong tay bao vây bọn họ, chờ chỉ thị.

"Lung nhi, nàng cẩn thận một chút, đừng để bọn họ thương tổn!" Đông Phương Dịch Hàn cúi đầu nhìn qua Thương Lung Tinh, quan tâm dặn dò.

"Không sao đâu, không cần lo lắng cho ta, tự ta sẽ chăm sóc tốt cho mình!" Thương Lung Tinh biết hân quan tâm nàng, trong lòng ấm áp, lạnh nhạt nói, trong lòng đang tính toán một canh giờ sắp tới rồi, lqđ vậy thuốc trên người nàng cũng sắp phát huy tác dụng.

"Đủ rồi, hai người các ngươi dám ân ái trước mặt bốn vương, chịu chết đi!" Nam Cung Hành Vân âm trầm nhìn hai người bọn họ đang nhu tình mật ý trò chuyện với nhau, tức giận lên tiếng.

"Hừ, chịu chết, còn chưa biết là ai đâu!" Đông Phương Dịch Hàn khề hừ một tiếng, vung tay lên, chỉ nghe bốn phía 'A' một tiếng, một đám người ngã xuống.

Trong mắt Nam Cung Hành Vân thoáng qua vẻ không tưởng tượng nổi, không ngờ võ công của Đông Phương Dịch Hàn tốt như vậy, hân vẫn luôn cho rằng hân ta là kẻ bệnh tật, phóng đảng truy lạc.

"Hừ, một lũ vô dụng, bốn vương đấu với ngươi một trận!" Nam Cung Hành Vân nhìn một đám người ngã dưới đất, khề hừ một tiếng, ánh mắt âm hiểm nhìn Đông Phương Dịch Hàn nói.

"Lung nhi, nàng đứng cho vững, coi chừng thương tổn đến nàng!" Đông Phương Dịch Hàn đẩy nhẹ Thương Lung Tinh ra, lạnh nhạt nói.

"Được, cẩn thận một chút!" Thương Lung Tinh gật đầu, lui về phía sau vài bước, ánh mắt căng thẳng nhìn chằm chằm bọn họ.

Thân pháp của Đông Phương Dịch Hàn rất quỷ mị, như gió như điện, bỗng nhiên áp sát sau lưng Nam Cung Hành Vân, vung chưởng đánh ra, mà Nam

Cung Hành Vân lại không xoay người, trở tay đánh trả một chưởng, ý muốn lấy cứng đối cứng. Trong nháy mắt, thủ pháp của hai người đã san bằng tiểu viện.

"Hừ, xem ra nhiều năm như vậy Tiêu Dao Vương là giả heo ăn thịt hổ à?" Nam Cung Hành Vân thờ hồng học, châm chọc nói.

"A, quá khen, Vân vương chẳng qua cũng chỉ như thế!" Đông Phương Dịch Hàn khẽ hừ một tiếng, khinh thường nói.

"Người. . ."

Nam Cung Hành Vân đỏ cả mặt, tức giận tăng cao, hô một tiếng lập tức đánh về phía ngực của Đông Phương Dịch Hàn, tiến thẳng đến giữa ngực, nhắm ngay chỗ hiểm.

Bước chân Đông Phương Dịch Hàn chuyển động, đã sớm tránh qua, thân hình nhanh chóng tránh một bên, lẹ quý đôn duỗi ngón tay đâm lên lưng hắn ta, nhưng tay trái của Nam Cung Hành Vân cũng vung về phía sau, trong thủ chứa công. Qua hết mấy chiêu, chưởng thế của hắn ta nhanh dần, chưởng lực sắc bén.

Cứ như vậy, hai người có qua có lại, đấu hơn nửa canh giờ, Thương Lung Tinh nhìn đến hoa cả mắt, trong lòng không khỏi cảm thán, người cổ đại thật giỏi, nội công và võ lực kết hợp lại, trông lợi hại như vậy. Trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ võ công của Nam Cung Hành Vân cũng tinh anh như thế.

"Hàn, đánh nhanh thắng nhanh!" Thương Lung Tinh thật sự không có kiên nhẫn xem bọn họ cứ tiếp tục đánh mãi, lạnh nhạt lên tiếng. Cả người tràn ngập hơi thở lạnh lùng.

"Được!" Đông Phương Dịch Hàn đáp một tiếng, miệng cười nhếch lên, nhanh chóng ra tay, tăng nhanh tốc độ, một chưởng trúng ngực Nam Cung Hành Vân.

Chỉ thấy 'Phốc' một tiếng, Nam Cung Hành Vân phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nét mặt không thể tưởng tượng nổi. Hắn vốn tưởng rằng sẽ đánh ngang tay với hắn ta, lại không nghĩ rằng thực lực của hắn ta cao hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều.

"Thế nào, phục chưa?"

Đông Phương Dịch Hàn đứng trước mặt Nam Cung Hành Vân, lạnh lùng lên tiếng. Một chưởng này của hắn đánh xuống không chết cũng tàn phế, trong lòng hắn sẽ không cho bất cứ kẻ địch nào có cơ hội phản kháng, như lời của Thương Lung Tinh, ra chiêu trí mạng, mới là cách trả thù tốt nhất với kẻ địch. Để tránh bản thân lo lắng về sau.

"Khụ khụ, người. . ." Nam Cung Hành Vân vỗ bờ ngực đau đớn, ho khan vài tiếng, nét mặt hung ác nham hiểm, trong lòng hắn vô cùng không cam tâm, tại sao lại bại bởi hắn ta chứ? Vậy mà sự thật đã phơi bày trước mắt làm hắn không thể không khuất phục.

"Nam Cung Hành Vân, nếu ngươi không đến trêu chọc bốn vương, bốn vương chưa từng nghĩ sẽ muốn mạng của ngươi, ỉ'q'đ muốn trách cũng chỉ có thể trách ngươi quá mức si tâm vọng tưởng, lại dám có ý nghĩ không an phận với Lung nhi!"

Đông Phương Dịch Hàn híp mắt nhìn Nam Cung Hành Vân, lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ. Trong lòng hắn không ai có thể quan trọng bằng Lung nhi của hắn, hắn cũng quyết không cho phép bất kỳ ai tới dòm ngó người của hắn. Đối với kẻ địch hắn quyết không nương tay.

"Hừ, bây giờ ngươi giết chết ta rồi, không sợ đến lúc đó người của Địa Long Quốc truy cứu sao?" Nam Cung Hành Vân rất không phục, mặt mũi vằn vẹo, không cam lòng nói.

"Hừ, do ngươi bắt cóc Vương phi của bốn vương trước, còn dám nói lý sao? Huống chi nơi này đã ở ngoài Thiên Long Quốc, cũng không phải là trách nhiệm của Thiên Long Quốc, ngươi cảm thấy có thể truy cứu gì chứ?" Đông Phương Dịch Hàn nặng nề hừ một tiếng, vẻ mặt âm trầm, trong mắt thoáng qua sát khí.

"Người. . ." Vì lời của hắn mà Nam Cung Hành Vân càng tức giận không thôi, tay chỉ vào hắn, nhưng không nói nổi một câu.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn loạn của một đám người, còn có vài tiếng kêu thảm thiết khiến hắn ta nhất thời có chút kinh ngạc, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chỉ thấy đám người Hường Nhất hăm hở đi vào: "Gia, người không sao chứ?"

Nam Cung Hành Vân hơi kinh ngạc, không ngờ là người của Đông Phương Dịch Hàn, vẻ mặt không cam lòng, vì sao hắn lại thua bởi hắn ta? Bỗng nhiên, ánh mắt nhìn về phía Thương Lung Tinh, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, hai mắt muốn nứt ra, xuất hiện quỷ kế, hắn muốn nằng chôn theo. Thừa dịp bọn Đông Phương Dịch Hàn không chú ý, cầm một đoạn kiếm lên, dùng hết toàn lực huy động chưởng phong đánh về phía Thương Lung Tinh.

"Lung nhi, cẩn thận!"

Đông Phương Dịch Hàn "Ừ" một tiếng đáp lại người của hắn, khoé mắt liếc về phía Nam Cung Hành Vân, lqđ không ngờ phát hiện hành động của hắn ta, nhanh chóng ra tay, chỉ thấy 'Phốc' một tiếng, Nam Cung Hành Vân té xuống đất, máu chảy không ngừng, gương mặt không cam lòng nhưng có chút hả hê nhìn Đông Phương Dịch Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Đại kết cục (thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Lăng Nhục Y

Beta: Thổ Lạt+coki+phuogot_93

Ánh mắt Thương Lung Tinh bỗng chốc lạnh lẽo, không ngờ hãn lại có thể ra tay với nàng. Nhìn lưỡi kiếm sắp tập kích đến, nàng có chút lực bất tòng tâm, bởi vì nhuyển cốt tán trên người nàng vẫn chưa giải hết, qđ hoàn toàn không có sức phản kháng. Chỉ có thể quan sát đúng thời cơ để né tránh thôi!

Nhưng mà đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc này, đột nhiên có một bóng người xuất hiện bên cạnh nàng nhanh như tia chớp, ôm lấy eo nàng xoay một vòng, giúp nàng tránh thoát tập kích, mà tay của hãn lại bị lưỡi kiếm xẹt qua tạo thành vết thương, máu đỏ chậm chậm chảy ra.

"Lung Nhi, nàng không sao chứ?" Đông Phương Dịch Hãn chẳng quan tâm vết thương trên tay hãn, lo lắng cúi đầu hỏi Thương Lung Tinh trong lòng. Hãn biết độc trên người nàng vẫn chưa giải hết, nếu không, chút tập kích ấy nàng tuyệt đối có thể tránh được.

"Không có việc gì." Thương Lung Tinh lạnh lùng nhìn Nam Cung Hành Vân nằm trên mặt đất, không thể ngờ hãn lại lấy oán trả ơn như thế hơn nữa còn ra tay với nàng. Lúc này, đáy mắt nàng bỗng hiện lên sát khí. Đối với kẻ địch, nàng sẽ không nương tay...

"Khụ khụ... Không ngờ nàng vẫn tránh thoát, ta còn định cùng nàng đồng quy vu tận." Nam Cung Hành Vân nhìn hai người ôm nhau, mặt lộ vẻ ngoan độc, thờ phỉ phò, đột nhiên đau khổ bật cười ha hả.

"Hừ, nguoi nghĩ hay quá nhỉ, có bốn vương ở đây, nguoi đừng mơ tưởng." Tức giận trong lòng Đông Phương Dịch Hãn tăng vọt, qđ bàn tay vung lên, không lưu tình chút nào đánh vào người hãn ta lần nữa, chỉ thấy Nam Cung Hành Vân "Phụt" một tiếng, thổ huyết lần nữa, trực tiếp ngã xuống đất.

"Lung Tinh... Ta... Đối với nàng... Là... Thật lòng... Vì sao không thể... Chấp... Nhận... Ta..." Nam Cung Hành Vân ngã trên đất, ánh mắt như pháo nổ rực nhìn chằm chằm Thương Lung Tinh, nói ngắt quãng.

"Cái nguoi gọi là thật lòng chính là bắt cóc ta, ép ta uống độc dược, giam lỏng ta, muốn giết ta sao? Nếu như vậy, ta chịu không nổi, cũng không dám nhận."

Sắc mặt Thương Lung Tinh lạnh lẽo như băng, không chút rung động, lạnh lùng lên tiếng. Thậm chí trong mắt còn hiện lên chút sát ý, nếu không phải lúc này hãn ta chỉ còn sống không được bao lâu, nàng rất muốn bổ thêm một đao đây!

"Ta..." Nam Cung Hành Vân kích động muốn giải thích, nhưng lại "Phụt" một tiếng, thổ huyết lần nữa, mới nói được một nửa, tay đã từ từ rũ xuống, chết không nhắm mắt!

"Tay của chàng không sao chứ? Ta xem một chút." Thương Lung Tinh nhìn cánh tay bị thương của Đông Phương Dịch Hãn, đáy mắt hiện lên vẻ đau

lòng, không chút nghĩ ngợi xé ống tay áo của mình, băng bó giúp hãn.

□ "Lung Nhi, ta không sao, chỉ là vết thương nhỏ không đáng kể." Đông Phương Dịch Hãn dịu dàng nhìn Thương Lung Tinh, giải thích.

□ "Gia, chuyên còn lại cứ để bọn ta xử lý. Người và

Vương Phi đi trước một bước đi. Âm Thát nhìn ra bên ngoài, có chút khẩn trương nói, dù sao nơi này cũng là bên ngoài, nếu lát nữa lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ không tốt!

"Được, Lung Nhi, chúng ta đi trước." Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, hiểu ý gật gù đầu, cẩn thận từng li từng tí nắm tay Thương Lung Tình, xoay người ra ngoài.

"Lung Nhi, thế nào rồi? Thân thể vẫn ổn chứ?" Đông Phương Dịch Hàn vừa đến lãnh thổ Thiên Long, chợt nhớ đến điều gì đó, ánh mắt lướt qua bụng nàng, khẩn trương hỏi thăm.

"Không có việc gì, độc trên người ta cũng đã được giải, chỉ hơi mệt, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi." Thương Lung Tình cảm thấy sức lực trên người dường như đã khôi phục, nhưng chỉ vì mấy hôm nay tinh thần căng thẳng, cảm giác hơi mệt mà thôi.

"Mệt sao? Vậy nàng tựa vào người ta nghỉ một lúc đi? Chúng ta thúc ngựa chạy trở về." Đông Phương Dịch Hàn yêu thương ôm Thương Lung Tình vào lòng, dịu dàng nói.

"Được." Thương Lung Tình cũng không phản đối, chui vào lòng hắn, tìm vị trí thoải mái để dựa vào, vẻ mặt mệt mỏi, hô hấp dần dần trở nên ổn định.

Khi trở lại Tiêu Dao Vương Phủ đã là ngày hôm sau rồi. Thương Lung Tình không nghĩ bản thân lại nghỉ như vậy, đã nghỉ một ngày một đêm, hơn nữa lại còn nghỉ rất say, không hề biết trên đường xảy ra chuyện gì! Lần đầu tiên nàng tự cảm thấy có chút xấu hổ

"Tỷ tỷ, tỷ ở có đó không?" Ngoài cửa vang lên giọng nói ngây thơ thánh thót của Âu Dương Thăng.

"Ở đây, vào đi." Thương Lung Tình nghe vậy, lạnh nhạt mở miệng.

"Tỷ tỷ, ta phải trở về rồi, không thể sống ở đây nữa." Âu Dương Thăng đi đến, nhìn Thương Lung Tình, có chút khó khăn, biểu cảm có chuyện muốn nói lại thôi.

"Đệ định rời đi?" Thương Lung Tình nhíu mày, nhàn nhạt hỏi.

"Đạ, tỷ tỷ, nên ta không trở về sẽ không kịp nữa, lệnh tình phụ hoàng nguy kịch, lệnh ta phải mau chóng trở về." Âu Dương Thăng cúi đầu, lq.đ có chút không muốn lại có chút kì lạ. Hẳn biết Thương Lung Tình đồng ý giúp hẳn thì đã xem như không tệ, nên hiện tại cũng không thể không biết xấu hổ bảo nàng giao người cho hẳn được!

"Vậy trở về đi. Đệ đi trước một bước, sau đó ta sẽ cho người Mục Tinh Dải hội tụ với đệ, chậm nhất ngày mai có thể lên đường." Thương Lung Tình nhìn hẳn một cái, thoáng cái đã biết rõ ý nghĩ của hẳn. Biết hẳn xấu hổ không dám mở miệng, nên chủ động nói ra.

"Tỷ tỷ, thật vậy sao? Cảm ơn tỷ." Âu Dương Thăng nghe vậy, đôi mắt sáng lên, thần thái sáng lạng nhìn Thương Lung Tình, vui vẻ cảm ơn.

"Tỷ tỷ đã lừa gạt đệ khi nào chưa? Được rồi, tranh thủ thời gian đi thu xếp đi. Tránh chậm trễ thời gian."

Thương Lung Tình cười khẽ nhìn hấn, không biết tại sao, nàng có ấn tượng rất tốt với tiểu tử này, bất tri bất giác yêu thương hấn giống như đệ đệ của mình.

"Được được, tí tí, ta về trước đây! Đợi đến lúc đại công cáo thành rồi, ta sẽ trở lại thăm tí." Âu Dương Thăng gật nhẹ đầu, vẻ mặt không muốn nhìn Thương Lung Tình, hắc mắt hơi hồng, dừng lại một lúc sau đó xoay người chạy ra ngoài.

Thương Lung Tình nhìn bóng lưng rời đi, trong lòng có chút rung động, hấn còn nhỏ như vậy lại phải đối mặt với nhiều áp lực và nguy cơ như thế, thật sự làm người ta cảm khái! Tay bỗng nhiên vuốt ve bụng mình, trong lòng kiên định, nàng không muốn hài tử của nàng mất đi tuổi thơ vui vẻ, không muốn nó có quá nhiều gánh nặng, nàng muốn hài tử của nàng hạnh phúc vui vẻ trải qua tuổi thơ của nó. . .

"Lung Nhi, nàng đang làm gì thế?" Đông Phương Dịch Hàn đi vào phòng thì nhìn thấy Thương Lung Tình đang đưa tay vuốt bụng, không biết đang trầm tư suy nghĩ điều gì nên khó hiểu nhìn nàng, hỏi.

"A, không có gì, chàng xit lý mọi việc xong rồi à?" Thương Lung Tình quay đầu lại, lạnh nhạt hỏi.

"Ừ, cũng gần như thế! Nàng không cần lo lắng." Đông Phương Dịch Hàn đi lên trước, bá đạo ôm chặt nàng, cúi đầu chôn mặt vào cổ của nàng, ngửi mùi thơm thoang thoang trên cơ thể nàng.

"Nam Cung Hành Vân chết sẽ không gây nên phiền

toái gì chứ?" Thương Lung Tình tùy ý để hấn ôm, ánh mắt nhìn về phía xa xa, nhàn nhạt hỏi.

"Không có! Hấn chết vẫn chưa hết tội, Nam Cung Mộc sẽ tiếp nhận ngôi vị hoàng đế nhanh thôi." Đông Phương Dịch Hàn nhàn nhạt giải thích, lời nói dường như giọng điệu có chút bất mãn. Nghĩ đến Nam Cung Hành Vân đã chết kia, thế vẫn còn lợi cho hấn ta!

"Ừ, thuận lợi là tốt rồi." Thương Lung Tình gật nhẹ đầu, nhẹ nhàng nói.

"Lung Nhi, bây giờ nàng nên dưỡng thai thật tốt, chớ suy nghĩ quá nhiều, cũng không cần để ý quá nhiều, hết thai đã có ta, liết không?" Đông Phương Dịch Hàn dịu dàng nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy yêu thương, hấn muốn nàng hưởng thụ cuộc sống, không cần lo lắng quá nhiều.

"Ừm, ta biết rồi! Hy vọng có thể sớm ngày giải quyết những chuyện này, nhất vậy chúng ta có thể dẫn bảo bảo đi du ngoạn khắp nơi." Thương Lung Tình bỗng nhiên cảm khái, dáng vẻ cười ngây ngô như một tiểu nữ nhân, thật sự mê người. . .

"Chờ xit lý xong mọi chuyện, ta và nàng sẽ đi dạo khắp nơi, được không?" Đông Phương Dịch Hàn hôn nhẹ lên môi nàng, cưng chiều nói, trong đôi mắt hiện lên vẻ chờ mong.

"Ừ, đến lúc nên nghỉ ngơi đi dạo thật tốt rồi." Thương Lung Tình gật nhẹ đầu, biểu ý nở nụ cười, xoay người nhẹ nhàng ôm hấn.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong nháy mắt, tháng bảy đã trôi qua rồi!

Mỗi ngày Thương Lung Tình ngoại trừ dưỡng thai, thì chính là dưỡng thai, hoàn toàn không để ý tới thế sự! Lúc này trong lòng của nàng chỉ có bảo bảo là quan trọng nhất. Đặc biệt là hiện giờ đã đến thời điểm sắp sinh.

Trong mấy tháng này, Địa Long quốc đã đổi hoàng đế, đúng như bọn họ dự đoán lúc trước, là Nam Cung Mộc lên thay hơn nữa còn thuận lợi lấy được mỹ nhân về, Nam Cung Đạo vui vẻ gả cho Nam Cung Mộc, l^q đã trở thành Hoàng hậu Địa Long quốc, được cưng chiều cả đời, hậu cung cũng chỉ có một mình nàng, có thể nói là đã được như nguyện.

Mà Thiệu Long quốc lên kia, Âu Dương Thăng vì được đế quốc kỳ mình trợ giúp, cũng thuận lợi diệt trừ kẻ địch, lqđ đoạt được ngôi vị hoàng đế, thuận lợi đăng cơ, trở thành Hoàng đế nội tâm đen tối nhỏ nhất của Thiệu Long quốc. Còn thường xuyên viết thư cho Thương Lung Tình, mời nàng đến làm khách, bên ngoài lấy lí do cảm tạ, nhớ nhung.

Thương Lung Tình đứng trong lương đình, nhìn hoa cỏ cây cối tràn trề sức sống trong hoa viên, tâm tình vui vẻ không thôi. Nàng nhẹ nhàng nâng tay vuốt bụng, đang mong đợi hài tử đến. . .

"Lung Nhi, sao nàng lại chạy tới nơi này rồi, hại ta tìm không thấy nàng đâu." Ngay lúc Thương Lung Tình trầm tư thì giọng nói dồn dập của Đông Phương Dịch Hàn vang lên sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Dao Vương Tuyệt Sùng Hân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Đại kết cục (hạ)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Lăng Nhục Y

Beta: Thổ Lạt+coki+phuogot_93

"Vội vã như vậy làm gì? Ta chỉ đi dạo một chút thôi." Thương Lung Tinh mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn Đông Phương Dịch Hàn, lqđ rất tự nhiên ôm lấy hắn, dịu dàng nói.

"Nàng đó, đi ra ngoài cũng không nói một tiếng, hại ta lo lắng."

Đông Phương Dịch Hàn ôm nàng, vẻ ngoài như đang trách cứ nàng nhưng thực tế lại cưng chiều hết mực, nâng trên tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan.

"Ha ha, bụng ta to thế này còn có thể đi đâu cơ chứ? Chỉ có thể đi dạo ở xung quanh đây mà thôi."

"Ta biết, nhưng sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có lẽ bụng của nàng cũng sắp chuyển dạ rồi?"

"Ừ, đúng vậy, có lẽ là mấy ngày nay."

Thương Lung Tinh vừa nói xong, đột nhiên "A" một tiếng, ôm bụng, kinh sợ kêu lên.

"Làm sao vậy, làm sao vậy, Lung Nhi, đừng dọa ta."

"Ta... Ta sắp sinh, mau ôm ta trở về phòng, còn phải kêu bà đỡ." Thương Lung Tinh ôm bụng, chịu đựng đau đớn, giải thích.

"Được, được." Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, khăn trương ôm lấy Thương Lung Tinh, nhanh chóng chạy vào phòng.

"Đến đây nhanh, mau truyền bà đỡ." Đông Phương Dịch Hàn ôm Thương Lung Tinh vào phòng, hô lớn tiếng, vẻ mặt khăn trương nhìn Thương Lung Tinh.

Chỉ chớp lát, mấy bà đỡ vội vàng vàng chạy vào, khăn trương nhìn Thương Lung Tinh trên giường, chẳng quan tâm hành lễ đã vậy xung quanh nàng!

"Vương gia, người ra ngoài trước đi, ở đây không tiện lắm." Có một bà đỡ lòng dũng cảm tăng lên, nhìn Đông Phương Dịch Hàn, nhắc nhở.

"Vương gia, chàng ra ngoài được không? Ta không sao, chàng không nên ở chỗ này." Thương Lung Tinh nhịn đau, lqđ nhìn Đông Phương Dịch Hàn nói. Nàng biết nếu nàng không mở miệng, hẳn nhất định sẽ không rời đi.

"Nhưng mà ta lo cho nàng, ta muốn ở lại chỗ này."

"Không được, nơi này là nơi nữ nhân sinh, chàng ở lại cũng không giúp được gì."

"Nhưng ta..."

"Hàn, đi ra ngoài, nghe lời, đừng để ta phân tâm, được không?"

"Được rồi, ta ở bên ngoài chờ, nàng có việc gì nhớ phải gọi ta..."

"Ừ." Lúc này Thương Lung Tinh đã đau đớn không chịu nổi, nếu không phải sợ Đông Phương Dịch Hàn lo lắng, không chịu đi ra ngoài, nàng đã sớm kêu lên rồi.

Đông Phương Dịch Hàn nhìn nhìn Thương Lung Tinh, vẻ mặt lo lắng đi ra ngoài nhưng vẫn không quên quay đầu lại nhìn vài lần, trong mắt đều là vẻ đau lòng và lo lắng.

"Vương Phi, mau, hít sâu, lại dùng thêm dùng sức."

"Ừ, a..."

"Vương Phi, cố gắng lên, chịu đựng, chịu đựng."

"A, mau, Vương Phi, mau dùng lực, nhìn thấy đầu tiểu hài tử rồi."

"Hít sâu, dùng sức."

"A." Thương Lung Tình nhìn đau, thoáng cái giống như muốn nổ tung, lớn tiếng hét to.

"A, sinh rồi, sinh rồi, là một tiểu thể tử." Chỉ thấy hài nhi khóc "Oa oa" một tiếng, một bà đỡ hưng phấn nói.

Đông Phương Dịch Hàn đứng bên ngoài lo lắng vô cùng, xoay người tới tới lui lui rất nhiều lần, hai bên Tiểu Úc đều hoa mắt cả rồi! Nhưng lại không dám lên tiếng ngăn cản hẳn, lễ quy định rất nhiều lần hẳn không nhận được muốn xông vào, lại bị mấy người bọn họ ngăn cản.

Bất tri bất giác đã qua mấy canh giờ, cho đến khi nghe thấy tiếng hài nhi khóc "Oa oa", mọi người mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt mừng rỡ đợi bà đỡ đi ra.

"Chúc mừng Vương gia, là một tiểu thể tử." Một bà đỡ mừng rỡ ôm hài nhi đi ra, cao hứng nói.

Ai ngờ, Đông Phương Dịch Hàn chỉ liếc nhanh một cái, mừng rỡ cười cười: "Ban thường." Sau đó vèo một cái, chạy ngay vào

phòng, đi thẳng đến chỗ Thương Lung Tình.

Mấy người Tiểu Úc đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu bất đắc dĩ, xem ra tâm tư của gia đều đặt trên người Vương Phi, chẳng màng đến tiểu thể tử gì nữa.

"Lung Nhi, thế nào rồi?" Đông Phương Dịch Hàn nhanh chóng đi đến bên giường, vội vàng nắm lấy tay Thương Lung Tình, lo lắng nói.

"Ta không sao, chàng đừng gấp, ta muốn nghỉ ngơi một chút" Thương Lung Tình cười cười nhẹ nhàng, mệt mỏi không chịu nổi, vừa dứt lời đã nhắm nghiền hai mắt nghỉ ngơi, nàng thật sự rất mệt.

"Được, nàng an tâm nghỉ đi, ta ở lại đây cùng nàng." Đông Phương Dịch Hàn nhẹ nhàng vuốt ve trán của nàng, dịu dàng nói.

Mặt trời sáng sớm.

Thương Lung Tình ung dung mở mắt, cảm thấy tinh thần khỏe khoắn, thoải mái, thần thái sáng lạng, ánh

ánh sáng chiếu vào khuôn mặt anh, ánh sáng dịu dàng, ánh sáng buổi sớm rực rỡ xuyên qua cửa sổ, chiếu lên bình phong khiến cả phòng đặc biệt sáng ngời.

"Lung Nhi, nàng tỉnh rồi à, có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không?" Đông Phương Dịch Hàn vừa bước vào trong phòng thì thấy Thương Lung Tình đang ngẩn ngơ, hần quan tâm, vội vàng hỏi.

"Không cần, bảo bảo đâu? Ta còn chưa nhìn thấy bảo bảo." Thương Lung Tình thấy Đông Phương Dịch Hàn ngồi bên giường của nàng, liền nhìn hần nói, trong mắt hiện lên chút chờ mong.

"À, đang ở chỗ bà vú, đợi lát nữa sẽ ôm tới đây, nàng có muốn nghỉ ngơi thêm một chút hay không?" Đông Phương Dịch Hàn nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi dậy, dịu dàng nói.

"Không, ta nghỉ ngơi đủ rồi, l[^] q'đ bảo bảo đáng yêu không?" Dấu vết Thương Lung Tình hiện vẻ chờ mong, tình thương của từ mẫu vô tình toát ra, kiều mị động lòng người.

"Đáng yêu." Mắt Đông Phương Dịch Hàn chớp chớp, có chút mất tự nhiên nói. Kỳ thật hần còn chưa chính thức nhìn hài nhi đâu! Vừa nghe thấy sinh xong, hần đã chạy ngay vào xem nàng, hoàn toàn không hề bận tâm đến tiểu hài tử kia!

"Sao thế? Chàng vẫn chưa nhìn hài nhi đúng không?" Thương Lung Tình nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Đông Phương Dịch Hàn, thoáng cái đã biết hần đang nói dối nên có u nhử mảy, có chút giận dỗi nói.

"Hả, làm sao nàng biết. Ta, hôm qua ta lo lắng chỉ muốn xem nàng thế nào nên vẫn chưa nhìn hài tì." Đông Phương Dịch Hàn ngượng ngùng giải thích, khuôn mặt tuấn tú hơi hơi hồng, có chút không được tự nhiên.

"Chàng đó, đã làm phụ thân rồi, sao có thể không nhìn con cơ chứ, hài nhi sẽ đau lòng." Thương Lung Tình nhìn Đông Phương Dịch Hàn đầy bất đắc dĩ, nàng biết hẳn lo lắng cho nàng, cũng may lần này nàng sinh thuận lợi, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ hẳn sẽ không để ý đến tiểu hài tì luôn sao?

"Lúc ấy ta không nghĩ nhiều như vậy, chỉ một lòng muốn gặp nàng, vì vậy nên. . ." Đông Phương Dịch Hàn sờ sờ ót, hơi ngẩng đầu nhìn nàng, nét mặt bá đạo cùng đương nhiên!

"Được rồi, vậy bây giờ cho người ôm hài tì đến đây đi?" Sắc mặt Thương Lung Tình đầy vẻ chờ mong.

"Được, người đâu, ôm tiểu thế tì đến đây." Đông Phương Dịch Hàn thấy vẻ mặt Thương Lung Tình tràn đầy dịu dàng, l.q.đ gật nhẹ đầu, mở miệng ra lệnh.

Chỉ chốc lát sau, một nha hoàn ôm một tiểu hài tì trắng trẻo mềm mại đi vào, trong miệng đứa bé vẫn còn mút ngón tay bẹp bẹp, dường như rất ngạc nhiên hiếu kì nhìn bốn phía.

"Để ta bế." Thương Lung Tình nhìn tiểu hài tì trắng trẻo mũm mĩm kia, lòng thoáng chốc mềm mại hẳn đi,

ý cười đầy mặt.

"A, thật đáng yêu! Hàn, đặt cho hài nhi một cái tên đi?"

"Ừm, gọi Đông Phương Thiên Vũ được không?"

"Được! Vậy gọi là Thiên Vũ, Vũ Nhi, ta là mẫu thân của con, biết không?" Thương Lung Tình gật nhẹ đầu, tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt mềm nhẵn nhỏ nhắn, cao hứng nói.

Hình như tiểu Thiên Vũ hiểu được, trong miệng phát ra âm thanh không rõ ràng, ơ...ơ...a...a... đáp lại, hai cánh tay nhỏ xíu còn không ngừng vẫy vẫy. . .

"Ha ha, chàng xem, hài nhi cười đầy, thật đáng yêu! Bộ dạng này thật giống chàng, không biết sau khi lớn lên có hái hoa ngắt cỏ hay không."

"Nương tử, ta rất an phận đấy, sao nàng có thể nói ta như vậy?" Đông Phương Dịch Hàn nghe vậy, oan ức nhìn Thương Lung Tình, điềm đạm đáng yêu biện giải.

"Ha ha, được rồi, nói đùa thôi, chàng phải nghiêm túc như vậy sao?" Khóe miệng Thương Lung Tình cong lên, có phải người này lại đang giả bộ đáng yêu hay không? Đây rõ ràng là biểu cảm của người vô tội chịu oan ức mà?

"Đó là đương nhiên, không thể để nương tử hiểu lầm ta được! Ta còn không biết hái hoa ngắt cỏ, trêu hoa ghẹo nguyệt là gì đâu."

"Đúng không? Sao ta lại cảm thấy chàng rất được yêu thích nhỉ?"

"Nào có, ta rất nghiêm túc mà."

"..."

Trán Thương Lung Tình rơi đầy vạch đen, người này đúng là thành thật.

Nhưng mà trong lòng nàng lại vô cùng ấm áp đấy, cái này gọi là hạnh phúc, có một phu quân yêu thương mình, một tiểu bảo bảo đáng yêu, một gia đình hạnh phúc. .

N năm sau:

Dân gian có một truyền thuyết, đồn đại khắp nơi trên các nước đều có dấu chân hạnh phúc của Tiêu Dao Vương và Tiêu Dao Vương Phi, lạ thường mỗi nơi mà họ đi qua đều để lại một dấu hiệu hạnh phúc, đại biểu cho hạnh phúc vui vẻ vĩnh viễn.

Hễ là người yêu nhau có được dấu hiệu hạnh phúc kia, sẽ được hạnh phúc cả đời!

Hễ du ngoạn qua những nơi họ đã du ngoạn, cũng sẽ hạnh phúc vĩnh viễn!

Mọi người đều không ngừng hâm mộ, mỗi người đều hy vọng bản thân vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ, cho đến vĩnh viễn!

(Hết)

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437439#p3437439>

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Dao Vương Tuyệt Sủng Hãn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.